

XA
.64
.544

No. _____

FROM THE
CHARLOTTE HARRIS FUND

11

AES OPI P H R Y G I S
F A B V L A E G R A E C E E T L A T I
nè, cum alijs opusculis, quorum Index
proxima refertur

pagella.

Camillus

beccarius post

Provinci Aegypti

Trebati

Basileæ, per Ioannem Heruagium.
Anno M. D. X L I I I I.

Bibliotheca C. J. Vincentij Naentke.

INDEX AVTORVM
HVIUS LIBRI.

Aesopi Phrygis uita, & fabellæ.

Gabriæ Græci fabellæ tres & quadraginta ex
trimetris iambis, præter ultimam ex scazon-
te, tetrastichis conclusæ.

Ex Aphthonij exercitamentis de fabula, tum
de formicis & cicadis.

De fabula ex imaginibus Philostrati.

Homeri Βατραχομουσική, hoc est, ranarum &
murium pugna.

Museus poeta uetustiss. de Ero & Leandro.

Agapetus diaconus De officio regis ad Iustri-
nianum Cæsarem.

Hippocratis iusiurandum.

Hæc omnia cum Latina
interpretatione.

Βατραχομουσική, hoc est, felium & murium pu-
gna, tragœdia Græca.

Fabularum index in fine adiectus est.

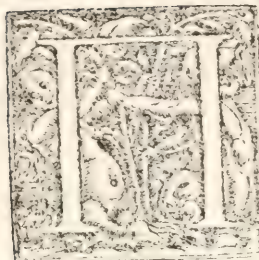
39999055682502

Charlotte Harris Fund

6.1.12.1063

ITerum exhibemus uobis Aesopi fabulas cū aliquot alijs libellis Græcè & Latine, quod proximam æditionem, quæ tota græca fuit, ijs qui adhuc tyrones sunt in Græcanicaliteratura, minus gratā fuisse cognouerimus, quibus hoc enchiridium præcipue paratur. Nam qui iam aliquatenus profecerunt, malunt in alijs autoribus se exercere. Nos etiam incipiētibus consulendum putamus. Nec libet quibusdam hodie in Academijs uersari, ubi sunt publici Græcarum literarum professores, propter ingens istud diffidium, quod magnam orbis partem, sed præcipue gymnasia affligit, bonis studijs omnibus internicionem minitās, nisi melior deus aliquis succurat. Talibus igitur qui domi, suo, quod aiunt, Marte, aliquid Græcicæ eruditionis comparere uolunt, muti magistri uice erit Latina uersio. Vos nostram operam boni consulite, & bene ualete. Basileæ.

ΛΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟ-
 ΠΟΙΟΥ, ΜΑΞΙΜΩ ΤΩ ΠΛΑΝΩΔΗ
 ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Ρα γὰρ αὐτῶν φύσιν τῶν γιν' ἀνθρώποις
 ἠκείβωσαν μὲν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς
 μετ' αὐτοῦ πρὸς ἑδωκαν φρόντον.
 αἰσώπῳ δὲ, δοκεῖ μὴ πρόφρων δειο-
 τέρως ὑπὸ πνοίας τῆς ἡλικίας διδασ-
 σαλείας ἀφάμελῳ, πολλῶν τῶ μέ-
 τρω αὐτῶν πολλοὺς αὐτῶν πρὸς ἐλάσαι. καὶ γὰρ ὅτ' ἀρφα-
 νόμῳ, ὅτε συλλογιζόμενῳ, οὔτε μὲν ἄλλοις, ἢ
 ὁ πῶς φησὶν αὐτῶν ἡλικίας ἡγεγεχρόνῳ, πλὴν νοθε-
 οῖαν ἀπαθήμενῳ, ἀλλὰ μύθοις τὰ πάντα παιδῶν
 βῶν, ὅτε τὰς τῶν ἀκροατῶν ἀγροῦν ψυχὰς, ὡς αἰ-
 χμῶν ὅτι αὐτῶν λογικῶν ποιῶν ἢ φρονέων, ἀμὲν ὄντινες,
 μήτ' ἀλώπεκον. καὶ αὐτῶν πάλιν μὴ πῶς ἐχέων ἐκείνοις,
 οἷς πολλὰ τῶν ἀλόγων γιν' ἰατρῶν νενεχῶς πῶς ἐχέων
 μυθολύεται. ἄλλ' ὡν μὲν λινοδύως ἐπεμελῶς αὐτοῖς δι-
 ἴστα, ἀδὲ μεγίστης γιν' τοῖς ἰατροῖς φησὶν ἀφελείας ἐτυχῶν.
 οὔτε ῥόινου ὁ γιν' αὐτοῦ βίου φιλοσόφου πολι-
 τείας εἰκόνα πῶς ἐμενῶν, καὶ ὄργων μᾶλλον ἢ λόγων
 φιλοσοφίας, τὸ μὲν γιν' ἄμοσιον φησὶν φρυγίας κα-
 τῆγε φησὶν μεγάλης ἐπίλησιν, πλὴν δὲ τύχῳ γέγονε δι-
 λῶ. ἐφ' ὃ καὶ σφόδρα μοι δεκεῖ, τὸ πῶς πλῶτων γιν'
 γοργίας καλῶς ἄμα καὶ ἀλυθῶς εἰρηῶν, ὡς τὰ πολλὰ
 γὰρ ταῦτά φησιν γιν' αὐτῶν ἀλλήλοισι δῆμι, ἢτε φύσις,
 καὶ ὄνομα. αἰσώπῳ γὰρ πλὴν ψυχῶν ἢ μὲν φύσις ἐλθῶ
 θέρων ἀπέδωκον, ὁ δὲ πῶς ἀνδρῶπων νόμῳ τὸ σῶ-

AESOPi FABVLATORIS VITA,
à Maximo Planude composita.

Erum humanarum naturam
persecuti sunt & alij, & poste-
ris tradiderunt. Aesopus ue-
ro uidetur non absq; diuino
afflatu, cum moralem disci-
plinam attigerit, magno in-
teruallo multos eorum superasse. Etenim neq;
definiendo, neq; ratiocinādo, neq; ex historia,
quam ante ipsius aetatem tulit tempus, admo-
nendo, sed fabulis penitus erudiendo, sic audi-
entiū uenatur animos, ut pudeat ratione prædi-
tos facere, aut sentire, quæ neq; aues, neq; uul-
pes: & rursus non uacare illis, quibus pleraq;
bruta tempore prudenter uacasse fingūtur: ex
quibus aliqua, pericula imminētia effugerunt,
aliqua maximā utilitatem in opportunitatibus
cōsequuta sunt. Hic igitur qui uitam suam phi-
losophicæ rei publicæ imaginē proposuerat, &
operib. magis quàm uerbis philosophatus, ge-
nus quidē traxit ex Amorio oppido Phrygiæ
cognomento Magnæ, sed fortuna fuit seruus.
Quare & magnopere mihi uidetur Platonis
illud in Gorgia pulchre simul & uere dictum:
Plerunq; enim hæc, inquit, contraria inter se
sunt, natura simul ac lex. Nam Aesopi animū
natura liberum reddidit, sed hominum lex cor-

μα πρὸς δουλείαν ἀπέδωκεν. ἔχουσε μὲν φησὶ οὐδ' οὕτω
 τὴν τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν λυμίνασθαι, ἀλλὰ καὶ τοὶ
 πρὸς πολλὰ καὶ πολλαχόσε μεταφίεων τὸ σῶμα, τῆς
 οἰκίας ἐκείνῳ ἔσθρας οὐχ οἷός τ' ἐγένετο μετασῆσαι.
 ἐτύγχανε δ' ὠροῦ μόνου δούλῳ, ἀλλὰ καὶ Δυσσεὶδ' ἐ-
 σατα τῆν' ἐπ' αὐτῷ πάντων ἀνθρώπων εἶχε. κὴ γὰρ φο-
 ξός ῥω, σιμός τῳ ῥίνα, σιμός τῳ τράχηλον, πρόχειλος,
 μέλας, ὄδον καὶ τὸ ὄνομα τῷ ἔτυχε (ταυτῶν γὰρ αἰ-
 σωπῶ τῷ αἰθίοπι) πτεγάλωτος, βλαισός, καὶ λευφός.
 τάχα καὶ τῳ ὀμκεικόν βορσίτικῳ τῷ ἀεχρῶτητι τὸ εἰ-
 σθον ἦν, τὸ βραδύγλωσσον, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἀσημόν
 τε καὶ ἀδιαβρωτῶν. ἀ πάντα καὶ δοκεῖ τὴν δουλείαν
 αἰσώπῳ παρασκευάσαι. καὶ γὰρ δὴ καὶ θῶμα αὐ-
 τῷ, εἰ οὕτως ἀτόπως ἔχοντι τ' σῶμα τῷ, ὄξε γένετο τὰς
 τῆν' δουλωτῶν ἀφ' ἑκὼς ἀφουγῆν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα
 τοιοῦτον ἦν τῷ αὐτῷ, τὴν δὲ ψυχὴν ἀγγινοῦσα τῷ
 ἐπιφύκει, καὶ πρὸς ἐπίνοιαν πᾶσαν ὑπεβόλωτα τῷ.
 ὁ κεικτιμὴ τῷ τίναν αὐτῷ, ἄτε πρὸς οὐδὲν οἰκίας ἐρ-
 γωμ εἰκείως ἔχοντα, σιμάπην εἰς ἀγρῶν ἀπαπέσειλιν.
 ὁ δ' ἀπελθὼν πτεθύμως τὸ ἔργον εἶχετο. ἀφικουμένη
 δὲ ποτε καὶ τῷ διαπότη πρὸς τῷ ἀγρῶν, ἐφῶ τῆν' ἐρ-
 γωμ ὑπεσκοπήν δέδωκε, γεωργός τις σὺκα τῶν ἀγαθῶν
 εἴρε φάμι τῷ δῶρον ἠνεγκεν. ὁ δ' ὑπὸ τῷ φῶ ὀπώρας
 ἠδῆς ὠραίω, ἀγαθόποδι τῷ οἰκίτη (ἔσθ γὰρ ἦν ὄνομα
 τῷ πασιδῷ) φυλάπην ἐκέλευσε, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λα-
 τῶν παραθεῖναι. συμβαὸν δ' οὕτω, καὶ τὸ αἰσώπε τῷ
 δὴ τινὰ χρεῖαν εἰσελθόντ' εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ
 ἀγαθόπους λαβόμενῳ, βουλήν τιαν δὲ τῶν σωδού-
 λων

pus in seruitium tradidit. Potuit tamen ne sic quidem animi libertatē corrūpere. Sed quāuis ad res uarias, & in diuersa loca transferret corpus, à propria tamen sede illum traducere non potuit. Fuit autē non solum seruus, sed & deformissimus omnium suæ ætatis hominum: nam acuto capite fuit, pressis naribus, depresso collo, prominētibus labris, niger, unde & nomen adeptus est, (idem enim Aesopus, quod Aethiops) uētrofus, ualgus, & incuruus: forte & Homericū Thersitem turpitudine formæ superās. Hoc uero omnium in eo pessimū erat, tardiloquentia, & uox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiā uidētur seruitutē Aesopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset seruientium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo uero solertissimo natura extitit, & ad omne cōmentum felicissimus. Possessor igit̃ ipsius tanq̃ ad nullū domesticū opus commodū, ad fodiendū agrum emisit. Ille uero digressus alacriter operi incūbebat. Profecto uero aliquādo & hero ad agros, ut opera specularēt, agricola quidā ficos egregias decerpas dono tulit. Ille uero fructus delectatus pulchritudine, Agathopodī ministro (hoc em̃ erat nomen puero) seruare iussit, ut sibi post balneū apponeret. Cū uero ita euenisset, atq; Aesopo ob quandā necessitatē ingressō in domū, occasiōe capta Agathopus cōsiliū huiusmodi cōfer

λωρ τινὶ πλοτένει, ἐμφορηθῶμεν εἰς δεκῆ τῶν σύκων ὡς
 εἶπες, καὶ ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζητήσῃ. ἀλλ' ἡμεῖς
 τῷ αἰσώπου κῆρα μαρτυρήσομεν ἄμφω, ὡς εἰς τὴν οἰ-
 κίαν εἰσδραμόντες, καὶ τὰ σῦκα λάθρα κηταφάγον-
 τες, καὶ ἐπ' ἀλκιδῆ θεμελίω, τῆ πρὸς τὸν οἶκον εἰσό-
 δω, πολλὰ τῶν ψυδουδῶν ἐποιήσομεν, καὶ τὸ μη-
 δὲν εἶσαι ὅγε εἰς πρὸς αὐτὸν δῦο, καὶ ταῦτα μὴ δ' ἀνδρὶ
 ἐλέγχωμ διαραί ποτε τὴν γλώττην δυνάμιμ' ἔχωμ. δὲ-
 ξαντες δὲ τούτου, πρὸς ταῦτα ἔχρησαν. καὶ τῶν
 σύκων ἐδίοντο ἔλεγον ἐφ' ἐκάστῳ σὺ γέλωτι, φού-
 σοι δ' ἐσίλω αἰσώπε. ὁ δὲ τῶν δεσπότης ἐπανελθὼν ἀπὸ
 τῷ λουτρῷ, καὶ τὰ σῦκα ζητήσας, καὶ ἀκούσας, ὡς αἰ-
 σώπες αὐτὰ κατεδήδκε, τὸν τε αἰσώπου σὺν ἑργῆ
 κελύβει κληθῶσα, καὶ κληθῆντι φησὶ λέγε μοι ὡς κα-
 τάρσατε, οὕτω μὲν κατεφρόνησας, ὡς εἰς τὸ ταμείουμ εἰ-
 σελθῆν, καὶ τὰ ἐτομασθέντα μοι σῦκα θοινησάδα; ὁ
 δὲ ἀκούων μὲν, καὶ σιωπῶν μὲν, λαλεῖν δὲ εἶχεν οὐδ' ὀ-
 ποσοῦν εἶπεν τὸ βραδύγλωσσον. μέλλωμ δὲ ἠδῆ τὴν πρῆ-
 οδα, τῶν κατηγόρων σφοδρῶν τῶν κλειμῶν, πε-
 σὼν πρὸς τοὺς τῷ δεσπότης πόδας, ἀναχέδα μικρὸν
 εἰδῆτο. δραμῶν δὲ, καὶ χλιαρὸν ὕδωρ πρὸς γενεγκῶν,
 τούτους τε πέπωκε, καὶ τοὺς διακτύλους εἰς τὸ σῶμα κα-
 θείς, αὐτῶν τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλεν. ἔπειτα γὰρ προφῆς
 ἀφ' ἄμμου ἐτυχεν. ἦν πρὸς οἶκου αὐτοῦ ἄσπερ καὶ τοὺς
 διώκοντας δραῖσαι, ὡς αὐτὸν δὴ λησὴν γήνηται, τίς ὁ τὰ σῦ-
 κα διαφρέσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νοήμον αὐτῷ θαυμασ-
 σας, οὕτω ποιῆν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπέταξεν. οἱ δὲ ἔβυ-
 λήσαντο πρὸς μὲν τῷ ὕδατι, μὴ μὲν ποιηθῆναι
 καὶ τῷ λαμῶν τοὺς διακτύλους, ἀλλ' ὡς τὰ πλάγια τῶν
 γνάθων

uo cuidam offert: impleamur, si placet, ficibus, heus tu: ac si herus noster has requisierit, nos uero contra Aesopum testificabimur ambo, quod in domum ingressus sit, & ficus clam comederit: & super uero fundamento, uidelicet in domum ingressione, multa mendacia inaedificabimus: & nihil unus ad duos fuerit, praesertim cum ne sine probationibus quidem diducere unquam os queat. Viso uero hoc, ad opus accesserunt, & ficus deuorantes, dicebant in singulis cum risu: Vae tibi infaelix Aesope. Cum igitur herus redisset a lauacro, & ficus petisset, & audiisset quod Aesopus eas comederit, & Aesopum cum ira iubet uocari, & uocato ait: Dic mihi, o execrande, ita me contempsisti, ut in penu ingredereris, & paratas mihi ficus comederes? Ille audiebat quidem, & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo ob linguae tarditatem. Cum iam uerberandus esset, & delatores uehementiores instarent, procumbens ad heri pedes, ut sustineret se parum, orabat: cum autem accurrisset, & tepidam aquam attulisset, eam bibit, & digitis in os demissis rursus humorē solum reiecit: nondum enim cibum attigerat. rogabat igitur ut idem et accusantes facerent, quod manifestum fieret, quis nam ficus dissipasset. herus autem ingenium hominis admiratus, sic facere & alios iussit: illi autem deliberauerunt bibere quidem aquam, non tamen demittere in guttur digitos, sed per obliqua

γναθῶν αὐτῶν παραφρόνῃ. οὐκ ἔφθασαν δὲ πίνοντες,
 καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκείνο ναυτίαν τοῖς πεποκόσι πα-
 ραχρῆμα ἐπνεγκόν, αὐτοματῶν παρῆχε τὴν ὀπί-
 ραν ἀναδεδίωαι. τότε πίνω πρὸ ὀφθαλμῶν παθόν-
 τῶν, τοῖτε κερουργήματῶν ἡν οἰκετῶν, καὶ εἰ συκο-
 φαντίας, ὁ μὲν διαπότης ἐκέλευσεν αὐτῶν γυμνωθῆν-
 τας μασιζέδα. οἷοι ἐπέγνωσαν σαφῶς κατὰ τὸν εἶπον-
 τα, ὡς ὅς τις καὶ ἐτόρτο δόλια μηχανάσεται, αὐτῶν λεί-
 λυθε τὸ λακόν ἀρχιτεκτονῶν. τῆ δ' ὤψῃ, τοῖ μὲν δὲ
 σπότου εἰς ἄστυ ἐπαναζέβησαντῶν, τοῖ δ' αἰσώπῃ σκά-
 πηοντῶν ἢ πθεσετάχθη, ἰορῆς εἰ ἀρτέμιδιτῶν εἶτ' ἄλ-
 λοι πνῆς ἀνδρωποι εἰ ὀδύ πλανηθέντων, καὶ τῶν αἰ-
 σώπῃ πθεσετῶν, πθευτρέποντο πρὸς διὸς ξηνία
 τὸν ἀνδρα, τὴν εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ἕποσειξαί. ὁ
 δ' ἕποσικιὰν διγύδρου αὐτῶν ἀνδρας ἀπαγαγῶν πρό-
 τῶρον, καὶ λιτὸν παραβέβητῶν δειπνοῦ, εἶτα καὶ ἡγ-
 σάμεντῶν αὐτοῖς, εἰς λῶν ἐζήτωι ὀδύρ εἰς λῶν γην. οἷ
 μὲν οὖν ὄψῃ μὲν ὕπῃ τῆ ξηνία, ὄψῃ δὲ καὶ ὕπῃ τῆ ὀδου-
 γία διαφρόντως τοῖ ἀνδρῶν δζαρετῶν, τῶν τε
 χερῶν εἰς ἔρανον ἦσαν, καὶ δὲχθῆ τῶν δὲργέτων ἡμεί-
 ψαντο. αἰσώπῃ δ' ἕποσρέψας, καὶ εἰς ὕπνον κατα-
 πδῶν ἕπο τε τοῖ σωεχοῦς πόνου καὶ λαύματῶν,
 ἔδδξην ἰδίῃ τὴν τύχῃ ὕπῃ ἄσαν αὐτῶν, καὶ λύσην εἰ
 γλῶπης καὶ λόγου δρόμου καὶ σοφίαν τὴν δὲν μύθων
 χαεζομείλι. δὲθῶν οὖν δὲπνιδεῖς, φησὶ, βαβαὶ πῶς
 εἰδίως κειπίμμαι, ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδίῃ ἔδδ-
 ξα. καὶ ἰδὸν ἀκωλύτως λαλῶ, βοῦς, ὄντῃ, δὲκελλα.
 οὐκ εἶς θεοὺς σωυῆκα πῶθῃ μοι τὰ γαθῶν πθεσεγῆτῶν
 ὄψῃ. δὲσεβήτας γὰρ εἰς αὐτῶν ξηνοῦς, ἀνπλαμβανομῆς

maxillarum eos circumferre. uix dum autem biberant, cum tepida illa aqua nausea potis inducta effecit, ut sponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & maleficio ministro- rum & calumnia, herus iussit eos nudos flagro uapulare. illi uero cognouerunt manifeste dictum illud, Qui in alterum dolos struit, sibi in- scijs malum fabricat. Sequenti uero die hero in urbem reuecto, Aesopo uero fodiēte, quem admodum iussus fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alij quidam homines uia errantes, & Aesopum nacti, exhortabantur per Iouem hospita- lem, hominem, ut quæ in urbem duceret, uiam ostenderet. Ille cum sub umbram arboris uiros adduxisset, prius & frugalem apposuisset cœ- nam, inde & dux factus ipsis, in quam quære- bant uiam induxit. Illi autem tum ob hospitali- tatem tum ob ducatum, mirum in modū uiro deuincti, & manus in cœlum eleuarūt, & pre- cibus benefactorē remunerati sunt. Aesopus uero reuersus, & in somnum lapsus & assiduo labore & æstu, uisus est uidere Fortunā astan- tem sibi, & solutionem linguæ & sermonis cur- sum, & eam quæ fabularū est doctrinā largien- tem: statim igitur excitatus ait, Pape ut suauiter dormiui, sed & pulchrum somniū uidere uisus sum, & ecce expedite loquor: Bos, asinus, ra- strū. per deos intelligo, unde mihi bonū accesserit hoc: quia enim pius fui in hospites, propitiū numen

τοῦ κρείττονος ἔτυχον. ἄρ' οὐκ ἔστι ποιεῖν ἀγαθῶν ὅτι
 πληροῦς ἐλπίδων. οὐτῶ μὲν οὐκ αἰσώπυ ὑπερῆκεν
 τῷ πρῶτῳ, πάλιν ἤρξατο σκαλίσαι, τοῖ δ' ἐφεισθη-
 κότες τῷ ἀγρῶ (βιωῆς ἢ αὐτῶ νόνομα) πρὸς τοὺς
 ἐργαζομένους ἐλθόντες, καὶ κούτων γὰρ, ἐπειδὴ μι-
 κροὶ ὄφθαλμοὶ ἔργου, τῆ δ' ὀφθαλμοπαταξάντες, αἰ-
 σώπυ παραχρῆμα ἀνέκραγεν, ἀνθρώπε, τοῦ χαλκῆ
 γόμης δὲ ἠδικοκτότα ὅπως ἀκίβη, καὶ πᾶσι ἐκὼ πλη-
 γὰς ἐμφορεῖς δι' ἡμέρας; πάντως ἀναγγελά τούτων
 τῷ κερτημένῳ. βιωῆς δὲ τούτων τοῖ αἰσώπυ ἀκούσας,
 ἐξεπλάγη τε οὐ μέσως, καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν, αἰσώ-
 πυ λαλεῖν ἀρξάμενος, ὅδ' ἐμὸν ὄφελος ἔσται. φθα-
 λμῶς τοίνυν αὐτὸς κερτηγρήσω αὐτῷ ὡς τῷ διασώπυ,
 πρὶν αὐτὸς τοῦτ' αὐτὸ δρασθαι, καί με ὁ διασώπυ τῆς
 ὡς προπῆς παραλύσει. ταῦτ' εἰπὼν οὐδὲν φησὶ πόλεως
 πρὸς τὸν διασώπυ ἠλάσσει. καὶ δι' αὐτὸν θορῶ βω προ-
 σελθὼν, χαῖρε φησὶ διασώπυ. ὁ δὲ, τί τιθορῶ βω μὲν
 σπῆρες, φησὶ; καὶ ὁ βιωῆς, χρῆμα τι τῶρα τῷ δίδου γὰρ τῷ
 ἀγρῶ σωέβη. καὶ ὁ διασώπυ, ἦ πῶς πιδρῶν παρὰ
 κερτῆ κερτῶν ἠέγχε; ἢ τῶν κερτῶν τι παρὰ φύσιν
 ἐγνήκτε; καὶ ὁ, οὐχ οὕτως, ἀλλ' αἰσώπυ ἀνασείψας
 πρὸ τῶν ὡν, νυκὶ λαλεῖν ἤρξατο. καὶ ὁ διασώπυ, ὅπως
 σοι μὲν τῶν ἀγαθῶν γήνοιτο, καὶ το νομίζοντι τῶρας
 εἶναι. ὁ δὲ καὶ μάλα, φησὶν. ἀλλ' ἐμὲ γὰρ εἰς ἐμὲ πῶς
 βεῖσιν, ἐκὼ παρῆμι διασώπυ, εἰς δὲ σὲ καὶ θεοὺς οὐ
 φορητὰ βλασφημεῖ. ὡς τῶν κερτῶν ὄργη ληφθεῖς ὁ διασώ-
 πυ, τῷ βιωῆ φησιν, ἰδοὺ σοι παρὰ δέσποτα αἰσώπυ.
 ἀπόδου, δάξασαι, ὁ βούλη ἐπ' αὐτῷ ποίησον. τοῦ δὲ
 βιωῆ ἐπ' αὐτῷ γηνομένου παραλαβόντες τὸν αἰσώ-

πυ,

numen cōsequutus sum. Ergo benefacere, bona plenum est spe. Sic igitur Æsopus lætatus factus, rursum cœpit fodere. Sed præfecto agrî (Zenas erat ipsi nomē) ad operarios profectus, & horum unum, quoniam parum errauerat in opere, uirga uerberante, Æsopus statim exclamauit: Homo, cuius gratia eum qui nulla iniuria affecit, sic uerberas? & omnibus temere plagas ingeris quotidie? omnino renuntiabo hæc heros. Zenas autē hæc ab Æsopo audiens, obstupuit non mediocriter, & secum ait: q̄ Æsopus loqui cœperit, nulla mihi utilitas erit: præueniens igitur ipse accusabo eum coram domino, anteq̄ ipse hoc idē faciat, & me herus procuratore priuet. His dictis urbem uersus ad dominum uectus est, cæterū turbatus cum accessisset: Salue, inquit, here. Ille uero, Quid perturbatus ades? inquit. Et Zenas, Res quædā monstruosa in agro contigit. Et herus, Nūquid arbor præter tempus fructum tulit? aut iumentū aliquod præter naturā genuit? Et ille, Nō ita, sed Æsopus qui antea erat mutus, nunc loqui cœpit. Et herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrū esse. Et ille, Et sanè, inquit: nam quæ in me cōtumeliose dixit, sponte prætereo here: in te autē & deos intolerabiliter cōiuciat. His ira percitus herus, Zenæ ait, ecce tibi traditus est Æsopus, uende, dona, q̄ uis de eo fac. Cū Zenas autē in potestate sua accepisset Æsopum,

πορ, καὶ τίς κρετ' αὐτοῖ διαπορεύσιν αὐτῶν ἀναγχεύ-
 λαντος, ἐκεῖνος δ', τι δὴ ποτε βουλευσάτω σοὶ ὅστι φησὶ
 ἐργασαι, κατὰ δὲ δὴν τινὰ τύχῃ αὐδ' ὅστις τινος κελύπ-
 ζητιῶτος πρίσθαι, καὶ ὅσα ταῦτα τὸν ἀγρόν διύον-
 τῶ, ἐκεῖνον καὶ τὸν ζῶον ὀρομγόν, ἐκεῖνῶ δ' ὄρομα
 μὲ οὐκ ἔσι μοὶ φησὶ ἀποδόσθαι, σωματίου δὲ ἄρρηγ, ὁ-
 πύρ εἰ θέλεις ὠνήσασθαι, πάρεσι. τῷ δὲ ἐμποροῦ φέ-
 σαντος ὑποδέχθῃ αὐτῶ τὸ σωματίου. καὶ τῷ
 ζῶον τ' αἰσώπυ μεταπεμφαμένη, ὁ ἐμπορος ἐδῶρ αὐ-
 τῷ, καὶ ἀνακαγχάσας, πόθεν σοὶ φησι πῶς τὸν ζῶ-
 οῦν, ἥδε ἡ χύτρα; πόθεν σου ἐλεγχὸς ὅτι δ' ἄλλου, ἢ ἀν-
 θρωπος; οὐκ εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν, οὐδὲν αὐτῶ ἔδει μὴ οὐ-
 χὶ δοκίμῃ ἀσκηκίλῃ. ἵνα τί μοι τίς πορεύσιν διέκοψας
 τρυφῆ τῶ καθάρματα τὸν ζῶον; ταῦτ' εἰπὼν, ἀπῆκε
 τίς αὐτῶ ὄλοῦν. ὁ δὲ αἰσώπυ μεταδιώξας αὐτὸν,
 μινὸν φησὶ. ὁ δὲ μεταστραφείς, ἀπιδίφησιν αὐτῶ ἐμοῦ
 εὐπαρώτατε λύων, καὶ ὁ αἰσώπυ, εἰπέ μοι, τί τῶ
 ἐνεκὸν διδύρο ἐλέλυδας; καὶ ὁ ἐμπορος, λυθάρμα,
 ἵνα τί χρυσὸν πρίσθαι. σοῦ δὲ ἀχρήσου καὶ σαπῶν ὄν-
 τῶ, οὐ χρῆζω. καὶ ὁ αἰσώπυ, ὠνήσαστέ με, καὶ εἰ τίς ὅστι
 πίσις, πολλὰ σε ὠφελήσασαι οἷός τ' εἰμι. καὶ ὅς, τί δ' αὐ-
 ὄνοαίμῃ, συγῆματῶ ὄντος αὐτόχρημα; καὶ ὁ αἰσώ-
 πυ, οὐ πάρεσί σοι παιδία οἴκοι ἀτακρυμῶτα καὶ λαλεῖ-
 οντα; τούτοις ἐπίσθου με παιδιαγωγόν, καὶ πάντως
 αὐτῶ αὐτῶ μορμὸν ἔσομαι. γελάσας αὐτῶ ἰδί κύτῳ ὁ
 ἐμπορος, φησὶ τῶ ζῶον, πόσου τὸ λακόν ἰσοπώλης
 ἀγχεύου; ὁ δὲ τριῶν φησὶ ὀβολῶν. ὁ δὲ ἐμπορος αὐτί-
 κα αὐτῶ τρεῖς ὀβολοὺς λατεβάλλω, λέγων, οὐδὲν λατε-
 θέμῃ, καὶ οὐδὲν ἐπρίσθαι, ὁ δὲ οὐσάντων τριγασῶν, καὶ
ἄρρηγ

pum, & quòd in eum haberet imperium ei renunciaſſet: ille quòd cunq; uolenti tibi licet, inquit, effice. Fortè uero cum uir quidam iumenta quareret emere, & propterea per agrum illum iter faceret, & Zenam rogaret: ille, iumentum non licet mihi, inquit, uendere, ſed mancipium maſculum: quòd ſi uis emere, adeſt. cum uero mercator dixiſſet oſtēdi ſibi ſeruulum, & Zenas Aefopum accerſiſſet, mercator uidens ipſum, & cachinnatus, unde tibi, inquit ad Zenam, hæc olla: utrū truncus eſt arboris, an homo: hic niſi uocē haberet, fermè uideretur uter inflatus. Quare mihi iter rupiſti huiusce piaculi gratia? His dictis, abiit ſuam uiam. Aefopus uero inſequutus ipſum, Mane, inquit. Ille autem cōuerſus, Abi inquit, à me fordidiffime canis. Et Aefopus, dic mihi cuius rei cauſa huc ueniſti? Et mercator, Sceleſte, ut aliquid boni emerē: tui q̄ inutilis & marcidus ſis, non egeo. Et Aefopus, eme me, & ſi qua eſt fides, multū te iuuare potis ſum. Et ille, Qua in re à te iuari poſſem, cum ſis odium penitus? Et Aefopus, Non ne adſunt tibi pueruli domi turbulēti, & flentes: his præfice me pædagogum, omnino eis pro larua ero. Ridens igitur de hoc mercator, inquit Zenæ, quanti malū hoc uendis uas? Ille uero, Tribus, inquit, obolis. Mercator autem ſtatim tres obolos ſoluit, dicens, Nihil expoſui, et nihil emi, Cum igitur iter feciſſent, ac

perue

ἀποκομίων αὐτῶν οἴκαδε, παιδάριε δ' ὅς ἐτι ἔτι ἔτι
 μητρί τελευτῶντα, τὸν αἰσώπῳ ἰδόντα καὶ συγχυθέντα
 ἀνέκραξε. καὶ ὁ αἰσώπῳ εὐθύς τῷ ἔμπορῳ φησὶν,
 ἔχεις μου πῆς ἑπαγγελίας ἀπόδειξιμ. ὁ δὲ γελασας,
 εἰσελθὼν φησιν, ἀπάσαι τοὺς σωθούλους σου. τὸν δὲ
 εἰσελθόντα καὶ ἀπάσαι μενοῖδόντα ἐκείνοι, τί πο-
 τε εἶπα λακόν τῷ ἡμῶν διεπότη φασὶ συμβέβηκην, ὅτε
 σωματίου ἀχρὸν οὕτως ἐπρίατο· ἀλλ' ὡς εἰοικν, αὐτὸ
 Βασκανίου ἔσθην φιλοκίας ὠνήσατο. μετὰ δ' οὐ πολὺ
 καὶ ὁ ἔμπορῳ εἰσελθὼν τὰ πρὸς ὄλορον εὐτρεπιδῆ-
 ναι τοῖς δούλοις ἐπέσκηψε, μέλλειν γὰρ πλὴν ὑλοῦσαν
 εἰς Ἀσίαν πορεύεσθαι. οἱ μὲν οὖν αὐτίκα τὰ σκόδιον διε-
 μερίζοντο. ὁ δ' αἰσώπῳ ἐδείκτο τοῦ κρυφοτάτου τῶν
 φορτίων αὐτῷ παραχωρεῖν, ἅτε διήνεωνήτω, καὶ μί-
 πω πρὸς πῆς τοιαύτης ὑπουργίας γεγυμνασμένῳ,
 τῶν δὲ, καὶ εἰ μηδὲν ἄρα βούληται συγγνώμῳ παρε-
 χρομίων, ἐκείνῳ οὐδ' εἴμ' ἔλεγε, πάντων κοπιόντων
 αὐτὸν μόνου αἰσώπῳ τελεῖ τυγχάνειμ. τῶν δὲ ὁπὸρ αὐτῶν
 βούληται ὑπὸ τρεπόντων, δίδυρο λακείσε πρὸς βλεψα-
 μιν, καὶ σκόδιον ἀθροίσας διαφόρα, σαλκούς καὶ σφῶ-
 ματα καὶ γυργαθούς, ἕνα γύργαθον ἄρτων πεπληρω-
 μένῳ, ὃν δὺο βασάλξιμ' ἔμελλον, αὐτῷ ὑπὸ τεθεῖναι λε-
 λάθει. οἱ δὲ γελασανταί, καὶ μηδὲν εἶναι κωρότορον τοῦ
 χυδαίου τούτου καθάρματῳ φάρμακοι, ὃς μικρῶν μ' ἔμ-
 προδῶν τὸ λευφότατον ἐδείκτο ἄρα τῶν φορτίων, νῦν ἔ-
 τὸ πάντων βαρύτερα ἐίλητο, χελῶναι μὲν τὸ πλὴν ὑπὸ
 θυμίου αὐτῷ πληρωσας, ὑπολαβόνταί τὸν γύργα-
 θον, ὑπὸ πιδία π τῷ αἰσώπῳ. ὁ δὲ ἤϊ τῶν ὤμων τὸ φορ-
 τίον ἀπὸ χυδαίου, δίδυρο λακείσε διέκλονεῖτο. τὸν

peruenissent in suam domum, pueruli duo qui adhuc sub matre erant, Æsopo uiso perturbati exclamauerunt. Et Æsopus statim mercatori inquit, Habes meæ pollicitationis probationem. Ille uerò ridens: ingressus, inquit, salutem cōseruos tuos. Introgressum autem, ac salutantem uidentes illi, Quodnam malum nostro herero, inquit, contigit, ut seruum deformem adeo emerit: sed ut uidetur pro fascino domus hunc emit. Non multo uerò post & mercator ingressus, apparari res ad iter seruis iussit, quòd postridie in Asiam profecturus esset. Illi igitur statim uasa distribuebant: at Æsopus rogabat leuissimum onus sibi concedi, tanquam nuper empto, & nondum ad hæc ministeria exercitato. His autem, & si nihil tollere uelit, ueniã præbentibus, ille non oportere dixit, omnibus laborantibus se solum inutilẽ esse. His quod at tollere uellet permittentibus, huc & illuc cum circumspexisset, & uasa congregasset diuersa, saccos & stramenta & canistros, unum canistrum panis plenum, quem duo baiulare debent sibi imponi iubet. Illi autem ridentes, & nihil esse stultius uili hoc scelesto, inquentes, qui paulo antè leuissimũ rogabat tollere onus, nunc omnium grauissimum elegit: oportere tamen desiderium eius explere, sublato canistrum imposuerunt Æsopo. Ille uero humeris onere grauatis huc & illuc dimouebat. Hunc

δεῖ δὲ ἄνθρωπος ἔμπροσθεν, ἀπελευθερώσασθαι, καὶ φησὶν. αἰσώ-
 πος εἰς τὸ πονεῖν πρόθυμος ὢν, ἠδὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ π-
 μῶν ἐξέτισε, κατὰ τὴν γὰρ φύσιν ἦρατο. ἐπεὶ δὲ ὥρας
 ἔσπευ ἀφίσου κατατίλυσαν, αἰσώπος καλεῖται ἀπὸ τοῦ
 πῆσαι, ἡμῖν δὲ τὸν γύργαθον, πολλῶν φαγόντων, ἐ-
 ποίησεν, ὅθεν καὶ μετὰ τὸ ἀφίσου κορυφαῖον τὴν φορτίαν
 γεγονότος, πρὸς τὸν ὄρθρον ὠδύει. καὶ διὰ καὶ ἐσπέρει
 οὐ κατατίλθησαν πάλιν ἀπὸ τοῦ τῆσθαι, τῆ ἐφεξῆς ἡμέ-
 ρα κενὸν πάντας πασι ὑπὸ τῶν ὤμων ἀνεχόντων τὸν γύρ-
 γαθον, πρὸς τὸ ἀπάντων ἦεν, ὡς καὶ ταῖς συνουσίαις
 πρὸς τὴν ἑσπέρην ὄρθρον ἀμειβόμενα γίνεσθαι, πότε-
 ρον ὁ σαπρὸς ὄσιν αἰσώπος, ἢ τις ἑτέρος, καὶ καταμα-
 θούσιν ἐκείνοι ἐναι θαυμαζέμεν, ὅπως τὸ μεμελανωμέ-
 νον αὐθρόπιον, νεμεχεῖσθαι πάντων ἐπραξε, καὶ ῥα-
 δίως διαπανωμύει ἀπὸ τοῦ ἀράμνονος, ἐκείνων τὰ σπώ-
 ματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ὑποφορτισαμένων, οὐ
 μὴ φύσιν ἐλαχύν οὕτως διαπαναῖσθαι. ὁ μὲν οὖν ἔμπρο-
 σθεν ὑπὸ τῆ ἐφῆσιν γηρόμενος, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνδρα-
 πόδων συνυδύει ἀπὸ τοῦ, ἵπερ ἐφῆσιν δὲ αὐτῶν
 τρία. γραμματικὸς, ψάλτης, καὶ ὁ αἰσώπος. τῶν δὲ τῶν
 αὐτῶν συνυδύει συμβεβούχως εἰς σάμνον ἀπᾶσαι, ὡς ἐ-
 κείναι δὲ συνυδύει μείζονα ὑδύει ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ σωμα-
 τία, πέθει. καὶ ὁ ἔμπροσθεν ὑπὸ τῶν σάμνον, τὸ μὲν γραμ-
 ματικὸν συνυδύει ψάλτη καὶ τῶν σολῶν ἀμειβόμενος, ἴση-
 σιν ἀμφὸς ὑπὸ τῶν πρατῆρας, τὸν δὲ αἰσώπου, ἐπεὶ μη-
 λαμόθεν εἶχε κοσμηῖσαι. ὅλον γὰρ ἡμᾶς ἐστὶν ἐδῆ
 τα σάμνον τούτων πρὸς τὰς ψάλας, μέσον ἀμφὸς ἴση-
 σιν, ὡς καὶ καὶ ὄρθρον ἐξίστασθαι λέγοντας, πρὸς τὸ
 τὸ βδελύγμα, τὸ καὶ καὶ ἄλλος ἀφανίζον; αἰσώπος

uidēs mercator, admiratus est, & inquit: Aesopus cum ad laborandū prōptus sit, iam suū pretiū persoluit. iumentī enim onus sustulit. Cum uero hora prandiū diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, semiracuū canistrum multis comedentib. fecit: unde etiā post prandiū leuio re onere factō alacrius incedebat. Verū uesp̄ri quoq; illic quò diuerterant pane distributo, postera die uacuo omnino humeris sublato canistro, primus omnīū ibat, ut & cōseruis præcurrentē hunc uidentibus dubiū faceret utrū putridus esset Aesopus, an quis alius. Et cū cognouissent illū esse, admirabant quò denigratus homūcio solertius omnib. fecerit: quoniam qui facile absumerētur panes, sustulit, cum illi stramēta, & reliquā supellectilē baiularēt, quæ non est fortita naturā. ut sic absumerēt. Mercator itaq; cū esset Ephesi, alia quidē mancipia cū lucro uēdidit: remanserunt autē ei tria, grāmaticus, cantor & Aesopus. Cū uero quidā ex familiaribus ei sualisset, in Samū ut nauigaret, tanq; ibi cū maiore lucro diuēdituro seruulos, persuadet. Et mercator cū peruenisset in Samū, grāmaticū quidē et cantorē, utrunq; noua ueste indutū statuit in foro, sed Aesopū qm̄ necūde poterat ornare (totus em̄ erat mendosus) ueste ex sacco ei circūposita, mediū inter utrunq; constituit, ut et uidentes stuperēt, dicentes: unde hæc abominatio, quæ & alios obscurat? Aesopus

δε, καὶ περ ἵπὸ πολλῶν σκωπόμενϞ, ἴσατο μὲν τοι
 τολμῆρά πρὸς αὐτὸν ἀπενίζων. ξάνθϞ δὲ ὁ φιλόσοφϞ
 εἰς τῶν ἠναικωμάτων ἠρτυνικῶν τῆ σέμῳ, πθεσθῶν
 ὑπὸ τῶ ἀγορῶν, καὶ θεασάμενϞ αὐτὸν μὲν δύο πῦδας
 σαυ εὐπρεπείᾳ πῆσαιμῆς, μέσῳ δὲ τούτων τῶν αἰ-
 σωπῶν, ἠγάσαστο τῶν τῶ ἐμπόρῳ ἐπίνοιαν, ὅπως τῶν
 αἰχρῶν γνῶσθῆ μεταξὺ τέταχῳ, ὡς τῆ παραδίεσι τῶ
 διουσιδῶν, βαλῆς ἐαυτῶν αὐτὸν νεανίας φαυλῶναι. ἐγγυ-
 τῶν δὲ ὑπὸ αἰσῶν, ἐπύθετο τῶ ψάλτου, πῶθῳ αὐτὸν εἶν. ἢ
 ὅς, λαππαδῆς, καὶ ὁ ξάνθος, τί οὐκ οἶδας ποιεῖν; ὁ δὲ,
 πάντα. καὶ ὑπὸ τούτοις αἰσώπῳ δὲ ἐγέλασε. τῶν δὲ χο-
 λασικῶν, οἱ τῶ ξάνθῳ σιωπῆσαν, ὡς εἶδῳ αὐτῶν γελά-
 σαντα καὶ παραφύσαντα αὐτὸν ὀδύνας, ἐξαίφνης καὶ
 τι τόρας ὄραυ δὲ ξάνθῳ, καὶ τῶ μὲν, ἢ πῶ κίλη δῆμι ὀ-
 δύνας ἔχουσε λέγοντες, τῶ δὲ, τίποτε ἀρῶ ἰδῶν ἐγέ-
 λασε; τῶ δὲ ὡς ἐκ ἐγέλασῳ, ἀλλ' ἐξέβρωσε. πάντων
 δὲ βυλομῆων γινῶναι τίς ποτε λιὼ ὀγέλως, εἰς τίς αὐ-
 τῶν πθεσθῶν τῶ αἰσώπῳ φησὶν, ὅτῳ χρεῖν ἐγέλα-
 σαι; καὶ ὅς, ἀρχῶν δὲ θαλάτῃου πρόβατον. τῶ δὲ, ἀμυχα
 νῆσαντες τοῖς ὄλοις ὑπὸ τῶ λόγῳ, καὶ τῶ ἐν βίῳ ἀνα-
 χωρήσαντϞ, ὁ ξάνθϞ τῶ ἐμπόρῳ φησὶ, πόσῳ τιμή-
 ματος ὁ ψάλτης; τῶ δὲ, χιλίῳ ὀβολῶν ἀρκειναμῆς,
 πρὸς τῶν ἐτόρου ἠλθῳ, ὑπὸ βέλλῳ ἀκούσας τὸ τίμη-
 μα, καὶ μὲν τῶ καὶ τῶν ὀβολῶν τῶ φιλοσόφῳ πῶ-
 θῳ αὐτὸν εἶν, καὶ ἀκούσαντϞ ὅτι λυσιός, καὶ ἐπανόρομέ-
 νῳ, τί οὐκ οἶδας ποιεῖν; καὶ κείνῳ φαυλῶν πάντα, πῶ-
 λιμ ἐγέλασῳ αἰσώπϞ. τῶν χολασικῶν δὲ πῶν ἄρ-
 ρυμῆς, τί δὴ ποτε αὐτῶ πρὸς πάντας γελά; ἔτε-
 ρϞ πρὸς αὐτῶν εἶπῳ, εἰ βάλῃ καὶ σὺ θαλάτῃ τῶν
γϞ

autem quamuis à multis morderetur, stabat tamen audaciter ad ipsos intuens. Xanthus uero philosophus habitans tunc Sami, profectus in forum, & uidens duos quidem pueros cum ornatu astantes, mediū uero horum Aesopum, admiratus est mercatoris commentū, quod turpem in medio collocauerat, ut appositione deformis pulchriores seipsis adolescentuli apparerent. Propius autē astant percōtatus est cantorem, cuiās esset: & is, Cappadox. tum Xanthus, quid igitur scis facere? hic omnia. atq; ad hæc Aesopus risit. Sed discipulis qui cū Xantho unā erant, ut uiderūt ipsum risisse, & ostendisse dentes, statim & aliquod monstrū uidere arbitrātibus: et uno, certe hernia est, dentes habens dicēte: alio uero, quid nā uidēs risit? alio, non risisse, sed riguisse: omnibus autē uolentibus cognoscere cur risisset, unus ipsorum accedens Aesopo inquit, Cuius rei gratia risisti? Et is, Abscede marina ouis. Illo uero cōfuso funditus eo sermone, repenteq; secedente, Xanthus inquit mercatori: quanto pretio canis? illo autē mille obolorū respondente, ad alterum iuit, immenso audito pretio. atqui & hunc rogitante philosopho, cuiās nā foret. et audito Lydū esse: rursusq; rogāte, quid ergo scis facere? & illo dicente, omnia: iterū risit Aesopus. Ex scholasticis autē quodā dubitāte, quid nam hic ad omnes ridet? alius ei dixit: si uis & tu marinus hir-

γοῦ ἀκῶσαι δρώτησιν. ὁ δὲ ξανθός, καὶ αὐθις ἤρθε τὸν
 ἔμπορον, πῶσδε τιμήματός ὁ γραμματικός; καὶ κείνος τρι-
 γιλίωμ ὀβολῶν ἀρκειναμνός, διυσφόρως ὁ φιλόσοφος
 ἠώεγκε τὴν ὑπερβολὴν τῆς τιμήματος, καὶ σφραγίς ἀ-
 πῆει. τῆν δὲ σχολαστικῶν δρομνίων, εἰ μὴ ἤρθεεν αὐτῶν
 τὰ σωματικά. ναί φησιν, ἀλλὰ δόγμα καὶ τοῦ, μὴ αὐδρα
 ποδοῦ ὠνεῖσθαι τῆν πολυτίμων. ἐνός δὲ ζόντων φαρμνός,
 ἀλλ' εἰ ταῦθ' ἔτως ἔχει, τὸν γουῦ αἰσχρὸν ἴδῃν ἔδεις
 νόμος ἔμποδῶν ἴσαται μὴ ὠνήσασθαι. τὴν αὐτὴν γὰρ
 καὶ ἔτ' λειτουργίαν εἰσπίσει, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τῷ
 τοῦ καταβησόμεθα. ὁ ξανθός ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον αὐτῶν εἶναι
 ὑμᾶς ἐκτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ δὲ τὸν δοῦλον ὠνήσασθαι,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ γινώσκόν με καθεύειον ὅμ' ἐκ αὐτῶν ἀναλχοῖ
 τοῦ αἰσχρῶσ σωματικῶν ὑπερετεῖσθαι. τῆν δὲ σχολασ-
 κῶν αὐθις ἐπιόντων, ἀλλ' ἐγγὺς ἢ γνώμη, ἢ τὸ μὴ πῶς
 θεοδαί γινωσκί. ὁ φιλόσοφος εἶπε, λαβῶμεν πρότερον
 πῶσραν, εἰ οἱ δὲ τίμημα ποτε καὶ τὸ τίμημα μάλ' ἄπο-
 ληται. πρὸσθλῶν γουῦ τῶν αἰσώπων, χαῖρ' ἔφησι. καὶ
 ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπούμεν; καὶ ὁ ξανθός, ἀσπάζομαι σε. καὶ
 κείνος, καὶ γὰρ σέ. καὶ ὁ ξανθός, ἅμα τοῖς ἄλλοις ἠδὲ τῶν
 παραλόγων καὶ ἐτοίμων τῶν ἀρκεισεως ἐκπλαγείς, ἤρθε,
 ποταπὸς εἶ; ὁ δὲ, μέλας φησί. καὶ ὁ ξανθός, ἔτι τὸ φη-
 μί, ἀλλὰ πρόθεν γεγῆσσαι. καὶ ὅς, ἐκ τῶν γαστρῶν τῶν μη-
 τρῶν με. καὶ ὁ ξανθός, ἔτ' ἴδῃν λέγω, ἀλλ' γν' ποῖω τόπω
 γεγῆσσαι. καὶ κείνος, ἐκ ἀνήγαγέ μοι ἢ μήτηρ με, πό-
 τερον γν' ἀνώγει, ἢ κατώγει. καὶ ὁ φιλόσοφος, τί δὲ
 πρῶτ' ἦεν ἐπίσασαι; καὶ κείνος, ἔσθ' ἔμ. καὶ ὁ ξανθός, τίνα
 πρόπον; ὁ δὲ, ἐπειδή ποτ' ἔστι πάντα ἐπίσασθ' ἔωπη
 γείλαντο, ἐμοὶ δὲ κατέλιπεν ἔσθ' ἔμ. καὶ ἠπὸ τούτοις ὁ

cus vocari, roga. Xanthus autē & rursus rogavit mercatorē, quanto pretio grāmaticus? & illo tribus millibus obolorū respondente, ægre philosophus tulit immēsum preciū, & auersus discedebat. Scholasticis autē petentibus, an nō placuerint ei seruuli: nā inquit, sed decretū est non emere mancipiū pretiosum, uno autē ipsorum dicente, sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimēto est, ne emat: idem enim & hic ministeriū afferet, & nos pretium huius exponemus. Xanthus ait, sed ridiculum esset, uos soluisse pretiū, me autē seruū emisse, alioqui & uxorcula mea mūditiæ studiosa, non ferret à deformi seruulo seruii sibi. At scholasticis rursus dicentibus: sed prope est sententia, ne pariatur fœminæ. Philosophus dixit, Faciamus prius periculū an sciat aliquid, ne & pretiū incassum pereat. Adiens igitur Aesopū, gaude inquit. Et ille: nū' nam tristabar? Et Xanthus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus unā cum alijs inexpectato & prompto responso stupefactus, rogauit, cuiās es? ille, niger. Et Xanthus: non hoc, inq̄, sed unde natus sis. Et is: ex uentre matris meæ. Nō hoc dico, sed in quo loco natus sis. Et ille: nō renunciauit mihi mater mea utrū in sublimi loco an in humili. Et philosophus: quid uero facere nosti? Et ille: nihil. Et Xanthus: quomodo? Quoniā hi omnia nosse professi sunt, mihi autē reliquerūt nihil, Atq̄ hæc

σχολαστικοὶ ὑπερφυῶδες ἀγάμνοι, νὴ τὴν θείαν προνοί-
 αμ ἔφασαν, πάνυ καλῶς ἀπεκείνατο. ἃ δὲ γὰρ εἰς ὄψιν
 ἀνθρώπου, ὅς αὖ πάντα εἶδεν. Ἐὰ γὰρ ταῦτα διηλα-
 σὴ καὶ ἐγέλα. αὐτοὺς οὖν ὁ ξανθὸς φησὶ, βέλῃ πρίωμά-
 σε; καὶ ὁ αἰσώπος, ἐμὲ πῶς ἄρα συμβέλου δέμ; ὁ πότε-
 ρόν τοι δοκεῖ βέλτιον, ἢ πρίασθαι, ἢ μὴ, ποιεῖ. ἃ δὲ γὰρ
 ἃ δὲ πῶς βίαν ποιεῖ, ἄρα παρὰ τῆ σὴ κείτου γνώμῃ.
 καὶ μὴν βύλι, βαλαντίς θύραν ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρτί-
 θμα, εἶδὲ μὴ, μὴ σκώπη. πάλιν οὖν οἱ σχολαστικοὶ πῶς
 ἀλλήλους ἔφασαν, νὴ αὖθις θεὸς νενίκηκε τὸν καθηγητήν.
 τοὶ δὲ ξανθὸς φήσαντ', ἐὰν πρίωμά σε δραπέτεῦ-
 σαι βελήσῃ; γελάσας ὁ αἰσώπ' ἔφη, τί τ' εἰ βελήσο-
 μαι πράξαι, ἢ πάντως χηῖσομαί τοι συμβέλω, ὅς δὴ καὶ
 συμικρῶ προδόν' ἐμοί. καὶ ὁ ξανθὸς, καλῶς μὴ λέ-
 γεις, ἀλλ' αἰσχρὸς εἶ. καὶ κῆν', εἰς τὸν νῆρ' ἀφοραῦ δ' εἶ
 φιλόσοφε, καὶ μὴ εἰς τὴν ὄψιν. τότε ἔβ' ἐμπόρω πῶ-
 σελθῶν ὁ ξανθὸς φησὶ, πῶς τὸ τοῦ πωλεῖς; καὶ ὁ κῆ-
 ν' ἔφη, αἰσώπ' ἔμπεριαν, ὅτι αὖθις σὲ πᾶσι
 διὰς ἀφείς, τὸν αἰσχρὸν τὸ τοῦ εἶλθ'. θάττορον τῆν λοιπῶν
 ὄνυσαι, τὸ τοῦ δὲ πρίασθ' ἄρα λάβε. καὶ ὁ ξανθὸς, ἃ δὴ
 τα, ἀλλὰ τὸ τοῦ. καὶ ὁ ἔμπερ', ἐξήκοντα ὀβολῶν ὄνυ-
 σαι. καὶ οἱ μὴν σχολαστικοὶ παραχρηῖμα σωμεισθ' ἐγένον
 τὸ κατέβητο, ὁ δὲ ξανθὸς ἐκτόσαστο. οἱ τῶν τε λῶ-
 ναι τὴν πράσιν μεμαθηκότες πῆσαν ἀνακείνοντες,
 τὴ μὴν ὁ ἀπεμπωλήσας, τὴ δ' ὁ πρίαμν'. αἰχμω-
 μῶν δ' ἀμφοτέρων ἑαυτὸν ἀνεπέμ διὰ τὸ πωνιχρὸν
 τὸ πμῆματ', ὁ αἰσώπος σὰς εἰς τὸ μέσσην ἀνέκραξεν.
 ὁ μὴν πριαθείς, ἐγὼ ὁ πρίαμν' δ' ἔτισι, καὶ ὁ πωλή-
 σης ἐκείνοσι. εἰ δ' αὖτοισι πῶσιν, ἐγὼ ἄρα ἐλθὼν ὁρῶς

scholaſtici uehemēter admirati, per diuinā pro-
 uidentia dixerūt, ualde bene reſpondit: nullus
 enim eſt homo, qui omnia norit: & propterea
 ſcilicet & riſit. Rurſus igitur Xanthus inquit,
 Vis emam te? Et Aefopus, Me hac in re conſul-
 tore eges: utrū tibi uideēt melius, aut emere aut
 non, fac. Nullus enim quicquā ui facit: hoc in
 tua poſitū eſt uolūtate: & ſi uolueris, crumenaē
 ianuam aperiens, argentū numera: ſin uero mi-
 nime, ne cauillare. Rurſus igit ſcholaſtici inter
 ſe dixerūt, per deos ſuperauit præceptorē. Xan-
 thus uero cū dixiſſet, ſi emero te, fugere uoles?
 ridens Aefopus ait: hoc ſi uoluerō facere, nullo
 modo utar te cōſultore, ut et tu paulo antè me.
 & Xanthus: bene dicis, ſed deformis es. & ille:
 mentem inſpicere oportet, ô philoſophe, & nō
 faciē. tunc mercatorē adiens Xanthus, inquit:
 quāti hūc uēdis? et ille: ut uituperes, ades, meas
 merces: qm̄ te dignos pueros dimittens, deſor-
 mem hunc eligis: alterū horū eme, hunc aut̄ au-
 ctariū accipe. & Xanthus: nō certe, ſed hūc. &
 mercator, ſexaginta obolis eme. & ſcholaſtici
 conſeſſim collatos expoſuerunt, Xanthus aut̄
 poſſedit. Itaq; publicani uenditiōe cognita, ade-
 rant indagātes, quis uendiderit, quis emerit: at
 cum puderet utrūq; ſe pronūciare propter utili-
 tatē pretij, Aefopus ſtās in medio exclamauit,
 Qui uenditus eſt ego ſum: qui emit, hic: qui uē-
 didit ille: ſi uero ipli tacuerint, ego igitur liber

εἰμύοι ἃ τέλῳ ἀνασχυθγνίτες ἐχραίσαντό τε ἔβ' ξαύ
 θῶ τὸ τέλθ, καὶ ἀπυλλάγησαν. ὁ μὲν ἔν αἰσώπθ ἠκῶ
 λούβει πῶς τῶ οἰκίαν ἀπίοντι ἔβ' ξαύθῳ. μεσημβρινῶ
 δὲ λαύματθ ὄντθ, ὁ ξαύθθ γν' ἔβ' περιπατεῖν τῶ
 χεστῶνα ἀνασυράμνθ ἔρει. ὁ πῶρ ἰδῶν αἰσώπθ, ἔ
 ἔβ' ἰματίων ἐκείνθ δραξάμνθ, ὁ πῶρ γν πῶς ἑαυτῶ
 εἰλκυσε, καὶ φησὶ. τῶ ταχίστω με πώλησον, ἐπεὶ δρα
 πετόδύσω. καὶ ὁ ξαύθθ, ἀνδ' ὄρου; ὁ πῶρ φησὶν, ἔκ αὐ δι
 ναίμην φησὶ τῶ ἔπρητεῖσθαι διεσώτη. εἰ γὰρ σὺ διε
 σωότης ὦν, καὶ μηδὲν φοβέμηνθ, ὁμῶς ἄνεσιμ' ἔπρη
 εχθὺ τῆ φύσει, ἀλλὰ βαδίζωμ ἔρεις, εἰ τύχοι τῶ δουλοῦ
 ἐμὲ πῶς τινὰ σαλῶσαι δρακονίαν, καὶ ἔβ' μεταξὺ τῆ
 πορείας τοῖου δὲ τι ἀπαιτῆσαι τῆ φύσιμ, ἀνάγκη πᾶ
 σθ πετόμηνόν με ἀρπατεῖν. ἔ ὁ ξαύθθ, τῶ τὸ σε θορυ
 βεῖ; τρία λακὰ βυλόμηνθ δραδραῦσαι βαδίζωμ ἔρει. καὶ
 ὁ δ, ποῖα; ἔκείνθ, ἔσθ τί μοι, τῶ μὲν κεφαλῶν κατέ
 κausην αὐ ὁ ἠλιθ, εἰς δὲ πόδας τῶ τῆ γῆς ἔδραφθ ὁμ
 ἐκπεπυρωμένον, ἢ δὲ τῶ ἔρει δραμύτης τῶ ὁσφρησιμ
 αὐ ἐλυμῖνατο. καὶ ὁ αἰσώπθ, βαδίζε, πῶρ πεικας με.
 ἐπεὶ δὲ καὶ τῆ οἰκίαν ἐπέσεισαν, ὁ ξαύθθ παραγγείλας
 ἔβ' αἰσώπθ μῖναιμ πῶ τῶ πυλῶνθ, ἐπειδὴ καθά
 ρου ὁμ αὐ ἔβ' τῶ γυῖαιον ἠδαι, καὶ ἔκ ἐχρῶ δ' ἀπίνης
 φησὶ τοῦ αἰθθ αὐτῆ φανῶσαι, πρὶν τινὰ καὶ πῶς αὐ
 τῶ ἀσεισῆται. αὐτὸς δ' εἰσελθὼν λέγει, λυεῖα, ἔκ ἐτε
 με τοῦ τῶ τῶν ὀφθδεῖς τῆ δραπέτας, ἢς πῶς τῶν δρα
 παινίδων τῶν σῶν ἀπολαύω. ἠδαι γὰρ καὶ γὰρ πᾶσι δὲ
 σοὶ ἐπριάμην, γν' ὦ καὶ ὄφει κέμθ, οἶον ἔπω τεθῆα
 σαι, ὁ δ καὶ ἠδαι πῶ τῶ πυλῶνθ ἔσκηκε. καὶ κείνθ μὲν
 ταῦτα, αὐ δὲ γε δραπαινίδου ἀληθῆ νομίσασαι τὰ
 λεχθγνίτα

sum . Publicani uero diffusi risu, donato Xantho uectigali, abierunt. Aesopus igitur sequebatur in domum euntem Xanthum. Cum meridianus aut aestus esset, Xanthus inter deambulandum pallium attollens mingebat: quod uides Aesopus uestib. illius prensis, retro ad seipsum traxit, atque inquit, quam cellerrime me uende, quonia fugiam. et Xanthus, quamobrē? quonia inquit, non possem tali seruire hero. si enim tu qui herus es & neminem times, tamē relaxatiōnem non præbes naturæ, sed eundo mingis: si obtigerit seruum me ad aliquod mitti ministerium, & inter eundem tale quid exigat natura, necesse omnino fuerit uolando cacare. Et Xanthus, hoc te turbat? tria mala uolēs euitare, eundo mingo. Et ille: quæ? Et hic stanti mihi caput perussisset sol, pedes uero terræ solum torridum, lotij aut acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus: uade, persuasisti mihi. Postque autem domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante uestibulum, quonia elegantiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico talē turpitudinē ei ostendi, antequam aliquis ipsi urbana diceret: ipse aut ingressus dicit, domina nō etiā post hac obijcies ministerium, quod mihi tuæ pedisse quæ præsent. Iam enim & ego puerum tibi emi, in quo uidebis pulchritudinē, qualē nunc uidisti, qui & iam ante uestibulum stat. Et ille quidem hæc. pedisse quæ aut uera existimantes quæ dicta

λεχθῆντα, πῶς ἀλλήλας ἐκ ἀγῆως ἡμῶν ἐβήτου πῶς
 τῷ, τίνι τούτῳ νυμφίῳ ὁ νεώνητο ἔσαι. ἢ δὲ τῷ
 ξάνθῳ γυναικὸς εἴτω κληθῆσθαι τὸν νεώνητον κληθῆσθαι
 σης, μία δ' ἄλλων μάλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀβασίονα
 τῷ κληθῆσθαι ἀρπάσασα, τὸν νεώνητον ἐκδοραμῶσα ἐπέ-
 λει. καὶ κείνη φαρμῆς, ἰδοὺ ἐγὼ πάρεμι. ἐκπλαγῆ-
 σα, σὺ φησὶ ἐκκαὶ ὅς, ναὶ καὶ κείνη, ἀβάσκαντε, μή ἐ-
 σέλθῃς εἰσω, καὶ πάντῳ φύγωσι. καὶ μὲν τοὶ καὶ ἄλ-
 λης ἐξελθῶσι, καὶ ὡς εἶδεν αὐτῷ, παταχθεῖν σα φα-
 ρμῆς τὸ πρόσωπον, καὶ δ' ὄρω εἰσελθε, ἀλλὰ μὴ πο-
 σεγγίσῃς μοι. εἰσελθὼν ἔστη αὐτῆν ἢ δὲ σαποίνης. ἢ δὲ,
 ἔσθ' ἄρα δεασαμένη, τὰς ὄψεις ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἀν-
 δρα, φαρμῆν, πόθην μοι ἔσθ' ἄρα τῶν λυγῶν; ἐκβα-
 λε αὐτῷ τῷ πρὸς ὄψου μου. καὶ κείνη, ἄλλῃ σοὶ λυγία,
 μὴ ὑπόσκηπῆς μοι τὸν νεώνητον. ἢ δὲ, δ' ἦλθ' εἰ ξάνθε
 μισήσας με, ἐτόραν ἀγαγέσθαι βεβλήμεν, καὶ ἴσως
 αἰδύμεν φράσαι μοι, ὡς ἢ οἰκίας ἀναχωρήσω, τὸν
 κωκοκέφαλόν μοι τῷ τὸν κληθῆσθαι, ὡς αὐτῷ αὐτῷ
 δυσαναχετῶσα λατρεία, φύγω. δὲ οὐδ' μοι τῷ
 πρὸς μου καὶ πορεύσομαι. πῶς ταῦτα τῷ ξάνθου
 μεμφαμένη τὸν αἰσώπυ, ὡς ἢ μὲν τῷ ὀδύρῳ ἀσεία
 πνα φθιγγαμένη πῶς ἢ γ' ἔβ' βαδίζειν ὀργῆσεως, νυ-
 νὶ δὲ πρὸς τῷ γυναικὶ μηδὲν λέγοντ', αἰσώπος ἔ-
 φη, βάλε αὐτῷ εἰς τὸν βάραθρον. καὶ ξάνθ', ταῦτε
 καθάρμα, ἢ ἐκ οἴδ' ὅτι ταύτῳ ὡς ἐμαυτὸν εἰργῶ; καὶ
 ὁ αἰσώπος, ὄρα τῷ γυναικί; καὶ κείνη, πάνυ μὲν ἔν-
 δραπέτα. καὶ πρὸς τῷ αἰσώπος λεροτήσας εἰς τὸ μέ-
 σον τὸν πόδα, μεγάλως ἀνέκραξε, ξάνθ' ὁ φιλόσο-
 φ' ἄρα γυναικωκεταίται. ἔσθ' ἄρα πρὸς τῷ αὐτῷ δὲ

dicta fuerant, inter se non mediocriter cōtendebant, cuiusmodi ipsarū sponsus nuper emptus futurus sit. Xanthi uero uxore intro uocari nouitium iubente mancipiū, una ex alijs magis accelerans, & ut arabonē uocationem arripiens, nouitiū seruum egressa accersebat. Et illo dicente: ecce ego adsum, stupefacta, tu, inquit, es? Et hic, nā. Et illa, Sine inuidiā, ne ingrediaris intro, & omnes fugiant. Et tamen & alia egressa, ac ut uidit ipsum, cædatur tua dicente facies, & huc ingredi, sed ne appropinques mihi: Ingressus stetit coram domina, quæ cum eum uidisset, oculos auertit ad uirum, inquiring, unde mihi hoc monstrū attulisti: abiice ipsum a facie mea. Et ille, Satis tibi domina, ne meū submorde nouitium seruū. Hæc autē, uideris Xanthosus me aliā inducere uelle, & fortē dum pudet dicere mihi, ut tua domo abscedam, canicipitē mihi hunc apportasti, ut eius ægre latura ministerium, fugiā. da igitur mihi dotē meam, atq; ibo. Ad hæc Xantho increpate Aesopū tanq̃ in itinere urbana quædā locutū de mictu inter eundē, nunc uero mulieri nihil dicentē: Aesopus ait, Proijce ipsam in barathrū. Et Xanthus, Tace scelus, an nescis me hanc, ut me ipsum, amare? Et Aesopus, Amas mulierculā? Et ille. Admodū quidem fugitiue. Et ad hoc Aesopus pulsato medio pede ualde exclamauit: Xanthus philosophus uxorius est: & uersus ad suam domum

ἀποικῶν ἐφί. σὺ δὲ δίσποινα, ἐβόλα τ' Ἐιλόσοφου ὠνή-
 ραδαί σοι δὲ λον νεον, δίσωμα τδοντα, σφριγδντα, ὄμ
 ἔδρα γυμνῶ σε καὶ τῷ βαλανείω θεᾶδου, καί σοι πθε
 ἀπαίξειν τὰ εἰς ἀγχιῶν τδ Ἐιλόσοφου. δὺειπίδου, χρυ-
 σοῦ ἐγὼ σου φημι τὸ σῶμα, τριῶντα λέγου. πολλὰ μὲν
 ὄργα ἐκματῶν θαλατῆων, πολλὰ δὲ ποταμῶν, καὶ
 πωρὸς θορμῶ τῶναί. δεινὸν δὲ πῆνία, δεινὰ δ' ἄλλα
 μυρία, πλὴν οὐδὲν ἔτῳ δεινόν, ὡς γυμνῆσασθαι. σὺ δὲ ὦ
 δίσποινα Ἐιλόσοφου γυμνῆσασθαι, ὑπὸ καλῶν νεανίσκων
 ὑπερετίθειαι μὴ θίλει, μὴ πῶς ὑβερῶ τῷ ἀνδρὶ σου
 πθερσίψης. ἢ δὲ ταῦτα ἀκούσασθαι, καὶ πῶς μηδὲν ἀν-
 τεπιεῖν δυνήσασθαι, πόθην ἀνδρὸς φησὶ τὸ κάλλος ἔσθ
 τεθῆρακας; ἀλλὰ καὶ λάλῃ ὅσα πῶς οὗτος φαίνε-
 ται, καὶ δὲ τῶν ἀπέλῃ. διαλλαγήσομαι τίνῳ αὐτῷ.
 καὶ ὁ ξανθῷ, αἰσώπυ, δὲ ἡλλακτοῦ σοι ἢ σὺ δίσποινα.
 καὶ ὁ αἰσώπυ εἰρωνδυσάμῳ, μέγα τι χρῆμά φησι τὸ
 πρᾶναι γυμναῖα. καὶ ὁ ξανθῷ, σιώπα τῶν δὲ τῶν.
 ὠνισάμῳ γὰρ σε εἰς δουλείαν, ἔκ εἰς ἀντιλογίαν. τῷ δὲ
 ὑδροαῖα ξανθῷ ἐπεδῶ τῷ αἰσώπυ κελδύρας, πρὸς
 ἕνα τῶν κῆτων ἢ κῆρ ὠνισάμῳ λάχανα. τδ δὲ κῆτων
 ροῦ δίσμῳ λαχάνων θορῖσαντῷ, ἀνείληφεν αἰσώ-
 πῳ. τδ δὲ ξανθῷ μέλλοντῷ ἦδιν τῷ κῆτων ἕνα
 ἐάλλειν τὸ ἄρμα, ὁ κῆτων ἕνα κῆρ φησιν, ἐνὸς πθε-
 βλήματῷ παρὰ σοῦ δέομαι. καὶ ὁ ξανθῷ, τίνῳ;
 καὶ ὅς, τὸ δὲ ποτε, τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ φησὶ τῶν
 λαχάνων, καὶ πῶς ἄλλῳ σκαλιζόμενά τε καὶ ἀρ-
 σιδύομνα, βραδύαν ὅμως ποιῆται τῶν αἰξισμῶν. οἷς
 δὲ αὐτομάτη ἐκ γῆς ἢ ἀνάδουσι, καὶ τοι μηδεμίαν ὑπὸ
 μελείας ἀξισμῶν, τῶν τῶν ὄξυτορῶ ἢ βλάσῃσι. ὁ μὲν

minam, ait, Tu ô domina velles philosophum emisse tibi seruū iuuenem, bono habitu, uigentem, qui te nudā in balneo spectaret, & tecum luderet in dedecus philosophi? O Euripides, aureū ego tuum inquam os, talia dicens: Multi impetus fluctuū marinorū, multi fluminum, & ignis calidi flatus, dura res paupertas, dura & alia infinita, tamē nihil æque durū ut mulier mala. Tu uero ô domina, philosophi uxor, à pulchris adolescentulis serui tibi noli, ne quo pacto cōtumeliam uiro tuo inflixeris. Illa hæc audiens, cum nihil contradicere posset: Vnde uir, inquit, pulchritudinē hanc uenatus es? sed & loquax putridus hic uidetur, et facetus: recōciliabor igitur ei. Tum Xanthus, Aesope, recōciliata est tibi tua hera. & Aesopus ironice loquens, Magna res inquit, placare mulierem. Et Xāthus, Tace posthac, emi enim te ad seruiendum, nō ad cōtradicendū. Postera die Xāthus Aesopo sequi iussu, ad hortum quendā iuit empturus olera. cum uero olitor fasciculum olerū messuisset, accepit Aesopus: Xantho autē soluturo iam hortulano pecuniā: hortulanus, dimitte domine inquit, unū problema à te desidero. & Xāthus, quid nā? tum ille quid ita, quæ à me plantant olera, quāuis diligenter & fodiant & irrigent, tardū tamē suscipiūt incrementū: quibus uero spontanea ē terra pullulatio, & si nulla cura adhibet, ips tamen celerior germinatio? Xanthus

οὐκ ξαίνθη, καὶ τοὶ φιλοσόφοι ζητήσεως ὅσους μη-
 δὲν ἐτόρου συννοήσας εἶπεν, πῆ θεία πρηνότης ἐστὶ το-
 πρὸς τοὺς ἄλλοις διοικεῖν αἰσώπης. ὁ δὲ αἰσώπης, πα-
 ρεῖν γὰρ, ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πότε-
 ρον γελάς, ἢ καταγελάς; καὶ ὁ αἰσώπης, καταγελά-
 φησιμ, ἀλλ' ἔσσο, τὸ δὲ διδράξαντός σε. ἔτι γὰρ ὑπὸ
 θείας πρηνότης γίνεται, ταῦθ' ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυ-
 χάνη ἐλύσεως. πρὸ βαλοῦ τοίνυν ἐμὲ, ἵνα γὰρ λύσω τὸ
 πρόβλημα. γὰρ τούτῳ τοίνυν ὁ ξαίνθη ὠδιστραφεῖς, λέ-
 γει ἄρα κηπρωῶ. ἢ κίστε παύτων δὲ περιπέτες ὄσιν ὦταῦ,
 ἐμὲ τὸν γὰρ προσούρις ἀκροατηρίοις ἀλαχθρήτα, τὰ νῦν
 γὰρ κηπρω λύσιμ σοφίσματα. πᾶσι δὲ με οὐτοσί, πολ-
 λῶν παῖραν ἔχωμ ἀπολυθίας, τούτῳ πρὸσαναθέμε-
 νος, ἐλύσεως τεύξην τὸ ζήτημῶν. καὶ ὁ κηπρωδός,
 οὐτὸς ὁ αἰσώπης γράμματα εἶδεν; οἱμοὶ ἐπὶ δυνυχίας.
 ἀλλὰ φράσομ ὦ λῶσι, εἰ τὸ ζήτημῶν τὴν ἀλαχθρήσιμ
 ἔγνωκας. καὶ ὁ αἰσώπης, ἢ γυνή φησιμ ἐπειδὴν πρὸς
 δίδυτον γάμον ἔλθι, τέκνα ἐκ τῶν πρὸ τῶν ἀνδρῶν ἐ-
 χουσα, εἶπερ εὔροι καὶ τὸν ἀνδρῶν, τέκνα ἐκ τῶν πρὸ τῶν
 γυναικῶν τεκνοποιεῖσάμενον. ἄ μὲν αὐτὴ τέκνα
 ἐπιγάγετο, τούτων μήτηρ ὄσιν, ἄ δὲ εὔροι γὰρ ἀν-
 δρῶν, τούτων ὄσιν μητέρα. πολλὰ οὐκ ἐκαστοῖς γὰρ
 δέκνυται τὴν διαφορῶν. τὰ μὲν γὰρ ὄσιν αὐτῆς φιλο-
 σόφως καὶ ὑπὸ μελῶς πρὸ φρασα διαγίνετο. τὰ δὲ ὄσιν
 ἀλλοτρίων ὠδίνων, μισοῖσιν καὶ κηπρωπία χρωμῶν, τὴν
 ἐκείνων τροφῶν πρὸς ἀπὸ πῆσας, τοὺς ἐκ αὐτῆς πρὸς ἴθιου
 τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ φύσει, ὡς οἰκῆα φιλοῖ, ἀκροφῶν δὲ
 τὰ τὸ ἀνδρῶν ὡς ἀλλότρια. τὸν ἴσον δὲ καὶ ἢ γὰρ τρῶ-
 πομ, τὴν μὲν αὐτομάτως ὄσιν αὐτῆς φυομῶν, μήτηρ
 ὄσιν

Xanthus igitur, licet philosophi quæstio foret, cum nihil aliud sciret dicere, à diuina prouidentia & hoc inter cætera gubernari inquit. Aesopus uero (aderat enim) risit. Ad quem philosophus: rides ne, an derides? & Aesopus: derideo inquit, sed non te, uerū qui te docuit. quæ enim à diuina prouidentia fiunt, hæc à sapientib. uiris solutionem sortiunt. Oppone itaq; me, & ego soluam problema. Interim itaq; Xanthus conuersus inquit olitori: minime omnium decens est, ô amice, me qui in tantis auditorijs disceptauerim, nūc in horto soluere sophismata. Pucro autem huic meo, qui consequentia multorum callet, si proposueris, solutionem consequeris quæsit. Et olitor, Hic turpis literas nouit: ô infelicitatem. Sed narra ô optime, si quæsit declarationē nosti. Et Aesopus, Mulier, inquit, cum ad secundas nuptias iuerit, liberis ex priore uiro susceptis, si uirum quoq; inuenerit filios ex priore uxore genuisse, quos ipsa filios adduxit, horum mater est: quos inuenit penes uirum, horum est nouerca. Multam igitur in utrisq; ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amāter & accurate nutrire perseverat: alienos uero partus odit, & inuidia utens, illorum cibum diminuens, suis addit filijs: illos enim natura quasi proprios amat: odio autem habet qui uiri sunt, quasi alienos. Eodem modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater

ὄξιν. ἃ δ' αὖτ' ἐμφυτεύεις, τούτων γίνεται μητρογά-
 οῦ χάρις, καὶ μάλλον, ὡς γνήσια, τὰ οἰκεία τρέφει καὶ
 θάλλει. τοῖς δὲ παρὰ σοῦ φυτεύομενοις, ὃ ῥοαύτω,
 ὡς νόθοις, τὴν τροφὴν νέμει. ὑδὶ τέτοις ἡδεις ὁ κηπω-
 ρός, πισύσας ἀν' αὐτοῖς φησιν, ὅτι με ἀμηχάνου λύπης, ἢ
 ἀδολεχίας ἐνούθιας. ἀπὸ πεῖνας φέρων τὰ λάχαι-
 να. καὶ ὅσους σοι τούτων δῶκε, ὡς εἰς οἰκείον κήπου βα-
 δίζων λάμβανε. μεθ' ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ Βαλανεῖον
 ἐλθόντες τὸ ξαύθου, καὶ τισιν γήτυχόντες ἐκεῖ τῶν ἑλ-
 λων, καὶ πρὸς τὸν αἰσώπου ἐρηιώτες, εἰς τε τὴν οἰκίαν
 προσδραμεῖν, καὶ φακῶν εἰς τὴν χύτραν ἐμβαλόντες
 ἐψῆσαι, ἐκεῖντες ἀπελθόντες, κήκου γὰρ φακῆς εἰς τὴν
 χύτραν ἐψῆ βαλόντες. ὁ δὲ δὴ ξαύθου ἅμα τοῖς ἑλλοῖς
 λουσάμεντες, ἐκέλευε τούτους συλλαβεῖν ἄσποντους. πεῖ-
 πε μὲν γὰρ καὶ ὡς λιτῶς, ὑπὸ φακῆ γὰρ ἔσκει τὸ δῆπνον.
 καὶ ὡς μὴ δῆρ' αὖτε ποικιλία τῶν ἐσθουμάτων ὡς ἑλλοῖς
 κείναι, ἀλλὰ ὀδονιμάζων τὴν περὶ τὴν κήπου. τῶν δὲ ἐξάν-
 των, καὶ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀποκρίνων, ὁ ξαύθου φη-
 σί, διὸς ἡμῖν ἀπὸ λουτροῦ πῆρ' αἰσώπε. τὸ δὲ ἐκ τῆς ἀ-
 ποκρίσεως τὸ λουτροῦ λαβόντες καὶ ὑπὸ δειδιωκόντες, ὁ
 ξαύθου τῆς ἀποκρίσεως ἀναπληθεῖς, φεῦ τί τὸ τό φησιν
 αἰσώπε; καὶ ὅς, ἀπὸ λουτροῦ ὡς ἐκέλευσας. τὸ δὲ ξαύ-
 θου τῆς ἀποκρίσεως τῶν ἑλλοῖς τὴν ὀργὴν ὑδισχόντες, καὶ
 λεκάνῳ αὐτῶν πῆρ' αὐτῶν κείναι κελύσαντες, αἰσώπες
 τὴν λεκάνῳ θείσιν ἴσατο. τὴν ὁ ξαύθου, ὃ νίπεις; καὶ κεί-
 νες, γνῆταλταί μοι ταῦτα ποιεῖν, ὅσα αὐτῶν τάξεις.
 σὺ δὲ νῦν οὐκ εἶπας, βάλε ὑδωρ εἰς τὴν λεκάνῳ, καὶ
 νίπ' αὐτῶν πόδας μου, καὶ θείσιν τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐ-
 φεξῆς. πρὸς δὲ ταῦτα τοῖς ἑλλοῖς ὁ ξαύθου ἔφη. μὴ γὰρ

est: quæ autem tu plantas horum est nouerca. huius rei gratia, quæ sua sunt, ut legitima magis nutrit, ac fouet: à te autem plantatis ut spuris nō tantum alimenti tribuit. His delectatus olitor, Credideris mihi, inquit, q̄ me graui sollicitudine ac garrulitate leuaris. Abi gratis ferens olera, & quoties tibi his opus est, tanq̄ in proprium hortum uadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneū profecto Xātho, & quibusdam ibi amicis inuentis, et ad Aesopum loquuto, ut & in domū curreret, & lentem in ollam iniectam coqueret, ille abiēs granū unum lentis in ollam coquit iactū. Xanthus ergo unā cum amicis lotus uocauit hos compransuros, præfatus tamen & quòd tenuis esset futura cœna, utpote ex lente, quodq̄ nō oporteret uarietate ferculorū amicos iudicare, sed probare uoluntatē. His uero profectis, & in domū ingressis Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere Aesope. Illo uero ex defluxu balnei accipiente & tradēte, Xāthus fœtore repletus, Hem quid hoc inqt, Aesope: Et ille, A balneo, ut iussisti. Xantho aut̄ præsentia amicorū iram cōpescente, et peluim sibi apponi iubēte, Aesopus pelui apposita stabat. Et Xanthus, non lauas? Tum ille, iussum est mihi ea facere, quæ iusseris: tu nunc non dixisti, inijce aquā in peluim, et laua pedes meos, & pone soleas, & quæcunq̄ deinceps. Ad hæc igitur amicis Xāthus ait, Nū em̄

δουλον ἐπριάμην; ἔκ' ἐστὶ ὅπως, ἀλλὰ διδασκαλον. ἀ-
 νακλιθγῆτων γίνω αὐτῶν καὶ τῶ ξαύθῳ τὸν αἰσώπῳ
 ὄρωτήσαντ' ὅ, εἰ ἔψηται ἢ φακῆ. δίδουκε λαβῶν ἐ-
 κείν' ὅ τὸν φλ φακῆς κόκκον ἀνέδωκεν. ὁ δὲ ξαύθ' ὅ
 λαβῶν, καὶ οἰθηεῖς γνέκεν τῶ πείραν λαβῶν φλ ἔψη-
 σεως τῶ φακῆν δέξαται, τοῖς δακτύλοις διατρίψας
 ἔφη, ἀαλῶς ἔψηται, κὲ μίθῳ. τῶ δὲ μόνον τὸ ὕδωρ λα-
 νῶσαντ' ὅ γὰρ τοῖς τρυβλίοις καὶ παραθγῆτ' ὅ, ὁ ξαύ-
 θ' ὅ, ποῦ ὄδῳ ἢ φακῆ φησι; καὶ ὅς, ἐλαβὸν αὐτῶν. καὶ
 ὁ ξαύθ' ὅ, ἕνα κόκκον ἔψησας; καὶ ὁ αἰσώπ' ὅ, μάλι-
 στα. φακῆν γὰρ ἐνικῶς εἶπας, ἀλλ' ὅ φακῆς, ὁ δὲ πλη-
 θωτικῶς λέγεται. ὁ μὲν αὖ ξαύθ' ὅ ἀκρησας τοῖς ὄ-
 λωι, ἀνδρῶν ἑταῖροι; ἔφη, ὅτ' ὅ εἰς μανίαν με πέριτρε-
 ψει. εἶτα σραφεῖς πῶς τὸν αἰσώπῳ εἶωγν, ἀλλ' ἵνα μὴ
 δόξω λακὲ δουλε, τοῖς φίλοις γνυβεῖξην, ἀπελθῶν ὄ-
 νησαι πόδας χερεῖς τέτταρας, καὶ εἴχ' ταχέων ἔψη-
 σας παρῆθῳ. τοῦ δὲ σπουδῆ ὄδῳ ποιήσαντ' ὅ, ἰγ' ἔψῳ
 ποδίω ἐφομλίω, ὁ ξαύθ' ὅ δὴ λόγως δέλωμ τυψαι
 τὸν αἰσώπῳ, αὐτοῦ πῶρι τι ἔψῳ εἰς χρεῖαν ἀσχολεμύς,
 ἕνα ἔψῳ ποδίω ἐκ φλ χύτρας λαθραίως ἀνελόμεν' ὅ,
 ἔκρυψε. μετὰ μίκρον δὲ καὶ ὁ αἰσώπ' ὅ ἐλθῶν, καὶ τῆ
 χύτραν ὤπῳ κεψάμεν' ὅ, ὡς εἶπ' τρεῖς μόνος πόδας
 εἰσεκεν, σωῆκε ὤπῳ βλιῶ αὐτῶ πῶνα γεγουνῆαν. καὶ
 δὴ καταδραμῶν ὤπῳ τῶν αὐλήν καὶ τοῦ σιτθουμλίου
 χεῖρ τὸν ἕνα ἔψῳ ποδίω τῆ μαχαίρα πῶριελῶν, καὶ τῆ
 τριχῶν ψιλῶσας, εἰς τῶν χύτραν ἔψῳ εἶπε, καὶ σωῆψε
 τοῖς ἄλλοις. ξαύθ' ὅ δὲ δεισας, μὴ πῶς αἰσώπ' ὅ τὸν
 ὕφαιρεθγῆτα ἔψῳ ποδίω εἰς χεῖρ ἄρδραση, αὐτῶ εἰς
 τῶν χύτραν αὐτῶ γνέβαλε. τῆ δ' αἰσώπ' ὅ εἰς πόδας
 εἰς τὸ

seruum emi: nullo modo, sed magistrum. Discumbentibus itaq; ipsis, et Xantho Aesopum rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptū ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratia faciendī periculum coctionis lentem accepisse, digitis conterens, ait: Bene cocta est, affer. Illo solum aquam uacuante in scutellas, & apponēte: Xanthus, ubi est lens? inquit. Et is, Accepisti ipsam. Et Xanthus, Vnū granum coxisti? Tum Aesopus, magnopere. lentem enim singulariter dixisti, non lentes, quod pluratiuē dicitur. Xanthus ergo prorsus consiliū inops: Viri focij ait, hic ad infaniam me rediget. Deinde cōuersus ad Aesopum ait, Sed ne uidear, improbe serue, amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. Ab eo autem festine hoc factō, ac dum pedes coquerentur, Xanthus iure uolens uerberare Aesopū, cum esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occulit. Paulo post autem & Aesopus ueniens, & ollam perscrutatus, ut tres solos pedes uidit: cognouit insidias sibi aliquas factas, & accurrens in stabulum, & saginati porci unum ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus uero ueritus ne Aesopus subreptū pedem non inueniens, fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autē in patinam

εἰς τὸ τρυβλίον ἐγνώσαυτο, καὶ πᾶν τε τούτων ἀνα-
 φανγνῶν, ὁ ξανθός, τί τὸ τί φησὶ αἰσώπε, πῶς πᾶν
 τε; καὶ κενός, τὸ δύο χεῖρῶ πόσους ἔχου πόδας; καὶ
 ὁ ξανθός, ὅκτω. καὶ ὁ αἰσώπυ, εἰσὶν οὐκ ἔστιν αὐτῶ
 πᾶν τε, καὶ ὁ σιτθουμλίος χεῖρῶ νέμεται καὶ τῶ τρι-
 πους. καὶ ὁ ξανθός πᾶν βαρέως σχῶν, πρὸς τοὺς ἑλι-
 λους φησὶ. οὐκί μίκρῳ πρόδωγν εἶπον, ὡς τὰ χεῖρῶ με-
 πρὸς μανίαν οὐτὸς δὴ πόδι τρέψει; καὶ ὁ αἰσώπυ, δὲ
 αἰσώπυ, οὐκ οἶδ' ὅτι τὸ ἐκ προδιδεσῶς τε καὶ ἀφαιρέ-
 σεως εἰς τὸ ἕν ἴσον ποσὸν συγκεφαλαίωμιον, ἔκ' ἐ-
 στω ἀμάρτυμα; ὁ μὲν οὐκ ξανθός μηδὲ μίαν αἰτίαν δι-
 πρόσωπον εὐρηκῶς μαγισῶσαι τὸν αἰσώπυ, ἢ σύχρα-
 σε. τῆ δ' ὑσδραία τῶν σχολαστικῶν τις πολυτελής δι-
 τρεπίχας δειπνοῦ, σὺ ἄλλοις σχολαστικοῖς κὴ τὸν ξαν-
 θον ἐκκληκῶν. διώχου μὲν τόνου, ὁ ξανθός μερίδας
 ἐκ τῶν παρακειμένων ἀνελόμενος ἄλλοις, καὶ τῶ
 αἰσώπυ ὅτι πᾶν ἐφειῶπι δούς, τῆ δ' ὑνοδῶ μοι, φησὶ
 πρὸς αὐτόν, ταῦτα ἐπίδω ἄπελθῶν. ὁ δ' ἀπὸν,
 καὶ εἰ αὐτὸν γνῶσιν, νῦν καιρὸς τίσα δαί μου τὴν δέ-
 σποιναν, ἀνδ' ὡς με ἴνικα νεώνητο ἢ ἴθου ἐστω πῆγν.
 ὅφεται τόνου εἰ τῶ δεισπότη μου ὑνοδῶ. ἀφαιρέματος
 ἔν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθίστας γν' ἄλλοις πρὸς δόμῳ, καὶ τὴν
 δεισποιναν ἐκκαλέσας, τὴν σπυρίδα τῶ μερίδω ἐ-
 πίπρωδιν αὐτῆς τέθεικε, καὶ φησὶ, δεισποιναν, ταῦτα
 πᾶν τὰ ὁ δεισπότης πέπομφην οὐ βί, ἀλλὰ τῆ ὑνοδῶ-
 σμ. καὶ τὴν λιμῶν καλέσας, καὶ ἐπὶ πᾶν, ἔλθε λυκαίνας
 φέγε. σοὶ γάρ ὁ δεισπότης ταῦτα ἐπέταξην δούλωαι,
 ἀνὰ μέρος τῆ λιμῶν πᾶν τὰ πρὸς ἐβαλε. μετὰ δὲ ἴθου πρὸς
 τὸν δεισπότην πάλιν ἔλθῶν, κὴ ὄρωταθθίς εἰ τῆ ὑνοδῶ

pedes euacuante, ac quinque his apparentibus, Xanthus, quid hoc inquit, Aesope? quomodo quinque? Et ille, Duo porci quot habent pedes? Et Xanthus, Octo. Tum Aesopus, Sunt ergo hic quinque, & saginatus porcus inferius tripes pascitur. Et Xanthus admodum moleste ferens, amicis inquit, Nonne paulo ante dixi, quod celerime hic me ad insaniam rediget? Et Aesopus, Here nosti id, quod ex additione & subductione in quantitatem secundum rationalem summam colligitur, non esse errorem? Xanthus igitur nullam causam honestam inueniens uerberandi Aesopum, quieuit. Postridie autem ex scholasticis quidam sumptuosam apparans cenam, cum alijs discipulis et Xanthum inuitauit. Coenantibus igitur, Xanthus partes ex appositis accepit electas, & Aesopo pone stanti dedit: Beneuolamque meam, inquit ei, haec trade abiens. Ille uero decedens secum cogitabat, nunc occasio est ulcisci meam dominam, propterea quod me cum nouitius ueni, cauillata est. Videbit igitur an hero meo bene uelit. Profectus itaque in domum, & sedens in uestibulo, & hera accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit: Hera haec omnia herus misit, non tibi, sed beneuolae: & cane uocata, atque dictio, Veni Lycæna, comede, tibi enim herus haec iussit dari, particulatim cani omnia proiecit. At post hoc ad herum regressus & rogatus, an bene-

ούσα δ' ἴδωκε πάντα. πάντα φυσί, καὶ γνῶπιον ἐμοῦ
 πάντα διατέφαγε. τὸ δ' ἐπανδρομίου, καὶ τί ποτε
 αἶψα ἰδίσατο ἐλεγχθέντων, ἔμοι μὲν φησιν ἔδουποι
 εἰρηκί, καθ' ἑαυτῶν δ' ἔσει χείρας ἡδαι. ἢ μὲν τοι γυ-
 νη τὸ ξάνθε συμφορὰν τὸ πρᾶγμα οἰκαμένη, ἄτε διὰ
 δόντορα φίλιως ἐλεγχθεῖσα τῆ πρὸς τὸν ἄνδρα δύ-
 νοία, καὶ ἐπειποῦσα, ἢ μὲν μῆκετι τὸ λοιποῦ σωοικί-
 σιν αὐτῶν, εἴσω παρελθοῦσα τὸ κοιτῶντων ἐβλήσει.
 τὸ δ' ἐπὶ τὸν πελοπίωντων, καὶ ζητημάτων πρὸς ἀλ-
 λήλους προτεινομένων, καὶ ἐνός αὐτῶν ἀκρήσαντος πε-
 νίκα αὐτῶν το μετὰ γνῶ ἀνθρώποις ταραχή. αἰσώ-
 πη ὅπιον ἐσὼς εἶπεν, ἢ νίκα αὐτοὶ νεκροὶ ἀνισάμε-
 νοι, τὰ ἑαυτῶν ἀπαιτήσωσι λιτήματα. καὶ οἱ σχολαστι-
 κοὶ γελοῦσαν τὸ ἐφασαν, νοήμων ὄσιν ὁ νεώνητων. ἐ-
 τέρω δ' ἐπάλιν προβήντων, ὅτου χείρ τὸ μὲν πρόβα-
 τον ὑδίσφαγίον ἐλεγχόμενον οὐ βοᾷ, ὁ δὲ χεῖρ ὅτι μά-
 λιστα κρέζει. αἰσώπη αὐτῶν ἐφη, ὅτι τὸ μὲν πρόβα-
 τον κατὰ τὸ εἶθος ἀμελόμενον, ἢ τὸ τὸ πόρον βάλ-
 ρη ἀρτιμέμενον, σιγῆ ἐπεται. διὸ καὶ ὑποσκελιζό-
 μενον καὶ τὸν σίδηρον ὄρω, οὐδὲν δεινὸν ὑποπύθει,
 ἀλλ' ἐκείνα τὰ σωήθη καὶ μόνον δοκεῖ πείσεισθαι. ὁ δὲ
 χεῖρ ἄτε διὰ μὲν ἀμελόμενον, μῆτε κειρόμενον,
 μὴ δὲ σωειδίως ἑαυτῶν πρὸς τὴν τοῦτον ἐλκόμε-
 νον, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρκῶν αὐτῶν μόνων ὄσιν χεῖρα, εἰκότως
 βοᾷ. τούτων ἄτω ῥηθῆντων, οἱ σχολαστικοὶ πάλιν ἐπί-
 νδον αὐτῶν, τραπήντων εἰς γέλωτα. πασσαμένη μὲν
 τῆ τὸ πόρον, καὶ τὸ ξάνθε πρὸς τὴν οἰκίαν ἀκροσί-
 σαντος, καὶ τῆ γυναικὶ σωήθως ὀρμήσαντων προ-
 λαλήν, ἐκείνη ὄσιν ἀκροσάφαισα, φυσί. μὴ με πλησίον
γῆν

uolæ dederit omnia. Omnia, inquit, & coram me omnia comedit. Illo uero iterum rogâte, & quid nam edens ait? Et is, Mihi quidem nihil quicquã dixit, sed secum tibi gratias habebat. Vxor tamen Xanthi eã rem calamitosam esse arbitrata, tanq̃ secunda cani redarguta erga uirũ beneuolentiã, ac subdens certe non amplius in posterum cohabitaturã cum eo, ingressa cubiculum plorabat. Potu autem procedente, & quæstionibus alternis propositis, ac uno ex ipsis ambigente, quando futura esset ingens inter homines turbatio, Aesopus ponẽ stans ait: Cum resurrexerint mortui, repetẽtes quæ possederint. Et scholastici ridendo dixerunt. Ingeniosus est nouitius hic. Alio uero rursus proponente, quamobrem ouis ad cædem tracta non exclamat, sus autem quã maxime uociferatur, Aesopus rursus ait: quoniam ouis assueta mulgeri, aut etiã uelleris onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiã pedibus arrepta, & ferrum uidens, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria & sola uidetur passura. Sed sus, ut qui neq; mulgetur, neq; tondetur, neq; nouit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum usui esse, merito uociferatur. His sic dictis, discipuli rursus laudauerunt ipsum, uersi in risum. Finito conuiuio, & Xantho in domum reuerso, & uxorem pro more aggresso adloqui, illa ipsum auersata, inquit, Ne mihi propinquus

γῆν. δὲ μοι τῷ προῖκά μου, καὶ ἀπελθίσσμαι. οὐδὲν
 γὰρ αὐ μέναιμί σοι τοῦ τούτου. σὺ δ' ἀπελθῶν
 τῷ κυνέῃ ἠολόκονδε, ἢ πέπομφας τὰς μερίδας. καὶ
 ὁ ξανθὸς ἐκπλαγείς λέγει, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἤρτυσέ
 μοί τι καὶ ἄλλο πάλιν αἰσώπῳ. καὶ πρὸς τῷ γυναικῶ
 φησι κυνέῃ, ἐμοῦ πεπωκότες σὺ μεθύεις; τίτι τὰς με
 ρίδας πέπομφα, οὐχί σοι; μά δι, ἐμοὶ μὲν οὐ φησὶ ἐ-
 κείνη, τῇ δὲ κυνέῃ. καὶ ὁ ξανθὸς ἔειπεν αἰσώπῳ κληθρῶν τε
 φησὶ, τίτι διέσωσας τὰς μερίδας; καὶ κείνῳ τῇ δύνοσῃ
 σὺ σοί. καὶ πρὸς τῷ γυναικῶ ὁ ξανθὸς, ὅδ' ἐλαβόθ;
 καὶ κείνη, οὐδὲν. καὶ ὁ αἰσώπῳ, τίτι γὰρ ἐκέλευσας διέ
 σωτα τὰς μερίδας δίδωμαι; καὶ κείνῳ, τῇ δύνοσῃ
 μοι. καὶ ὁ αἰσώπῳ τῷ κυνέῃ φωνήσας, αὐτῇ σοί φη-
 σὶν δύνοσῃ. ἢ γὰρ γυνὴ καὶ δύνοσῃ λέγεται, ἀλλ' ἐπ'
 ἐλαχίστῳ ἀλήθῃσασα, αὐτὴ λέγει, λισθρεῖται, ἀναχωρεῖ.
 τῷ μὲν τοὶ κυνέῃ τὴν φύσιν, ἀπέλασεν, καὶ οὐκ ἀναχω-
 ρήσας αὐ, ἀλλ' ὑπελαβομένη πάντων, αὐτὴν φιλο-
 φρόνως σάινει καὶ σοὶ χάριτι γὰρ δίδωπότι τῷ. ἔδει σε
 σοὶ εἰπεῖν δίσποτα, τῇ γυναικὶ τὰς μερίδας κομί-
 σον, καὶ μὴ τῇ δύνοσῃ. καὶ ὁ ξανθὸς, ὄρας κυνέῃ ὡς ἔκ
 ἐμὸν τὸ ἐμάρτημα, ἀλλὰ τὸ κομίσαντῳ; ἀνάσχει
 τοι γαροῦν, καὶ οὐκ ἀπορήσω πεφάσως, διὸ αὐτὴν
 μασιγώσω. ἢ δὲ μὴ πειθομένης, ἀλλὰ λάθρα πρὸς αὐτὴν
 ἐαυτῆς γονεῖς ἀρχωρεσιάζης, αἰσώπῳ εἶπεν, οὐκ ὄρ-
 θῶς εἶπον ὧ δίσποτα, ὡς ἢ κύων σοι μάλλον δύνοσῃ,
 καὶ οὐχ ἢ ἐμὴ δίσποινα; ἢ μὲν δὲ πινῶν παρωχη-
 κιδῶν, καὶ τῆς γυναικὸς ἀδιαλλάκτου μενούσης, καὶ
 τῷ ξανθοῦ τῶν προσηόντων τινὰς ὡς αὐτῶν, ὡς αὐτὴν
 πορρεῖσθαι οἴκαδε, πῶς αὐτῳ. ἢ δὲ μὴ ὑπέκειν

fias, da mihi dotem meam, & abibo, non enim
 manferim tecum posthac. Tu autem abiens ca
 ni adulare, cui misisti partes. Et Xanthus stupe
 factus ait, non potest aliquo modo non condi
 uisse mihi mali aliquid rursus Aesopus, & uxo
 ri inquit: domina, nū me poto, tu ebria es? cui
 partes misi, nōne tibi? Non per Iouem, mihi
 quidē minime, inquit illa, sed cani. Et Xāthus
 Aesopo accito inquit, Cui dedisti partes? Et il
 le, Beneuolæ tuæ. Et uxori Xanthus, nihil acce
 pisti? Et illa, nihil. Et Aesopus, Cui enim ius
 sisti here partes dari? Et ille, beneuolæ meæ. Et
 Aesopus cane uocata: hæc tibi, inqt, bene uult.
 nam mulier etsi bene uelle dicatur, tamē mini
 ma quac̄ recula offensa contradicit, conuicia
 tur, abit. Canē tamen uerberato, expellito, non
 tamen discedet, sed oblita omnium, statim be
 nigne blanditur et cum gratia hero. Oportebat
 igitur dicere here, uxori has partes ferto, et non
 beneuolæ. Et Xanthus, Vides domina non
 meam esse culpam, sed eius qui tulit? tolera ita
 que, nec deerit mihi occasio, qua eum uerbe
 rem. Illa uero non credente, uerum clam ad su
 os parentes regressa, Aesopus inquit, Non re
 cte dixi, ô here, canem tibi magis bene uelle,
 quàm meam heram? Diebus autem aliquot
 præteritis, & uxore irreconciliata manente, &
 Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reuerte
 retur domum mittente, illa uero cum cedere
 nollet

θελούσης, καὶ τὸ ξαύθου δι' αὐτὴν εἰς ἀθυμίαν πεσοῦν-
 τῶ, αἰσώπῳ πεσεθῶν αὐτῶ φησι, μὴ ἀνὴρ δέ-
 σσοτα. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν αὔριον ἦκειν ἀνθαίρω, καὶ
 ἀπαράλλακτον δρᾶσω πρὸς σέ. καὶ λαθὼν ἰδόμενα, πρὸς
 τὴν ἀγορὰν ἦλθον, καὶ ὠνησάμενον χλωῆας καὶ ὄρνι-
 θας, καὶ ἄλλ' ἄτῃα ἔγω πρὸς δύω χίλιαν ὑπὸ τῆσδε, βα-
 δίζωμ τὰς οἰκίας πρὸς ἰσθμὸν. παρῆμι τῶν καὶ τὴν ἔγω
 αὐτὸ δέσποινος γηρνητῆρων οἰκίαν, μήτε ταύτῃ
 εἰσθμὸν πεσοιοῦμενον ἐκείνων τυγχάνουσαν, μήτε
 μὴ γὰρ αὐτῇ τὴν δέσποιναν μὴδουσαν. καὶ δι' ἡμῶν ἔγω
 οἰκίας ἐκείνης γυμνασίου ἡρώτα, εἴ τι παρ' ἡμῶν εἰς γὰμους
 χρῆσιμων οἰκίαν ἔχουσαν αὐτῶ πωληῖσαι. τὸ
 δὲ, καὶ τίς τούτων ἔχει τὴν χρῆσαν πωθόμενης; ξαύθῳ
 φησὶν ὁ φιλόσοφος. αὔριον γὰρ γυναικὶ μέλει σωά-
 πηδαι. τὸ δὲ αὐτὸ βάντος, καὶ τῆ γυναικὶ τούτων τὸ ξαύ-
 θου ὡς ἠκούσθαι ἀναγγείλαντῶ, ἐκείνη σὺ δρᾶσω, καὶ
 σπουδῆ πρὸς τὸν ξαύθου ἦλθον αὐτίκα, καὶ αὐτὸ ἰα-
 τεύσασα λέγουσα πρὸς τοὺς ἄλλοις ἡμῶν, ὡς ἔκ' αὐτῶ ἐμῶ
 ζώσης ὡς ξαύθου ἐτόρξα γυναικὶ δυνηθῆσθαι σωαρμοδίη-
 ναι. καὶ ὅτ' ὡς ἐμεινῆν ὑπὸ οἰκίας δι' αἰσώπου, ὡς καὶ
 δι' ἐκείνου ἀπῆρε. μετὰ δ' ἡμῶν πάλιν πινάς, ἰαλέ-
 στας ὁ ξαύθῳ σχολαστικούς εἰς ἀρίστην, ἔγω αἰσώπῳ φη-
 σὶν, ὄψωνησον ἀπελθὼν παῖν ὅ, τι χρῆστέτατόν τε καὶ
 βέλπισον. ὁ δὲ ἀπὸν ἰαδ' ἑαυτὸν ἔλεγγον, ἐγὼ δι' ἀ-
 ξω τὸν δέσποιναν μὴ μωρὰ διατάττειν. γλώτῃας ἔγω
 μόνας ὑμῶν πρὸς ἡμῶν καὶ ἐπιμάσας ἀνακλιθῆσι,
 γλώτῃαν ὁπλῶν ἐκάστω σὺ ὄξυγάρω παρέθηκε. ἔγω δὲ
 σχολαστικῶν ἐπαινεσάντων ὡς φιλόσοφον τὸ πρῶτον
 ἰαδόμενα, ἔγω τ' ἔγω γλώτῃας πρὸς τὸν λόγον ὑμῶν ἰαδουσαν,

nollet, & inde Xanthus in mœrore effet, Aesopus adiens ad eum inquit, Ne te afflictes here: ego enim eam cras uenire sponte & citissime faciam ad te. Et accepta pecunia in forum iuit, ac emptis anseribus, & gallinis, & alijs quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulans domos circuibat: transibat igitur & ante domũ parentum heræ suæ, ignorare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et cum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi uendere. Illo autem, & cui opus est rogante: Xantho, inquit, philosopho: cras enim uxori copulandus est. Eo uero ascendente, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renunciante, illa cursim & propere ad Xanthum iuit statim, et contra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc: Non me uiuente ô Xanthe, alteri uxori coniungi poteris. Et sic mansit in domo per Aesopum, quemadmodum propter illum discesserat. Post rursus dies aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad prandium, Aesopo inquit: I, eme optimum quodq; & præstantissimum. Ille inter eundem secum dicebat: ego docebo herum non stulta mandare. Cum linguas igitur solum fuillas emisset & apparasset discumbentibus, linguam assatam singulis cum salsamento apposuit. Discipulis laudantibus ut philosophicum primum ferculum propter linguæ ad loquutionē ministeriũ:

rursus

πάλιν αἰσώπυς ἐφθὰς γλώττης παρέβηκε. καὶ αὖθις
 αὖ βρώματ' αὐτηθῆντ' ἄλλυ καὶ ἄλλυ, ὅ δ' οὐδ' ἔγν'
 ἔτορον ὅτι μὴ γλώττης πρὸς τίθει. τῶν δὲ σχολαστικῶν
 ἠδὲ τῶν ταυτῶν ἐπιτροφῆς ἀγανακτισάντων, μέχρι τῶν
 γλώττης εἰπόντων; καὶ ὡς ἡμεῖς δὲ ἡμόρως γλώττης
 ἐδίοντες τὰς ἡμετέρας ἠλγίστα μιν, ὁ ξάνθος φησι πρὸς
 ὀργλῶν, οὐδ' ἔγν' σοι πάρεστιν ἔτορον αἰσώπυ; καὶ ὅς, οὐδ' ἔ
 τα. καὶ κῆνθ', οὐκ οὐκ γνέτειλά μιν σοι κατάρατον αὐ-
 θρώπιον, παῦ ὅ, τι χρυσότατόν τε καὶ ἀρίστον ὀφωπῆ-
 σαι; καὶ ὁ αἰσώπυθ', πολλὰς ὁμολογῶ σοι τὰς χείρας
 μεμφομένη με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρόντων. τί αὖ ἐν
 γήοισι γλώττης χρυσότατόν τε καὶ βέλλου γν' τῶν βίων;
 πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία δι' αὐτῆς παιδ' οὐκ
 ταῦ καὶ διδάσκεται, δι' αὐτῆς δόσεις, λήψεις, ἀγοραί,
 ἀσπασμοί, δύφημίαι, μῦσαι πᾶσα. δι' αὐτῆς γὰρ συγ-
 κροτῆνται γάμοι, πόλεις ἀνορθῶνται, ἀνθρώποι δ' ἀσώ-
 ξανται. καὶ σωελόντι φαῦαι, δι' αὐτῆς ἀπας ὁ βίβλ' ἡ-
 μῶν σωίστηκν. ἔδερ' ἄρα τῆ γλώττης ἀμεινον. ἠδὲ τού-
 τοις οἱ σχολαστικῶν τὸν μὲν αἰσώπυ ὀρθῶς λέγειν φάμε-
 νοι, ἡμαρτηκῆναι δὲ τὸν διδασκαλον, διελθὺν θάσιν ἐ-
 κείνου ἐπ' οἴου. τῆ δ' ὑπόραίας πάλιν ἀπωμλῶν αὐ-
 τῶν τὸν ξάνθου, ἐκείνθ' ἀρλογῆτο μὴ ἢ γινώμιν αὐτ'
 ταῦτα γεγονῆναι, ἀλλὰ τὸ ἀχρεῖς δούλου τῆ κακουρ-
 γίας. σὺμόρον δὲ δ' ἀμείψει τὸ δειπνον. καὶ γὰρ δὲ παρόν-
 των ὑμῶν αὐτῶν διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτόν, παῦ
 ὅ, τι φαυλότατόν τε καὶ χείριστον ὀφωπῆσαι κελεύει, ὡς
 τῶν σχολαστικῶν σὺ αὐτῶν δειπνοσύντων. ὁ δὲ, μη-
 δὲν διατραπίεις, πάλιν γλώσσας ἐπείρατο. καὶ ἐνομά-
 στας, ἀνακλινθεῖσι παρέβηκν, οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ἴπε
 φάνη

rurfus elixas Aefopus linguas appofuit, atq; iterū etiam ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud q̄ linguas proponebat. Difcipulis aut̄ eodem fubinde cibo repetito indignatis, quouſq; linguas inquentibus, quippe nos per diem linguas edēdo, noſtras dolumus. Xāthus inquit iratus, Nihil aliud tibi eſt Aefope? Et is, Nō certe. Tum ille, Nōne mandauī tibi fordīdiſſime homule, optimū quodq; et præſtātīſſimū obſonari? Et Aefopus, Multas habeo tibi gratias increpātī me philoſophis præſentibus. Quid igitur fuerit lingua melius & præſtantius in uita? omnis enim doctrīna et philoſophia per ipſam monſtratur ac traditur. Per ipſam dationes, acceptiones, fora, ſalutatiōes, benedicētiæ, muſa omnis. Per ipſam celebrantur nuptię, ciuitates eriguntur, homines ſeruantur & ut breuiter dicam, per ipſam tota uita noſtra cōſiſtit, nihil ergo lingua melius, Ob hæc difcipuli Aefopū recte loqui dicētes, aberraffe uerò magiſtrū, abire ſinguli in domum. Poſtridie rurfus accuſantibus, ipſis Xanthū, ille reſpondebat, nō ſecundū uoluntatē ſuam hæc fuiſſe, ſed inutilis ſerui nequitia: hodie autē permutabit cœnam, & ipſe præſentibus. uobis cum eo colloquar. Ac uocato eo, uiliſſimū quodq; & peſſimum obſonari iubet, quod difcipuli ſecum forent cœnaturi. Ille autē nihil mutatus, rurfus linguas emit, & apparatus diſcūbentibus, appoſuit. Hi inter ſe ſub-

murmur

φώνουσι, χεῖρσαι πάλιν γλώσσαι. καὶ μετὰ μικροῦ αὐ-
 θις γλώττης παρέθηκε, καὶ μάλα αὐθις καὶ αὐθις. τὸ
 ξαίνθς δὲ δυσταναχετήσαντθ, καὶ τὶ ἄλλθ αἰσώπε ἐ-
 ρηκώτθ, μὴ πάλιν γνέτειλάμλω σοι παῦθ, πηχρότα
 τόν τε καὶ βέλπυον ὀψωνῆσαι; οὐχὶ παῦθ, πηφαι-
 λότα τόν τε καὶ χείρην; ὁ δὲ, καὶ τί ποτε χεῖρον τῆς
 γλώττης ὦ δ' ἄσποτα; οὐ πόλεις δι' αὐτῆς κατὰ πίπυ-
 σιν; ὅκ' ἀνθρώποι δι' αὐτῆς ἀναερωῦνται; ὅψυδ' ἢ πάν-
 τα καὶ βλασφημίαι καὶ ὑπορηκίαι δ' ἔα ταύτης πόρρι-
 νονται; ὅ γάμοι καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλείαι δι' αὐτῆς ἀνα-
 τρέπονται; οὐχ, ὡς κεφάλαιον εἶπεῖν, ὁ Βίβθ δι' αὐτῆς
 ἄπας μυθίωμ πλημμελημάτων γέμει; ταῦτα τὸ αἰ-
 σώπου φαμλίνθ, ἢ τῆς σιωανακεμλίωμ τῶ ξαίνθς φη-
 σίμ, ὅτθ εἰ μὴ πάνυ σεαυτὸν ἀσφαλίσιν, ὅκ' ἀπό-
 ρθ εἶν μακίνας ἀφορμή σοι γηέδα. οἶα γάρ ἢ μορφῆ,
 τοιάδε καὶ ἢ ψυχῆ. καὶ ὁ αἰσώπθ πρὸς αὐτόν, σύ μοι
 δοκῆς ἀνθρώπε κακῶν τρεχῆς τις καὶ πόριδργθ εἶν,
 δεσπότην περοξυῶν καὶ οἰκίτου. καὶ ὁ ξαίνθθ πρὸς
 ταῦτα, πρὸ φάσεως ἐπιέμειθ μασιγῶσαι τὸν ἀνθρώ-
 που, δ'ραπέτα φησίμ, ἐπεὶ πόριδργου εἶπας τὸν ἔλεον,
 δεῖξόν μοι ἀπόριδργου ἀνθρώπου ἀγαγών. δ'ζελητὸν τοῖ
 νιν τὸ ὑπὸ σῆς ὑδὶ τὸ λεωφόρος ὁ αἰσώπθ, καὶ αὐτὸν πα-
 εἰόντας περικοπῶν, ὅρα πινὰ ἐφ' ἑνὸς τόπου ἰκανὸν
 χρόνον καθίσαντα, ὅρ καὶ δοκιμάσας ἰσάθ' αὐτὸν ἀπρά-
 γμονά τινα, καὶ ἀπλοῦν εἶν, πρὸσελθῶν φησίμ. ὁ δε-
 σωότης σε καλεῖ σὺ αὐτῶ ἀρεῖσῆσαι. καὶ ὁ ἄγροικθ
 ἐκείνθ μηδὲν πόριδργασάμειθ, μὴ τε τῆς ὡν ἔσθ
 τινθ καλεῖται, εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σὺ αὐ-
 τοῖς ἔσθ δὴμασι φαύλεις οὐσίμ ἀνέπεδον, ὅρα μλίνθ δὲ

murmurabāt, porcinae rursus lingue. Et paulo
 post iterū linguas apposuit, & ualde iterū atq;
 iterū. Xātho autē iniquo animo ferente, & quid
 hoc Aesope dicente? Nū rursus mandauī tibi
 optimū quodq; & praestantissimū obsonari: ac
 non potius uilissimum quodq; & pessimū? Ille
 autē, et quid unq; peius lingua o heres? nonne ur
 bes per ipsam corruūt? Nō homines per ipsam
 interficiunt, nō mendacia omnia, et maledicta,
 & periuria per ipsam perficiunt: nō nuptiae &
 principatus & regna per ipsam euertunt: non,
 ut summatim dicā, uita omnis p ipsam infinito
 rū errorū referta est? Hec Aesopo dicēte, quidā
 ex discubentib. unā, Xātho inquit: Hic nisi ual
 de te ipsum munieris, nō dubia erit insanie cau
 sa tibi, qualis em forma talis est anima. Et Aeso
 pus ad eū, tu mihi uideris o homo prauus qdā
 et curiosus esse, herū irritās cōtra seruū. Et Xan
 thus ad hęc causam cupiēs uerbarādi hominē,
 Fugitiue, inquit, quoniā curiosum dixisti ami
 cū, ostende mihi incuriosum hominē adductū.
 Egressus igitur postridie in plateā Aesopus, &
 eos qui praeferibāt circūspiciens, uidet quendā
 in loco quodā diu sedentem, quem iudicās se
 cum ociosum & simplicem esse, accedens in
 quit: Herus te inuitat secum pransurū. Et rusti
 cus ille nihil sciscitatus neq; quis esset a quo in
 uitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis
 calceis ut erant uiles, discubuit. Rogante autē
 d Xantho

τῷ ξανθῷ, τίς οὗτος; αἰσώπῳ εἶπεν, ἀπορίδῳ ἀν-
 θρωπῷ. καὶ ὁ ξανθῷ εἰς οὓς εἰπὼν τῷ γυμνακιστῶν
 ποικιλιῶν αὐτῷ, καὶ ὁ πρὸ αὐτῶν ὑπὸ τῆς ποιῆν,
 ὡς αὐτὸν ὑπεσώπῳ λόγῳ πληγὰς τῷ αἰσώπῳ γνέ-
 νειν, εἶτα γὰρ ἐπικύω πάντων φησὶ, λυρία, ὑδὼρ ὑπὸ
 φησὶ λεκαίνης βαλοῦσα, εὖς πόδας τῷ ξανθῷ νίψου. διγνο-
 εἶπο γὰρ λαθ' αὐτῶν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξανθῷ ὑλαβη-
 θήσεται, ὁ δ' αἰσώπῳ ὡς ἐκείνῳ ποδιόργου φανήσῃς,
 πληγὰς λήφεται. ἢ μὲν οὖν βαλοῦσα τὸ ὑδὼρ εἰς τὴν
 λεκαίνην, ἢ εὖς πόδας τῷ ξανθῷ νίψου. ὁ δὲ γνὸς ταύ-
 τῳ ἔσαν τὴν τῷ οἴκῳ δεσπότῳ, λαθ' αὐτῶν εἶπε, τι
 μῆσαί με πάντως βούλεται, καὶ τούτου δὲ χεῖρ αὐτῷ
 χεῖρα εὖς ποδιῶν μου βύλεται νίψαι, ἐπεὶ θοραπαίνῃ
 σὺ εἶχον αὐτὸν ὑπὸ τῆς. πρὸ τῆς οὖν εὖς πόδας,
 νίψου λυρία, φησὶ. καὶ νίψαί μιν ἀνεκλήθη. τῷ δὲ
 ξανθῷ κελεύσαντος οἶνον τῷ ξανθῷ δουλιῶναι πῆν, πάλ-
 λιν ἐκείνῳ διελογίσαστο λαθ' αὐτῶν, ὡς αὐτῶν μὲν τὸ
 πρότερον εἶδει πῆν, ἐπεὶ δ' οὕτως αὐτοῖς ἐδοξεν, οὐ-
 δὲν ὄργον ἐμοὶ τὰ τοιαῦτα ὀρδύναν, καὶ λαβῶν ἐπιν.
 ἀριστιώτων δὲ, καὶ τινῶν ἐδίσματῳ τῷ ξανθῷ πα-
 ραπθῆντῳ, καὶ ἐκείνῳ ἡδίστως ἐδίοντῳ, ὁ ξανθῷ τῷ
 μαγείρῳ ὡς ἡσυχῶς ἔδοξεν ἀρτύσαντι γνέκαλει. καὶ μὲν
 τοι καὶ ἀρδύθη πῆν πληγὰς γνέφωρι. ὁ δ' ἀριστιώτης
 λαθ' αὐτῶν ἐλεγε, τὸ μὲν ἐδοξεν ἀριστὰ ἐφῆται, καὶ ἔ-
 διγνός αὐτῷ εἶδεν πρὸς τὸ ἡσυχῶς ἔχειν. εἰ δὲ καὶ δίχα πρὸ
 φάσεως βύλεται τὸν αὐτὸν δουλον μασιγοῦν ὁ οἶκος δε-
 σπότης, τί πρὸς ἐμὲ; τῷ δὲ ξανθῷ ἀχάλλοντῳ καὶ ἔχ-
 ῃ δίστως ἡσυχῶς, ἐπεὶ μὲν ὁ ξανθῷ ποδιεργάζετο, τέ-
 λος πλακῶντες ἠνέχθησαν, ὃ ἡ ξανθῷ ἄτε δὴ μὴ πῶ πλα-

Xantho, quis hic? Aesopus ait: incuriosus homo. Et Xanthus in aurē fatus uxori, ut sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, ut honesta ratiōe plagas Aesopo inferret, deinde coram omnibus inquit, Domina, aquā in peluim iniice, & pedes hospitis laua. Cogitabat enim secū omnino hospitem recusaturum, Aesopū uero, quia ille curiosus esset, uerberib. cæsū iri. Illa igitur iacta aqua in peluim ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscēs hāc esse domus dominā, secū loquebatur: honorare me omnino uult, atq; huius rei gratia suis manibus pedes meos uult lauare, quum ancillis queat hoc mādare. Extensis igitur pedibus, Laua inquit hera, ac lotus discubuit. Xantho autē iubente uinum hospiti dari bibere, rursus ille considerabat secum, ipsos antē oportere bibere, sed quia sic ipsis uisum est, nō opus mihi hāc inquirere: & accipiens, bibit. Prudentib. uero & ferculo quodā hospiti appposito atq; illo suauiter comedente, Xāthus cocū, quod male hoc cōdiuisset criminabāt, atq; etiam nudū uerberibus afficiebat. Rusticus autem secum dicebat, ferculum quidem optime cocū est, & nihil ei deest quominus recte paratum sit: si autē absq; causa uult suū seruū flagellare paterfamiliās, quid ad me? Xantho autē ægre ferente, neq; iucūde affecto, qm̄ nihil hospes curiose inquirebat, tandē placentæ allatæ sunt, hospes uero tanq; nunq; placentam

κοῦτ' ἄλλο γὰρ σάμνυτον, σωροῦν καὶ σωειδῶν αὐτῶν
 ὡς ψωμῶν ἡδία. τὸ δὲ ξαίνθου τὸν ἀρτοποιὸν αἰτιασα-
 μέντου, καὶ τὴν δὴ ποτε ὠκράτατε φαμλίου, καὶ μέλε-
 τ' ἄλλα καὶ πεπόμεως αὐτῶν πλακοῦντας ὀκνοῦ-
 στας; ἐκεῖν' ἔφην, εἰ μὲν ὠμός' ὄστιν ὠδίσποτα ὁ πλα-
 κοῦς, ἐμὲ τύπῃ, εἰ δὲ οὐχ ὡς ἔδει ὀκνοῦσας, μὴ ἐμὲ,
 ἀλλὰ τὴν δίσποιναν αἰτιῶ. καὶ ὁ ξαίνθου, εἰ πρὸς τῆς
 ἐμῆς ὄσφ' ἔγενε γυναικός, ζῶσαν αὐτῶν ἀρτίως κατα-
 καύσω. καὶ πάλιν τῆ γυναικὶ νδύει αὐτῶν στυποκε-
 θλῶσαι δὲ αἰσώπυ. κελύσας οὐκ ἐληματίδας εἰς τὸ
 μέσον ἀχθῶσαι, πυρᾶν αὐτῶν. καὶ λαβόμενον ἔτι γυ-
 ναικός, ἐγγὺς ἔτι πυρᾶς ἤγαγε, πρὸς οὐκ ἐκείνην ὡρ αὐ-
 τῶν εἰς τὸ πῦρ ἐπαφῆναι. διέτριβε δὲ πῶς καὶ πόδι-
 ἐπέπεσον τὸν ἀγροῖον, ἔπειτα ἀνασᾶς τὸ τοιοῦτον τολ-
 μήματος ἐρξαι αὐτὸν ἐγχειρήσειν. ὁ δὲ, καθ' αὐτὸν αὐ-
 θις διδοῦσθε, ὡς αἰτίας μὴ παρούσης, τὴν δὴ ποτε
 ἔτι ὀργίζεται; εἰτά φησιν, οἰκοδίσποτα, εἰ ὄσφ' ἐ-
 κείνης δειρὴν γυνέδα, ὑπόμεινόν με μακρὸν μέχρις αὐ-
 ἀπελθῶν γνέγκω μου καὶ αὐτὸς ἔξ ἀρτῶν τῆ γυναικῆ,
 ὡς αὐτὸ ἀμφω κατὰ τὸ αὐτὸ κατακαύσης. ταῦτα τὸ αὐ-
 τῶν ὁ ξαίνθου ἀκούσας, καὶ τὸ τούτου ἀκέραιον ἔτι γυ-
 ναῖον θαυμάσας ἔτι αἰσώπυ φησιν, ἴδτε ἀληθῶς ἀν-
 θρωπῶν ἀποδιδόργου. ἔχεις τὰ νικητήρια λαβὼν αἰ-
 σωπυ. ἀλλ' ἔχει σοι τὸ λοιπὸν, τὸ δὲ γνέσκου, ἐλθῶ-
 θεῖας ἔτι σῆς ὑπὸ τῶν. ἔτι δὲ ὑπὸ τῶν ὁ ξαίνθου ἔπει-
 ταξε ἔτι αἰσώπυ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν καὶ σκέ-
 ψασθαι, εἰ μὴ πολὺς πάρεστιν ὄχλῳ, βούλεσθαι γὰρ αὐ-
 τὸν λουθῶσαι. ἀπὸντι δὲ, ὁ στρατηγὸς σωματῆσας, ἔτι
 τὸ ξαίνθου γνέσ αὐτὸν ὄντα, ἤσφ' οὐκ ὠροῦσι το. τὸ

centā gustasset conuoluens, & accipiens ipsas ut panes comedebat. Xantho autē pistorē accusante, & cur nam ô execrande dicente, & absq; melle ac pipere placētas præparasti? Ille, inquit, si cruda est ô here placēta, me uerbera. Si uero non ut oportebat, præparata est, non me sed heram accusa. Et Xanthus: Si à mea hoc factum est uxore, uiuā ipsam nunc comburā. Atq; iterum uxori innuit, ut sibi obsequeretur propter Aesopū. Iussu igitur farmēta in mediū afferri, pyram succendit, & arreptā uxorem prope pyram egit, expectaturus ipsam in ignē immittere. Differebat autē aliquo modo, et circumspiciebat rusticū, si quo modo assurgēs à tali audaciā prohibere ipsum aggredieretur. Sed is secū rursus considerabat, cum nulla adsit causa, quid nam sic irascitur? Deinde, inquit, ô paterfamiliās, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parumper dum digressus adducā & ipse meā ex agro uxore, ut ambas simul cōburas. Hæc à uiro Xanthus audiens, & huius sinceritatem ac generositatē admiratus, Aesopo inquit, Ecce uerè homo incuriosus. Habes accepta præmia uictoriæ ô Aesope. satis est tibi de cætero. dein uero libertatem tuam assequeris. Postridie autē Xanthus iussit Aesopo in balneas ire, & scrutari an multa adesset turba, uelle enim lauari. Ab euntī autē prætor occurrens, & Xanthī ipsum esse cognoscens, interrogauit quonam iret, illo

δὲ, ὅκ οἶδα φαρμάκων, νομίσας ὁ στρατηγὸς τὴν ἐρώτησιν
 αὐτῷ παρ' ἑδὲμ λογιῶναι, εἰς εἰρητικὴν αὐτὸν ἀπαχθῆ
 ναίελε δύναι. ἀπαγόμην ὁ τῶν αἰσώπῳ ἐπραξεν, ὁ
 ρᾶς ὡ στρατηγὸς, ὅπως ὀρθῶς ἀπεκρίθην; ἀ γὰρ μὴ πρὸς
 εὐκρίτων, καὶ σωλῶτησά σοι, καὶ εἰς εἰρητικὴν ἡδὴ ἀπά-
 γομαι. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκπλαγείς ἰδί' ἔβλεπε ἀκρολογίας
 ἐκρίμων, ἀφῆκεν ἀπιγνῆαι. αἰσώπῳ δὲ παραγρηγόμην ὁ
 εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πληθῶν γν' αὐτῷ θεασάμην ὁ
 ὄχλῳ, καὶ λίθου ὀρθῶς κατὰ τὸν εἰσόδου μυσταίτην κεί-
 μνον, ἐφ' ὅμ' ἕκαστος τῶν εἰσόντων τε καὶ ἐξιόντων
 τὸν πόδα πρὸς ἔπαιον. ἴσθ' ὅμ' εἰς τις εἰσὼν ἐφῶ λόγῳ
 οὐκ, ἀρᾶς μετέθηκεν. ἴσθ' ὅμ' εἰς τις εἰσὼν ἐφῶ λόγῳ
 οὐκ, εἰ κελύβεις φησὶ δέσποτα λέσασθαι, γνῶ ἀνθρω-
 πῶν γν' ἔβλεπε βαλανεῖον τε θέαμα. καὶ τὸ ξάνθου ἐλθόν-
 τῳ, καὶ τὸ πληθῶν τῶν λογιῶν ἰδόντῳ, καὶ τί ἴσθ' ὅμ'
 εἰπόντος, αἰσώπῳ; ὅχ γνῶ ἀνθρωπῶν ἐφῆς ἑώρακνῆαι; ὁ
 αἰσώπῳ, καὶ φησὶ. τὸν γὰρ λίθου ἐκείνον, τῆ χειρὶ δέξ-
 ξης, πρὸ εἰσόδου κείμνον εὔρον, ἐφ' ὅμ' οἱ εἰσόντες
 πάντες καὶ ἐξιόντες πρὸς ἔπαιον. εἰς δέ τις πρὶν ἢ
 πρὸς ταῦσαι, ἀρᾶς μετέθηκεν. ἐκείνον οὐκ γνῶ ἀνθρω-
 πῶν εἰπομ ἑώρακνῆαι, πρὸ τιμῆσας τῶν ἄλλων. καὶ ὁ ξάν-
 θῳ, ἑδὲμ παρὰ τῷ αἰσώπῳ ἀργὸν εἰς ἀκρολογίαν. ἄλ-
 λοτε ποτε τὸ ξάνθῳ ἐξ ἀφῆδρος ἐπανιόντος, ὁ πρὸς ἡμῶν
 νῆτ' αἰσώπῳ, τί δὴ ποτε οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀπόπατον
 τὰ τῆ γαστρὸς ἐκρίματα ἐλέωσι; ἐκείνος ἐφῆ, ἡτ' ὅμ'
 παλαιὸς χρόνος ἀνὴρ τις τῶν τρυφῶν τῶν ζώντων, πο-
 λὺν χρόνον ὑπὸ σπατάλης γν' ἀφῆδρος ἐκάθητο, ὡς καὶ
 τὰς οἰκίας ἐκείνῳ διαβίβωμ ἀκπατῆσαι φεγνῆας. ἐξ ἐκείνου
 τῶν δειδνῶν οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὰ τῆ
γαστρὸς

nescio dicēte, existimās prātor interrogationē suā floccipendi, in carcerē ipsum abduci iubet. Inter abducēdū igit̄ Aesopus clamauit, Vides ō prātor quemadmodū recte respōderim? quē enim nō expectaui, & occurri tibi & in carcerē iam trahor. Tū prātor stupefactus respōsi prōptitudine, siuit abire. Aesopus aut̄ profectus in balneas, & multitudinē in ipsis intuitus turbæ, & lapidem uidet in medio ingressu positum, in quē singuli ingrediētes & egredientes offēdebant. Hūc aut̄ unus quis ingrediens ut lauaret, sublatū trāsposuit. Reuersus igitur ad herū, Si uis, inquit here lauari, unū hominē in balneis uidi. Et Xātho p̄fecto ac multitudinē lauantiū uidēte, & quid hoc dicēte ō Aesope, nōne unū hominē dixisti te uidisse? Aesopus, certe, inquit: nā lapidē illū (manu ostendēs) ante ingressum positū reperi, in quē ingredientiēs omnes & exēutes offēdebāt. Unus uero quidā anteq̄ illuderet eleuatū trāsposuit. Illū igit̄ unū hominē dixi uidisse, pluris faciēs q̄ alios. Tū Xanthus, Nihil apud Aesopū tardū est ad responsionē. Aliquādo aliās Xantho ex latrina redeunte, & interrogante Aesopū, quid ita homines post cationem uentris excremēta aspiciunt? Ille ait, Antiquis tēporibus uir quidā delicatius uiuēs multo tempore præ delitijs in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cacauerit præcordia. Ex illo tēpore igitur timentes cæteri homines,

γαστρὸς ἀφορῶσι λύματα, μὴ πως καὶ αὐτὶ ἴσθ' ὡς περ
 πύθασιν. ἀλλὰ συλλίσποτα μὴ φοβῶ, ὃ γὰρ ἔχεις φρε-
 νας. γνῖ μὲν ἄρα διενισυμποσίξ συγκροτηγῆτος, καὶ
 τριξάνθου σὺ τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλινηγῆ-
 τ' ἔσθ', καὶ τὸ πότου ἥδη ὑπὸ κρατήσαντ' ἔσθ', συχνὰ πλε-
 ελήματα μεταξὺ τούτων ἐκαλινδῆτο. καὶ τὸ ξάνθου
 ἀρξάμενός τε ἀπὸ πῆδα, αἰσώπ' ἔσθ' παρεσὼς ἔφη, δέασο
 τά, ὃ δόνουσ' ἔσθ' τρεῖς ἐκκρηταὶ κράσεις. τῶ μὲν πρώ-
 τῳ, ἥδονῆς. τῶ δὲ δευτέρῳ, μέθης. τῶ δὲ τρίτῳ,
 ὑβρείως. καὶ ὑμεῖς οὐκ ὡς πεπωκότου ἥδη καὶ ἠδ' ἔσθ' ἔσθ',
 τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ ξάνθ' ἥδη μεθύων φη-
 σί, σιῶπα, τοῖς γνῖ ἄρα συμβέλλουε. καὶ ὁ αἰσώπ' ἔσθ', ὃ-
 κούω καὶ εἰς ἄρα κατασπαδῆση. τῶ δὲ σχολαστικῶν
 πρὸς ἑσπεροεργαλίου ἥδη τῆ μέθῃ τῶ ξάνθου ἰδῶν, καὶ
 ὄλου ἐπιπῆρ, οἰνοπλήγῃ. κατανηγτὰ φησι, δῶνάτοι πρὸ
 ἐκπιπῆρ τῶ δάλατῆν ἀνθρωπ' ἔσθ'; καὶ ὅς, πάντ' μὲν
 οὐκ. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτῳ ἐκπίομαι. καὶ ὁ σχολαστι-
 κός, εἰ δ' οὐ δύνηση, τί ποτέ σοι τίμημα ὑπὸ γράψω;
 καὶ ὁ ξάνθ' ἔσθ', τῶ οἰκίαν μου πῆμῃ πᾶσαν. καὶ ὑπὸ
 τούτοις καταδεδυμένοι ὡς διακτυλῆς, τὰς σινδῆκας
 ἐκέρωσαν. τότε μὲν οὐκ ἐλυθῆσαν. τῆ δ' ὑσδραία
 πρώϊας ἄζεγορθῆγῆτ' ἔσθ' τριξάνθου, καὶ τῶ τε ὄψινι-
 φάμενός, καὶ τῶ διακτύλιου γνῖ τῶ νίπῆδα μὴ ἰδῶν-
 τος, καὶ τῶ αἰσώπου πῶ αὐτὸ πύθασιν. ἐκείν' ἔσθ' ὃ
 οἶδα φησι, τί ποτε γέγονεν. γνῖ δ' οἶδα μόνου, ὃ πρὸ
 οἰκίας σου τὸ ἀλλότρι' ἔσθ' γέγονας. καὶ ὁ ξάνθ' ἔσθ', ὃ πρὸ
 δῆ; καὶ ὁ αἰσώπ' ἔσθ', ὃ πρὸ τῶ χθῆς μεθύων, σινδῆδου τῶ
 δάλατῆν ἐκπιπῆρ, καὶ πρὸ ταῖς ὁμολογίαις κατατίθου καὶ
 τῶ διακτύλιου. καὶ ἐκείν' ἔσθ', καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ μείζον πρὸ
 σιῶπα.

uentris inspiciunt sordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu here, ne time. Non enim sunt tibi præcordia. Die autem quodam celebrato conuiuio, & Xantho cum alijs philosophis discumbente, & potu iam inualefcēte, crebræ quæstiones inter hos uersabant, atq; Xantho incipiente turbari, Aesopus adstans ait, here, Bacchus tria possidet temperamenta: primū uoluptatis, secundum ebrietatis, tertium contumeliæ. Et uos igitur poti iam & lætati, quæ reliqua sunt obmittite. Tum Xanthus iam ebrius ait, Tace, inferis consule. Et Aesopus, Igitur & in infernum distrahere. Ex discipulis autē quidam subebrium iam Xanthum uidens, et ut in uniuersum dicam, temulentum, O præceptor, inquit, potest ne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidem, ego enim ipse hoc ebibam. Et discipulus, At si non poteris, quā nam tibi multā irrogabo? Tum Xanthus, Domum meam depono totam. Atq; interim depositis anulis pacta firmauerunt, tum discesserunt. Postridie diluculo excitato Xantho, ac faciem lauante, & anulum inter lauandū non uidente, & Aesopum de eo interrogante. Ille, nescio, inquit quid nam factū fuerit, sed unum scio tantū, quod à domo decideris tua. Tum Xanthus, Quamobrem? Et Aesopus, Quoniā heri ebrius pepigisti mare ebibere, atque in pactis deposuisti & anulū. Et is, Tum quomodo maius fi-

σε Θ ὄργου δλωήσομαι; ἀλλὰ σου νυῦ δέομαι, εἴ τις σὺ
 θεῖς, εἴ τις δεινότης καὶ ἐμπειρία, ξυμπαρίστασο καὶ
 βοήθειαν ὄρεγε, ὡς ποδι γνέδαι, ἢ τὰς γε σωθῆκας λυ
 σαι. καὶ ὁ αἰσώπ Θ ποδι γνέδαι μὲν οὐκ ᾔνι, λυθῶαε
 δὲ τὰς ὁμολογίας ποιήσω. ἐπειδὴν γὰρ αὐθις τήμορον
 εἰς ταυτὸ σωέλθητε, μή δ' ὅποιω φανῆς δειλιάσας,
 ἀλλ' ἀπὸρ ὁμολόγητας παροινῶν, ταῦτα καὶ νήφων
 λέγε. ἀέλδουτον μὲν τοι σρώματα καὶ τράπεζαν παρὰ
 τῷ ἥιονα τεθῶαι, καὶ παῖδας ἐπίμοις σὺν ἐκπώμα-
 σι ὄρεγαι σοι τὸ θαλάτῃον ὕδωρ. ἐπειδὴν δὲ σύμ-
 παντα θεασῆτον ὄχλου σμυδεδραμνηῶτα ὑδὶ τῷ
 θείω, αὐτὸς ἀναπείσωμ, ἀέλδουτον ἐκ φλ θαλάτῃς πλη-
 δῶαι τὸ ἐκπωμα, καὶ ὅσο λαβῶν γν' ἐπηκῶα πάν-
 των ἐπὶ τῷ σωθῆκοφύλακι, τίνας παρ' ὑμῖν πεποικί
 καμν τὰς σωθῆκας; καὶ ὅς ἀρκυνεῖταί σοι, ὡς ὁμολό
 γητας τῷ θάλασσαν ἐκπείμ. σραφεῖς οὖν σὺ πῶς ἀ-
 παντας ἔτω φράσομ. αὐδρὸν σάμμοι, ἴσε καὶ ὑμεῖς πάν-
 τως πλείους ὅπου ποταμὸς ἐκβάλλοντας εἰς τῷ θά-
 λασσαν. ἐγὼ δὲ σινεδέμω μόνω τῷ θαλάτῃον ἐκ-
 πείμ, ἔμω καὶ ὅς ὀζιόντας εἰς αὐτῷ ποταμὸς. εὐ-
 τ Θ οὖν ὁ γολαστικός ἀπελθῶν πρότορον ὑπὸ χέτω ὅς
 ποταμὸς ἀπαντας. εἶτα δ' ὀθῆς ἐγὼ τῷ θαλάτῃον
 μόνω ἐκπείομαι. ὁ δὲ ξαῖν Θ τῷ μέλλοσαν ἐκ τούτου
 φλ σωθῆκας διάλυσιμ ἐσεδα γνοῦς, ἔωδρῖαδγ. τῷ δὲ
 μω τοίνω παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συρρῶσαντος ὑδὶ θείω
 τῷ πραχθῆσεδα μέλλοντ Θ, καὶ τῷ ξαῖνι ἵπλ τὰ δι-
 διαχθῆτα πῶς τῷ αἰσώπῃου φράσαντ Θ, καὶ εἰπόν-
 τος, οἱ σάμμοι ἀνέβησαν δύφρημόντες αὐτὸν κὲ βαυμάζου
 τες. ὁ δὲ γολαστικός πῶσπεσῶμ τῷ κῶν τῷ ξαῖνῳ,

de opus potero: Verum te nūc rogo, si qua cognitio, si qua prudentia, si qua experientia, pre-
sto sis, ac opem porrige, ut uincā, aut pacta dis-
soluam. Et Aesopus, Vincere quidem haud li-
cet, sed ut soluas pacta, efficiā. Cum hodie rur-
sus in unum cōueneritis, nullo modo uidearis
timere, uerum quæ pactus es ebrius, eadem so-
brius quoq; dic. Iube itaq; stramenta & men-
sam in littore poni, & pueros paratos cum po-
culis porrigere tibi marinam aquam. Cum aut
omnem uideris turbam concurrisse ad specta-
culum, ipse discūbens iube ex mari impleri po-
culum. Atq; hoc accepto omnibus audientibus
dic pactis præfecto, Quæ nam apud uos fcede-
ra iniuimus? Atq; is respondebit tibi, quod pe-
pigeris mare ebibere. Conuersus igitur tu ad
omnes sic dicito: Viri Samij, scitis & uos peni-
tus q̄ plurimos fluuios prorūpere in mare, ego
aut pepigi mare solum ebibere, nō etiam exeū-
tia in ipsum flumina. Hic itaq; scholasticus eat
prius contenturus flumina omnia, deinde sta-
tim mare solum ebibam. Xanthus autem futu-
ram ex hoc pacti solutionem cognoscens, ue-
hementer lætatus est. Populo igitur ad littus
confluente ad spectaculum eius quod facien-
dum erat, cumq; Xanthus quæ edoctus fue-
rat ab Aesopo fecisset ac dixisset, Samij accla-
mauerunt laudantes ipsum, & admirantes.
Sed scholasticus Xanthi pedibus obuolutus,
& uictum

νηρικῆδαί τε ὁμολογεῖ, καὶ τὰς σωθῆκας ἐδείξαι λυ-
 σαι, ὃ καὶ πεποιήκει ξαύθῳ Δυσωποῦντῳ τῷ δέμει.
 ἄξιον μὲν δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, αἰσώπῳ πρὸσελ-
 θῶν τῷ ξαύθῳ φησὶν. ὁ πάντα σοὶ τὸν βίον χαρισάμε-
 νθ' ἐγὼ, οὐκ οὐκ ἄξιός ἐμι δέσποτα τυχεῖρ ἐλδύει-
 εῖας; καὶ ὁ ξαύθῳ λαιδερήσας αὐτὸν ἀπίλασε, λέγων,
 μὴ γὰρ οὐ βλαμνύω μοι ἡ ἄρ' ἄρα πρᾶξαι; ἀλλ' ἔφελθε
 πρὸ τῶν πυλῶνθ' καὶ σκέψαι, καὶ ἴδεις δύο κορώνας,
 αὐτὰ γαίλων μοι. ἀγαθὸς γὰρ οἶνός οὗτῳ. ἔπει εἰ μίαν
 ἴδεις, ἄρ' ἄρα πονηρόν. πρὸσελθῶν οὖν ὁ αἰσώπου, καὶ συμ-
 βὰν οὕτω δύο κορώνας ἐπὶ τινῶν ἰδῶν διγύδρου καθε-
 ζομένης, πρὸσελθῶν τῷ ξαύθῳ ἀνήγαγεν. ἄξιόν τι δὲ
 τῷ ξαύθῳ ἢ ἐτόρα τούτων ἀπέπειν. καὶ ὁ ξαύθῳ θατέ-
 ραν μόνῳ ἰδῶν, ἔφη, ὅκ' εἰπάς μοι κατάρτατε δύο ἑω-
 ρακῆναι; καὶ ὁ, οὕτως. ἀλλ' ἢ ἐτόρα ἀπέπειν. καὶ ὁ ξαύ-
 θῳ, ἐπέλιπέ σοι δροπέτα τὸ χλδύζειν με; καὶ λε-
 λδύει αὐτὸν γυμνωθῆντα τύπιδου. τῷ δ' αἰσώπου
 μασιγυμνῶν, πρὸσελθῶν πρὸς ἐκάλει ἡδὴ τὸ δέσπνομ τὸν
 ξαύθου, καὶ ὁ αἰσώπῳ ἐπὶ τυπήομινθ' ἀνέβόσθη, οἶ-
 μοι τῷ Δυσωπῷ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ τὸ διγύδρον ἰδῶν, τύ-
 πήομαι, σὺ δ' ὁ μίαν ἰδῶν μόνῳ εἰς δύω χίαν ἄπει. ἑω-
 λθ' ἄρ' ἡ οἰωνοσιηπία. καὶ ὁ ξαύθῳ τὸ ἀγκίνου ἀν-
 τὴ θουμάσας, πάντα δαὲ λελδύει τυπήομινον. μετὰ
 δ' οὐ πολλὰς ἡμέρας Φιλοσόφους καὶ ῥήτορας καλέσας
 ὁ ξαύθῳ, ἐκέλευσε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τῶν πυλῶνθ' ἵπ-
 ναι, καὶ μηδὲν ἄρ' ἰδῶν εἰσελθεῖν συγχώρησαι,
 ἀλλ' ἢ αὐτὸς σοφούς μόνους. τῆ δὲ ὄρα τὸ ἀείσου λλείσας
 αἰσώπῳ τὸν πυλῶνα, γῆρὸς ἐκαθείδην. ἴπν λελκηνμέ-
 νωμ δὲ τινῶν ἐλθόντος, καὶ τὴν δύραν ἰσῆτοντος, αἰσώ-

& uictum se confitebatur, & pacta rogabat dissolui. Quod & fecit Xanthus exorate populo. Profectis autem ipsis in domum, Aesopus adiens Xanthum inquit, per omnem tibi uitam gratificatus ego, nonne dignus sum o here consequi libertatem? Et Xanthus obiurgando ipsum repulit dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante uestibulum & speculari, & si uideris duas cornices renuntia mihi, bonum enim augurium hoc: quod si unam uideas, hoc malum. Accedens igitur Aesopus, atque cum forte duas ita cornices super quadam uideret arbore sedentes, accedens Xantho renuntiauit. Exeunte autem Xantho, altera harum auolauit, & Xanthus alteram solam uidens ait, Nonne dixisti mihi execranda duas uidisse te? Et is, Ita: sed altera auolauit. Tum Xanthus deerat tibi fugitiue deridere me? Et iubet eum denudatum uerberari. At dum Aesopus uerberabatur, profectus quidam inuitauit ad cenam Xanthum. At Aesopus inter uerbera exclamauit, Hei mihi misero ego enim quod duas uidi cornices uerberor, tu uero quod unam tantum, in conuiuio abis: uanum itaque fuit augurium. Tum Xanthus solertia eius admiratus, cessare iubet uerbera. Non multis autem post diebus philosophos & rhetoras cum inuitallet Xanthus, iussit Aesopo ante uestibulum stare, & nullum indoctum ingredi sinere, sed doctos solos. Hora autem praedij clauso uestibulo, Aesopus intus sedebat. Ex inuitatis autem quodam profecto et ianuam pulsante, Aeso-

πΘ γνῶσθην ἔφη, τί σείει ὁ λύων; ὁ δὲ, νομίσας λύων
 κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. οὕτως οὖν ἔκαστος ἅ-
 ρικινόμενος, αὐτὸς ἀπίει σὺν ὀργῇ, νομίζων ὑβρίζε-
 σθαι, τὸ αἰσώπου ταυτὰ πάντας γνῶσθην ὀρωτῶντος.
 ἐνὸς δ' αὐτῶν ἠΨαντο, καὶ τί σείει ὁ λύων ἀκούσαν-
 τος, καὶ τὴν τε κέρην καὶ τὰ ὦτα ἀρκειθγῆντος, αἰ-
 σωπῶν αὐτὸν ὀρθῶς δοκιμάσας ἀρκεικείδαι, ἀνοίξας
 πρὸς τὸν δεσπότην ἤγαγε, καὶ φησὶν, ἔδεις τῶν Θελοσά-
 φων σωμασθῆναι αἰετὶ κληθῆναι ὡς δὲ ἄποτα, πλὴν οὗτος
 μόνος. καὶ ὁ ξάνθος σφόδρα ἠθύμωσε, παραλελογί-
 σθαι οἰκθεὶς ὑπὸ τῶν κληθῆντων. Ἐπὶ δ' ὑσδραίας σωμα-
 θόντος οἱ κληθῆντος ὑπὸ τῶν Σατραβίων, γνέκλωσεν
 τῷ ξάνθῳ, φάσκοντος, ὡς εἰσας ὡς κληθῆναι, ἐπεθύ-
 μεις μὲν αὐτὸς ἔξοδον γινῶσαι ἡμᾶς, αἰδούμενος δὲ, τὸν
 σατῶν ὑπὸ τῶν πυλῶν ἔσπασας αἰσώπου, ὡς προπη-
 λακίσει, καὶ λαύας ἡμᾶς ἀρκαλέσει. καὶ ὁ ξάνθος, ὁ-
 ναρ τὸ τ' ἔστιν, ἢ ὑπαρ; ἀκείνοι, εἰ μὴ ῥέγχωμι, ὑπαρ.
 καὶ δὴ τὰχος μετακλήθεις αἰσωπῶν, καὶ ὀρωτηθεὶς σὺν
 ὀργῇ, τὸ χείρ αὐτὸν θέλουσ ἀτίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη.
 οὐχὶ σὺ μοι δὲ ἄποτα γνέτεις, μὴ τινα τῶν ἰδιωτῶν
 καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἐᾶσαι πρὸς τὴν σὴν σωμαθεῖν
 δύωχίαν, ἀλλ' ἢ αὐτὸν σοφούς μόνους; καὶ ὁ ξάνθος, καὶ
 τινος οὗτοι, οὐ τῶν σοφῶν; καὶ ὁ αἰσωπῶν, ἔδεμίᾳ μη-
 χανῆ. αὐτῶν καὶ γὰρ ἡσπόντων τὴν δύραν, καὶ μὲν γνῶ-
 σθην ὀρωτῶντος, τί ποτε σείει ὁ λύων, ἔδ' ὅστις αὐ-
 τῶν σωμακε τὸν λόγον. ἐγὼ γὰρ ὡς ἀμαθῶν πάντων φε-
 νγῆντος, ἔδ' ἵνα τὸ τῶν εἰσὶ γαγον, πλὴν τὸν σοφῶς τῶ-
 τον ἀρκειθγῆναι μοι. οὕτως οὖν τὸ αἰσώπου ἀρκει-
 γημιῶν, ὀρθῶς ἀπαντῶν λέγειν αὐτὸν ἔφη Θελοσάτω.

pus intus ait, Quid mouet canis? Ille putans canis uocari, iratus discessit. Sic ergo unusquisque ueniens rursus abibat iratus, putans iniuria affici, Aesopo eadem omnes interrogante. Cum autem unus ipsorum pulsasset, & quid mouet canis audiisset, & caudam et aures respondisset, Aesopus ipsum recte iudicans respondisse, aperta ianua ad herum duxit, ac inquit, Nullus philosophus ad conuiuium tuum uenit o heri praeter hunc solum. Et Xanthus ualde tristatus est, deceptum se existimans ab inuitatis. Postridie cum uenissent inuitati ad literarium ludum, accusabant Xanthum dicentes, ut uideris o praceptor, cupiebas quidem ipse continere nos, sed ueritus, putridum in uestibulo constituisti Aesopum ut nos iniuria afficeret, et canes uocaret. Et Xanthus, In somnium ne id est, an uera res? Tum illi, Nisi stertimus, uera res. Et celeriter uocatus Aesopus, & rogatus cum ira, cuius rei gratia amicos ignominiose amolitus esset: ait, Non tu mihi heri mandasti, ne quem uulgarium ac indoctum hominem permittere in tuum conuiuium, sed solos doctos? Tum Xanthus, et quales hi nonne docti? Et Aesopus, Nullo pacto: ipsi etenim pulsantibus ianuam, et me intus rogante, quid nam moueat canis, neque quos eorum intellexit sermonem. Ego igitur cum indocti omnes uiderentur, nullum ipsorum introduxi, nisi hunc qui docte respondit mihi. Sic igitur cum Aesopus respondisset, recte omnes dicere ipsum confirmarunt.

Ac post

καὶ μεθ' ἡμῶρας πάλιν Ἰναὸς ὁ ξανθός, ἐπέμλεν τὸ αἰσώπου, πρὸς τὰ μνήματα παρεγγύσθω, καὶ ἂν γν' ταῖς λάρναξι μὴ γράμματα ἴω ἀναγνώσκων, ἑαυτὸν ἐτόρπε. τὸ δ' αἰσώπου γν' πνι τούτων ἐγκεχαράγμενα σοιχεῖα ταῦτα ἰδόντες, α β δ ο ε θ χ. ὡπιδείξαντός τε τῷ ξανθῷ, καὶ ὀρομλὴν εἰς ἄρα ταῦτα εἰδείσθ. ὡπμελῶς ἐκένθω σκεψάμενθω, ἔχοιός τ' ἐγγύσθω πλὴν τούτων εὐρεῖν ὄψασάφησιμ, καὶ ὡμολόγησθω ἀκρῆσαι τοῖς ὄλοις. καὶ ὁ αἰσώπος, εἰ ὄψα ταύτης ἐλ σήλης ὡ δέσποτα θησαυρὸν ἔποδείξω σοι, τίνι με ἀμείψη; καὶ ὅς, θάρσει, λήψη γὰρ πλὴν ἐλευθερίαν σου, καὶ τὸ ἡμίση τὸ χρυσίου, τότε ὁ αἰσώπθω ἀποχωρῶ ἐλ σήλης βήματα τέσσαρα, καὶ ὀρύξας, ἀν' ἐλαβέ τε τὸν θησαυρὸν καὶ ἴω ἐκεῖ τῷ δόσποτι, λέγων, δὸς μοι πλὴν ἐπαγγελίαν, δι' ἧς εὐρεθ τὸν θησαυρὸν. καὶ ὁ ξανθός, οὐχ ὅσα ἰάμε εἰσάγει, εἰ μὴ καὶ τὸν νοῦν τῷ σοιχείῳ μοι φρασθῆς. τὸ γὰρ μαθεῖν ἴσθω, πολὺ τ' εὐρήματθω ἐμοὶ τιμῶ τὸρον. καὶ ὁ αἰσώπος, ὁ τὸν θησαυρὸν ἰαπορύξας γν' ταῦθα, ὡς σφὸς ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διεχώραξε ταῦτα, ἂ καὶ φητίμ, α ἀκβάς, β βήματα, δ τέσσαρα, ο ὀρύξας, ε εὐρήσας, θ θησαυρὸν, χ χρυσίον. καὶ ὁ ξανθός, ἐπειδή πὸρ οὕτως ἐπίβολθω εἰ καὶ πανθῶργθω, ἔλινψη σου πλὴν ἐλευθερίαν. καὶ ὁ αἰσώπος, ἀναγγελάδ δὸθλιῶαι ὡ δέσποτα τὸ χρυσίου τῷ βασιλεῖ βυζαντίῳ. ἐκείνῳ γὰρ τε ταμίδου. καὶ ὁ ξανθός, πόθην τὸτ' οἶδα; ἰά κένθω, ἐκ τῷ σοιχείῳ. ἴσθω γὰρ φησιμ, α ἀπόδθω, β βασιλεῖ, δ διονυσίῳ, ο ὄν, ε εὐρεθ, θ θησαυρὸν, χ χρυσίον. ἰὼ ὁ ξανθός ἀκούσας τὸ βασιλεῖος εἶν τὸ χρυσίου, τῷ αἰσώπῳ ἔφη. λαβὼν τὸ ἡμίση τὸ ἐρ-

Ac post dies rursus aliquot Xanthus sequente
 Aesopo ad monumēta accessit. Et quæ in arcis
 erant epigrammata legēs, seipsum delectabat.
 At Aesopo in quadā ex ipsis insculptas literas
 has uidente, α β δ ο ε θ χ, ostendenteq;
 Xantho, atq; rogante, an hasce nouisset: diligē
 ter ille scrutatus, non potis fuit harum inuenire
 declarationem, ac factus est dubitare omnino.
 Tum Aesopus, Si per hanc columnulā ō here
 thesaurū ostendā tibi, qua re me remunerabis?
 Et is, confide, accipies enim libertatem tuam,
 atq; dimidiū auri. Tunc Aesopus distans à cippo
 passus quatuor, & fodiens, accepitq; thesaurum,
 & tulit hero dicens, Da mihi promissum
 per quod inuenisti thesaurū. Et Xanthus, Nō
 si & ego sapiam, nisi & sensum literarum mihi
 dixeris: nam scire hoc multo re inuenta mihi
 pretiosius. Et Aesopus, Qui thesaurū infodit,
 hic ut uir eruditus literas insculpsit has, quæ &
 inquit, α recedens, β passus, δ quatuor, ο fo-
 diens, ε inuenies, θ thesaurum, χ auri. Et Xan-
 thus, Quia ita solers es & astutus non accipies
 tuam libertatem. Et Aesopus, Renūciabo dan-
 dum aurum ō domine regi Byzantinorum: illi
 enim reconditum est. Et Xanthus, unde hoc
 nosti? Et ille, Ex literis: hoc enim inquit, α
 redde, β regi, δ Dionysio, ο quem, ε inuenisti, θ
 thesaurum, χ auri. Et Xanthus audiens regis
 esse aurum, Aesopo ait, Accepto dimidio lu-

μαίς, ἡσύχασον. καὶ κῆνθ, ἔσὺ μοι νῦν ἔσθ' ἀπαρῆχαις,
 ἀλλ' ὁ χυσιῶν γέντω τοὶ κατὰ τὸ ῥῆμα, καὶ ὅπως, ἀκούσθ.
 ἔσθ' καὶ λέγει τὰ γράμματα, α ἀνελόμενοι. Β βαδίσ-
 σαντάς, δι δέλιδα, ο ὄγ, ε εὔρετε, θ θησαυροῦ, χ χυ-
 σίς. καὶ ὁ ξανθθ, δολιγὸ φισπ, εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς αὐθ
 τὸν θησαυροῦ διελόμεθα, καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίαν ἀπο-
 λάβεις. ἐλθόντων ἔν, ὁ ξανθθ φοβύμενθ τὸ τὸ αἰσώ-
 που λάλομ, εἰς εἰρεκτὴν αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐμβληθῆναι.
 καὶ ὁ αἰσώπθ ἀπαγόμθ, τοιαῦταί φησιν εἰς τὴν ἀε-
 ὑποχέσεις τῶν φιλοσόφων; ἔχ' ὅτι γὰρ ἐν ἀρχαίς ἀνα-
 μὲν τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς διδωμωτικῶν κελύεις
 βληθῆναι με. ὁ μὲν ἔν ξανθθ ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀρχυ-
 θῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη. πάνυ καλῶς φῆς, ἵν' ἐλευθε-
 είας τυχῶν, σφοδρότορος μὲν γὰρ κατήγορθ. ὁ δὲ αἰ-
 σώπθ εἶπεν, ὅτι ποτὶ με ἔχεις κακὸν ποιῆν, ποίεις,
 πάντως καὶ ἀκὼν ἐλευθέρωσας με. καὶ δὲ αὐθ καίρου
 τούτους συνῆκεν τι τοιοῦτον γὰρ σέμω. πάνθ' ἡμῶν ἐρε-
 τῆς ἀγομῆς αἴφνης ἀετὸς κατὰ πῆλ, καὶ τὸν διμῶ-
 σιεν ἀρπάσας διακτύλιον, εἰς δούλου κὸλπον ἀφῆκεν.
 οἱ μὲν οὖν σάμιοι θορυβηθέντες, καὶ εἰς πλείω πόδι
 τὸδε τὸ σιμῆς πεσόντες τὴν ἀγωνίαν, καὶ τὸν ἀ-
 θροισθέντες, ἤρξαντο δειδῆναι τὸ ξανθθ, ἃ τε πρῶτον
 τῶν πολιτῶν ἔντος καὶ φιλοσόφ, στίσι τὴν κρίσιν τὸ
 σιμῆς εἶρασα φῆσαι. ὁ δὲ, τοῖς ὅλοις ἐπαπορῶν, χρόνον ἡ-
 τισε, καὶ ἀφῆκεν οἷα δὲ, πολὺς ἡ ἀθυμῶν, καὶ
 τῆ λύπῃ βαπθίζομενθ, οἷα δὲ μηδὲν κερῖναι δυνάμε-
 νθ. ὁ δὲ αἰσώπθ τὴν ἀθυμίαν συννοήσας τὸ ξανθθ,
 πρὸς ἐλθῶν, λέγει. τὸ χῆμα ὦ δέσποτα ἔτω διατελῆς
 ἐθυμωζέμοι πρὸς ἀνάθου, χαίρειν εἰπὼν τῷ λυπητῶν.
 αἰετομ

eri, taceto. Et ille, Non tu mihi nūc hoc præbes sed qui aurū hic infodit. Ac quemadmodū, audi: hoc eī dicūt literæ, α acceptū, β uadentes, Α diuidite, ϑ quē, ε inuenistis, θ thesaurū, χ auri. Et Xanthus, Venias inquit, in domū ut & thesaurū diuidamus, & tu libertatē accipias. Profectus ergo, Xanthus timēs Aesopi loquacitatē in carcerē ipsum iussit iniijci. Et Aesopus inter abducendū, Huiusmodi, inquit, sunt promissa philosophorū: nō solū enim non accipio meā libertatē, sed & in carcerē iubes iniijci me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei: Nimirū recte inquis, ut parta libertate uehementior sis cōtra me accusator. Tū Aesopus dixit, Quodcūq; mihi potes facere, fac malū: omnino uel in uitus liberabis me. Ea uero tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Cum publicē festū celebraretur, repente aquila deuolās, & publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaq; Samij perterriti, & in plurimū ob hoc prodigium cum incidissent mœrorem, in unum coacti, cœperūt rogare Xanthū, quòd primus ciuiū esset & philosophus, ut sibi iudiciū prodigiij manifestaret. At ille omnino ambigens tempus petijt. Et profectus domum multum erat tristis, & sollicitudinibus immerfus, ut qui nihil iudicare posset. Sed Aesopus mœrore Xanthi cognito, adiens ait, Qua causa ô here, sic perseueras tristari; mihi cōmitte, ualere iussu mœrore:

αἰετοῖ δ' εἰς ἀγορὰν πωσέλθωμ, εἰπὲ τοῖς σαμίοις, ὡς
 ἐγώ μιν οὔτε συμπολυτεῖμ ἔπαιδ' οὐθῶ, οὔτ' οἰωνοσκο
 πῆμ, πᾶσι δ' ἐμοὶ πρόσσει πολλῶμ πῆσαν εἰδῶς, αἰ-
 τὸς ὑμῖν τὸ ζητούμενον λύσει. καὶ μὲν αὐτὸς ὑπὸ τύχῃ
 φιλύσεως δ'εσποτα, σὺ τὴν δόξαν ἀρίστη τοῖς τῶν χρω-
 μιᾶσιν οὐδῶ. ἀν' ἀρετῆσιν, ἐμοὶ μόνῃ ἢ γνῶσθην πωσο-
 τριεπιστομα ὑβείσ. πωσείσ οὐκ ὀξάνθῃ, καὶ φιλύσε
 ραίας εἰς τὸ θεάτρον ἀπαντήσας, καὶ κρατάσας εἰς τὸ
 μέσον κατὰ τὰς ὑποθήκας αἰσώπου διελέχθην τοῖς συ-
 νεληθῶσι. οἳ δ' οὐδέως ἠξίουμ τὸν αἰσώπου κληθῆναι.
 τὸ δ' ἀπομομίνε καὶ σαύτῃ ὑπὸ τὸ μέλου, οἳ σάμιοι
 τὴν ὄψιν αὐτῶν κρατανοήσαντες, ὄρεσχελευτῶν ἐφώ-
 νοιμ, αὐτῇ ἢ ὄψις συμείορ λύσει; ἐκ τῶν αἰσώπου τούτου
 τί ποτε καλὸν ἀκουσόμεθα; καὶ γὰρ ἠρξάντο. καὶ ὁ
 αἰσώπος κρατασίσας τῇ χειρὶ, καὶ ἠσυχίαν ἀτήσας γε-
 νέσθαι, φησὶν. ἀνδρῶν σάμιοι, τί με τὴν ὄψιν σκώπη-
 τε; οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειμ χη-
 πολλάκις γὰρ καὶ τῇ φαύλη μορφῇ χησὸν νοῦν ἢ φύσις
 γνῶσθην. ἢ τὴν ἔξωθεν τῶν ἀδραμῶν μορφῶσ σκοπεῖ-
 τε ὑμεῖς, ἀλλ' ὁ τὴν γνῶσιν γούσιμ τὸ οἶνε; ταῦτα τὸ αἰ-
 σώπου πάντῶν ἀκούσαντες, ἔλεγον. αἰσώπε, εἴ τι δὴ
 νασσαι, λέγε τῇ πόλει. καὶ ὁ μετὰ παρρησίας ἔφη. ἀν-
 δρῶν σάμιοι, ἐπειδὴ πόρ ἢ τύχη φιλονείκος ὄσα, δόξης
 ἀγῶνα τέθεικε δ'εσπότη καὶ δ'όλω. καὶ μὲν ὁ οὐδῶ
 ἠπῶν φανῆ τ' ἀεσπότη, ὅσα μασίγων ἐλδύσεται. εἰ δ'
 ἀμείνων, οὐδέμ' ἐλατῶν καὶ ἔτω πληγαῖς ξανθήσεται.
 εἰ ὑμεῖς ὅσα φιλύσεισ παρρησίαν χαλεπῶσ δέ μοι,
 ἐγὼ νῦν ὑμῖν ἀδελῶς τὸ ζητούμενον φράσῶ. τότε ὁ δὴ-
 μῶ ἀρ' μιᾶς γλώττης πρὸς τὸν ξανθὸν ἐβόω, ἐλδύδε-
 ρωσῶμ

Cras in forum profectus dic Samijs, Ego neq; prodigia soluere didici neq; augurari, sed puer mihi est multarū rerū peritus, ipse uobis quaesitum soluet. Et si ipse cōsecutus fuero solutionē here, tu gloriā reportabis, tali utens seruo. Sin minus fuero cōsecutus, mihi soli erit dedecus. Persuasus igit̃ Xanthus, & postero die in theatrū profectus, & astās in medio secundū admonitiones Aesopi cōcionatus est ijs qui cōuenerāt. Illi uero statim rogabant Aesopū acciri: qui cū uenisset, staretq; in medio, Samij facie ipsius cōsiderata, deridētes clamabāt, Hæc facies prodigiū soluet; ex deformi hoc qd unq; boni audiemus; atq; ridere cœperunt. Et Aesopus extēta manu silētio petito inquit, Viri Samij, qd faciē meā cauillamini; nō faciē, sed animū respicere oportet. Sepe enim in turpi forma bonum animū natura imposuit. An uos exteriorem testarū formā cōsideratis, ac nō potius interiorē uini gustū? Hæc ab Aesopo cū audissent, oēs dixerūt: Aesope, si quid potes, dic ciuitati. Et ille audacter ait: Viri Samij, qm̃ fortuna, quæ cōtentionis studiosa est, gloriæ certamē proposuit dño & seruo; & si seruus inferior uideat̃ domino, uerberib. cæsus abibit: sin aut̃ præstātor ni hilo minus & sic uerberib. lacerabit̃: si uos per libertatē loquēdi mihi fiduciā indulseritis, ego nunc uobis intrepide quaesitū narrabo. Tunc populus uno ore clamabat ad Xanthū, Liber-

sententia o

ρωσῶν αἰσώπυ, ἰσακροῦσῶν σαμίους, χάρισαι τῷ ἑ-
 λδουθεῖαν αὐτῷ τῇ πόλει. ὁ δὲ ξαίνθ^Θ, οὐκ ἐπρόβουε.
 καὶ ὁ πρόταυις ἔφη. ξαίνθε, εἰ μὴ σοι δοκῆ ἰσακροῦσαι
 ἔξ ὀλίγω, ἐγὼ πῖσδε φιλῶρας αἰσώπυ ἑλδουθεροῦ αὐ-
 ποίησαιμὶ, καὶ τότε σοι ὁμότιμ^Θ ἔσται. τῶνικαῦτα
 τῶνικα ὁ ξαίνθ^Θ ἀνάγκη τῷ ἑλδουθεῖαν ἀπέδωκε.
 καὶ ὁ λιερνεῖ ἐβία, ξαίνθ^Θ ὁ φιλόσοφ^Θ ἑλδουθεροῖ σα-
 μίοις τὸν αἰσώπυ. καὶ τούτω πόδας ὁ τῷ αἰσώπυ
 λόγ^Θ εἰλήφει, φαρμύς πῶς τὸν ξαίνθ^Θ, ὡς καὶ ἄκωρ
 ἑλδουθερώσεις με. αἰσώπ^Θ οὐκ ἑλδουθερίας τυχώρ, σὰς
 εἰς τὸ μίσωρ, ἔφη. ἀνδρες σάμιοι, ὁ μὲν ἀεὶς ὡς ἴεε, βα-
 σιλεὺς τῶν ὀρείδωρ ὄσιν. ὅτι δὲ τὸν στρατηγικὸν διακτύ-
 λιορ οὗτ^Θ ἀεπάσας ἀφῆκον εἰς δούλου κὸλπυ, ὅσῳ
 σημειώσιν βούλεται, ὅτι τῶνικα βασιλέωρ τις βύλε-
 ται ὑμῶν τῷ ἑλδουθεῖαν δουλωσαι, καὶ οὐκ ἐλευθερὸς νό-
 μουσ ἀκύρους δειξαι. ταῦτα οἱ μὲν σάμιοι ἀκούσαντες,
 κατιφείας ἐπλήθυσαν. μετὰ δὲ ἔ πολὺν χρόνον καὶ
 γραῖματα παρὰ κροίσου τῷ λυσιῶν βασι^ῆ ἕως ἤκει
 σαμίοις, λελθόντα τὸ ἀπὸ τῶνδε φόρους αὐτῷ παρῆ-
 χειρ, εἰ δὲ μὴ πείδουντο, πῶς μάχλιυ ἐτοίμυς εἶναι. ἐ-
 βουλοῦσαντο μὲν οὐκ ἅπαντες. ἔδεισαν γὰρ ἰση-
 κροίημῆσαι ἔξ κροίσω, σωροῖσιν μὲν τοι εἶναι καὶ ἀ-
 σῶπυ ἐρωπίσαι. καὶ κέν^Θ ἐρωτηθεῖς εἶπε. τῶν ἀρχόν-
 τωρ ὑμῶν γνώμῳ διεδωκότων εἰς φόρος ἀπαγαγῶ
 ἰσακροῦειν ἔξ βασιλεῖ, συμβολῶ μὲν οὐδὲ ὧς, λό-
 γον δὲ ἐξῶ ὑμῶν, καὶ εἰσεθε τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δὲ αὐ-
 ὄδουδ ἐδειξεν γνῶν ἔξ βίω, διατόραν μὲν ἑλδουθερίας,
 ἕς μὲν ἀρχὴ δὲ σῶσθ^Θ, τὸ δὲ τέλ^Θ ὁμαλόρ. διατόραν
 δὲ δουλείας, ἕς ἡ μὲν ἀρχὴ, δὲ πετιὺς τε καὶ βασιμ^Θ,
 τὸ δὲ

tate dona Aesopū, obtempera Samiis, largire libertatem eius ciuitati. At Xanthus non annuebat. & prætor ait, Xanthe si tibi non placet auscultare populo, ego hac hora Aesopū libertate donabo, et tunc tibi æqualis fuerit. Tunc igitur Xanthus necessariò libertatem reddidit. Et præco clamauit: Xanthus philosophus liberū Samiis largiẽ Aesopū. Atq; interim finẽ sermo Aesopi accepit, dicẽtis Xãtho, Vel inuitus me libertate donabis. Aesopus itaq; libertatẽ cõsequutus, stans in medio ait, Viri Samij, aq; ut scitis regina auitũ est: qm̃ aut̃ imperatoriũ anulũ hæc raptũ demisit in serui sinũ, hoc significare uult, quendã ex ijs qui nũc sunt regẽ. uelle uestrã libertatẽ in seruitutẽ redigere, atq; sanctitas leges irritas facere. His auditis Samij mœore repleti sunt. Sed non multo post tempore & litera à Cræso Lydorũ rege uenerũt ad Samios, iubẽtes eis ab illo tẽpore ut tributa sibi penderẽt, sin minus obtẽperauerint ut ad pugnã se pararẽt. Consultabãt igitur uniuersi, timuerũt em̃ subditi fieri Cræso, cõducibile tñ esse et Aesopū cõsulere. Et ille cõsultus ait, cũ principes uestri sententiã dixerint de tributo dãdo obtẽperadũ esse regi, cõsiliũ iã minime, sed narratio nẽ uobis afferã, & scietis qd cõducat. Fortuna duas uias ostẽdit in uita, alterã liberratis, cuius principiũ accessu difficile, sed finis planus: alterã seruitutis cuius principiũ facile et accessibile,

τὸ δὲ τέλος ἐπώδωον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ σάμιοι
 ἀνέβησαν. ἡμεῖς ἐλδύθροισι ὄντες, ἐκόντες οὐ γινόμε-
 θαι δοῦλοι. καὶ τὸν προδουτὴν οὐ σὺ εἰρήνη ἀπέπεμ-
 ψαν. ὁ μὲν οὖν κροῖσος ταῦτα μαθὼν, ἐβελύσατο πό-
 λεμον κατὰ σαρμίων κινεῖν. ὁ δὲ προδουτὴς ἀνύω-
 κην, ὡς οὐκ αὐτὸν δυνάμει σαρμίων ὑποχέειν λαβεῖν, αἰσώ-
 πον παρ' αὐτοῖς ὄντα, καὶ γνώμας ὑποπθῆναι. δυνά-
 μεν δὲ μάλλον εἰπὼν βασιλεῦ, πρέσβεις ἀποσείλας ἔξα-
 πῆσαι παρ' αὐτῶν αἰσώπον, ὑποχόμενον αὐτοῖς αὐ-
 τῷ χάριτας ἄλλας τε δώσειν, καὶ λύσειν τὴν ὑπὸ τῶν
 κροῖσων φόρον. καὶ τότε τάχα οἷός τε ἔσθ' ἰσχυρῶν πο-
 λυέσθαι. καὶ ὁ μὲν κροῖσος κατὰ ταῦτα προδουτὴν
 ἀποσείλας, ἐκδότην ἔπει τὸν αἰσώπον. σάμιοι δὲ ἴσχυρ
 ἐκδότην γνώμας ἐχέοντο. αἰσώπῳ δὲ ἴσχυρ μαθὼν,
 εὐμίσω τὸ ἀγορεύειν ἔσθ' ἔφησι. ἀνδρῶν σάμιοι, κα-
 γὼ μὲν πολλοῦ ποιῶμαι παρὰ σὺν πόδας ἀδικε-
 ῖναι τῷ βασιλεῶς, ἐδέλω δὲ ὑμῶν γὰρ μῦθον εἰπεῖν.
 καὶ δ' ὄν χρόνον ὁμόφωνα ἴω τὰ ἴδια, πόλεμον οἱ λύκοι
 τοῖς πελοπόννησιν ἐπιβόησαν. τὴν δὲ κινεῖν συμμαχού-
 των τοῖς δρέμμασι, καὶ σὺν λύκοις ἀποσοβούτων, οἱ
 λύκοι προδουτὴν ἀποσείλαντες, ἔφασαν τοῖς πρόβα-
 σιν, εἰ βούλοιντο βιοῦν εἰρήνη καὶ μηδενὴ πόλεμον
 ὑποπθῆναι, σὺν κινεῖν αὐτοῖς ἐκδότην. τὴν δὲ πελο-
 πων ὑπὸ ἀνοίας πεσόντων, καὶ σὺν κινεῖν ἐκδιεδικό-
 των οἱ λύκοι τὸς τε κινεῖν διεσπάρραξαν, καὶ τὰ πρόβα-
 τα ῥᾶστα διεφθίρασαν. οἱ σάμιοι τίνων τὸ μῦθος βέλη
 μα σιωποῦσαντες, ὤρμησαν μὲν πρὸ ἑαυτοῖς καταχεῖν
 τὸν αἰσώπον, ὁ δὲ δὲ κινεῖν ἔχευε, ἀλλὰ τῶν προδουτῆσιν
 ναποπλούσας, πρὸς κροῖσον ἀπίει. ἀδικησάντων δ' αὐ-

finis autem laboriosus. His auditis Samij exclamauerunt, nos cum simus liberi, serui esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Croesus decreuit bellum in Samios mouere, sed legatus retulit, non poteris Samios debellare, quandiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, o rex legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc forte poteris eos superare. Et Croesus his persuasus, legato missio dedi sibi petebat Aesopum. Samij autem hunc tradere decreuerunt. Quo cognito, Aesopus in media concione stetit, ac inquit: Viri Samij, & ego permulti facio ad regis pedes proficisci, sed uolo uobis fabulam dicere: Quo tempore animalia inter se loquebantur, lupi bellum ouibus intulerunt. unà uero cum ouibus canibus praeliantibus, ac lupos arcentibus, lupi legato missio dixerunt ouibus, si uoluerint uiuere in pace, & nullum suspicari bellum, ut canes sibi traderent. Ouibus ob stultitiam persuasis, & canibus traditis, lupi & canes dilacerarunt, & oues facillime occiderunt. Samij igitur, fabulae sensu cognito, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille uero non tulit, sed cum legato unà soluit, & ad Croesum se conferebat, Profectis autem

τῷ εἰς λυδίαν, ὁ βασιλεὺς ἐπίπεδον αὐτῷ σαύτα ἔρι
 αἰτωποῦ θεασάμενος, ἠγανάκτησε λέγων, ἴδτε ποτα
 πὸν ἀνθρώπου ἐμποδῶ μοι γέγονε νῆσον ἕποτάξαι
 τοσαύτῳ; καὶ ὁ αἰσώπῳ μέγιστε βασιλεῦ, ὃ βία ὁ
 δὲ ἀνάγκη πρὸς σε παρεγγόμενω, ἀλλ' αὐθαίρετος πα
 ρεῖμι. ἀνάγκη δὲ με μικρὸν ἀπῆσαι. ἀνὴρ τις ἀκείδαις
 συλλέγων καὶ ἀποκτειννὺς, εἶλε καὶ τέθηγα. ἐπεὶ δὲ
 καὶ κείνον ἠθέλησε λητεῖναι, φησὶν ὁ τέθηξ. ἀνδρῶν περὶ
 με μάτῳ ἀέλης. ἐγὼ γὰρ οὔτε σαχλῶ βλάπτω, οὔτ'
 ἄλλο τι τῷ ἀπάντων σε ἀδικῶ. τῇ κινήσει δὲ τῷ γν' ἐμοὶ
 ἔμμεναι ἢ οὐ φθέγγομαι, τὸρπῶν οὐδ' ὀδύπῶν. φῶ
 νῆς οὐκ παρ' ἐμοὶ πλεον ὅδε ἐν ἑρήσει. καὶ κείνῳ ταῦτα
 αἰκούσας, ἀφῆκεν ἀπιγῆαι. καὶ γὰρ γῶν ὁ βασιλεὺς τῷ
 σῶν ποδῶν ἀπῆραι, μή με εἰκῆ φρονύσης. ὃ δὲ γὰρ οἶός
 τ' εἰμὶ ἀδικῆσαι τίνα, γν' οὐτε λεία δὲ σώματ' ἔγω
 νῆσιν φθέγγομαι λόγῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας ἅμα
 καὶ οἰκτερῶν αὐτὸν, ἔφη. αἰσώπε ἔγωγε γὰρ σοὶ δίδωμι
 τὸ ζῆν, ἀλλ' ἢ κούρα, ὃ γῶν θέλεις, αἰτεῖ καὶ λήψη. καὶ
 ὃς, λείομαι σου βασιλεῦ, διαλλάγηθι σαμίους. τῷ δὲ βα
 σιλείῳ εἰπόντ' ὁ δὲ διαλάγει. περὶ οὐκ ἐκείνῳ ἰδίῳ τῷ
 γῶν, χάρειάς τε αὐτῷ ὡμολόγει. καὶ μετὰ οὗτο οὐ
 κείνους συγγραψάμενος μύθους, οὐδ' ἔπειτα καὶ νῦν φε
 ρομένους, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατέλιπε. διεξάμενος
 δὲ παρ' αὐτῷ γράμματα πρὸς σαμίους, ὡς γῶν κεν αἰσώ
 πῳ τῶν οἰκτιρῶν διαλλάγηται, καὶ δῶρα πολλά, πλούσιος ἔπει
 νῆσιν εἰς σάμου. οἱ μὲν οὐκ ἔπειτα σαμίους οὐκ ἐπὶ δόντες, εἰ
 ματά τε αὐτῷ προσώμασαν, καὶ χορὸς ἐπ' αὐτῷ συ
 νεσῆσαντο. ὃ δ' αὐρὶς τά τε τῷ βασιλείῳ ἀνέγνω γράμ
 ματα, καὶ ἀπέστειλεν ὡς τῷ εἰς αὐτὸν γηνομένῳ πρὸς
 τῷ

in Lydiã, rex ante se stantē Aesopū uidēs, indignatus est, dicēs: Vide qualis homūcio impedī mēto mihi ad tantā infulā subiugandā fuit. Tū Aesopus, Maxime rex non ui neq; necessitate coactus ad te ueni, sed spōte adsum. Patere autē me parūper audire. Vir qdā cū locustas caper occideretq; cepit & cicadā, cū & illā uellet occidere, inquit cicada, ô homo ne me frustra occidas; ego em̄ neq; spicā lædo neq; alia in re quāpiã iniuriã te afficio, motu uero quę in me sunt mēbranularū suauiter canto delectās uiatores. præter igit̄ uocē in me amplius nihil inuenies. Et ille his auditis permisit abire. Et ego itaq; ô rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas nō enim possum iniuriã quēq; afficere, sed in uili corpore generosum loquor sermonem. Rex autē miratus simul & miseratus ipsum, ait, Aesope non ego tibi largior uitã sed fatū. ergo quod uti pete, et accipies. Et ille, Rogo te, ô rex, recōciliare Samijs. Cumq; rex dixisset, Recōciliatus sum, procidens ille in terrã, gratiasq; ei agebat, & post hæc suas cōscripsit fabulas, quas in hunc usque diem extantes apud regem reliquit. Acceptis autē ab ipso literis ad Samios, q̄ Aesopi gratia eis reconciliatus fuerit, atq; muneribus multis, nauigauit in Samum. Samij igitur hunc uidentes, coronasq; ei intulerūt, & tripodia eius gratia constituerunt. Ille autē & regis literas legit, & ostendit quod sibi donatam à populo

τῷ δὴ μὲ ἐλευθερίαν, ἐλευθερία πάλιν ἠμέψατο. με-
 τὰ δὲ ᾧ τῆς νήσου ἀπάρας, πόδιαι τῷ οἴκου μάλιν,
 τοῖς ἀπανταχοῦ τῷ Ἐλισσόφωρ Ἰαλεγομνῳ. ἀφι-
 κόμην δὲ καὶ πρὸς Βαβυλῶνα, καὶ τῷ ἑαυτοῖ σοφί-
 αν ὑπὸ λειψάμην, μέγας παρὰ τῷ βασιλεῖ λυκίρω
 ἐγγύθῳ. κατ' ἐκείνους γὰρ αὖ χρόνος οἱ βασιλεῖς πρὸς
 ἀλλήλους εἰρήνῳ ἔχοντο, καὶ τῷ φέως χέειν πρὸς ἡ-
 ματα τῷ σοφιστικῷ πρὸς ἀλλήλους χρέφοντο ἐπι-
 πομ. ἀπὸρ οἱ μὲν ὑπὸ λυόμενοι, φόρος ὑπὸ ῥητοῖς πρὸς τῷ
 πεμπόντων ἐλάμβανον, οἱ δὲ μὲ, αὖ ἴσους παρῆχον. ὁ
 τοίνυν αἰσώπῳ τὰ πεμπόμενα τῷ πρὸς βλημάτων λυ-
 κίρω σωῶν ἐπέλεγε, καὶ δὴ δόκιμῳ ἐποίησεν τὸν βασι-
 λέα. καὶ αὐτὸς δὲ Ἰα λυκίρω ἔτορα τῆς βασιλεύσιμ
 αὐτὴ πεμπῶν, ὡν ἀλύτων μλόντων, φόρος ὁ βασιλεὺς
 ἔπι πλείους εἰσέπρατῆν. αἰσώπῳ δὲ μὴ παιδὸ ποιησέ-
 μην, γὰρ πινὰ τῷ ἔγγυθῳ γῆνον τῷ κλησίμ εἰσεποίη-
 σατό τε, καὶ ὡς γνήσιον πᾶσα τῷ βασιλεῖ πρὸς γνέ-
 κας, σωῖεσθε. μετὰ δὲ οὐ πολλῷ χρόνῳ τῷ ἔννου τῆ
 τῷ θεμλίου παλλακῆ συμφραζῆντῳ. αἰσώπῳ ᾧ τῆ
 γνῶς, ἀπελαύνειν ἔμελλε φλοικίας. ὁ δὲ, τῷ κατ' ἐκείνῳ
 ὀργῆ λυφθῆς, ὑπὸ πολλῷ τε πλοσάμην παρ' αἰσώ-
 που δὴ τῆν πρὸς αὖ ἀντισοφιστικῶς λυκίρω, ὡς αὐ-
 τῆς ἔτοιμῶς ὅτι πρὸς ἰθεδα μάλιν ἢ τῷ λυκίρω, τῷ
 βασιλεῖ γνέχρεισε, τῷ τῷ αἰσώπῳ ταύτῳ σφραγι-
 σάμην δακτυλίῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς τῷ τε σφραγίδι
 πεσίδεις, καὶ ἀπαρακίτῳ ὀργῆ χρυσάμην, παρα-
 χρῆμα τῷ ἔρμιππῳ κελδίαι μὲν δὲ ἔζετᾶσαντα, οἷα
 δὴ πρὸς τῷ Ἰα χειρίσασα αἰσώπῳ. ὁ δὲ ἔρμιππῳ
 Ἰα τῆ τῷ αἰσώπῳ, καὶ τότε δὴ τῷ ἔλου ἐπέ-
 λειξῶ

populo libertatē, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc uero ab insula decedens circuibat orbem ubiq; cum philosophis disputādo. profectus et in Babylonē, et suam ipsius doctrinam demonstrādo magnus apud regē Lycerū euasit. Illis enim temporibus reges inuicem pacem habentes, atq; delectatiōis gratia quæstiones uicissim sophistarū scribendo mittebant, quas qui soluerēt, tributa pacta à mittētib. accipiebāt: qui uero non, æqualia præbebāt. Aesopus igitur quæ mittebant pblemata Lycero intelligens dissoluebat, & clarū reddebat regem: & ipse Lyceri nomine altera itidem regibus remittebat. Quæ cum remanerent insoluta, tributa rex q̄ plurima exigebat. Aesopus autē cum non genuisset filios, nobile quendā, Ennū nomine, adoptauit, atq; ut legitimū filiū regi allatum cōmendauit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptantis cōcubina rem habuit: hoc sciens Aesopus expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolam fictam ab Aesopo scilicet ad eos, qui sophismatis cum Lycero certabant, q̄ ipsis paratus esset adhærere magis q̄ Lycero, regi dedit, Aesopi signatā anulo. Rex & sigillo credens, atq; inexorabili ira percitus, statim Hermippo iubet, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret Aesopum. At Hermippus & amicus fuerat Aesopo, & tunc se amicum ostendit

Δειξάν. ἦν τινι γὰρ τῶν τάφων μηδενὸς εἰδότες κρύψας
 τοῦ ἀνθρώπου, ἦν ἀπορρήτοις ἔτριψαν. ἔννθ δὲ, τῷ
 βασιλεὺς κελύσαντθ, πᾶσαν τὴν διοίκησιν αἰσώ-
 που παρέλαβε. μετὰ δὲ πινὰ χρόνον νεκτγαβὼ βασι-
 λεὺς αἰγυπῆων, πυθόμενθ αἰσώπου τεθνηκῆσαι, πέν-
 πειλυκῆρω παρὰ χεῖμα ὑπὸ σολῶ, οἰκοδόμους αὐτῷ ἀ-
 ποσεῖλαι κελύσαν, οἱ πύργου οἰκοδομησοῦσι, μίτ
 οὐρανὸν, μίτε γῆς ἀπῆμενον, καὶ τὸν ἀποκευνόμενον
 αἰετὸς πάνθ' ὅσα αὐτῷ ὄρωτασι. καὶ ἔσθ' ποιήσαντα,
 φόρος εἰσπράττειν, εἰ δὲ μὴ, κατὰ τίθεσθαι. ταῦτα ἔσθ'
 λυκῆρω ἀναγνωθῆντα, ἀθυμίαν ἐπέβαλε, μηδενὸς τῶν
 φίλων διωαμένον τὸ πρόβλημα τὸ πῶς τῷ πύργῳ συ-
 νεῖναι. ὁ μὲν τοι βασιλεὺς, καὶ λίονα φιλῆσθαι τοῦ βασι-
 λεῖος ἔλεγον ἀπολωλεκῆσαι τὸν αἰσώπου. ἔρμίπθ
 δὲ τὴν τῷ βασιλεὺς δι' αἰσώπου λύπῳ μαθῶν, πῶ-
 σῆλθῆτε ἔσθ' βασιλεῖ, καὶ ζῶν ἐκείνου ἀνγγελίσατο,
 πῶσθῆς αὐτῷ διὰ χεῖμα αὐτοῦ ἐκ ἀνελθῆν, εἰδὼς ὡς με-
 λίσσῃ ποτέ ἔσθ' βασιλεῖ φιλῆσθαι ἀποφάσεως. τῷ δὲ βασι-
 λεὺς διαφρόντως ὑπὸ τούτοις ἠδῆντος, αἰσώπος ῥυ-
 πῶν καὶ αὐχμῶδους πῶσθῆς κῆ τῷ βασιλεὺς ὡς
 εἰδῆν αὐτῷ, διακρύψαντος, λούσαδά τε καὶ φιλῆσθαι
 ὑπὸ μελείας ἀξιωθῆναι κελύσαντθ, αἰσώπος μετὰ
 ἔσθ' καὶ ἕσθ' ὡν κατηγορήθη τὰς αἰτίας ἀπεσοδῶσθε
 το, ἐφ' οἷς κῆ τῷ βασιλεὺς τὸν ἔννομον ἀναρῆσθαι μέλλοντος,
 αἰσώπθ αὐτῷ συγγνώμῳ ἠτήσατο. ἐπομῆνως δὲ τῶ
 τοις, ὁ βασιλεὺς τὴν τῷ αἰγυπῆος ὑπὸ σολῶ ἔσθ' αἰσώ-
 πῳ ἐπέδωκεν ἀναγνῶσαι. ὁ δ' αὐτίκα τὴν λύσιν συ-
 νεῖναι τῷ πῶσθῆς, ἐγέλασέ τε καὶ ἀντιγράψθαι ἐκεί-
 λουσθῆν, ὡς ἐπὶ δὴ αὐτῶν χεῖμα ἠδῆν, πεμφθῆναι τὸς τε

dit, In sepulchro enim quodam nemine sciente occultauit hominē, & secreto nutriuit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodā post tempore, Nectenabo rex Aegyptiorum audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubentem, qui turrim ædificent, neq; cœlum neq; terram attingentem, & responsurum semper aliquem ad omnia quacumq; rogauerint. Quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solueret. His lectis Lycerus mœrore affectus est, cum nullus ex amicis posset quæstionē de turri intelligere. Rex tamen & columnam sui regni dicebat interijisse Aesopū. Hermippus autem dolore regis ob Aesopū cognito, adiit ad regem, & uiuere illum renunciauit, addiditq; ipsius causa Aesopum non peremisse, sciens quod pœniteret aliquando regem sententiæ. Rege autem uehemēter his lætato, Aesopus sordens, ac squalens totus adductus est: cumq; rex ut eum uidit, illachrymasset, atque ut lauaretur aliaq; cura ut afficeretur iussisset, Aesopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, causas confutauit. Ob quæ cum rex Ennum esset occisurus, Aesopus ei ueniam petijt. Post hæc autem rex Aegyptij epistolam Aesopo dedit legendam. At ille statim solutione cognita quæstionis risit, ac rescribere iussit, ut cum hyems præterijisset missum iri & qui

turrim

τῶν πύργων οἰκῶσθαι μέσσην τὰς, καὶ τῶν ἀποκρινούμενων
πρὸς τὰ ἐπιδρωτώμενα. ὁ βασιλεὺς οὐκ εὖ μὲν αἰγυ-
πίους πρέσβεις ἀπέστειλεν. αἰσώπω δὲ τῷ ἀρχαῖῳ
διοίκησιν γινέμεσθαι ἔπασαν, ἐκδοτοὺς αὐτῶν παρα-
δοῦς καὶ τῶν γίνου. ὁ δὲ αἰσώπω πᾶσα λαβὼν τὸν γίνου,
ἔδεν ἀκίδες αὐτὸν ἐστράσαν, ἀλλ' ὡς ἦν πάλιν πλοχῶν,
ἄλλας τε καὶ τούτους ἔπειθε αὐτὸν λόγος.

Τέτατον, πρὸ πάντων σέβει τὸ θεῖον. τῶν βασιλεία δὲ
τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σου δεινὸν σεαυτῶν παρα-
σκόβαζε, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σε, τοῖς δὲ φίλοις πρᾶτον
καὶ δὴ μετὰ δόξου, ὡς δύνῃς ὁρᾶς σοι μάλλον γίνεσθαι. ἔτι
αὐτὸν μὲν ἐχθρὸς νοσεῖν δύρου καὶ πένεσθαι, ὡς μὴ οἴος τε
εἶν λυπεῖν σε, αὐτὸν δὲ φίλους ἦν πάντα δὴ πρᾶττον
βύλου. αἰεὶ τῆ γυναικὶ θυχεσῶς ὁμίλει, ὅπως ἐτόρου
ἀνδρὸς πείραν μὴ ζητήσῃ λαβεῖν. κοῦρον γὰρ τὸ τῆν
γυναικῶν ὄσι φύλον, καὶ πολυκιδούμενον ἐλάττω φρο-
νεῖ λακὰ. ὀφείλαν μὴ πρὸς λόγον λιπίσαι τὴν ἀκολί. φη
δὲ γλώττης ἐγκρατὴς ἔσο. τοῖς δὴ πρᾶττον μὴ φθόνει,
ἀλλὰ σύγχωρε. φθονῶν γὰρ σεαυτῶν μάλλον βλάψεις.
τῆν οἰκὴ τῆν σου ὑπὸ μελεῦ, ἵνα μὴ μόνον ὡς διαπύττω σε
φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑδρὸν γέτω αἰδῶνται. μὴ αἰ-
σχύνου μανθάνειν εἰς τὰ κρείττω. τῆ γυναικὶ μηδέ πο-
τε πισύσης ἀπόρρητα, αἰεὶ γὰρ ὀπλίζετε πᾶς σου
λευιδύσει. λαθ' ἠμῶν καὶ εἰς τὴν αἰετον ἀρταμιδύς.
βέλτορον γὰρ τελευτῶντα ἐχθροῖς καταλέγειν, ἢ ζῶν-
τα τῆν φίλων ὑπὸ δειδοῦ. ὑποπύγορε ἔσο τοῖς συ-
ναντῶσιν, εἰδῶς ὡς καὶ τῶν λιμαρῶν ἀρτον ἢ οὐρά
πλοσπορίζει. ἀγαθὸς γηρόμενος μὴ μετανόσει. ψίδουρον
ἀνδρᾶ ἐκβαλε σῆς οἰκίας, τὰ γὰρ ἔπὸ σου λεγόμενα
ἡσῶ

turrim essent ædificaturi, & responsurū aliquē adrogata. Rex igitur Aegyptios legatos remissit, Aesopo autē pristinā administrationē tradidit omnē, deditū ei tradens & Ennū. At Aesopus acceptū Ennum nulla in re tristitia affecit, sed ut filio rursus recepto, alijsq; atq; his admonuit uerbis. Filii, ante omnia cole deum. Regē honora. Inimicis tuis terribilē teipsum præbe, ne te cōtemnant. Amicis facilē & cōmunicabilem, quo lōge beneuolētiores tibi sint. Item inimicos male habere precare, & esse pauperes ne te possint offendere: at amicos in omnibus bene ualere uelis. Semper uxori tuę bene adhære, ne alterius uiri periculū facere uelit: leue enim mulierum est genus, ac adulatum, minus malū cogitat. Velocem ad sermonē ne posside auditum. lingue cōtinens esto. bene agentib. ne inuide, sed congratulare: inuidens enim te ipsum magis offendes. domesticorū tuorum satage, ut te non solum, ut dominum timeant, sed etiam ut benefactorē uenerentur. Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri non unquam credas secreta: nam semper arma quomodo tibi dominetur. Quotidie in diem crastinum recōde: melius enim mortuum inimicis relinquere, quam uiuentē amicorū indigere. Salutato facile qui tibi occurrūt, sciens & catulo caudā panē comparare. Bonū esse ne poeniteat. Susurrone uirum eñce domo tua: nam quæ à te dicuntur,

καὶ πρᾶξιόν τι ἐτόρεις φέρων ἀναθήσει. πρᾶξι μὲ
 τὴν λυπηρόν τε σε. ἰδὲ δὲ τοῖς συμβαίνουσι μὴ λυποῦ.
 μήτε ποικρὰ βουλόσῃ ποτὲ, μήτε τρόπους κακῶν
 μίμησι. ταῦτοις τῶν αἰσώπου τὸν γῆνον νεθετήσαν-
 τος, ἐκῆν τὸν τοῖς λόγοις καὶ τῆ οἰκείᾳ σιωπῆσιν
 οἰᾶ τινε βέλαι πληγεῖς τῶν ψυχῶν, μετ' ἕ πολλαῖς ἡμέ-
 ραις τὸν βίον μετήλαβον. αἰσώπος δὲ σὺν ἰξούτῃ πάν-
 τας πρῶτον καλίστα μὲν, ἀετῶν νεοτῆς τὴν ἡλικίαν συλ-
 ληφθῆναι καὶ λελούει. συληφθῆντας αὐτὸν οὕτως ἐβρεψον,
 ὡς λέγεται, καὶ ἐπαίδουσαν, ὅπου οὐ πάνυ τί με πει-
 θόμενον ἔχει, ὡς πᾶσι δὲ δὲ θυλάκων αὐτοῖς πρῶτον
 τημιῶν βασάζοντα, εἰς ἕψον ἀίρεσθαι, καὶ οὕτως ἕ-
 πεκῆς τοῖς παισὶν εἶν, ὡς ὅπου πῶρ αὐτὸν ἐκῆνοι βέλαι-
 τοῖς ἡλικίαι, αὐτὸν εἰς ἕψον, αὐτὸν εἰς γλῶσσαι χαμᾶζε. τῆς
 δὲ χαμῆς ὡς παραδραμοῦσι καὶ ἡς διαγε-
 λάσαντ, ἅπαντα τὰ πρὸς τῶν ὁδῶν συσθεσιασά-
 μαι αἰσώπου, καὶ τοῖς τε πᾶσι λαβῶν, καὶ σὺν
 αἰσῶν, ἀπῆρξον εἰς αἰγυπῆν, πολλῆ φαντασία καὶ δό-
 ξη πρὸς κατὰ πληξίον τὴν ἐκῆν λεχημλίον. νεκτρναβῶ
 δ' ἀκούσας παραγεγονῆσαι τὸν αἰσώπου, γνήσθουμαῖ
 φησι τοῖς φίλοις, μεμαθικῶς αἰσώπου τε θνηκῆσαι. τῆ
 δ' ἰδούσιν καὶ λελούσας ὁ βασιλεὺς πάντας σὺν γῆν τέλει
 λουμαῖς πρῶτον καλέσθαι σολᾶς, αὐτὸς δὲ εἰαν γνήσθουμαῖ,
 καὶ διάθιμα, καὶ διάλιθον λίταριον. καὶ καθεδρῆς ἐφ'
 ὑψηλοῦ δίφρου, καὶ τὸν αἰσώπου εἰσαχθῆναι καὶ λελού-
 στας. τίνι με εἰκάσεις εἰσελθόντι φησὶν αἰσώπου, καὶ σὺν
 σὺν ἐμοί; καὶ ὅς, σὲ μὲν ἡλίον ἔσεινῶ, σὺν δὲ πῶρ σὲ
 πύργου, ὡραίοις σάχουσι. καὶ ὁ βασιλεὺς θαυμάσας αὐ-
 τὸν, καὶ δῶροισιν ἐδεδείξασατο, τῆ δὲ μετ' ἐκῆν ἡμῶν
 πάλιν

ac fiunt, alijs cōmunicabit. Fac quæ te nō mœ-
 stificent. Contingentibus ne tristare. Neq; pra-
 ua consulas unq; , neq; mores malorū imiteris.
 His ab Aesopo Ennus admonitus, tum sermo-
 ne, tum sua conscientia, ut sagitta quadam per-
 cussus animum, paucis post diebus è uita di-
 scessit. Aesopus autē aucupes omneis accersi-
 uit, atq; aquilarum pullos quatuor ut caperent,
 iubet. Sic itaq; captos nutriuit, ut dicitur, ac in-
 struxit, cui rei nō magnam fidem adhibemus,
 ut pueros in sportis ipsi appensis gestando in
 altū uolarent: atq; ita obediētes pueris essent,
 ut quocunq; illi uellent, uolarent, siue in alium
 siue in terram in humum. Præterito uero hye-
 mali tempore, ac uere aridente, cū ad iter om-
 nia parasset Aesopus, & pueros accepisset, &
 aquilas, decessit in Aegyptum, multa imagina-
 tione & opinione ad stupefactionē illorum ho-
 minū usus. Sed Neçtenabo audito adesse Ae-
 sopū, insidijs circūuentus sum, inquit amicis,
 quia intellexerā Aesopum mortuū esse. Postri-
 die aut iussit rex ut omnes magistratus cādidijs
 circūdarent uestibus, ipse ereā induit, & coro-
 nā ac gemmatā citarim. Cumq; sedens in alto
 folio, Aesopum introduci iussisset, Cui me assi-
 milas, ingredienti inquit Aesope, & eos qui me
 cum sunt? Et ille, Te quidē soli uerno: qui uero
 te circumstant, maturis aristis, & rex admiratus
 ipsum, donis eū profecutus est. Postero autē die

πάλιν ὁ μὲν βασιλεὺς λυκῶν τὰ τὴν γῆσιν ἀσάμελλος,
 τοῖς δὲ φίλοις φοινικὰς ἑλεθίσσας λαβῆν, εἰσελθόντα
 τὸν αἰσωπὸν, τὴν πλοῦτον αὐτὸς πεῦσιν ἐπύθη.
 καὶ ὁ αἰσωπὸς, σὲ μὲν εἶπεν εἰκόζω ἡλίω, αὐτὸς δὲ πε-
 ρὶ σὲ τούτους ἀκτίσι. καὶ ὁ νεκτοναβῶ, οἶμαι μηδὲν εἶ-
 ναι λυκῆρον πρὸς τὴν ἐμὴν βασιλείαν. καὶ ὁ αἰσωπὸς
 μειδιάσας, μὴ δὴ χόρως οὕτω πρὸς ἐκείνου λέγε ὃ βα-
 σιλεῦ. πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἢ ὑμῶν ὑπὸ
 δεκνυμῆν βασιλεία, δίκῃ ἡλίου σελαγῆ. εἰ δὲ λυ-
 κῆρον παραβλαθῆν, οὐδὲν αὐτὸς δέοι μὴ τὸ φῶς ἄσπερ ζῶ-
 φον ἀποδραχθῆναι. καὶ ὁ νεκτοναβῶ τὴν τῆν λόγων
 δύσχεϊαν ἐκπλαγῆς, ἠύεγκας ἡμῶν ἔφη αὐτὸς μέλλοντας
 τὸν πύργον οἰκοδομῆν; καὶ ὅς, ἔτοιμοί εἰσιν, εἰ μόνον
 ὑποδείξεις τὸν τόπον. μετὰ ἄσπερ ἄελθῶν ἔξω τῆ πό-
 λεως ὁ βασιλεὺς ἠδὲ τὸ πεδίον, ὑπέδειξε ἴσμετρή-
 σας τὸν χῶρον. ἀγαγὼν τοίνυν αἰσωπὸς ἠδὲ τὰς ὑπο-
 δειχθείσας τῶ τόπου γωνίας τέτταρας, αὐτὸς τέτταρας
 τῆν ἀετῶν, ἅμα τοῖς παισὶ ἴσμε τῆν θυλακῶν ἀπηρε-
 τημῶν, καὶ οἰκοδόμων τοῖς παισὶ μετὰ χεῖρας δοῦς
 ὄργαλα, ἐκέλευσεν ἀναπλῆναι. οἱ δὲ πρὸς ὑψὸς γε-
 νόμενοι, δότι ἡμῶν ἐφώνουσι λίθους, δότι κοινίαν, δό-
 τε ξύλα, καὶ τὰλλα τῆν πρὸς οἰκοδομῆν ὑπὸ τῆν δει-
 ῶν εἰς ὑψὸς ἀναφορομῶν, ἔφη. πῶθεν ἐμοὶ πῆ-
 νοι ἀνθρώποι; καὶ ὁ αἰσωπὸς, ἀλλὰ λυκῆρον ἔχει.
 σὺ δὲ θέλεις ἀνθρώπων ὡς ἰσοθέων ὀρίζεαι βασιλεῖ;
 καὶ ὁ νεκτοναβῶ, αἰσωπε, ἠτήμα. ἐρήσομαι δέ σε, σὺ
 δέ μοι ἀπόκειναι, καὶ φησὶν. εἰσί μοι θήλειαι ὡς εἰπέ-
 ποι, ἀπὸρ ἐπειδὴν ἀκούσῃ τῆν γῆ βαβυλωνι ἴω-

rurfus rex candidiffimam indutus, amicis purpureas iuffit accipere, ingredientem Aefopum iterum eadem rogauit. Et Aefopus, Te inquit comparo foli: hos autem qui ftant circùm, radijs solaribus. Et Neftenabo, Puto nihil effe Lycerum præ meo regno. Et Aefopus subridens, Ne facile de illo fic loquere, ô rex: nam genti ueftre ueftro regnum collatum inftar folis lucet, at fi Lycero comparetur, nihil aberit quin fplendor hic tenebræ appareât. Et Neftenabo appofita uerborum refponfione ftupefactus, Attulifti nobis, ait, qui turrim ædificent? Et ille, Parati funt, fi modo oftendas locum. Poftea egreffus extra urbem rex in planiciem, oftendit dimenfum locum. Adductis igitur Aefopus ad oftentos loci angulos quatuor, quatuor aquilis, unâ cum pueris per faculos appenfis, ac puerorum manibus fabrorum datis instrumentis, iuffit euolare. Illi uero fublimes, Date nobis, clamabant, lapides, date calcem, date ligna, & alia quæ ad ædificationem apta funt. Sed Neftenabo uilis pueris ab aquilis in altum fublatis, ait: Vnde mihi uolucres homines? Et Aefopus, Sed Lycerus habet: tu autem homo cum fis, uis cum æquo dijs rege contendere? Et Neftenabo, Aefope uictus fum. percontabor autem te, tu refponde. Et ait, Sunt mihi foeminæ hic equæ, quæ cum audierint eos, qui in Babylone funt,

παρ' ἡμετέροντων ἕθους συλλαμβαίνουσιν. εἴ σοι πῶς
 ἄρα πέρι σου εἶα, ἐπίδρασαι. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ἀπο-
 κρουσάμει σοι αὐτοῦ βασιλῆος. ἐλθὼν δ' οὐ κατηγέρ,
 αἰλουροῦ τοῖς παισὶν ἐκέλευσε συλλαβεῖν, καὶ συλλη-
 φθῆντα, δημοσίᾳ πόδι ἀγεῖντα μασιγόμενον. οἱ δὲ αἰ-
 γυπῆσιοι το ζῶον σεβόμενοι, οὕτω κακῶς πάχον αὐτὰ
 διασόμενοι, σωέδραμον, καὶ τὸν αἰλουροῦ φιλχερός
 τῶν μασιγώτων ἐκασάσαντες, ἀναγγέλασιν ὡς τὰ
 χῶρ' βασιλεῖ τὸ πάθῳ. ὁ δὲ, καλέσας τὸν αἰσώ-
 που, οὐκ ἤδεις φησὶν αἰσώπε, ὡς θεὸς σεβόμενῳ παρ'
 ἡμῶν ὄντι αἰλουροῦ; ἵνα τὴ γουῦ ἄρα πεποιήκας; καὶ
 εἰς λυκῆρον τὸν βασιλεῖα ἠδίκησεν ὁ βασιλῆος φιλπαρ-
 ελθούσης νυκτὸς οὗτ' ὁ αἰλουροῦ. ἀλεκτρυόνα γὰρ
 αὐτὸν πεφάνθηκε μάχημον καὶ γηναῖον, πῶσέ τι γε-
 μῶν καὶ τὰς ἄρας αὐτῶν φιλ νυκτὸς σημαίνοντα. καὶ
 ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰσχύνει ψυδόμενῳ αἰσώπε; πῶς
 γὰρ γὺ μῖα νυκτὶ αἰλουροῦ ἀπ' αἰγυπῆσου ἦλθεν εἰς
 βαβυλῶνα; καὶ κῆρ' μείδισσας φησὶν. καὶ πῶς ὁ
 βασιλῆος, γὺ βαβυλῶνι τῶν ἵππων χρεμετιζόντων, αἰ-
 γυθῶν δὲ θύλειαι ἵπποι συλλαμβαίνουσιν; ὁ δὲ βασι-
 λεὺς ταῦτα ἀκούσας, τὴν φρόνησιν αὐτὸν ἐμακείρι-
 σε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπεμφάμεν' ἀφ' ἡλίου πό-
 λεως ἀνδρας ζητημάτων σοφιστικῶν ὠτισίμωνας, καὶ
 πόδι τῶν αἰσώπου δολιχθεῖς αὐτοῖς, ἐκέλευσεν ἅμα
 τῶν αἰσώπου ἐπ' ὕψιστον. ἀνακλινθῆντων οὖν αὐτῶν,
 τῶν ἡλίου πολιτῶν τίς φησι πῶς τὸν αἰσώπου. ἀπε-
 σάλλω περὶ τῶν θεῶν μου πῶς ἴσιν τινα πυνθέσθαι σου,
 ὡς αὐτὸν ἔπι λύσης. καὶ ὁ αἰσώπῳ, ψυδόμεν. θεὸς
 γὰρ πῶς ἀνθρώπου ἔδειξεν δειτῶν μαθῆν, σὺν δὲ ἕμόνομ

equos hinnientes, statim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Aesopus, Respon-
debo tibi cras ô Rex. Profectus uero ubi hospiti-
tabatur, felem iubet pueris comprehendî, & ca-
ptum publice circumduci uerberando. Aegy-
ptij autem illud animal colentes, sic male tra-
ctari ipsum uidentes, concurrerunt, & felem e-
manu uerberantium eripuerunt, ac rem renun-
ciât celeriter regi: qui uocato Aesopo, Nescie-
bas, inquit, Aesope, tanquam deum à nobis co-
lli felem? quare igitur hoc fecisti? Et ille, Lyce-
rum regem iniuria affecit ô rex, præterita no-
ctie hic felis: gallum enim eius occidit pugna-
cẽ & generosum, præterea & horas ei noctis
nunciantem. Et rex, Non pudet te mentiri Ae-
soper? quoniam modo una nocte felis ab Aegy-
pto iuit in Babylonem? Tum ille subridendo
inquit, Et quo modo, ô rex, Babylone equis
hinnientibus, hic equæ foeminæ concipiunt?
Rex autem his auditis, prudentiam Aesopi fe-
licem esse dixit. Post hæc autem cum acciuis-
set ex Heliopoli uiros quæstionum sophistica-
rum peritos, atq; de Aesopo cum eis disputa-
set, inuitauit unâ cum Aesopo ad conuiuium.
Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopo-
lita inquit Aesopo, missus sum à deo meo quæ-
stionem quandam rogare te, ut ipsam solueres.
Et Aesopus, Mentiris: deo enim ab homi-
ne nihil opus est discere, Tu autem non solum

σαυτῶν ἡττηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖ θεῶ σου. ἔτορ θ πῆ-
 λιμ εἶπεν, ἐστὶ ναὸς μέγας, καὶ γν αὐ τῶ σὺλ θ, δῶ δ' ε-
 κα πόλεις ἔχω, ὧν ἑκάστη τριάκοντα δοκοῖς ἐεῖγασαι.
 τούτους δὲ πύδριασι δ' ὄνο γυυαῖκοθ. καὶ ὁ αἰσώπ θ ε-
 φη, ἴσσο τὸ πρόβλημα καὶ οἱ παρ' ἡμῖν ὑπὸ λύσονται
 πᾶσ δόθ. ναὸς μὲν γάρ ὄνο οὗτ θ ὀκόσμ θ, σὺλ θ
 δ' ὀ γνῆαυτες, αἰ δὲ πόλεις οἱ μῶδοθ, καὶ δοκοῖ αἰ τού-
 των ἡμόραε. ἡμόραε δὲ καὶ νύξ, αἰ δ' ὄνο γυυαῖκοθ, αἰ
 παραλάξ ἀλλήλας δ' ἔχοντα. τῆ δ' εἰ φεξῆς ἡμόραε
 συγκαλιέσας ὄνο ὄλοου ἀπαντας ὀνεκτραβῶ, φησί.
 ἔλα τὸν αἰσώπυ ἴσσο ὀφλήσομεν φόρους τῶ βασιλεῖ
 θυκήρω; εἰς δ' εἰ τις αὐτῶν εἶπε. κελδύσομεν αὐ τῶ
 πθελίματα φράσαι ἡμῖν, πύδῳ ὧν οὗτ' οἰδομεν, οὗτ'
 ἡκούσαμεν. καὶ ὄς, αὐειορ ὑπὸ τούτου ὄμῖρ ἀποκεινῶ-
 μαε. ἀπελθῶμεν οὖν καὶ συυταξάμεν θ γραμματεῖον,
 γν ὧ πύδῳ ἔχοθ, νεκτραβῶ ὀμολογῶν χιλία τάλαν-
 τα τῶ λυκήρω ὀφείλειμ, πρῶτα εἰς πανελθῶν τῶ βα-
 σιλεῖ τὸ γραμματεῖον ἐπέδοκην. οἱ δὲ τοῖ βασιλείως
 ὄλοι πειρ ἀνοιχθῶμα τὸ γραμματεῖον, παύτοθ εἰ-
 λεγορ, καὶ εἰδομεν ἴσσο καὶ ἡκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς
 ἡπίσάμεθα. καὶ ὁ αἰσώπ θ, χάρει ὄμῖρ οἰδοε φιλῶπο-
 ὄσεως γνέκην. ὁ δὲ νεκτραβῶ πύδ' ὀμολογίαν τῆς ὀ-
 φειλῆς ἀναγνοῦς, εἶπεν, ἐμοῦ λυκήρω μηδὲ ὀφείλου-
 τθ, πάντοθ ὄμῖρ μαρτυρεῖτε; ἀκείνοι μετεβαλόν-
 τοθ, εἶπορ. οὗτ' εἰδομεν οὗτ' ἡκούσαμεν. καὶ ὁ αἰσώ-
 π θ, καὶ εἰ ταῦθ' οὗτθ' ἔχει, λέλυται τὸ ζητούμενον.
 καὶ ὁ νεκτραβῶ πύδ' ταῦτα. μακαριὸς ὄδοι λυκήρ θ
 φησάτω σεβῆαν γν τῆ βασιλεία ἐαυτοῖ κελκημιθ.
 πύδ' οὖν συμφωνηθῆναι τῶ φόρους παρεδῆν τῶ αἰσώ-

te ipsum accusas, sed & deum tuum. Alius rursus ait, Est templum ingens, & in eo columna, duodecim urbes continens, quarum singulae triginta trabibus fulciuntur, quas circumcurant duae mulieres. Tum Aesopus ait, Hanc quaestionem apud nos soluent & pueri. Templum enim est hic mundus: columna, annus: urbes, menses: & trabes horum, dies: dies autem & nox, duae mulieres, quae vicissim sibi succedunt. postridie conuocatis amicis omnibus Nectenabo inquit, Propter Aesopum hic debemus tributa regi Lycero? At ex his unus ait, Iubebimus ei quaestiones dicere nobis ex his, quae neque scimus neque audiimus. Et ille, Cras haec de re uobis respondebo. Decedens igitur, & composito scripto, in quo continebarur, Nectenabo confitens mille talenta Lycero debere: mane reuersus regi scriptum reddidit. Regis autem amici prius quam aperiretur scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc, & audiimus & uere scimus. Et Aesopus, Habeo uobis gratiam restitutionis causa. At Nectenabo confessione debite lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes uos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audiimus. Et Aesopus, Et si haec ita se habent, solutum est quaesitum. Et Nectenabo ad haec, Felix est Lycerus talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aeso-

πω, γν' εἰρήνη ἀπίσειλην, αἰσώπυ δ' εἰς βαβυλῶνας
 παρερχόμενον, διεξῆλθέ τε λυκίῳ τὰ γν' αἰγύπῳ
 πραχθῆντα πάντα, καὶ εὖς φόρους ἀπέδωκε. λυκί-
 ρυ δ' ἐκέλευσεν ἀνδραῖά τε χρυδαῖ ἔθ' αἰσώπυ
 ἀνατεθῆναι. μετὰ δ' οὐ πολὺ χρόνον αἰσώπυ εἰς ἔλ-
 λάδα ἐβελύσσατο πλῦσαι. καὶ δι' ἔθ' βασιλεῦσιν
 παρὰ μιν ἀπεδήμησεν, ὄρθρον δούς αὐτῶν πρότε-
 ρον, ἥ μιν ἐπανήξεν εἰς βαβυλῶνα, καὶ κῆτι τοῖσι ποῦ
 στραβίωσιν. ποδῶν δὲ τὰς ἐλλωίδας πόλεις, καὶ τῶν
 ἑαυτοῖσι σοφίαν ὑπὸ δεικνύμενον, ἦλθε καὶ εἰς δελφούς.
 οἱ δὲ δελφοί, στραλεγομένη μὲν ἠεροδντο ἠδίδως. τιμῆς
 δὲ καὶ θόραπείας εἰς αὐτὸν ἔδρασαν ἐδοτῆσιν. ὁ δὲ πρὸς
 αὐτοῦ ἠπολαβῶν ἔφη. ἀνδρὸς δελφοί, ἐπεισί μοι ξύ-
 λω ὑμᾶς ἐκάζειν ἔθ' γν' θαλατῆν φερόμενον. καὶ κῆ-
 νο γὰρ ὄρθντο ἐκ πολλῶ διασήματ' ὑπὸ λυμάτων
 φερόμενον, πολλοῦ τιμῶν ἄξιον εἶναι οἰόμεθα, ἐπει-
 σιὰν δ' ἔγγυτάτω πρὸς ἔλθιν, δύτε λεία του φαίνεται.
 καὶ γὰρ γοῦν πόρρωθεν φιλύμων πόλεως ὦν, ὡς τινας
 τῆν ἀξίω λόγου ὑμᾶς ἐθαύμαζον. νυνὶ δ' ἔλθῶν ὡς
 ὑμᾶς, πάντων ὡς εἰπεῖν ἀνδρώπῳ ἐνρον ἀχρηστέ-
 ρους. ἔτω πεπλάνημαι. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ δελ-
 φοί, καὶ δέισαντες μή πως αἰσώπυ καὶ πρὸς τὰς ἄλ-
 λας πόλεις βαδίζων κακῶς αὐτοῦ λέγει, βουλήν ἐβελ-
 λύσαντο δόλω τῶν ἀνδρωποῦ ἀνελεῖν. καὶ δι' αὐτὰ χρυ-
 σίῳ φέλλω ἐκ τοῖσι παρ' αὐτοῖσι ἰδρῶν τοῖσι ἀπόλων
 ἀνελόμενοι, λάθρα τοῖσι αἰσώπυ κατέκρυψαν σφῶμα-
 σι. τὸ δ' αἰσώπυ τὰ ὑπὸ αὐτῶν ἀγνοοῦντ' ἠσκαω-
 ρηθῆντα, ἐξελθὼν ἐπορεύετο πρὸς φωκίδα. οἱ δελφοὶ
 δ' ἠπὸ στραμόντες, καὶ ἰστέτασ χόντες αὐτῶν, ἀνέκρινον

po, atq; in pace remisit. At Aesopus in Babylo-
nē profectus, & narrauit Lycero acta in Aegy-
pto omnia, et tributa reddidit. Lycerus autē ius-
sit statuā aureā Aesopo erigi. Non multo autē
post tēpore, Aesopus in Graciā decreuit uauī-
gare, atq; cum rege cōpositione facta discessit,
iuratus ei prius proculdubio rediturū se in Ba-
bylonē, atq; illic reliquū uitæ uicturū. Peragra-
tis autē Gracis urbibus, & sua doctrīna patefa-
cta, puenit & Delphos. Verū Delphi differētē
quidē audierūt libenter, sed honore & obseruā-
tia eū affecerūt nulla. Is autē ad eos suscipiēs ait,
Viri Delphi succurrūt mihi ligno uos compara-
re q; in mari ferē. Illud etenim uidentes ex mul-
ta distantia dū fluctib. agitat, magni pretij esse
existimamus, postq; autē proxime aduenerit,
utilissimū apparet. Et ego itaq; cū procul essem
ab urbe uestra, ut eos, qui existimatione digni
sunt, uos admirabar. Nūc autē ad uos pfectus,
omnib. ut ita dixerim, inueni inutiliores, sic de-
ceptus sum. Cum hęc audiuisissent Delphi, & ti-
merēt ne aliquo modo Aesopus & ad alias ur-
bes accedens male de se diceret: decreuerūt do-
lo hominē occidere. Atq; igitur aureā phialam
ex eo, quod apud se erat, facello Apollinis acci-
piētes, clā in Aesopi absconderūt stragulis. Cū
Aesopus uero ignoraret quæ ab ipsis dolo fa-
cta fuerāt, egressus ibat in Phocidē. At Delphi
aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur

ὡς ἰδροσυληνότηα. τοῖ δ' ἀγνουμλίς μηδὲν πεπρα-
 χήναι τοῖδ' οὐ, ἐκείνοι πρὸς βίαν τὰ σρώματα ἀναπῆ-
 ξαντοῦ πλὴν χρυσῶν εὐροῦ Φιλλω, ὡς καὶ ἀναλαβόν-
 τοῦ, τοῖς γὰρ τῆ πόλει πᾶσιμ ἐπεδείκνυσαν ἔσυν ὀλε-
 γου θορύβου. ὁ μὲν οὖν αἰσώπυ πλὴν ἐκείνων συνη-
 σασ ἀπλοσυλῶ, ἐδείτο αὐτῶν ἀρλυθῶναι. οἱ δ' ἂ μόνου
 ἐκ ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἰδροσυλησαντα, καὶ εἰς τὸ δε-
 σμωτήριον γνέβατον, θάνατον αὐτοῖ καταφασαί-
 μνοι. αἰσώπυ δὲ μηδεμᾶ μὴ καὶ ἦ πονηρῶς τῆσ
 δε τύχης σπῆνῶναι δουλέμω, ἑαυτὸν ὡς ἦ εἰς κτῆς
 ἐθελῶναι καταβῆναι. τῶν συνηθῶν δὲ τις αὐτῶν, λαμαῖς
 τούνομα, πρὸς αὐτὸν εἰσελθῶν, καὶ ἰσθῶν οὕτως ὀλο-
 φηροῦμενον, πλὴν αἰτίαν τοῖ πάθους ἤρω. καὶ ὡς ἔφη,
 γυνή τις πρὸσ φάτωσ τὸν ἑαυτῆσ ἀνδρα θάφασε, καθ'
 ἑμὸν ἀπῆνσα πρὸς τὸ μνημεῖον, ἐθελῶναι. ἀροτροῖων
 δὲ τις οὐ πόρρω τοῖ μνήματ', εἰς ὑπὸ θυμῶν ἤκε ἦ
 γυναικῶσ. καὶ καταλιπὼν αὐτὸ βόας, ἦλθε καὶ αὐτὸσ
 πρὸς τὸ μνήμα, καὶ καδίσεσ, συνεθελῶναι τῆ γυναικῶ.
 ἦ δὲ πυνδομῶν τῆ δὴ ποτε καὶ αὐτὸσ οὕτως ὀλύρε-
 του; ὅτι καὶ γὰρ φησιμ ὄπρεπῆ γυναικᾶ καταφάσεσ.
 καὶ ἐπειδὴν καταύσω, ἦ λύπης κοινίζομαι. ἦ δὲ,
 κάμοι τοῖτ' αὐτὸ πρὸσ γίνετου. καὶ κῆν, εἰ τῶν τῶ τοῖς
 αὐτοῖσ πῶν πεπῆκαμεν πάθεσι, τῆ δὴ ποτε ἀλλή-
 λοῖσ μὴ σπῆμεν; ἐγὼ τε γὰρ Φιλλῶσ σε ὡς ἐκείνῶ,
 καὶ με σὺ πάλιμ ὡσ τῶν σαυτῆσ ἀνδρα. ταῦτ' ἐπεισε
 πλὴν γυναικᾶ, καὶ δὴ σπῆλθου. γὰρ τούτω δὲ καὶ
 πῆσ ἔλθῶν, καὶ αὐτὸσ βόας λύσεσ, ἀπῆλασεν. ὁ δ' ἔ-
 πανελθῶν, καὶ αὐτὸσ βόας μὴ εὐρηκῶσ, ὡσ πῆλασ τε καὶ
 οἰμῶζεν ἰσχυρῶσ γνέσασατο, ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ γυνή,
 καὶ

ut sacrilegū . Illo autem negante aliquid fecisse
 eiusmodi, illi vi stragulis euolutis auream inue-
 nerūt phialam , quam etiam acceptā omnibus
 ciuibus ostenderunt, non cum paruo tumultu.
 Igitur Aesopus cognitis illorum insidijs, roga-
 bat eos, ut solueretur . Hi autem non solum nō
 soluerūt, sed ut sacrilegū in carcerem quoq; in-
 iecerūt, morte eius suffragijs decreta . Aesopus
 autem cum nulla astutiā à mala hac fortuna
 liberari posset, seipsum in carcere lugebat se-
 dens. Ex familiaribus autem ipsius quidā, Da-
 mas nomine, ad ipsum ingressus, & uidens eū
 sic lamentari, causam rei rogauit. Et ille ait, Mu-
 lier quædam cum recenter suum uirum sepeli-
 uisset, quotidie profecta ad tumulū, plorabat.
 Arans autem quidam non procul à sepulchro,
 amore captus est mulieris, & derelictis bobus
 iuit & ipse ad tumulū, ac sedens unā cum mu-
 liere plorabat. Cum illa rogaret cur nam & ipse
 sic lugeret, Quoniam & ego inquit, decentem
 mulierem sepeliui, & posteaq; plorauero, mœ-
 stitia leuor. Illa aut, Et mihi idipsum accidit . Et
 ille, Si igitur in eadem incidimus mala, cur nam
 inuicem non cōiungimur ? ego etenim amabo
 te ut illam, & tu me rursus ut tuum uirum . His
 persuasit mulieri, & conuenerunt . Interim aut
 fur profectus, & boues soluens abegit . Ille aut
 reuersus nō inuentis bobus, & plāgere et luge-
 re uehemēter instituit . Profecta igit & mulier,

καὶ ὄλοφρυγόμενον ἐν ῥοῦναι, φησὶ, πάλιν ἑλαίεις; καὶ
 κενθ, ναῦ εἶπεν ἔω' ἀληθείας ἑλαίω. καὶ γὰρ γοῦν
 πολλοὺς διαστράς λιנדύους, ναῦ τῶντι θρῆνω, λν-
 σιρ τῷ λακῶν μὴ ἀμόθην εὐείσκω. μετὰ ταῦτα πα-
 ρῆσαν καὶ οἱ δειλφοί, καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν φείριπτις
 εἴλωμ Βιαίως ἰδί τῷ λερμνοῦ. ὁ δὲ πρὸς αὐτοῦ ἔλε-
 γην. ὅτε τῷ ὁμόφωνα τὰ ζῶα, μῦς Βατραχῶν Φαλιω-
 θείς, εἰς δειπνομ αὐτὸν ἐκάλθε. καὶ ἀπαγαγὼν εἰς
 ταμῆου πλουσίς, γῆθα πλείσα τῶν ἐσωδύμων τῷ, ἄνω-
 χῶ φησι Φίλε Βάτραχε. μετὰ δὲ τῷ ἐσίασι, καὶ ὁ
 Βάτραχθ τὸν μῦν ἰδί τῷ οἰκίαν ἐκάλθε δίκαια.
 ἀλλ' ἵνα μὴ ἀποκαμῆς φησὶ νηχόμενθ, μπερῆτω λε-
 πῆν τῶν σὸν πόδια τρεῖς ἐμαυτῷ πρῶσπερτίσω. καὶ ὅτῳ
 πράξας, ἤλατο εἰς τῷ λίμνῳ. αὐτῷ δὲ καταδύσαν-
 τθ εἰς Βαθθ, ὁ μῦς ἀπεπνίγετο, καὶ θνήσκων εἶ-
 πην. ἐγὼ μὲν ἔσῳ σου θνήσκω, ἐκδικηθήσομαι δὲ ἔσῳ
 μέλθ. ἄντ πλείοντθ σὺν τῷ μῦς γν τῷ λίμνῳ νε-
 κρῶ, καταπῆς ἀετῶς, ὅτῳ ἀφίξασε, σὺν αὐτρεῖ δὲ
 πρῶσπερτιμῶν ὁμοῦ καὶ τὸν Βάτραχον, καὶ οὕτως ἀμ-
 φῶ καταθνήσασατο. καὶ γὰρ τίνω βία πρὸς ὑμῶν ἀ-
 ποθνήσκων, ἔξω τῶν ἀμνωουῦτα. Βαθυλῶν γὰρ καὶ
 εἰλας πᾶσα τὸν ἑμὸν παρ ὑμῶν ἀπαιτήσουσι δαλ-
 νατομ. οἱ μὲν αὖν δειλφοί, οὐδ' ὡς ἐφείδοντο τῷ αἰ-
 σώπου. ὁ δ' ἰδί τῷ τοῦ ἀπόλλωνθ κατέφυγην ἰε-
 ρόν. οἱ δὲ, καὶ κῆθην ἀποσπείσαντες μετ' ὄργης, ἰδί
 τὸν λερμνοῦ αὐδὶς εἴλωμ. ὁ δ' ἀπαγόμενθ ἔλεγην.
 ἀκούσατέ μου δειλφοί. λαγωὸς ἔσῳ ἀετῷ διωκόμε-
 νθ, πρὸς κοίτῳ κενδάρον κατέφυγε, δειόμενθ
 ἔσῳ αὐτῷ σωθῆναι, ὁ δὲ καίνθαρθ ἠξίου τὸν ἀετῶν,

& lamentantem inueniens, inquit, iterum ploras. Et ille, Nunc, ait, uere ploro. Et ego itaque multis euitatis periculis nunc uere fleo, solutionem mali necunde inueniēs. Post hæc affuerūt & Delphi, & extractum ipsum è carcere trahebant in præcipitium. Ille aut̄ eis dicebat, Quando colloquebantur animalia bruta, mus ranæ amicus factus ad cœnam eam inuitauit, & abducta in penariū diuitis, ubi multa comestibilia erant: comede, inquit amica rana. post epulationem & rana murem in suam inuitauit cœnationē: sed ne defatigare, inquit, natando, filo tenui tuum pedem meo alligabo. atq; hoc facto saltauit in paludem. Ea aut̄ urinata in profundum, mus suffocabatur, & moriens ait: ego quidem per te morior, sed me uindictabit maior. Supernatante igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam unā etiam ranam, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui uī per uos morior habebō ultorem. Babylon enim & Græcia omnis meam à uobis exigent mortem. Delphi tamen ne sic quidem pepercerūt Aesopo. Ille autem in Apollinis confugit sacellum, sed illi & illinc extraxerunt irati, & in præcipitium rursus traxerunt. Aesopus cum abduceret, dicebat, Audite me Delphi: Lepus aquila insectante in lustrum scarabei confugit, rogans ut ab eo seruarietur. Scarabeus autem rogabat aquilam,

ne

μὴ ἀελεῖν τὸν ἰκέτην, ὀρκίζω αὐτὸν κατὰ τὸ μέγιστον
 Διὸς, ἢ μὴ κατὰ φρονῆσαι ῥημικρότητι αὐτοῦ. ὁ
 δὲ, μετ' ὀργῆς τῆ πτόρυγι βραπίνας τὸν Κανθάρον, τὸν
 λαγῶν ἀεπάσας κατέφαγγε. ὁ δὲ Κανθάρος ἔβλεπε
 ἀετῶ σωμαπέπῃ, ὡς τὴν καλιὰν τούτου καταμαθεῖν.
 καὶ δὴ πθεσθῶν, τὰ ὡς τούτου κατὰ κυλίσας διέβη
 ρε. τὸ δὲ Δεινὸν ποιητὰ μὴ εἶ, εἰ τις ἄλλοις πολμήσει, καὶ
 πῖ μετεωροτόρος τόπου τοδύτορον νεοπιοποιητὰ μὴ εἶ,
 καὶ κεί πάλιν ὁ Κανθάρος τὰ ἴσα ἄλλοις διέβηκεν. ὁ δὲ
 ἀετὸς ἀμνηχανήσας τοῖς ὄλοις, ἀναβὰς ὑπὲρ τοῦ Δία, τού-
 του γὰρ ἰδρὸς εἶν λέγεται, τοῖς αὐτοῖς γόνασι πλὴν τρί-
 τῶν γονῶν τῶν ὡδῶν ἔθηκε, ἔβλεπε ταῦτα πρὸς ἀέμεν,
 καὶ ἰκετὸς βίας φυλάττειν. ὁ Κανθάρος δὲ κοπευοσφαῖ-
 ραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς, ὑπὲρ τοῦ Κόλπου τοῦ Διὸς ταύ-
 τῶν καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναβὰς ἐφῶ τὴν ὄνθου ἀποπει-
 νάξασθαι, καὶ τὰ ὡς διέβηκεν ἐκλαθόμενος, ἀ καὶ συ-
 νετρίβη πεσόντα. μαθῶν δὲ πρὸς τὸν Κανθάρον, ὅτι ταῦτ'
 ἔδρασε τὸν ἀετὸν ἀμωμόμενος. οὐ γὰρ δὴ τὸν Κανθά-
 ρον ἐκένε μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐ-
 τὸν ἠσέβησε, πρὸς τὸν ἀετὸν εἶπεν ἔλθοντα, Κανθάρον
 εἶν τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ δικάίως λυπεῖν. μὴ βελο-
 μένος οὐδὲ γῆρας τὸ τῶν ἀετῶν σπανιθῆναι, σωμα-
 θέλωσε ἔβλεπε Κανθάρον διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἀετὸν δεῖξαι.
 τὸ δὲ μὴ πειθαμένως, ἐκένε εἰς Καιρὸν ἔτορον τὸν τῶν
 ἀετῶν μετέθηκε τοκετόν, ἠνίκα αὐτὸν μὴ φαίνωνται Καν-
 θάροι. καὶ ὑμεῖς οὐκ ἄνδρες Δεελφοί, μὴ ἀπικαλοῖτε
 ἄλλοις δὴ τὸν θεόν, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ καὶ μικρὸς τετύ-
 χηκεν ἰδρὸν. οὐδὲ γὰρ ἀσεβεῖς ποδίοτεται. οἱ δὲ Δελ-
 φοὶ τούτων ὀλίγα φροντίζοντες, τὴν ὑπὲρ τοῦ θάνατου

ne occideret supplicem, obtestando ipsam per maximū Iouem, saltem ne despiceret paruitatē suam. Illa uero irata, ala percutiens scarabeū, leporē raptū depasta est. Scarabeus autē & cum aquila uolauit, ut nidum eius disceret, ac iam profectus oua eius deuoluta dirupit. Illa autē cū graue existimaret, si quis hoc ausus fuisset: & in altiore loco secūdò nidificasset, & illic rursus scarabeus ἴisdem hāc affecit. Sed aquila inops consiliij penitus, ascendit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus terram foeturam ouorū posuit, deo ipsa commendans, & supplicās ut custodiret. Sed scarabeus ē stercore pilula facta, ascendit, & in sinum Iouis eam demisit. Iupiter assurgens ut finum excuteret, & oua abiecit oblitus, quæ & contriuit deiecta. Sed cū didicisset à scarabeo, q̄ hęc fecisset ut aquilam ulcisceretur. non enim scarabeū tantū illa affecit iniuria, sed & in Iouem ipsum impia fuit, aquilæ reuersæ ait, scarabeum esse qui affecit mœrore, & certe iure affecisse. Nollens igitur aquilarum genus deficere, consuluit scarabeo, ut aquilæ recōcilaretur. Cum hic non paruisset, ille in aliud tempus transposuit aquilarum partum, cum non appareant scarabei. Et uos igitur ò uiri Delphi, ne despiciate hunc deum, ad quem profugi: etsi paruū sortitus est delubrum, neque enim impios negliget. Delphi uero hęc parum curantes, rectā ad mortē

ὁμοίως ἦγον. αἰσωπῶ δὲ μηδὲν ἴδ' ἔπ' αὐτῷ λε-
 γομένων ὄρων λαμπρομένους, πάλιν φησὶν. ἀνδρῶν
 ἀνήμεροι καὶ φονῶντες ἀκούσατε. γεωργός τις ἐπ'
 ἀγροῦ γεγενηκώς, ἐπεὶ μηδέποτε εἰσῆλθον εἰς ἄστυ,
 παρεκάλει τοὺς οἰκείους ἵδ' εὖ θεάσασθαι. οἱ δὲ, ζήσαν-
 τὸς ὄναρεια, καὶ ἐπὶ τῷ ἀπλήκῳ αὐτῶν ἀναβιβάσασμε-
 νοι, μόνον ἐκέλευσαν ἐλαύνειν. ὁ δὲ δύνοντι δὲ, χεμῶν
 καὶ θυέλης τῶν ἀόρα καταλαβόντων, καὶ ζέφου γησο-
 μένου, τὰ ὄναρεια τῷ ὄδοῦ πλανηθέντα, εἰς τινα κρημη-
 νὸν ἄξετόπισαν τῶν πρὸ βύτιω. ὁ δὲ μέλλων ἦδη κατα-
 κρημνίζεσθαι, ὃ ζῦ εἶπε, τί ποτέ σε ἠδίκησα, ὅτι
 οὕτω παρὰ λόγον ἀπόλλυμαι; καὶ ταῦτα εὐθ' ὑφ' ἴπ-
 πων γηρναίων, οὐδ' ἡμίονων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὄναρειῶν δὲ
 τελευσάτων. ἐγὼ τίνω ἐπὶ τοῖς ἴσοις νῦν διυχε-
 ραίνω, ὅτι μὴ ἔπ' ἠντίμων ἀνδρῶν, ἢ ἄλλογίμων, ἀλλ'
 ἔπ' ἀρχέων καὶ λακίστων ἀπόλλυμαι. μέλλω δὲ ἦδη
 κατὰ τὸ κρημνοῦ ἀείθεσθαι, τοιῦτον εἶρηκε πάλιν μῦ-
 θον. ἀνὴρ τις τῷ οἰκείας ὄραθεῖς θυγατρὸς, εἰς ἀγρὸν
 ἀπέστειλε τὴν γυναικᾶ, μόνω δὲ τὴν θυγατῆρα ἀπο-
 λαθῶν, ἐβιάζετο. ἢ δὲ, πάτερ, εἶπεν, ἀνόσια πράτ-
 τεις, ὄχρῳ μὲν πρὸ πολλῶν ἀνδρῶν αἰσχυν-
 θήσῃ, ἢ ὑπὸ σοῦ τῷ γηρνασκαμένῳ. ἵδ' εὖ τίνω καὶ
 ἐφ' ὑμῶν ὃ πρῶτό μοι Δελφοὶ λέγω, ὡς ἠρώμῳ σκύλ-
 λι καὶ χαρῦβδι περιπεσεῖν, καὶ ταῖς γ' ἀφεικῆ
 σύρσειν, ἢ παρ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ ἀναξίως ἀπο-
 θανεῖν. καταρῶμαι γοῦν ὑμῶν τῆ πατρίδι, καὶ θε-
 οῖς μαρτύρομαι, ὡς ἔγω πάσης δίκης ἀπόλλυμαι,
 οἱ μοι τιμωρήσουσιν εἰσακούσαντες. ἔρριψαν μὲν
 αὐτῷ αὐτὸν οἱ Δελφοὶ κατὰ τὸ κρημνοῦ, καὶ ἀπέ-
 θανεν.

itidem agebant. Aesopus nulla re à se dicta uidentem eos flecti, rursus ait: Viri crudeles & interfectores audite: Agricola quidam in agro confenuit, cum nunquam ingressus esset in urbem precabatur domesticos ut eam uideret: at illi iunctis a fellis atque in curru eo imposito, solum iusserunt agere: eunti autem procella & turbine aërem occupantibus & tenebris factis, a fellis à uia aberrantes, in quoddam præcipitium deduxerunt senem: at ille iam præcipitandus, ô Jupiter, ait, qua in re te iniuria affeci: quoniam sic inique occidor, præsertimque neque ab equis generosis, neque à mulis bonis, sed ab a fellis uilissimis. Et ego itaque eodem modo nunc tristior, quoniam non ab honoratis uiris & elegantibus, uerum ab inutilibus & pessimis interficior. Iamque præcipitandus eiusmodi dixit rursus fabulam: Vir quidam suam deamans filiam, rus misit uxorem, solam autem filiam receptam uiolauit. Illa autem, Pater, ait, scelesti facis: optarem tamen à multis uiris dedecore hoc affici, quam à te, qui genuisti. Hoc nunc & in uos, ô iniqui Delphi, dico, quod eligerem in Scyllam & Charybdim potius incidere, ac in Africæ syrteis quam per uos iniuste atque indignè mori. Execror igitur uestram patriam, & deos testor, me præter omnem iustitiam interire, qui me ulciscantur exauditum. Præcipitem igitur ipsum dederunt de rupe, & mor-

θανον. ἔ' πολλῶν δ' ὕδατον λοιμῶν συχρηθέντων, χρυσὸν
 ἔλαβον ὀξυλάσκειν τὸν αἰσώπου θανάτου. ὦ καὶ ὡς
 συμπεδύοντο ἑαυτοῖς ἀδίκως φρονδύθηντι, καὶ σήλω ἀ-
 νήσκον. οἱ δ' γὰρ τῆ ἐλλάδι πρωτεύοντες, καὶ ὅσοι τῶν
 σαφωτέρων, καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπου πεπραγμένα
 μαθόντες, εἰς τε δελφὸς πηγεγγόντο, καὶ σὺν ἐκείνοις
 σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τῶν αἰσώπου θανάτων
 γεγονάσιν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑἲΣΩΠΟΥ
 Βίβλ. ὑπὸ Μαξίμου τοῦ Πλανόδη
 συγγραφήντι.

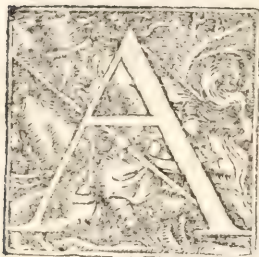
tuus est. Non multo post autem pestilentia laborantes, oraculum acceperunt expiandam esse Aesopi mortem. Cui, quod & conscijs sibi essent, iniuste eum interfecisse, etiam cippum erexerunt. Sed primates Græciæ, ac doctissimi quicq; , cum & ipsi quæ in Aesopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos profecti sunt, & cum illis habita inquisitione, ultores & ipsi Aesopi mortis fuerunt.

FINIS AESOPI VITAE.

à Maximo Planude
conscriptæ.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ.

Αετός καὶ ἀλώπηξ.

ΕΤΟΣ καὶ ἀλώπηξ Φιλωθγί-
 τος, πλεισίον ἀλλήλων οἰκῆν ἔγνω-
 σαν, βεβαίωσιν Φιλίας ποιούμε-
 νοι τῷ συνήθειαν. ὁ μὲν οὖν ἐφ'
 ὑψηλοῦ δ' ἰδύσθην τῷ βαλῆαν ἐπί-
 ξαστο. ἢ δ' ἀλώπηξ γν' τοῖς ἔγγιστε
 θάμνοις ἐπικνο ποιήσαστο. ὑπὶ νομῶ οὖν ποτε Φι ἀλώ-
 πεκος πβελθῶσις, ὁ αἰτός τροφῆς ἀκράδν, καταπῆας
 ὑπὶ τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἀ-
 μα τοῖς αὐτῷ νεοτῆοῖς ἐθουήσαστο. ἢ δ' ἀλώπηξ ἐπα-
 νελθῶσα, καὶ τὸ πρᾶχθγν μαθῶσα, ἔπασεῦτην ὑπὶ τῶν
 τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτω, ὅσων ἐπὶ τῶν Φι ἀμύνης ἀ-
 πόρω. χόρσάα γὰρ ἔσα, πῆλω οὐ διώκειν οὐχ οἶα τε λῶ.
 δὴ καὶ πέρρωθην σᾶσα, τῶν δ' ὁ καὶ τοῖς ἀδωμάταις δεμη
 δ' ὑπορω, τῶν ἐχθρῶν κατακρᾶτο. οὐ πολλῶ δ' ὑσῶρον,
 αἰγὰ τινων ἐπ' ἀγρῶ θύοντων, καταπῆας ὁ αἰτός, μί-
 ρός τε τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύροις ἀνθραξιμ ἤρπασε,
 κατὰ τῷ νεοτῆαν ἠγαγν. ἀνέμς δὲ σφοδρῶ τανδύσαν
 τῶν τλωκαῦτα, καὶ φλογός ἀναδθείσις οἱ ἀεπδ' εἰς
 ἀπῆλωσ' ἐπι τυγαλόνουτος, ὁπῆθγντὸς εἰς γλῶ κατέ-
 πεσον. ἢ δ' ἀλώπηξ ὑπὸ δ'ραμῶσα, γν' ὄψι τῶν ἀστῶ
 πάντας κατέφαγν.

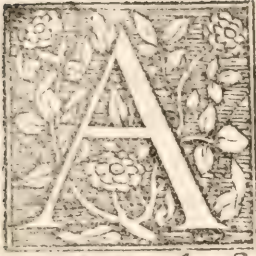
Επιμύθιοι.

Ο μῦθος.

AESOPI FABVLAE.

Aquila & uulpes.

i

AQUILA & uulpes inita amicitia propè habitare decreuerunt, confirmationem amicitie faciendo cōsuetudinem. Aquila super alta arbore nidum affixit: uulpes uero in proximis arbuſtis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando uulpe profecta, aquila cibi indigens, deuolans in arbuſta, & filios huius raptos, unā cum ſuis pullis deuorauit. Vulpes uero reuerſa, & recognita, non tam filiorum triſtata eſt morte, quā uindictæ inopia: quia enim terreſtris eſſet, uolucrem perſequi haud poterat. Quare procul ſtans, quod etiam impotentibus eſt facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem poſt, capram quibuſdam in agro ſacrificantibus, euolans aquila partem uictimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidū tulit. Vento autē uehementi tunc flante, & flamma excitata, aquilæ pulli inuolucres adhuc cum eſſent, aſſati in terram decidunt: uulpes uero accurrens, in conſpectu aquilæ omnes deuorauit.

Affabulatio.

g 4

Fabula

Ο μῦθος δὲ λαοῖ, ὅτι οἱ Θηλίαν πρῶτον οὐδὲν τῶν καὶ τῶν ἐκ τῆν ἡδίκημιν ἰσχυρῶς πύγωσι τιμωρίαν δι' ἀδύνησαν, ἀλλὰ τῶν γε θείων δίκῃν ἔδιακροῦνται.

Ἀεὶ πρὸς καὶ Κανθάροθ.

Αγῶς ἔσθ' ἀεὶ πρὸς Διὸς ἀντιόμουθ, πρὸς κούτῳ Κανθάροθ κατέφυγε, Διὸς ἀντιόμουθ ἔσθ' αὐτῷ σωθῆναι. ὁ δὲ Κανθάροθ ἤφις τὸν ἀεὶ πρὸς μὴ ἀνελεῖν τὸν ἰκέτῳ, ὅρ κίβωμ αὐτὸν κατὰ τὸν μέγιστον Διός, ἢ μὴ μὴ κατὰ φροῦνσαι ἢ μὴ κρότῳ αὐτῷ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῆ πῆδρῳ γέρας πῆσας τὸν Κανθάροθ, τὸν λαγῶν ἀεὶ πρὸς κατέφραγγ. ὁ δὲ Κανθάροθ ἔσθ' τε ἀεὶ πρὸς σωμαπέπῃ, ὡς τῆ Κανθαίαν τούτου Κανθαμαθεῖν. καὶ δι' πρὸς σελθῶν, τὰ ὡς τούτου Κανθακυλίσας διέφθειρε. τὸ δὲ Διὸν ποικισαμνίς, εἰ τις ἔσθ' πολμήσειε, Κανθαί μετεωροτόρῳ τόπῳ τὸ Διὸς τὸν νεοτῆ ποικισαμνίς, Κανθαί πάλιν ὁ Κανθαροθ τὰ ἴσα ἔσθ' διέβηκεν. ὁ δὲ ἀεὶ πρὸς ἀμμηκανήσας τῆς ὀλοῖς, ἀναβάς ἐπὶ Διῶν, τούτου γὰρ ἰδρὸς εἶν λέγεται, τῆς αὐτῷ γόνασι τῶν τρίτῳ γονίῳ τῆν ὡμῶν ἔθηκε, ἔσθ' Διῶν ταῦτα παραθεῖμεθ, καὶ ἰκετῶν σφύλατῃμ. ὁ Κανθαροθ δὲ κούτῳ σφαιραὶν ποιήσας, καὶ ἀναβάς, ἐπὶ τῷ κούτῳ τῷ Διός ταύτῳ Κανθαίκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναβάς, ἐφῶν τῶν ὄνδον ἀποτεινῶν ἀνάστα, καὶ τὰ ὡς Διὸς τῆν ἐκλαδόμεθ, ἀεὶ καὶ σωματρίβῃ πρὸς οὐρα. μαθῶν δὲ πρὸς τῷ Κανθαροθ, ὅτι ταῦτ' ἔσθ' ἔσθ' τὸν ἀεὶ πρὸς ἀμμηκόμεθ. οὐ γὰρ μὴ τὸν Κανθαροθ ἐκείνῳ μόνον ἡδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Διῶν αὐτὸν ἠέβησε, πρὸς τὸν ἀεὶ πρὸς εἶπῳν ἐλθόντα, Κανθαροθ εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δι' καὶ Διὸς δικάως λυθῆν. μὴ βελάμεθ οὐ τὸ γῆθ' τὸ τῆν ἀεὶ πρὸς σπανιδίῳ, σωματρίβῃ

Fabula significat eos qui amicitiam uiolarint, licet ab affectis iniuria fugiant ultionē ob impotentiam, diuinum tamen supplicium non depulfuros.

Aquila & scarabeus.

Lepus aquila insectante in lustrū scarabei profugit, rogans ut ab eo seruariet. Scarabeus autem rogabat aquilam, ne occideret supplicem: obtestans ipsam per maximum Iouem, ne scilicet cōtemneret paruitatem suam. Illa uero irata, ala percussit scarabeum, & leporem arreptum deuorauit. At scarabeus & cum aquila uolauit, ut nidū eius disceret, & iam profectus oua ipsius deuoluta dirupit. Illa indigne ferente quod quis hoc ausus fuisset, & in sublimiore loco secūdo nido cōstructo, & illic rursus scarabeus eisdem eam affecit: aquila autē consilij inops penitus, ascendit ad Iouem (huius enim sacra esse dicitur) in eius genibus tertium partum ouorū posuit, deo ipsa commendans, ac supplicans ut custodiret. Scarabeus autē ex fimo pilula facta & ascēdit & in sinū Iouis eam demisit: sed Iupiter cum surrexisset ut finū excuteret, & qua proiecit oblitus, quæ & cōtriuuit deiecta. Cognito à scarabeo quod hoc fecisset ut aquilā ulcisceretur: nam non modo scarabeū illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia fuit, reuersæ aquilæ ait Iupiter, scarabeū esse qui in cœstitiæ causa fuerit, & certe iure fuisse. Nolens igitur genus aquilarum rarefcere, consulit

Ἰσὶ καυθάρω διαλλαγὰς πρὸς τὸν ἄλλον θείωσι. τὸ δὲ μὴ παθομένη, ἐκείνη εἰς καιρὸν ἔτροπον τὸν τῆν ἀετῶν μετέθηκε τὸ κετὸν, ἥνικα αὐτὸν μὴ φαίνωνται καυθάρω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένης, ὡς αὐτοὶ εἰς ὅτι, ὅς πεπονηλακιδεῖς, οὐκ αὐτὸν δυνάμειν ἔαυτῶν ἐπαμῦναι.

Ἀηδῶν καὶ ἰδράξ.

Αηδῶν ἐπὶ δεινότητος καταφρονεῖν, κατὰ τὸ εἶωθός ἡδῶν. ἰδράξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀφροῶν, σωείληφεν ὑπὸ πῆξ. ἢ δὲ ἀναρῆσαι μέλλουσα, ἐδίετο τὸ ἰδράξος μὴ βρωθῶσαι. μηδὲ γὰρ ἰκανῶς εἶναι ἰδράξος γαστρά πηροῦν, δεινὸν δὲ αὐτὸν τροφῆς πεσοδέμενον, ἐπὶ τὰ μέζω τῆν ὀρνέων τροπέωσαι. καὶ ὁ ἰδράξ ὑπολαβῶν ἕστη. ἀλλ' ἐγγυε ἀφροῶν αὐτῶν, εἰ τὴν γὰρ χόρσιον ἐπίμῳ τροφῶν ἀφροῖς, τὰ μὴ φαίνόμενα πᾶσι δεινότητι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῆν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγισοί εἰσι, οἱ δὲ ἐλπίσαι πλείονων ἀδελῶν, τὰ γὰρ χόρσιον περὶ ἔμενοι.

Ἀλώπικη καὶ τράγος.

Αλώπικη καὶ τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ καταέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τὸ τράγος σκεπήρου τὴν ἀνοσθῶν. ἢ ἀλώπικη ἔφη. θάρσει, χρησιμότητι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ὑπὸν γνῶσκα. εἰ γὰρ ὄρθιον σταθεῖς αὐτὸν ἐμπεδίσει τῆν ποδίω Ἰσὶ τοῖχω πεσοδέσεις, καὶ τὰ ἰδράξος ὁμοίως εἰς τὸν ἐμπεδίω κλιθεῖς, ἀναστραμῶσαι ἴσῃ τῆν σὺν αὐτῇ νώτῳ

scarabeo, ut aquilæ conciliaretur. Sed eo nō parente, iupiter in aliud tempus aquilarum transfmutauit partum, cum scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat nullum esse cōtemnendum, considerando non esse quenquam, qui lacessitus se ulcisci non queat.

Philomela & accipiter.

7

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem uidens, ac cibi indigens, uolando corripuit. Quæ cum occidenda foret, orabat accipitrē, ne deuoraretur: neq; eñ satis esse ad accipitris uentrē implendum, sed oportere ipsum cibo egentem ad maiores aues conuerti. At accipiter suscipiens ait, Sed ego certe demens essem, si qui in manibus paratus est, cibo dimisso. quæ nō uidentē persequar.

Affabulatio.

Fabula significat plerosq; homines eodem modo esse inconsultos, qui spe maiorum incertorum, quæ in manibus habentur amittant.

Vulpes & Hircus.

4

Vulpes & hircus sitientes in puteū descenderunt: sed postquā biberunt, hircus indagante ascensum, uulpes ait: Confide, utile quid in utriusq; etiā salutem excogitauī: si enim recius steteris, & anteriores pedes parieti firmaueris, & cornua pariter in anteriorem partē inclinaueris, cū percurrerim ipsa per tuos humeros

&

καὶ ἠδράτωρ, καὶ ἔξω τοῖ φρέατος ἐκείθην τῆσδὲ σάστῃ,
καὶ σὲ μετὰ τῶσδ' ἀνασπάσω γντ δὲ θην. τοῖ δὲ τράγῳ
πρὸς τῶσδ' ἐτοίμως ἰσπερὶ σαρμίνῃ, ἐκείνη τοῖ φρέατῳ
ἔτῳς ἐκπιδύσασα, δὲ κίρτα πρὸς τὸ σόμιον ἠδὲ μλῆν.
ὁ δὲ τράγῳ αὐτῶν ἐμῆφῳ, ὡς παραβαίνουσαν τὰς
σωθῆκας. ἢ δ', ἀλλ' εἰ ποσάυτας εἶπε φρονίας ἐπέκτη-
σο, ὅποσας γντ ἔθ' ὡγῶνι τρὶ χάσ, ὃ πρότορον αὐ κατέ-
τέβη, πρὶν ἢ τῶν ἀνοσθῶ σκέψαδα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ Διλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τὸν φρόνιμον ἀνδρα δει-
πρότορον τὰ τέλη σῆσπῦντα τῶν πραγμάτων, εἰδ' οὐ-
τως αὐ τοῖς ἐγχειρεῖν.

Αλάπηξ καὶ λέων.

Αλώπηξ μὴ πῶ θεασαμένη λέοντα, ἐπιδέη κατὰ
τινα τύχῃ αὐτῆσδ' σωλῶτησε, τὸ μλῆ πρὸς τὸν
ἔτῳς ἐφοβήθη, ὡς μίκρῳ καὶ ἀκρωεῖν. ἐπειτα τοῖ δὲ
τόρον θεασαμένη, ἐφοβήθη μλῆ, ὃ μλῶ ὡς τὸ πρότορον.
ἐκ τρὶτα δὲ τῶσδ' θεασαμένη, ἔτῳς αὐτὸ κατεθάρσθη
σῆσ, ὡς καὶ πρὸ σελῦσα σφελεχθῶσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ Διλοῖ, ὅτι ἡ σωθῆκῃ καὶ τὰ φοβόρα τῶν πρα-
γμάτων ὑπρόσιτα ποιεῖ.

Αἴλουρος καὶ ἀλεκτρούω.

Αἴλουρος συλαβῶν ἀλεκτρούω, μετ' ὀυλό-
γου τῶσδ' αἰτίας ἠβουλήθη καταφαγεῖν, καὶ
διὰ κατηγόρει αὐτὸν, λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἶν τοῖς ἀνθρώ-
ποις, νύκτωρ λεκρῶσ, καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυ-
χάειν. τοῖ δὲ ἀπολογημένη, ἀπὶ τῆ ἐκείνων ὠφελείῃ
τῶσδ' ποιεῖν, ὡς ἂν τὰ σωθῆκῃ τῶν ὀργῶν ἐγείρεται,

πέλιμα

& cornua & extra puteum illinc exiliuerim, & te postea extraham hinc. ab hirco autē ad hoc promptē officio præstito, illa cum ex puteo sic exiliuisset, exultabat circum os læta: hircus autē ipsam accusabat, quòd transgressa fuerit conuentiones. Illa autem, Sed si tot, inquit, mentes possideres quot in barba pilos, non antè descendisses quàm ascensum considerasses.

Affabulatio.

Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

Vulpes & leo.

5

Vulpes, cum nunquam uidisset leonem, cum ei casu quodam occurrisset, primum sic timuit ut fermè moreretur: deinde cū secundo uidisset, timuit certe, non tamen ut prius: tertio autē cum ipsum uidisset, sic contra eum ausa est, ut & accederet & colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, cōuersatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

Feles & gallus.

Feles comprehenso gallo, cum rationabili ipsum causa uolebat deuorare. Cæterum accusabat ipsum, dicēdo, molestū esse hominibus nocte clamantē, neq; permittentē somno frui. Eo uero respondente ad illorum utilitatē id se facere, ut ad consueta opera excitarentur:

rursus

πέλιμο ὁ αἴλουρος ἅπταν ἐπέφορον, ὡς ἀσεβὴς εἶν ποδὶ
 πλὴ φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμύγνυμι. τὰ
 δεκάτῃ ἔσθ' πρὸς ὠφέλειαν τῆν δειποτοδὴν πράττειν φί-
 σαντ', πολλῶν αὐτοῖς γντὸύθην ὠδὴν τικτομύωμ. ὁ
 αἴλουρος εἶπ' αὖν, ἀλλ' εἰ σύγε πολλῶν δύπορεῖς δύπτο-
 σάπωμ ἀρλογιῶμ, ἔγωγε μὲν ζῶ ἀτροφ' ὁ μὲν ὠ, τὸ
 του κατεβοινησατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὁ δὴλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν ἀρχο-
 μὴν, εἰ μὴ μετ' ὀυλόγῃ διωκθεῖν προχίματ', ἀπὸ αἰ-
 καλύπτως γεμῶν πονηροδύεται.

Ἀλώπεκος.

Αλώπηξ γν παγίδι ληφθεῖσε, καὶ ἀρκοπέσις
 τῆς οὐρᾶς εἰσδραῖσε, ἀβίωτην ἔσθ' ἀσχυῆς
 ἔγειτο τοῦ βίου. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας
 τὸτ' αὐτὸ νοθετῆσαι, ὡς αὐτὸς ἔσθ' κρινῶ πᾶθει τῆ
 διαρ συγκαλύψειν αἰχ'. καὶ δὴ πάσας ἀθροῖσε-
 σα παρῖνει τὰς οὐρᾶς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπές
 μόνου ἔσθ' τὸ μὲλ' ὄμ, ἀλλὰ καὶ ποδότην βάρ' ἔσθ' πτο-
 σιστημύωμ. ἔπολαβῆσε δὲ τις αὐτῆν εἶπ' γν. ὦ αὐτή,
 εἰ μὴ εἰς σοὶ ἔσθ' πρὸς ἐφορον, οὐκ αὖν ἡμῖν αὐτὸ σωμα
 ἐξέλυσε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὁ δὴλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῆν ἀνθρώπων, ἔσθ' δι' ὀ-
 νοιαν τὰς πρὸς αὐτὸν πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, εἰς δὲ
 τὸ αὐτοῖς συμφόρου.

Ἀλώπηξ καὶ Βάτος.

Αλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἔπειδ' ἠὲ ὀλιθίσσε
 σα κατὰ πῆλ' ἔμελλε, ἔπελάβετο πρὸς βοήθειαν
 βάτου

rursus feles causam afferebat, quod impius esset erga naturam, cum matre ac sororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatem dominorum facere dicente, cum multa ipsis hinc oua pariantur; feles praefatus, sed si tu multis abundas evidentibus responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

Affabulatio.

Fabula significat prauam naturam peccare uolentem, si non uerisimili cum praetextu facere id possit, aperte tamen malignari.

Vulpes.

Vulpes laqueo capta cum abscissa cauda euasisset, non uiuendam praepudore existimabat uitam. Deceuit itaque & alijs uulpib. hoc idem persuadere, ut communi malo suum celaret dedecus. Et iam omnibus collectis suadet caudas abscindere, quod non indecens solum hoc membrum sit, sed & superuacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quaedam ait, Heus tu, nisi tibi hoc conduceret nobis non consuleres.

Affabulatio

Fabula significat prauos homines non beneuolentia in propinquos consulere, sed suo modo.

Vulpes & rubus.

Vulpes sepe conscensa, cum lapsa cursura foret, apprehendit in adiutorium rubum

βάττα καὶ διὰ τῶν πόδας ὑπὸ τοῖς ἐκείνης κρήτροις αἰμαῖ
 ξασα, καὶ ἀλγύσασα, πρὸς αὐτῷ εἶπεν. οἴμοι, καὶ ταφυ
 γῶσαν με γὰρ ἐπὶ σέ ὡς ἐπὶ βοηθόν, σὺ χεῖρον διέθη-
 κας. ἀλλ' ὄφρα λῆς ὦ αὐτῆ, φησὶν ἢ βάρως, ἐμὲ βεβληθεῖ-
 σα ὑπὸ λαβέδου, ἢ τις πάντων ὑπὸ λαμβάνεδου εἴθθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι
 ὅσοι βοηθοῖς πρὸς ἔχουσι, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμ-
 φυτον.

Αλώπηξ καὶ κροκόδειλος.

Αλώπηξ καὶ κροκόδειλος ἠμμοισθέντων πρὸς δι
 γημίας. πολλὰ δὲ τῷ κροκόδειλου ὑπορήφανα
 πρὸς τῷ τῶν πεγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γε-
 γυμνασιαρχηκότων, ἢ ἀλώπηξ ὑπολαβέσσα. ὦ ταῦ εἶ-
 πεν, ἀλλὰ καὶ μὴ σὺ λέγεις, ἀλλ' ἀπὸ τῷ δόγματός γε
 φαίνει, ὡς ἐκ παλαιῶν ἑτέρων εἰ γεγυμνασμένῳ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι τῶν ψυδουμένων ἀνθρώπων ἔλεγχθη
 τὰ πράγματα γίνετο.

Αλεκτρούονος καὶ πόρδιξ.

Αλεκτρούονος τις ἔχων ἐπὶ τῷ οἰκίᾳς, πριάμνος
 καὶ πόρδιξ, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεδα. τῶν
 δὲ τυπῶντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκείνῳ ἠθύ-
 μαι σφόδρα, νομίζω, ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάχει ὑ-
 πὸ τῶν ἀλεκτρούονων. ὡς δὲ μετὰ μικρὸν ἐκείνης ἐώρα
 κε μαχομένους καὶ ἀλλήλους κόπτοντας, τῷ λύπης ἀρ-
 λυθεῖς, εἶπεν. ἀλλ' ἐγὼ γε ἀπὸ τῶν ὑπὸ λυπῆσομαι, ὄρω
 καὶ αὐτὸς μαχομένους ἀλλήλους.

Επιμύθιον.

ο μῦθος

rubum. Quare cum pedibus suis illius aculeis laceratis doleret, ad eam dixit: Hei mihi, confugi enim ad te tanquam ad auxiliatorem, sed tu peius me tractasti. Sed errasti heus tu, inquit rubus, quæ me apprehendere uoluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, sic homines quoque esse stultos, qui ad eos auxiliij gratia accurrunt, quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

Vulpes & crocodilus.

Vulpes & crocodilus contendebant de nobilitate: cū multa autē crocodilus superba de progenitorum narrasset splendore, quod exercitationū principes fuerint: uulpes suscipiēs, ô amicissime, ait, sed si ipse nihil dicas, tamē ex cute uideris antiquis temporib. esse exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat mendaces uiros res ipsas arguere.

Galli & perdix.

Gallos quidam habens domi, emptam & perdicem cum illis pasci dimisit: qui cū ipsam uerberarent ac expellerent, illa tristabat ualde, existimans ut alienigenam hæc se pati à gallis: cum uero paulo post & illos uideret pugnare & se ipsos cedere, mœrore soluta ait: Sed ego posthac non tristabor, uidens & ipsos pugnare inter se.

Affabulatio.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τὰς πρὸς τῶν ἀκαθάρτων ὑβρεῖς, ὅταν αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῶν οἰκείων ἐπεχομένους.

Ἀλώπηνξ.

Αλώπηνξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκρίτο, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτῷ σκευῶν διδοῦνομένη, εὔρει καὶ κεφαλῶν μορμολυκῆς ὀφρυῶς κατεσκευασμένῃ, ἢ ἀνκλαβῶσα ταῖς χερσὶν, ἔφη. ὦ οἶα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον ἔκχει.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, ἢ τῇ δὲ ψυχῇ ἀλογίους.

Ἀνθρακεὺς καὶ Ἰναφύς.

Ανθρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκῶν οἰκίας, ἤξίς καὶ Ἰναφεία πρὸς ἀγρόδιον αὐτῷ σιωοικῆσαι. ὁ δὲ Ἰναφεύς ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ' ἔκ' αὐτῶν διωαίμην ἔγωγε πράξαι. τίς γάρ, μή πως ἄπορ' ἐγὼ λουκαίνω, αὐτὸς πρὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμιμον ἀπεινώνεται.

Ἀλιεῖς.

Αλιεῖς εἰλον στεγνύναι. βαρείας δὲ αὐτῷ οὔσης, ἔχειρον καὶ ὀκνέτωρ, πολλῶν εἶναι τῶν ἀγρῶν νομίζοντα. ὡς δ' ἰδὼν τὸν ἰόντα ταύτῃ ἐλκυσάμενος, τῶν μὲν ἰχθύων εὔρει ὀλίγους, λίθου δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀδυκῆν ἤρξαντο καὶ ἀλύειν, ἔποσσῶτον ἂν τῆς τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅθεν ὅτι καὶ τὰν αὐτῶν πλοῦται ἀλάσται. εἰς δὲ τις ἐν αὐτοῖς πρὸς τὸν ἰόντα εἶπε, μή ἀχθῶμεθα ὡς τοῖσιν, τῆ γὰρ ἡδονῆ ὡς ἔοικεν, ἀδελφί

Fabula significat prudentes facile ferre ab alienis iniurias, cum ipsos uideant necq̄ à suis abstinere.

Vulpes. xi

VVlipes in domum mimi profecta, & singula ipsius uasa perscrutata, inuenit & caput laruæ ingeniose fabricatum, quo & accepto manibus ait: ò quale caput & cerebrum non habet.

Affabulatio.

Fabula in uiros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

Carbonarius & fullo. 12

Carbonarius in quadam habitans domo, rogabat ut & fullo accederet, & secum cohabitaret: sed fullo respondendo ait, Sed non hoc possem ego facere: timeo enim ne quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

Affabulatio.

Fabula significat omne dissimile, esse insociabile.

Piscatores. 13

Piscatores trahebant uerriculum, quod cum graue foret gaudebant & exultabant, multum inesse prædæ existimantes: sed cum in litus ipsum traxissent, piscesq̄ paucos quidem, sed lapidē in eo permagnū inuenissent, tristari & mœrere cœperunt, non tam pisciū paucitate, q̄ quòd & cōtraria antè animo præsumpserāt. quidā aut̄ inter eos natu grandior dixit, Ne tristemur ò socij: nam uoluptati, ut uideť, soror

ὄσιν ἢ λύπῃ. ἢ ἡμᾶς ἔνδλει τσαῦτα πλοηλιώθῃτας,
πάντως τι καὶ λυπηθῆωαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δῆι λυπεῖσθαι ὠφίταις ἀκτυχίαις.

Κομπασίης.

Ανὴρ τις ἀρδηνήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἐ-
αυτοῦ γλῶσσαν ἐπανελθὼν, ἀλλὰ τε πολλὰ γὰρ διαφό-
ροις ἠνδραγαθικῆς καὶ χάραϊς ἐνόμπαζε, καὶ δὴ καὶ τῆ
ρόδιον πεπλησθῆναι πῆσθημα, οἷον ὁδὸς τῶν ἐπ' αὐτῷ
διωκτῶν αὐτὸν εἶναι πῆσθημα. πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας
τοῦ ἐκεῖ πρῶντας ἐλεγεῖν ἔχειμ. τῶν δὲ πρῶντων τις ὑπο-
λαβὼν, ἔφη. ὦ ὄσιν, εἰ ἀληθεὶς ἔστι ὄσιν, ὁ δὲμ δῆι σοι μαρ-
τύρωμ. ἰδὲ ῥόδιον, ἰδὲ καὶ τὸ πῆσθημα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἢ τὸ πρᾶγμα τρε-
ἀπόδειξις ἢ, ὡς λόγος ποιεῖσθαι ὄσιν.

Αδύατα ἐπαγγελόμενος.

Ανὴρ πρὸς νόσον, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπε-
δή πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν δεῶν ἐδέξ-
το, ὡς εἰ τὴν ὑγίαν αὐτοῦ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιή-
σειαν, ἐκατὸν βόας αὐτοῖς προσίσειν ὑποχρόμενος εἰς
θυσίαν. ἦ δὲ γυναικὸς αὐτοῦ πυνθομένης, καὶ ποῦ σοι
ταῦτα ἢ ὑγιάνεις; ἐκεῖνος ἔφη. οἷε γὰρ ἀνάσλωαί με
γῆ τεύθην, ἢ οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπαιτήσωσι;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως καταπαγγέλουσι,
ἀπὸρ τελεῖσαι ὄργω ὁ πλοηλικῶσι.

Κακοπράγμων.

Ανὴρ κακοπράγμων εἰς τὸ γὰρ δειλοῖς ἦκεν ἀπόλ-

est tristitia: & nos igitur oportebat tantum ante
lætatos, omnino aliqua in re etiam tristari.

Affabulatio.

Fabula significat non oportere tristari frustra-
ta spe. Iactator. 14

VIr quidam peregrinatus, deinde in suam
patriam reuersus, aliaq; multa in diuersis
uiriliter gessisse locis iactabat, atq; etiam Rhodi
saltasse saltum, quem nullus eius loci potuerit
saltare: ad hoc & testes, qui ibi interfuerunt, di-
cebat habere. Quidam autem ex ijs qui aderāt,
fufcipiens ait: heus tu si uerum hoc est, non est
tibi opus testibus, En Rhodus, en saltus.

Affabulatio.

Fabula significat, nisi prōpta rei demonstratio
sit, omnē sermonem uanū esse & superuacuū.

Impossibilia promittens. 15

VIr pauper ægrotans & male affectus, cū
à medicis desperatus esset, deos rogabat
pollicens si sanitatē sibi rursus restituisent cen-
tum boues ipsi oblatum esse in sacrificium.
Vxore autem eius rogante, & ubi tibi hæc si cō-
ualueris? ille ait. Putas enim surgere me hinc,
ut dei hæc à me repetant?

Affabulatio.

Fabula significat multos facile polliceri, quæ re
comprobare non sperent.

VIr malignus ad eū, qui in Delphis est, iuue
Malignus. 16
h 3 Apol-

λωνα, πειράσασαι ἄστυ Βουλόμην. καὶ δ' ἠ λαβῶν σρα-
θίον γ' ἡ χεῖρ, κὺ ἄστυ τῆ ἐδῆτι σκεπύσας, ἔσγ τε τῶ
πρίποδ' ἔγχιτα, καὶ ἠεσο τῶν θεῶν, λέγωμ, ἄπολλου,
ὁ μετὰ χεῖρας φέρω, πότρου ἔμπνοου ἄστυ, ἢ ἄπνοου;
Βουλόμην ὡς εἰ μὴ ἄπνοου εἶποι, ζῶν ἀναδιῆσαι τὸ
σραθίον. εἰ δ' ἔμπνοου, θυτὺς ἀρπνίξας, νεκρῶν ἐκάνο
πρωγεγαῖον. ὁ δὲ γε θεὸς τῶν κενότεχνον αὐτῶ γυνὺς
ἐπίνοιαν, εἶπεν, ὁ πότρου ὦ εὐτρε Βύλη ποιῆσαι, ποίη-
σον, παρὰ σοὶ κείτοι γὰρ ἄστυ πράξαι, ἢτοι ζῶν ὁ κενό-
χει, ἢ νεκρῶν ἄποδιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὀμιλοῖ, ὅτι τὸ θεῶν ἀπαρραλόγιον καὶ ἀλά-
θιτον.

Ἀλιεῖς.

Αλιεῖς ὄξελθόντες εἰς ἄγρην, ἐπειδὴ πολὺν χρό-
νον ταλαιπωρήσαντες, εὐδὲν εἶλον, σφόδρα
τε ἠδύμοι, καὶ ἀναχωρήσαι τῶνδε κινάροντο. θυτὺς δὲ
δαμόν' ἄπο τῆν μεγίστων διωκόμην ἔχθρῶν, εἰς τὸ
πλοῖον αὐτῆν εἰσίλατο, οἱ δὲ ἄστυ λαβόντες, μετ' ἠδὲ
νῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὀμιλοῖ, ὅτι πολλὰ κίς ἂ μὴ τέχνη παρέχε ταῦ-
τα τύχῃ ἐδωρήσατο.

Φυγίαξ.

Ανὴρ φυγίης νοσῶν, ἠύξατο τοῖς θεοῖς εἰ Ἰαση-
θείη, βῆς ἕκατόν εἰς θυσίαν προσίσειμ. οἱ δὲ θεοὶ
πειράσασαι ἄστυ Βουλόμην, τῶ πάθους ἀπῆλλαξαν.
ὁ δ' ἄστυ, ἐπειδὴ βῶν ἠπόρει, σεατίνος βῆς ἕκατόν
πλάσας ὑπὸ τοῦ βωμοῦ θεῖς ὠλοκαύτωσεν. οἱ δὲ θεοὶ
Βουλόμην

Apollinem tentaturus ipsum. Atq; ideo comprehenso passerulo manu, & eo ueste contento, stetitq; proxime tripodē, ac rogauit deum, dicendo: O Apollo, quod manibus fero, utrū uiuum ne est an mortuum? Nam si mortuum diceret, uiuum ostensurus erat passerulū. Sin uiuum, statim suffocatum mortuū illum efficeret. Sed deus, maligna ipsius cognita mente ait: Vtrum uis heus tu facere, facito: penes te enim est illud facere, siue uiuum quod contines, siue mortuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, deum neq; decipi posse, neq; quicquam eum latere.

Piscatores.

17

Piscatores egressi ad uenationem cum multo tempore defatigati nihil cepissent, & ad modum tristabantur, & discedere apparabant: sed statim thunnus maximo quodam insectante pisce, in nauigium ipsorum insiluit: quo capto læti abiere.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ ars non præbuit, ea donasse fortunam.

Deceptor.

18

Vir pauper ægrotās uouebat dijs, si euaderet, boues centum in sacrificiū oblatorū: sed dei tētaturi, à morbo liberarūt, at ille surgēs quoniā bobus carebat, ex pasta boues centum à se formatos in ara positos sacrificauit, sed dei

h 4 ipsum

Βυλόμυθοι αὐτῶν ἀμύιαδα, ὄναρ ὡπλισάντες αὐτοὶ ἔ-
 που, ἀπελθεῖς εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τὸν δετὸν τόπον. ἐκεῖ
 δὲ ἀπικασ χιλίας εὐρήσεις. ἐκεῖνθ δὲ διυπνιδεῖς σὺν
 ἡδονῇ καὶ παρδῆ πρὸς τὸν ὑποδείχθηντα τόπον ἀξι-
 κτο, τὸ χρυσοῦ διόρυον. ἐκεῖ δὲ δὴ πεπραταῖς ποδι-
 τυχῶν, ὑπὸ αὐτῶν σαυελήθη. ἀλλος δὲ ἦδ'η, ἀφελῶνα
 τῶν πεπρατῶν εἶδο, χιλια χρυσοῖς τάλαντα δώσειν αὐ-
 τοῖς ὑπαιχνομένθ. ὡς δ' ἔκ' ὡπλισέτο, ἀπαχθεῖς ὑπὸ
 αὐτῶν ἀπεμπωλήθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψυδῶσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραῖ
 ναι τὸ θεῖον.

Βάτραχοι.

ΒΑτραχοὶ δύο γν' λίμνῃ γίνονται. θόρυος δὲ ξηραν-
 θέσις τῆς λίμνης, ἐκείνῳ καταλιπόντες, ἐπεξή-
 τερύετοραν. καὶ δὴ βαθεῖ ποδιέτυχον φρέατι, ὅπου ἰ-
 δῶν ἀτόρθθ θατόρω φησί. συγκατέλθωμεν ὡς τθ
 εἰς τόδε τὸ φρέαρ, ὃ δὲ ὑπολαβῶν εἶπεν, αὐτῶν τθ τὸ γν'
 θάδε ὑδωρ ξηρανθῆ, πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθθ δηλοῖ, ὅτι ὁ δειῖ ἀποδισκέπῃως πρῶσιγῆαι τοῖς
 πράγμασι.

Γόρῳ καὶ θανάτῳ.

ΓΕρωμ ποτε ξύλα τεμῶν ἔξ' ὄρους, κατὰ τῶν ὤμων
 ἀράμενθ, ἐπειδὴ πολλῶν ὀσίου ἐπικηδιμελίθ
 ἐβάδισεν, ἀπειρηκός, ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν
 θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ θανάτου δίδυς
 ὡπλισάνθ, καὶ τῶν αἰτίαν πωθανομελίον δὴ λῶ αὐ-
 τῶν καλοῖν, ὃ γόρῳ ἔφη, ἵνα τὸν φόρον ἴδῃσιν ἀφ' αὐ-
 θῆς

ipsum ulturi, in somnijs adfuerunt ei, dicētes: Abi ad littus ad eum locum, illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurū disquirens. Sed illic in piratas incidit ab ipsisq; comprehensus est. Captus ergo ut dimitteretur piratas orabat, mille auri talenta daturum ipsis promittens. Sed cum non crederetur abactus ab ipsis, diuenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat mendacijs hominum inimicum esse deum.

Ranæ.

19

RAnæ duæ in palude pascebantur, æstate autem siccata palude, illa derelicta, quærebant aliam: cæterum profundum inuenerunt puteū. Quo uiso, altera alteri inquit, descendamus heus tu in hunc puteum. Illa respondendo ait, Si igitur, & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

Affabulatio.

Fabula declarat non oportere incōsideratē res aggredi.

Senex & mors.

20

Senex quondam incisis in monte lignis, sac in humeros eleuatis, ubi multam uiam oneratus iuit, defessus & deposuit ligna, & mortem ut ueniret inuocabat. At morte ilico adstante & causam rogante, qua se uocasset: senex ait, ut onus hoc sublatum im-

h 5 poneres

Θῆς μοι.

Ἐπιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὤν, καὶ μυρίοις κινδύοις ποδιπδῶν δοκῆ θανάτου ὑπὸ θυμῆν, ὁμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἰρεῖται.

Γραῦς καὶ ἰατροῦς.

ΓΥΝΗ γραῦς ἀλγοῦσα εὖς ὀφθαλμοῦς, εἰσκαλεῖται τινα τῆν ἰατρῶν ὑπὸ μίση, συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὴ θόρα πδύσειν αὐτῶν, τὸν ὁμολογηθέντα μίσην αὐτῆς δώσειν, εἰ δὲ μὴ, μηδὲν δώσειν. γνέχερσε μὴν οὐκ ὁ ἰατρός τῆ θόρα πεία, καὶ ἡμόραν δὲ φοιτῶν ὡς τῶν πρὸ βύπην, καὶ εὖς ὀφθαλμοῦς αὐτῆ χρίων, ἐκείνης μισοαμῶς ἀναβλέπειν ἐχρύσις τῶν ὄρων ἐκείνῳ ὑπὸ τῆ χρίσματος, αὐτὸς γνέ τι τῆν οἰκίας σκιδῶν ὑφαιρούμενος, ὅσημόρα ἀπῆει. ἡ μὴν οὐκ γραῦς τῶν ἑαυτῆς ποδισίαν ἑώρα καὶ ἐκείνῳ ἐλατῆρ μὴν ὑπὸ τοσούτον, ὡς καὶ τέλει παντῆ πασιμ ἀντῆ θόρα πδύθεισιν μηδὲν ὑπολειφθῆναι. τοῦ δὲ ἰατροῦ εὖς συμφωνηθέντας μίσης αὐτῶν ἀπακίτωντος ὡς καθαρώς βλέπουσαν ἡδῆ, καὶ εὖς μάρτυρας πῆρα γαγόντες. μάλλον μὴ ἔν ἑσῶν ἐκείνη τανυῖ ὀδπῆν βλέπω. ἡνίκα μὴ γὰρ εὖς ὀφθαλμὸς γνόςον, πολλὰ τῆν ἐμῶν ἢ τῶν ἐμαυτῆ ἐβλεπομ οἰκίαν. νυῖ δὲ ὅτε με σὺ βλέπωμ φῆς, ὀδπῆν ἐκείνων ὄρω.

Ἐπιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῆν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πρῶτῆνσι, λανθάνουσι καὶ ἑαυτῶν τὸν ἑλεγχον ἐπιπώμενοι.

Γεωργός καὶ πᾶσιδου ἀντι.

Γεωργός

poneres mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem uitæ studiosum esse, & licet infinitis periculis immerfus, uideatur mortem appetere, tamen uiuere multo magis, quàm mori eligere.

Anus & medicus. 21

MVlier anus dolens oculos, conduxit medicum quendam mercede, conuentione facta si se curaret, pactam mercedem ei daturam: sin autem minime, nihil daturam. Aggressus est igitur medicus curam, quotidie uero accedens ad uetulam, & oculos ei ungens, cum illa nequaquam uidere posset ea hora ob unctionem, ipse uas aliquod ex domo auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam suppellectilè uidebat singulis dieb. minui, adeò ut tandè omnino liberatæ nihil relinqueret. At medico pactam mercedem ab ea efflagitante, quasi pure iam uidente, & testes adducente: Magis certe ait illa, nunc nihil uideo. Nam cum oculis laborabam, multa mea in mea uidebam domo, nunc autem cum me tu uidere inquis, nihil omnino ex illis uideo.

Affabulatio.

Fabula significat, prauos homines ex ijs quæ agant, ignaros contra seipos argumentum afferre.

Agricola & filij ipsius.

22

Agricola

Γεωργός τις μέλλων καταλύει τὸν βίον, καὶ Βα-
λόμην Θ' αὐτῷ παῖδας πῶσαν λαβῆν τῆς
γεωργίας, πρῶτα καλεσάμενος αὐτῶν, ἔφη, παῖδες ἐμοί,
ἐγὼ μὲν ἦδη τὸν βίον ὑπέξομι. ὑμεῖς δ' ἄπορ γν' τῆ
ἀμπέλῳ μοι ἐκρυπῆαι ζητήσαντες εὐρήσετε πάντα.
οἱ μὲν οὖν οἰθηγνότες θησαυρὸν ἐκεῖ που καταρωρῦχθαι,
πάσαν τὴν ἀμπέλῳ γλῶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ
πατρὸς κατέσκαψαν, καὶ θησαυρῶ μ' ἔποδ' ἐτύχου.
ἡ δὲ ἀμπέλ' Θ' καλῶς σκαφῆσα, πολλαπλασίονα τὸν
λαρπὸν ἀνέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' Θ' Διλοῖ, ὅτι ὁ κάματ' Θ', θησαυρός ὅστις αὐ-
θρώποις. Δουπότης καὶ Λιῦδου.

Ανὴρ τις ὑπὸ χειμῶν' Θ' γν' ἔφ' αὐτῷ πρῶτα εἰώ
ἀκλειφθεῖς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφα-
γη, εἶτα τὰς αἰγας. τῷ δὲ χειμῶν' Θ' ὑπὸ κρατῶντος, καὶ
αὐτὸν ὄργατας βῆς σφάξας, ἐθιούησατο. οἱ δὲ Λιῦδου ταῦ
τα ἰδόντες, διειλέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φύγωμεν ἀλλ'
ἡμεῖς γε γν' τεύθην. εἰ γὰρ τῶν ὄργατῶν βοῶν ὁ δειπότης
ἡμῶν ἔκ' ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' Θ' Διλοῖ, ὅτι τότες μάλιστ' ἀφύγειν καὶ φυλάτ-
τεται χρὴ, οἱ πινόντες δὲ τῶν οἰκείων ἀπέχονται.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Γυνὴ χῆρὰ τις ὄρνιν εἶχεν, λαθ' ἐκείλῳ ἡμόρῳ ὠόν
αὐτῆς πίκτουσαν. νομίσασα δὲ ὡς εἰ πλείους τῆ ὄρνι-
θι κειθὰς πρῶτάλλοι, δις τέξεται τὴν ἡμόρῳ, ἴσσο πε-
ποίκην. ἡ δ' ὄρνις πικελὴς γηρομένη, ἔδ' ἄπαξ τὴν ἡ-
μόρῳ τεκῆν ἡδυνάατο.

Επιμύ

Agricola quidam uita excessurus, ac uolens suos filios periculum facere de agricultura, uocatis ipsis ait: Filij mei, ego iam e uita discedo, uos aut si qua in uinea a me occulta sunt, quaesieritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem uinea terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non inuenerunt, sed uinea pulchre fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat laborem thesaurum esse hominibus.

Herus & canes. 23

Vir quidam a tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oueis comedit, hinc capras. Tempestate autem inualescente, & operarios boues iugulatos comedit. Canes uero his uisis, dixerunt inter se, sed fugiamus nos hinc. Si enim operarijs bubus herus noster non abstinet, quo modo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, eos maxime fugere & cauere oportere, qui neq; suis abstinent.

Mulier & galina. 24

Mulier quaedam uidua gallinam habebat, singulis diebus ouum sibi parientem: rata uero si plus gallinae ordeï proijceret, bis parituram die, hoc fecit. Sed gallina pinguefacta ne semel quidem die parere potuit,

Affa

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ Διδοῖ, ὅτι οἱ ὄρα πλεονεξίαν ἔῃ πλείονω ἔπιθυμῶντες, καὶ τὰ πρῶντα ἀρβιάλασι.

Κυυόσληκρος.

 Ηχθείς τις ὑπὸ Κλυός, ἠρίασόμενον ποδίει ζετῶ. ζήτυχῶν δὲ τις αὐτῶν, καὶ γνοὺς ὁ ζετῆς, ὦ οὐτ' εἶπεν, εἰ σώζεσθε βούλει λαβῶν ἀρῆτον, καὶ πρῶτον τὸ αἶμα ἐλ πληγῆς ἐκμάξας, τῶν δὲ κόντι Κλυὸ φαγεῖν ἐπίσθ'. ἰακκῆσιν' γελάσας ἔφη, ἀλλ' εἰ ὅσον ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων ἔῃ γῆ τῆ πόλει Κλυῶν δληθῶαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ Διδοῖ, ὅτι καὶ ἔῃ ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ θυρῶ γετόμνοι, μᾶλλον ἀδικεῖν πρῶξάμονται.

Νεανίσκοι καὶ μαγείρ'.

 Ὑο νεανίσκοι μαγείρῳ παρεκάθλωτο. καὶ δεῖ τῶ μαγείρου πόρι τι ἔῃ οἰκείων ὄργων ἀσχολημένον, ἄτορ' τούτων μὲρ' τι ἔῃ κρεῶν ὑφελόμεν', εἰς τὸν θατόρ'σ καθῆκε κὸλπον. ὡπρσραφῆτος δὲ τῶ μαγείρ'σ, καὶ τὸ κρεῖας ὡπρσραφῆτος, ὁ μὲν εἰληφῶς ὡμνε μὴ ἔχει, ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφῆσ. ὁ δὲ μάγερ' ἀιδόμεν' πλὴν Κλυοργίαν αὐτῶν εἶπεν. ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε, τὸν γ' ὡπρσραφῆτος θεοῦ σῶπρου λήσεσθε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ Διδοῖ, ὅτι καὶ ἀνθρώπους ὡπρσραφῆτες λάθωμεν, ἀλλὰ τὸν γ' θεοῦ ὁ λήσομεν.

Εχθροί.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, qui ob auaritiã pluriũ sunt appetentes, & quæ adsunt, amittere.

Morsus à cane.

25

Morsus à cane quidam medicaturũ circuibat quærẽs, cum autem occurrisset quidam ei, & cognosceret quod quærebat, Heus tu ait: si sanari uis, accipe panem, atq; eo sanguinem uulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum præbe. Et is ridendo, ait, sed si hoc fecero, oportebit me ab omnib. qui in urbe sunt canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat prauos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam iniuriam exacui.

Adolescentuli & cocus.

26

Duo adolescentuli apud cocũ assidebant, & coco in aliquo domestico opere occupato, alter horũ partem quendam carnĩũ subreptam in alterius demisit sinum. Conuerso autẽ coco, & carnem quærente, qui abstulerat, iurabat nõ habere: qui autẽ habebat, non abstulisse. Cocus uero cognita malicia ipsorũ ait, Sed etsi me latueritis, peieratum deum non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quòd licet homines peierantes lateamus, deum tamen non latebimus.

Inimici.

27

Duo

ΔΥΟ ΠΙΝΕΣ ἀλλήλοισ ἐχθραίνοντες, ὡδήει ἑαυτῆς νεώς ἐπλεον. ὡρ ἄτορθε μὲν ὡδήει ἑαυτῆς πρύμνης, ἄτορθε δὲ ὡδήει ἑαυτῆς πρῶρας ἐκάθητο. χαιμῶνθε δὲ ὡνήγμο μὲν, καὶ ἑαυτῆς νεώς μελλόσης ἠδὲ κατὰ ποντίξειν, ὁ ὡδήει ἑαυτῆς πρύμνης τὸν λευκορνήτω ἤρω, πότορον τῶν μῶρων τοῖς πλοῖσις πότορον μέλλει κατὰ βαπτίξειν. τοῖ δὲ τῶν πρῶραν εἰπόντο, ἀλλ' ἐμοὶ γε οὐκ ἔστι λυπηρόν, εἰ πῶρ ὁ θάνατο, εἴγε ὄρα μὲν μελλῶ πῶρ ἐμῶ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἑαυτῶν βλάβης φροντίξουσιν, εἰ οὐκ ἐχθρὸς μόνον ἰδίῳσι πῶρ ἀπὸ τῶν κακῶν μὲν.

Αἴλουρο καὶ μῦες.

ΕΝ ΟΙΚΙΑ ΤΙΝΙ ΠΟΛΛῶν μῶν ὄντων, αἴλουρο ὄρα γενὸς ἠκῆν γνῶσθαι, καὶ λαβὴν αὐτῶν συλλαμβάνων κατῆδιον. οἱ δὲ, καὶ ἑκάστῳ ἑαυτοῦ ἀναλισκομένους ὄρωντες, ἔφασαν πῶρ ἀλλήλους, μηκέτι λάτῳ κατέλθωμεν, ἵνα μὴ παντῶν ἄρα ἀπὸ μῶν. τοῖ γὰρ αἴλουρος μὴ δυνάμενος διδύρο δξικνεῖται, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ αἴλουρο μηκέτι τῶν μῶν λατῶντων, ἔγνω διῶν ὡνῶρας αὐτοῦ σοφίζομεν ἑκαλέσασθαι. καὶ διῶν πατήρα τινὸς ἑαυτὸν ἀνάβας ἀποκώρησε, καὶ πῶρ ποιῆτο νεκρὸν εἶν. τῶν δὲ μῶν τις πῶρ ἀκύνφας, καὶ ἰδίῳν αὐτῶν, ἔφη, ὡ ὄρα καὶ θύλαξ γῆν, ὅ πῶρ σε λούσομαι σοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν ἑαυτῶν μαχθῆναι πειρασθῶσιν, οὐκέτι ἀπὸ τῶν ὄρα πατῶν τοῦ τῶν ἑαυτῶν.

DVO quidam inter se inimici, in eadem nauē nauigabant, quorum alter in puppi, alter in prora sedebat. Tempestate autem superueniente, & naue iam submergenda, qui erat in puppi gubernatorē rogabat, utra pars nauē prius obruenda esset. Cumq; ille prora dixisset. Sed mihi non erit graue, ait, mors, si uisurus sum ante inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocumentum curare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos.

Felis & mures.

28

IN domo quadam cum multi essent mures, felis eo cognito iuit eò, ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie cum se absumi uiderent, dixerunt inter se: ne posthac infra descendamus, ne penitus pereamus: nam si felis nō potest huc uenire, nos salui erimus. Sed felis non amplius muribus descendentibus, decreuit per astutiam eos fallens euocare. Cæterū conscenso pessulo quodam, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus, uisoq; eo, inquit: Heus tu, & si faccus fieres, non te adibo.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines, cum aliquorum prauitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

Αλώπηξ καὶ πίθηκος.

ΕΝ σαυόδω ποτε τῶν ἀλόγων ζώων ὤρχησατο πίνθηκος, καὶ οὐδουκίμης, βασιλεὺς ὑπὸ αὐτῶν ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτῶν φθονήσασα, ὡς γὰρ τινε παγίδι ἑρέας ἐθέασατο τὸν πίθηκον λαβῆσα, γῆτοῦθα ἠγαγῆν, ὡς εὐροὶ μὲν αὐτὴ λέγασα θησαυρὸν ἴσθην, μὴ μὲν τοὶ καὶ χεῖρα δαα αὐτῶν. τῶν βασιλεῖ γὰρ τῶν τῶν ὁ νόμος δίδωσι. καὶ πρὸ τρέπεσθαι αὐτῶν, ἅτε δὴ βασιλεία, τὸν θησαυρὸν ἀνελέδα. ὁ δ' ἀποδισκίῃ πῶς πρὸσελθῶν, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἴξαπατήσασαν ἐμέμφεσθαι τὴν ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτῶν, ὡς πίθηκε, τῶν αὐτῶν σὺ μωρίαν ἔχωρ, τῶν ἀλόγων βασιλίσσις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ πρᾶξι πῶς ἀποδισκίῃ πῶς ὑπὸ χειρῶν τε, ὁ δὲ συχῆμασι πρὸς πῶς.

Θάωνος καὶ δελφίνου.

ΘΥΝΟΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΣ ὑπὸ δελφίνου, καὶ πολλῶν τῶν ῥοίω φερόμενον, ἐπειδὴ κατὰ λαμβάνετα ἐμελλῆν, ἔλαθῆν ὑπὸ σφοδρῆς ῥύμης ἐκπεσὼν εἰς πηγαῖον. ὑπὸ δὲ φερόμενος ῥύμης καὶ ὁ δελφίνου αὐτῶν σωεξώκειλῆν. ὁ δὲ θάωνος ὑπὸ τῶν φεῖς, καὶ λειποψυχῶντα τῶν δελφίνου ἑώρακῶς, εἶπῆν. ἔκτε μοι ὁ θάωνος λυπκρὸς, ὁρῶντι τὸν αἰτίου γεγονότα μοι τῶν σὺ ἐμοὶ ἀρθνήσονται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ῥᾶδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φερούσι, ὡς τούτων αἰτίους ὁ δὲ συχῶν τε ὁρῶντα.

Vulpes & simius. 29

IN concilio quondam irrationalium animantium saltauit simius, & approbatus, rex ab ipsis electus est. Vulpes autē ei inuidens, ut in casse quodam carnē uidit, simium secum illuc duxit, quòd inuenisset ipsa thesaurum illum: dicens, non tamen & uti eo, quippe quem lex regi tribueret: atq; hortata est ipsum ut regem, thesaurum accipere. At ille incōsiderate profectus et captus à casse, quòd decepisset, accusabat uulpem. Illa autem ei, O simie talem tu habens dementiam, brutis dominaberis.

Affabulatio.

Fabula significat eos qui actiones aliquas incōsulte aggrediuntur, in infortunia incidere.

Thunnus & delphin. 30

THunnus delphino persequente, magno impetu ferebatur. Cum capiendus foret, incius ob uehementem impetum decidit in insulam quandā. Ab eodem uero impetu & delphin cum eo eiectus est. Thunnus autem conuersus, cum agentem animam delphinum uidisset, ait: Non amplius mihi mors molesta est, cum eum uideam, qui mihi causa fuit ipsius, unā mecum perire.

Affabulatio.

Fabula significat facile miserias ferre homines, si eos qui illarum autores fuerunt, infeliciter agere uideant.

Ἰατρός καὶ νοσῶν.

Ιατρός νοσοῦντα ἐδράσθουε. τῷ δὲ νοσῶντι ἀρθε
 νόνησθ, ἐκείνησθ πρὸς σὺν ἐκκομίζοντας ἔλεγμα, οὐ
 τος ὁ ἀνδρωπος εἰ οἶνυ ἀπέιχθ, καὶ κλυσιήροισι ἐχρηστο,
 ἐκ αὐτῆσθ θνήκει. τῷ δὲ πρὸντων ἰπολαβῶν ἴσθ ἐφη, βέλ
 ἴσει, ἐκείσε σε ταῦτα νυῦ λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελος ἐ
 σθ, ἀλλὰ τότε πρᾶνεῖσθ, ὅτε τῶτοις χρῆσθαι ἠδύατο.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθσθ δηλοῖ, ὅτι δεῖ σὺν θίλους, γνῆ καὶ ἀνάγκησθ
 τὰς βουθείας πρᾶχειν.

Ἰξούτις καὶ ἔχισ.

Ιξούτις ἰξὸν ἀναλαβῶν καὶ καλάμυς, πρὸς ἔχραν
 ἰξὸν ἰδῶν δὲ κίχλαν ἐφ' ὑψηλῶσθ δρόμωσθ καθε
 ζομῶν, καὶ σὺν καλάμυς ἀλλήλοισι ὑπὶ μῆκος σιωπέ
 ψας, ἀνω πρὸς αὐτῶσθ συναθεῖν βυλόμηνσθ ἐφείρα.
 ἐν δὲ λαθῶν ἔχρη κοιμωμῶν ἰσὸν πόδας ἐπάτησε.
 ἐλ δ' ὀργισθείσθσθ δακνούσθσθ αὐτῶσθ, ἐκείνησθ ἠδη λει
 ποψυχῶν ἔλεγε. δύσεισθσθ ἐγὼ, ἔτρωον γὰρ θηροδύσα
 βυλόμηνσθ, αὐτὸσθ ὑφ' ἔτρωσθ ἠχρδύθω εἰς θανάτῶσθ.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθσθ δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πείλας ὑπὲρ λδύοντο, λαν
 θάουσι πολλάκις ὑφ' ἔτρωσθ τῶτ' αὐτῶσθ πάχοντες.

Κάτωρ.

Ο Κάτωρ ζῶν ἐσι τε τράπου, γνῆ λίμνας τὰ πολ
 λά διατώμηνε, οὐ τὰ αἰσθδία φασιμ ἰατροῖσθ χη
 σιμα εἶν. οὐτῶσθ ἐν ἐτωειδαν ἰσὸν ἀνδρῶντων διακόμηνος
 καταλαμβάνηται, γινώσκων οὐ χείρ διακίετα, ἀπο
 τεμῶν τὰ ἑαυτῶσθ αἰσθδία εἰσθ πρὸς σὺν δύνοντες, καὶ
 ὄωτσωτθείας τυγχάνει.

Ἐπιμύθιον

Medicus & ægrotans.

31

Medicus ægrotum curabat, ægroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic si uino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interisset. Quidā autē ex ijs qui aderāt respōdendo ait: Optime, non oportebat te hæc nunc dicere, cum nulla utilitas est, sed tunc admonere, cum his uti poterat. Affabulatio. Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia.

Auceps & uipera.

32

Auceps uisco accepto & arundinibus, aucupatū egressus est. uiso autē turdo super alta arbore sedēte, et arundinib. inter se in lōgitudine cōiunctis, sursum eū cōprehensus suspiciebat. Ceterū ignarus uiperā dormientē cōculcauit. Hæc uerò irata momordit ipsum. Ille iam agens animā dicebat: Me miserū, aliū enim captaturus, ipse ab alio captus sum ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat eos, qui proximis insidiātur, ignaros sæpe ab alijs idipsum pati.

De fibro.

33

Fiber animal est quadrupes, in stagnis ple-runq; degens, cuius pudenda dicunt usui esse medicis. Hic igitur cum ab hominibus persequentibus iam capiendus sit, cognito cuius gratia petatur, ab scilla sua pudēda proijcit persequentibus, & sic salutem consequitur.

i 3

Affabula.

Ἐπιμύθιοι,

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὑπὲρ ἑαυτῶν σωτηρίας, ὑδὲν λόγου τῶν χημάτων ποιῶνται.

Κύων καὶ μάγειρος.

Κ ὧν εἰσηκδήσας εἰς μαγειρεῖον, καὶ τοῦ μαγείρου ἀσχολευμνίου, καρδίαν ἀρπάσας ἐφυγῆ. ὁ δὲ μάγειρος ὑπὸν γραφεῖς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα εἶπεν. ὦ οὗτος, ἴδι ὡς ὅπου πορὸν αὐτῆς, φυλάξομαί σε. οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύθιοι.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

Κύων καὶ λύκος.

Κ ὧν πρὸ ἐπαύλεως πινθ' ἐκάθισθε. λύκου δ' ὑπὸν ἀραμόντος, καὶ βρῶμα μέλλοντος δύσειν αὐτὸν, ἐδῆτο μὲν αὐτὸν καταθῦσαι. νῦν μὲν γὰρ φησι λεπτός εἰμι καὶ ἰχνός. αὐτὸν δὲ μικρὸν ἀναμείνης, μέλουσι οἱ ἐμοὶ δεσπότῃ ποιήσειν γάμους. ἀλλὰ γὰρ τίμιον καὶ πολλὰ φαγῶν, πικρὸν δὲ ἐσομαι, καὶ σὸς ἢ ἀδύτορον βρῶμα γρηύσομαι. ὁ μὲν οὖν λύκος πεθερὸς, ἀπὸ ἡλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὗρεν ἄνω ὑπὸ τοῦ δώματος τὸν λύκα καθύδουτα, καὶ σὰς κατατῶν, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλε, ὑπομνήσκων αὐτὸν τῆν σωθηκῶν. καὶ ὁ λύκος, ἀλλ' ὦ λύκε εἴ ποταποτὸν δε πρὸ τῆς ἐπαύλεως με ἴδεις καθύδουτα, μηκέτι γάμους ἀναμείνης.

Ἐπιμύθιοι.

Ο μῦθος

Affabulatio.

Fabula significat homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

Canis & cocus,

34

CAnis irrumpens in culinam, et coco occu-
pato, corde arrepto fugit. At cocus con-
uersus, ut uidit ipsum fugientem, ait, Heus
tu scito ubi tu fueris, me te obseruaturum:
non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti po-
tius.

Affabulatio.

Fabula significat saepe nocumenta hominibus
documenta esse.

Canis & lupus.

35

CAnis ante stabulum quoddam dormie-
bat: cumq; lupus irrupisset, & deuoratu-
rus eum esset, rogabat, ne tunc se mactaret.
Nunc enim, inquit, tenuis sum & macilentus:
si autem parumper expectaueris, mei domini
facturi sunt nuptias, & ego tunc multa de-
pastus, pinguior ero, & tibi suauior cibus fiam.
Lupus igitur persuasus, abiuit. Post aliquot
dies reuersus, inuenit superius super domus
recto canem dormientem, & stans inferius ad
se uocabat, admonens eum foederis. Et ca-
nis: O lupe, si posthac ante stabulum me uide-
ris dormientem, non amplius expectes nu-
ptias.

Affabulatio.

Ο μῦθος δὲ Διλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν πρὸς τὴν κινδυνώδυστον σωθῶσι, εἰς βίαν αὐτῶν φυλάττουται.

Κύων καὶ ἀλεκτρονῶν.

Κύων καὶ ἀλεκτρονῶν ἑταίρειαν ποιησάμενοι, ὠδύου. ἐσπύρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν ἀλεκτρονῶν ὕδρι δολύφου ἐκάλυπτον ἀναβάς, ὁ δὲ κύων πρὸς τῆ ρίζῃ τοῦ δολύφου κοίλωμα ἔχοντος. τοὶ δὲ ἀλεκτρονῶν καὶ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντες, ἀλώπηξ ἀπέσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ εἶσα κιάτωσιν, πρὸς αὐτὴν καταλθεῖν ἠξίς, ὠδιθυμῆν γὰρ ἀγαθῶν οὕτω φωνῶν ζῆλον ἔχου ἀσπείσειν. τοὶ δὲ εἰπόντες τὸν θυμωρὸν πρότερον διυπνίσαι ὑπὸ τῶν ρίζων κινδυνώδυσται, ὡς ἐκάνθον αὐτοῖς καταλθεῖν. ἀκέννης ζιτούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων ἀέφνης πωδήσας, αὐτὴν διεσπείραξε.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ Διλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων αὐτὸν ἐχθρὸς ἐπιλήθοντες, πρὸς ἰσχυροτέρους πᾶσι πρᾶξιζόμενοι.

Λέων καὶ βάρβαρος.

Λέων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεσπάρεν πρὸς τὴν φωνῶν, οἷον μὲν μέγα τε ζῆλον εἶν. πρὸς μείνονας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν πωδήθοντα ἐν λίμνῃ, πρὸς αὐτὸν καταπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ Διλοῖ, μὴ δεῖν πρὸς ὅψιν δὲ ἀποῆς μόνως παρὰ τῆς δαί.

Λέων καὶ ὄντι καὶ ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄντι καὶ ἀλώπηξ, κρινωνίαν ποιησάμενος

Fabula significat prudentes homines cum aliqua in re periclitati, salui facti fuerint, cauere ab ea quam diu uixerint.

Canis & gallus. 36

CAnis & gallus inita societate iter faciebāt, uespera autē superueniente, gallus cōscensa arbore dormiebat, at canis ad radicē arboris excauare. Cum gallus ut assolet noctu cātasset, uulpes ut audiuit accurrit, & stans inferius ut ad se descenderet rogabat, quòd cuperet commendabile adeò cantu animal complecti. Cum autē is dixisset, ut ianitorem prius excitaret ad radicem dormientem, ut cum ille aperuisset, descenderet. Et illa quærente ut ipsum uocaret, canis statim profiliens eam dilacerauit.

Affabulatio.

Fabula significat prudentes homines inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

Leo & rana. 37

LEo audita aliquando rana ualde clamāte, uertit se ad uocem, ratus magnum aliquod animal esse: parumper autem expectando, ut uidit stagno egressam, accedens propius proculcauit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere ante, quam uideas uoce sola perturbari.

LEO, & asinus, & uulpes. 38

Leo, & asinus, & uulpes inita societa-

σάμμοι, ἔζηλον πρὸς ἄγρην. πολλῆς οὖν θήρας συλλήφθεισιν, προσέταξεν ὁ λέων ἔθ' ὄνω δὲ λείμ αὐτοῖς. ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῆν ἴσων, ἐκλέξατο τούτους πρὸν τρέπετο. καὶ ὁ λέων θυμηθεὶς, τὸν ὄνομα κατέφαγγεν. εἶτα τῇ ἀλώπεκι μερίδα ἐκέλευσεν. ἢ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σαρδύσασα, ἐαυτῇ βραχὺν κατέλιπεν. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτῷ, τίς σε ὦ βελτίστη διαρῆμ οὕτως ἐδίδαξεν; ἢ δ' εἶπεν, τὸ ὄνομα συμφορὰ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῆν πέλαις δυσυχήματα.

Λέων καὶ ἀρκτός.

Λέων καὶ ἀρκτός ὁμοῦ βοιωδύρω ποδίτυχόντες, ποδί τούτους ἐμάχοντο. δεινὸς οὖν ἔπε' ἀλλήλων διατεθγῆτες, ὡς ἐκ τῆ πολλῆς μάχης καὶ σφοδρινάσαι, ἀπαυδίσαντο ἐκεῖνο. ἀλώπεξ δὲ κύκλω ποδίδουσα, πεπρωκῆτας αὐτοῦ ἰδούσα, καὶ τὸ βένδυρον γνῆ ἔθ' ἐμισω λείμνον, ἔσπερ ἔλα μίση ἀμφοῖν διαδραμῶσα καὶ ἀρπάσασα, φύγασα ἄχρη. οἱ δὲ, βλέποντες ἢ αὐτῷ, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀνακλιῶσαι, δειλάσαι ἡμεῖς εἶπομεν ὅτι δὲ ἀλώπεκα ἐμοχθῶμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄλλων κοπῶντων, ἄλλοι ἰδρδαίνουσι.

Μάντις.

Μάντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο. ὡς αὐτὸς δὲ πινος αἴφνης καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἰτῆ οἰκίας αὐτοῦ θυεῖδες ἀναπεπῆαμενάαι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ γῆδον ἀφρημενάαι, ἀντιπῆοσέ τε σφάξας,

καὶ

tegressi sunt aduenandum. Multa igitur præda capta, iussit leo asino ut diuideret sibi: at ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerēt eos hortabatur. Et leo iratus asinum devorauit. Inde uulpi ut diuideret iussit: illa uero in unam partem omnibus congestis, sibi minimū quiddam reliquit. Tum leo ipsi, Quis te ô optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

Leo & ursus.

39

LEo & ursus simul magnum nacli hinnulum, de eo pugnabant. Grauius igitur à se ipsis affecti, ut ex multa pugna etiam uertigine corriperebantur, defatigati iacebant. Vulpes autem circumcirca eundo, ubi prostratos eos uidit, & hinnulum in medio iacentem, hunc per utrosq; percurrendo rapuit, fugiensq; abiuit. At illi uidebant quidem ipsam, sed quia nō poterant surgere, nos miseros dicebant, quia uulpi laborauimus.

Affabulatio.

Fabula significat alijs laborantib. alios lucrari.

Vates.

40

Vates in foro sedēs diserebat: cū autē superuenisset quidā derepēte et nūciaisset quòd domus ipsius fenestræ apertæ omnes essent, & quæ intus ablata omnia, exiliuit suspirando

&

καὶ δρομαῖοί η̅ι. τρέχοντα δέ τις αὐτῶν διασέμενος,
ὡς τὸ εἶπεν, ὁ τὰλλότρια πράγματα πρὸς ἀνάμει-
πα γυμνολομῶν, τὰ σαυτοῦ δ' ὑπεμαυτοῦς.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τῶν μὲν ἑαυτῶν βίου φαύλως διοικῶ-
ντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐταῖς πρὸς σκλήντων πρηνοῦσιν αἰ-
ρωμένων.

Μύρμηξ καὶ πόδισδρά.

Μύρμηξ διψήσας, κατελθὼν εἰς τὴν γλῶσσαν, παρα-
συρεῖς ὑπὸ τὸ ῥόδιμα τὸ ἀπεωνίγχε. πόδι-
σδρά δὲ ὄψιν διασαμνίη, ἡλῶνα διγύδου πόδιελούσα,
εἰς τὴν τὴν γλῶσσαν ἔρριψεν, ἐφ' ἧ καὶ καθίσας ὁ μύρμηξ διε-
σάθη. ἰφλυτῆς δέ τις μετὰ τοῦτο τοῦ καλάμους συυθείς,
ὕδρι τὸ τὴν πόδισδράν συλλαβεῖν η̅ι. τοῦτο δ' ὁ μύρμηξ
ἑωρακῶς, τῶν τῶν ἰφλυτῆς πόδια ἔδρακον. ὁ δὲ ἀλγίστας,
τὸς τε καλάμους ἔρριψε, καὶ τὴν πόδισδράν αὐτίκα φυ-
γῆν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δειλοί, ὅτι δὲ τοῖς διόργεταῖς χείρει ἀρδισθ-
ναι.

Νυκτεῖς καὶ βάτος τῶν αἰθῶν.

Νυκτεῖς καὶ βάτος καὶ αἰθῶν ἐταιρείαν ποικι-
σάμηναι, ἐμποικίον διέγνωσαν βίου ζῆν. ἡ μὲν
οὐκ νυκτεῖς ἀργύριον δανεισαμένη, ἡ ἀδῆκον εἰς τὸ
μίσθον, ἡ δὲ βάτος ὄψιν τὰ μετ' ἑαυτῆς ἔλαβον, ἡ δὲ
αἰθῶν τρίτη χαλκόν, καὶ ἀπέπλουσαν. χαμῶν δὲ
σφοδρῶς γυμνολομῶν, καὶ ἐλινεῶς πόδιτραπέσις πάν-
τα ἀπολείσαντο, αὐτοὶ ὕδρι τὴν γλῶσσαν διεσώθησαν.
ὅς ἐκείνου τίνων ἡ μὲν αἰθῶν τοῖς ἀεγματοῖς αἰεὶ πα-
ρῶσθον, μὴ που τῶν χαλκῶν ἐκβάλλῃ ἢ θάλαττα. ἡ δὲ

& currendo ibat. At cum quidā uidisset ipsum currentē: heus tu inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non præuaticinabare?

Affabulatio

Fabula in eos qui cum suam uitam praeue gubernant, quæ nihil ad se attinent præscire conantur.

Formica & columba. 41

Formica sitiens descendit in fontem, ac tracta à fluxu, suffocabat. Columba uero hoc uiso, ramum arboris acceptum in fontem proiecit, super quo sedēdo formica, euasit. Auceps autem quidam post hoc calamis compositis ad columbam cōprehendendum ibat. Hoc autem uiso, formica aucupis pedē momordit, qui dolens & calamos proiecit, et ut columba fugeret, autor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio & rubus & mergus. 42

Vespertilio & rubus & mergus in ita societate, mercatoriā decreuerunt uitā agere. Itaque uespertilio argentum mutuata, proiecit in mediū, rubus uestē secum accepit, mergus tertius æs, & nauigauerūt. Tempestate autē uehementi oborta, & nauis euersa, omnib. perditis, ipsi in terrā euaserūt. Ex illo igit̃ mergus littoribus semper affidet, nū quopiam æs eiciat mare.

Vesper-

νυκτορίς αὐτὸν δαυεῖσας φοβεμένη, φη μὲν ἡμδράς ὁ φαῖ
νετα, νύκτωρ δ' ἰδί νομῶ ἔξεισιρ. ἡ δὲ βάτος, φη τῆν
πρῶντων ἐοδῆτος ὑπὸ λαμβάνετα, εἰ που τῶ οἰκείων
ὑπὸ γνοῖν ζῆτισα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ποδὶ ἀσπυδία ζομν, τότῃς ὄνυσε
ρομ ποδὶ πίπτομν.

Νοσῶν καὶ ἰατροῦ.

Νοσῶν τις καὶ ὑπὸ τῆ ἰατροῦ ὄρωτῶ μιν ὅπως
διετηρήθη, πλείον εἶπε τῷ δέοντος ἰδρωκγῖαι. ὁ
δὲ ἀγαθὸν ἔφη τῷ τ' εἶν. ἐκ δὲ οὐτόσ δὲ παρ' αὐτῷ πά
λιμ ὄρωτῆθεις ὅπως ἔχε, φείκη συχεθεις εἶπε σφοδρῶς
διατετιν ἀχθαί. ὁ δὲ, καὶ τῷ τ' ἀγαθὸν ἔφησεν εἶν. ἐκ δὲ
τρίτων αὐθεις, ὅπως διεγύρω, εἶπεν ὑδρῶ ποδὶ πε
πῶκγῖαι. ὁ δὲ, καὶ ἄλλο πάλιμ ἀγαθὸν εἶπεν εἶν. εἶτα τῷ
οἰκείων πινὸς αὐτὸν ὄρωτῆσαντῶ, ὅπως ἔχεις; ἐγὼ εἶ
πεν ὡ οὐτος, ὑπὸ τῆν ἀγαθῶν ἀπόλυμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῆν ἀνθρώπων συχδράνο
μν, αὐτὸν πῶς χέτω ἀεὶ βυλομῖος λέγειμ.

Ξυλομῖος καὶ ἐρμῆς.

Ξυλομῖος τις παρὰ τῶ ποταμῶ τὸν οἰκείον
ἀπέβαλε πέλεκιω. ἀμχανῶν τῶν πρῶ τῶ
ὄχθω καθίσας ὠδύρω. ἐρμῆς δὲ μαθῶν τῶ ἀτίαν,
καὶ οἰκείρας τὸν ἀνθρώπου, καταδύς εἰς τὸν ποτα
μὸν χρυσοῦ ἀλλύεγκε πέλεκιω, καὶ εἰ οὐτός ὄσιν ὄμ
ἀπὸ λδρην ἦρω. τοῦ δὲ μὴ ἄλλο εἶναι φαμῖνου, αὐ
θεις καταβῆς ἀργυροῦ ἀνεμόμισε. τῷ δὲ μηδὲ ἄλλο
εἶναι τὸν οἰκείον εἰπόντῶ. ἐκ τρίτου κατὰ βῆς ἐκείσιν
τὸν

Vespertilio uero creditores timens, interdium non apparet, noctu ad pabulum exit. Rubus prætereuntium uesti inhæret, sicubi suam cognoscat quærendo.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea quibus incumbimus in posterum recidere.

Aegrotus & medicus.

93

A Egrotus quidam à medico rogatus, quomodo ualuisset: Plus, ait, quàm oporteret sudasse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundò uero ab ipso iterum rogatus quomodo habuisset, horrore correptum ait ualde concussum fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. tertio rogatus quomodo ualuisset, ait in intercutem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

Affabulatio.

Fabula significat maxime ex hominibus odio haberi, qui in gratiam semper loqui student.

Lignator & Mercurius.

94

Lignator quidam apud fluuium suam amisit securim: inops igitur consilij iuxta ripam sedendo plorabat. Mercurius autem intellecta causa, & miseratus hominem, urinatus in fluuium auream sustulit securim: & an hæc esset quam perdiderat, rogauit. Illo non eam esse dicente: iterum urinatus, argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente. Tertio urinatus, illam ipsam

τὸν οἰκῆον ἀνώλεγκε, τὸ δὲ ὄψον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀφ-
 λωλότεν φαρμῶν, ἔρμῆς ἀποδεξάμενθ' αὐτὸ τὴν δι-
 καιοσυλίῳ, πάντας αὐτῶν ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγε-
 νόμενθ', πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ συμβαίντα διεξελί-
 λυθην. ὣρ εἰς τις τὰ ἴσα διαπράξαδαι ἐβουλόσατο,
 καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν ἔλθῳ, καὶ τὴν οἰκίαν ἀξίνῳ
 ἐξεπίτηδου ἀφίει εἰς τὸ ῥόθυμα κλαίῳ ἐκάθητο. ὑπ-
 φανείς οὖν ὁ ἔρμῆς κακείνου, καὶ τὴν αἰτίαν μαθῶν τὸ
 θρήν, καταβάς ὁμοίως χρυσῶν ἀξίνῳ ἐξώλεγκεν, καὶ
 ἦρθ' εἰ ταύτῳ ἀπέβαλε. τὸ δὲ, σὺν ἕδονῃ, ναὶ ἀλη-
 θῶς ἢ δ' ὄσι, φήσαντ', μῖσῆσας ὁ θεὸς τὴν ἑσάυτῳ
 ἀνάδειξαν, ὃ μόνου ἐκείνῳ κατέχην, ἀλλ' ὅδ' ἐτὴν οἰ-
 κίαν ἀπέδωκην.

Επιμύθιοι.

Ὁ μῦθ' ἀηλοῖ, ὅτι ὅσων τις δικαίοις τὸ θεῖον σωμαίρε-
 ται, τοσῶτον τοῖς ἀδίκουσι γίαν πῦτου.

Ὁνθ' καὶ κηπωρός.

ΟΝθ' ἔπαρε τὸν μῦθ' κηπωρῶν, ἐπειδὴ ὀλίγα
 μὲν ἦεν, πλείστα δ' ἐμόχθει, ἤνυξατο τῶν δι' ὧς
 τε τὸ κηπωρῶ ἀπαλλαγίει ἐτόρῳ ἀπεμπωληθῶαι
 δεσπότι. τὸ δὲ διὸς ἐπακούσαντ' καὶ κελύσαντες
 αὐτὸν κούραμει πρῶθῳ, πάλιν ἐδυσφόρει, πλείον ἢ
 πρότορον ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πηλόν, καὶ τὰς κούρα-
 μας κομίζων. πάλιν οὖν ἀμείψαι τὸν δεσπότην ἐκε-
 τδύει, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλεῖται. εἰς χείρονα τοῖ-
 νου τῶν πωτόρων δεσπότην ἐμπέσωρ, καὶ ὄρων τὰ
 παρ' αὐτὸν πρῶθῳ μετὰ συναγμῶν ἔφη, οἴμοι τῶν
 ταλαιπώρων. βέλπιον μὲν μοι παρὰ τοῖς πωτόροις δε-
 σπότης μόνειμ. ὅστις γὰρ ὧς ὄρω, καὶ τὸ δόρυμα με κα-
 τέρχεται

ipsam sustulit: illo hanc uere esse deperditam dicente. Mercurius probata ipsius æquitate, omnes ei donauit. Ille profectus omnia socijs quæ acciderant, narrauit. Quorum unus eadem facere decreuit, & ad fluuium profectus, & suam securim consultò demisit in profluentem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi: & causa intellecta ploratus, urinatus similiter auream securim extulit, & rogauit an hanc amisisset. Illo lætabundo, & uere hæc est dicente, perosus deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, quantum iustis deus auxiliatur, tantum iniustis esse contrarium.

Asinus & hortulanus.

Asinus seruiens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum laborabat, precatus est Iouem, ut ab olitore liberatus, alteri uenderetur domino. Cum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo uendi, iterum iniquiore animo perferebat, quam prius, onera, & cœnum, & tegulas ferens. Rursus igitur, ut mutaret dominum rogauit, & coriario uenundatus est. Peiorem itaque prioribus herum nactus, uidens quæ ab eo fierent, suspirando ait: hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heroes manere. hic enim, ut uideo, & pellem meam ok perabitur.

τοργάσεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι τότε μάλιτα αὐτὸ πλοτῶρους δε-
απότας οἰκίται ποθεῖσι, ὅταν ἦν δίδυτῶν λάβωσι
πῆραν.

Ορνιθοθήρας καὶ κορυδαλός.

Ο ρνιθοθήρας ὀρνισμῶν παγίδας, κορυδαλός δὲ
αὐτῶν πορθῶν ἰσθμῶν, ἐπιυθαίῃ τι ποτ' ἐρ-
γάζοιτο. τὸ δὲ, πόλιμ λιτίζην φαρμάς, εἶτα δὲ πορθῶ-
τῶν ἀρχωρήσαντος καὶ κρυβγῆτος, ὁ κορυδαλός τοῖς
τῶ ἀνδρῶς λόγοις πειθύσας, πλοσελθὼν εἰς τὴν βρόχον
ἐάλω. τὸ δὲ ὀρνιθοθήρα ὑπὸ δραμόντος, ἐκείνῳ εἶπεν. ὦ
ἄνθρωπε, εἰ τοιαύτῳ πόλιμ λιτίζεις, ὁ πολλοὺς εὐρήσεις αὐτὸ
γῆνοικουῦτας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι τότε μάλιτα οἰκί καὶ πόλεις ἔρη-
μῶνται, ὅταν οἱ πλοεσῶτες χαλεπαίνωσι.

Οδοιπότης.

Οδοιπότης πολλῶν ἀνύσας ὁδῶν, ἤνθα τὸ εἰ ἀγα-
εὐρήσει τι, ἠμῶν τεύτου τῶν ἐρημῶν ἀναθήσει.
πλοτυχῶν δὲ πῆρα μετῆ φοινίκων καὶ ἀμυγδαλων
καὶ ταύτῳ ἀνελόμενῳ, ἐκείνους μὲν ἔφαγε, τὰ δὲ
τῶν φοινίκων ὅσα, καὶ τὰ ἦν ἀμυγδαλων κελύφῃ
ἐπὶ τινῶ ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας. ἀπέχεις ὦ ἐρημῆ πλῶ
δουχλί. τὸ γὰρ εὐρεθγῆς τὰ ἐκτὸς καὶ γῆτος πλὸς σὲ
διανέμμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος, πλὸς ἀνδρα Φιλάργυρον, ὅτι αὐτὸ θεὸς ὄρα πλε-
νεξίαν κρατασοφισμένην.

Γαῖς καὶ μήτηρ.

Γαῖς

perabitur.

Affabulatio.

Fabula significat tunc maxime priores dominos à famulis expeti, cum de secundis periculū fecerint.

Auceps, & cassita. 46

AVceps auibus struxerat laqueos, alauda uero hunc procul uidens, rogauit, quid nam operaretur: eo urbem condere dicente, deinde procul regresso & abscondito, galerita uiri uerbis credendo accessit ad cassem, & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit, heus tu: si talem urbem condis, non multos inuenies incolentes.

Affabulatio.

Fabula significat, tunc maxime domos & urbes desolari, cum præfecti molesti fuerint.

Viator. 47

Viator multa confecta uia, orauit, si quid inueniret, dimidium Mercurio dedicaturū. Nactus igitur peram cariotarum & amygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum ossa & amygdalarū cortices super altari quodam imposuit, locutus, habes o Mercuri, uotum. Nam rei inuentæ exteriora & interiora tecum partior.

Affabulatio.

Fabula aduersus uirum auarum, qui & deos ob cupiditatem fallit.

Puer & mater. 48

k a

Puer

Παῖς ἐκ διδασκαλείου τῶν τῶν συμμαθητῶν δὲ λυγρὸν ἔλεγε, ὡς ἔλεγε τῇ μητρὶ. ἦ δὲ μὴ ὡς πληροῦς, μᾶλλον μὲν οὐκ ἀποδεξαμένης, πρὸς αὐτὸν τοῖς χρονοῖς ἤρξατο ἅ τὰ μείζων ἔλεγε. ἐπαυτοφώρῳ δὲ ποτε λυφθεὶς, ἀπήγαγε τὴν πρὸς θάνατον. τῆς δὲ μητρὸς ἐπομένης καὶ ὀλοφρομένης, ἐκείνη τῶν ἀμείνων ἐδίδετο βραχέα πρὸς τῇ μητρὶ ἀγαλεχθῶναι πρὸς τὸ οὖς. ἦ δὲ ταχέως ἔβλεπε τὸ παιδίον πρὸς αὐτὴν, ἐκείνη δὲ τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι διακῶν ἀφῆλε. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων κατηγοροῦντων, ὡς οὐ μόνον ἐκείνη κλοφῶν, ἀλλ' ἠδὲ καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέβειεν, ἐκείνη δὲ εἶπεν, αὐτὴ γὰρ μοι τῆς ἀπολείας γέγονεν ἀετιπῶ. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλετον ἐκεκλόφην ἐπέπληξέ μοι, οὐκ αὖτ' ἐμέχρι τούτων χωρήσας νυκτὶ ἠγόμενον ὡς τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Οὐ μὴ δὲ ἀλλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ' ἀρχαῖς ἠολαζομένων ἐπιμείζον ἀνξάνει τὰ κακὰ.

Ἐπιμύθιον καὶ θάλασσα.

Ποιμὴν γὰρ παραθαλασσίῳ τόπῳ ποιμνιον νέμων, ἑωρακῶς γαλλωιδῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλοῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπεμπωλήσας οὐκ ἔπειτα πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλανοῦς πρὸς ἀνῆχθη. χερσὶν δὲ σφοδρῶν γηρομένων, καὶ ἦ νεῶς λιπιδωδουσίης βαπίζεσθαι, πάντα τὰ φορτῶν ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις ἐξῆν τῇ νηὶ διεσῶθαι. μετὰ δὲ ἡμέρας οὐκ ὀλίγας παριόντων τινὸς καὶ ἦ θαλάττης. ἔτυχε γὰρ αὐτῇ γαλλωιδῶσαι. τὴν ἠρεμίαν ἰδὼν μάζοντες, ἠπολαβῶν οὐτὸν εἶπε, φοινίκων αὐτίς ὡς ἔειπεν

PVer ex literario ludo condiscipulū librum furatus, tulit matri. Cum ea uerò non corripiisset, sed potius amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectà ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnifices orabat, ut breuia quædam matri narret in aurem. Quæ cum ilico ori filij se admouisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & alijs accusantibus, quia non solū furatus sit, sed & in matrem impius esset, ille ait: hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim cum librum furatus fui, me corripiisset, non ad hæc usque procedendo nunc ducerer ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, eorum quæ non in principio puniuntur, in maius augeri mala.

Pastor & mare. 49

PAstor in maritimo loco armentum pascebat, uiso tranquillo mari, desiderauit nauigare ad mercaturam. Venditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, soluit. Tempestate uero uehementi facta, & nauī in periculo ut submergeretur, omni onere eiecto in mare, uix uacua nauī euasit incolumis. Post uero dies non paucos transeunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietem admirante, suscepto sermone hic ait: cariotas iterum, ut

k ; uidetur

ἔοικεν ἰδιθυμῆ, καὶ ὅσα ἄλλα φαίνονται ἡσυχάζουσα.

Ἐπιμύθιον.

174

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μάλιστα γίνονται.

Ροιὰ καὶ μηλιά.

Ροιὰ καὶ μηλιά πόδι κάλλος ἤειζον. πολλοὶ δὲ ἀμαρτωλοῦσιν μεταξὺ γυμνῶν, βάτθ' ἐκ τῶν πλησίον ἀκούουσα φραγμῶ, παυσώμεθα εἶπεν ὡς εἶπε λαί ποτε μαχόμενα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι γὰρ τοῖς τῶν ἀμεινόνων εἰσέσει, καὶ οἱ μηδὲν ἄξιοι περιδύονται εἶναι τι.

Ἀσπάλλαξ.

Ο Ἀσπάλλαξ τυφλὸν ζῶον ὄσι. φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ, συκτεμένεαν μῆτρὸς ὄρω. εἶτα αὐτῷ φησι, λιβαίνε ὁσμήν πεπλήρωμα. κακτρίτου πάλιν χαλκῆς φησι ψηφίδος ἐτύπου ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν, ὡς τέκνον. ὡς ἦδη κεταμάνθων, ὁ μόνου ὄψεως ἐσδρῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀκούης, καὶ ὁ σφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι γὰρ τῶν ἀλαζόνων, ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ γὰρ τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφῆκος καὶ πόρδικος.

Σφῆκος καὶ πόρδικος δίψη σιωεχόμενοι, πρὸς γεωργὸν ἦλθον παρ' αὐτὸν αἰτουῦντες πῆν, ἐπαγγελλόμενοι αὐτὸν τὸ ὕδατος ταύτῃ τῷ χείρ ἀποδώσειν. οἱ μὲν πόρδικος, σκῆψεν τὰς ἀμπέλους,

οἱ δὲ

uidetur desiderat, & propterea uidetur quic-
tum.

Affabulatio.

Fabula significat calamitates hominibus docu-
menta esse.

Punica & malus. 50

Punica & malus de pulchritudine conten-
debant. Multis contentionibus interim fa-
ctis, rubus ex proxima sepe audiens, desina-
mus ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat in præstantiorum seditioni-
bus, uilissimos quoque conari esse aliquos.

Talpa. 51

Talpa cæcum animal est. Dixit igitur ali-
quando matri, morum mater uideo. Dein
de rursus ait: thuris odore plena sum. Et tertio
iterum, ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Ma-
ter uero respondendo, ait: ô filia, ut iam perci-
pio, non solum uisu priuata es, sed & auditu, &
olfactu.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos iactabundos,
impossibilia promittere, & in minimis re-
dargui.

Vespæ & perdices. 52

Vespæ, et perdices sitibunde, ad agricolam iue-
runt, ab eo petentes bibere, promittentes, pa-
qua hanc gratiam reddituras, perdices fodere uineas,

οἱ δὲ σφῆκτοὶ κύνκλω ποδιόντες, τοῖς κύντροις ἀρσοβῆν
 εὖ κλέπτει. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἐμοὶ γὰρ εἶσι δύο
 βόες, αἱ μὲν ἐπαγγελόμενοι, πάντα ποιῶσι. ἄμηνον
 δὲ δὲν ἐκείνοις δοῦναι, ἢ πόρ' ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας δζώλεις, ὠφελῆν μὲν ἐπαγγελο-
 μενός, βλάπτουτας δὲ μεγάλα.

Ταῶς καὶ κολιός.

Τὼν ὀρνίθων βελονῶν ποιῆσαι βασίλεια, ταῶς
 ἑαυτοῦ κῆξίς δ' αὖ τὸ κῆλλος χειροτονῆν. αἰρεμέ-
 νων δὲ εὖ πάντων, κολιός ὑπολαβὼν ἔφη. ἀλλ' εἰ σὺ
 βασιλεύοντες ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ὑπὸ χειρῶν,
 τῶς ἡμῖν ἐπὶ κῆξίς;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αὖ ἀρχοντας εἰς κῆλλος μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ῥώμην καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

Μονιός καὶ ἀλώπηξ.

Μονιός ἀγρῶν ἐπὶ τινος ἐσὼς ἀγρόθεν, αὖς ὀ-
 δόντας εἰσηγῆν. ἀλώπηξ δὲ ἐρομένης τινὸς αἰ-
 τῆν, ὅτι μηδεμίαν πρὸς κημῆν ἀνάγκης, τὴν αὖ ὀδόν-
 τας θῆγαι. ἔφη, εἰ ἀλόγως εὖ ποιῶ. εἰ γὰρ με κύνδου-
 νος ποδίσαι, οὐκ ἔχω με τλωικαῦτα πρὸς αὖ ὀδόντας
 ἀκονᾶν ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλὰ μάλλον ἐτοίμοις εἶ-
 σι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κύνδουμον πρᾶσκαυτᾶ-
 ζεσθαι.

Κορυδαλός.

Κορυδαλός εἰς πάλιν αἰθῆς, θρῆσκον ἔλεγον, οἱ
 μοι εὖ ταλαπῶρος, καὶ δυνάμει σπῆλαι, οὐ χρῆ

uespæ circumcirca eundo aculeis arcere fures.
 At Agricola ait, sed mihi sunt duo boues, qui
 nihil promittendo, omnia faciunt. Melius igitur
 est illis dare, quàm uobis.

Affabulatio.

Fabula in uiros perniciosos, qui promittunt
 quidem iuuare, lædunt autem admodum.

Pauo & monedula.

A Vibus creaturis regē, Pavo orabat ut se
 ob pulcritudinem eligerent. Eligenti-
 bus autem eum omnibus, monedula suscepto
 sermone, ait: sed si te regnante aquila nos perse
 qui aggressa fuerit, quomodo nobis opē ferēs?

Affabulatio.

Fabula significat principes non modo propter
 pulchritudinem, sed et fortitudinem et pruden-
 tiam eligi oportere.

Singularis animal. & uulpes.

Singularis agrestis, cuidam adstans arbori,
 dentes acuebat. Vulpe rogante causam,
 quare nulla proposita necessitate dētes acueret,
 ait, nō ab re hoc facio: Nam si me periculū inua-
 serit, minime me tunc acuendis dentibus occu-
 patum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat aduersus periculum præpa-
 ratum esse oportere.

Castita.

Castita laqueo capta, plorans dicebat: hei
 mihi miseræ, & infelici uolucris. Non au-

k s rum

σὸν γνῶσθι σαῶμαι τινός, ἔκ ἀργυροῦ, ἔκ ἄλλο τι ἦν τι-
μῶν. κόκκος ἢ σίτη μικρός ἢ θανάτον μοι προξήνησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοῦ Ἰάκου λέγει ὅτι οὐτε λῆς, μέγαν ὑψίστη
μῆνις κίνδυνον.

Νεβρός.

Νεβρός ποτε πρὸς τὸν Ἰεραφον εἶπε. πάτερ, σὺ
καὶ μέγιστος καὶ ταχύτερος κωδῶν τρέφεις, καὶ
λέγεται πρὸς τούτοις ὑπόφυα φόβεις πρὸς ἀμύχαν.
τί δὲ ποτ' οὐδ' ἔτι φόβος φοβῆ; ἀπεκρίθη γελῶν εἰ-
πὼν. ἀληθῆ μὲν ταῦτα φησὶ τέκνον, γνῶθι δ' οἶδα, ὡς εἶπε
δὴν κωδῶν ὑλακίαν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν οὐκ
οἶδ' ὅπως ἐκφύγομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Διολοῖ, ὅτι τοῦ φύσει δειλοῦς ἔδειξεν ἅπαντα
σεσις ῥώμην.

Λαγωοὶ καὶ Βάτραχοι.

Οι λαγωοὶ ποτε συελθόντες, τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλ-
λήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ὑποσφαλῆς εἶναι
καὶ δειλίας πλείως. καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ κύν-
ων, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. βέλ-
που οὐδ' εἶναι θανεῖν ἀπαξ, ἢ Ἰάκου βίον τρέψαι. τοῦτο τοῖ-
νων κενώσαντες, ἔρμικσαν κατὰ ταῦτα εἰς τὴν λί-
μνῶν ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπροσθέντες καὶ ἀποπνιγνόμε-
νοι. τῶν δὲ λαθνηδῶν κύνων ἐπὶ λίμνης βατράχων, ὡς
τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ἴδοντο, διδύς εἰς ταύτην εἰ-
σπηδισάντων, τῶν λαγῶν τὸ ἀγχιπύρρον εἶναι δε-
κτὸν τῶν ἄλλων, ἔφη. σῆτε ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑ-
μῶν αὐτῶν Ἰάκου πρᾶξεναι, ἥδη ὡς ὄρατε καὶ ἡμῶν ἑταῖ-
ροι.

rum furripui cuiusquam, non argentum non aliud quicquã pretiosum. Granũ autem tritici paruũ, mortis mihi causa fuit. Affabulatio. Fabula in eos, qui ob uile lucrum, magnum subeunt periculum.

Hinnulus. 56

Hinnulus aliquando ceruo ait: Pater, tu & maior, & celerior canibus, & cornua preterea ingentia gestas ad uindictam, cur nam igitur sic eos times? Et ille ridens, ait: uera quidem hæc inquis fili, unũ uero scio, quòd cum canis latratum audiuero, statim ad fugam nescio quomodo efferor.

Affabulatio.

Fabula significat, natura timidos nulla admonitione fortificari.

Lepores & ranæ. 57

Lepores aliquando in unũ profecti, suã ipsorum deplorabãt uitam, quòd foret periculis obnoxia, & timoris plena, quòd & ab hominibus, & canib. & aquilis, & alijs multis consumant. Melius itaq; esse mori semel, quàm toto uitæ tempore timere. Hoc igitur firmato, impetũ fecerũt simul in paludẽ, quasi in eam insulturi & suffocandi. Sed cũ ranæ, quæ circũ paludem sedebãt, cursus strepitu percepto, ilico in hanc insiluissent, ex leporib. quidã prudentior esse uisus alijs, ait: sistite ô socij, nulla re graui uos ipsos afficite, iam ut uidetis, & nobis alia sunt

ὅτι ζῶα δειλότορα.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυσυχνῶντες, ὅζ' ἐτόρων χείροντα παχόντων πῖρα μυθῶνται.

Ονθὺ καὶ ἵπποθ.

ΟΝΘ ἵππου ἐμακείρισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ὑπὸ μελῶς, αὐτὸς μὴ δ' ἀγύρων ἀλῆς ἔχωμ, καὶ ταῦτα πλείστα τελαπωρῶν. ἐπεὶ δὲ βασιλεὺς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης γύσπλον ἀνέβη τὸν ἵππου πανταχόσε ᾧσιν ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσου τῶν πελεμῶν εἰσίλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγαῖς ἔκειτο. ταῦτα ἔωρα καὶ ὁ ὄνθ, τὸν ἵππου μεταβαλλόμενον ἐταλάνιζεν.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δειλὸς αἰὲς ἀρχοντας καὶ πλοσίους ζήλου, ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων φθόνου, καὶ τὸν κίνδυνου ἀναλογισομένης τὴν παρτίαν ἀγαπᾷ.

Φιλᾶργυροθ.

Φιλᾶργυρός τις ἀπάσαν αὐτὴ τὴν οὐσίαν ἔξαργυροῦσα μὲνθ, καὶ χρυσοῦν βῆλον ποιήσας, γὰρ τινι πόπῳ κατάρρυξε, συγκαρρύξας ἐκεῖ καὶ ψυχλὴν αὐτὴ καὶ τὸν νοῦν, καὶ κατ' ἠμῶν δὲ γόμηνθ, αὐτὸν ἐβλεπε. τῶν δ' ἔργα τῶν τις αὐτὸν πῖρα τηρήσας, καὶ τὸ γεγονός συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῆλον ἀνείλεθ. μετὰ δὲ ταῦτα ἐκείνθ ἐλθὼν, καὶ ἔργον τὸν τόπου ἰδὼν, θρῆναι ἤρξατο, καὶ τίλειμ τὰς τρίχας. ᾧσιν δὲ τις ὀλοφνρόμενον οὕτως ἰδὼν, καὶ τὴν ἀπίαν τουθόμενθ. μὴ οὕτως ἐπὶ γνῶ οὐτθ ἀδύμει, ὅδε γὰρ ἔχωμ τὸν χρυσὸν εἶχον. λίθου γὰρ ἀπὸ χρυσοῦ λαβῶν θες, καὶ νόμῳ ἔσει τὸν χρυσὸν εἶναι. τὴν αὐτὴν γὰρ σοι πληρώσασθαι. ὡς ὁρῶ γὰρ οὐδ' ὅτε ὁ χρυσὸς μὴ, γὰρ χηρῶσθαι

sunt animalia timidiora.

Affabulatio.

Fabula significat, miseros grauioribus aliorum consolari calamitatibus.

Asinus, & equus. 58

Asinus equū beatū putabat, quòd abundanter nutriretur & accurate, cum ipse neq; palarū satis haberet, praesertimq; defatigatus. Cum autē tempus institit belli, et miles armatū ascendit equū, huc illuc ipsum impellēdo, cæterum & in medios hostes insiliuit, & equus uulneratus iacebat. His uisis asinus equū mutata sentētia miserū existimabat. Affabulatio. Fabula significat, non oportere principes & diuites æmulari, sed in illos inuidia, & periculo consideratis, paupertatem amare.

Auarus. 59

Avarus quidā cum omnia sua bona uēdi disset, & aureā massā fecisset, in loco quodam infodit, unā defosso illic & animo suo & mente. Atq; quotidie eundo, ipsam uidebat. Id autem ex operis quidā obseruādo cognouit, & refossam massam abstulit. Post hæc & ille profectus, & uacū locū uidens lugere cœpit, & capillos euellere. Hunc cum quidā uidisset sic plorantē, & causam audiuiisset: ne sic ait ô tu tristere. Neq; enim habens aurū, habebas. Lapidem igitur pro auro acceptū reconde, et puta tibi aurum esse, eundem enim tibi usum præstabit. Nam, ut uideo, neq; cum aurum erat, utere.

ἦδα τὸ κτήματός. **Επιμύθιον.**

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ δὲμ ἢ κτήσις, ἐὰν μὴ χρεῖσις πείσῃ.
Χλῶδε καὶ γόβανοι.

Χηνοὶ καὶ γόβανοι ὕδῃ ταύτῃ λειμῶνθ' ἔνεμοντο. τῶν δὲ θηροῦ τῶν ὑπὸ φανερῆ τωρ, οἱ μὲν γόβανος κῆφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπησαν. οἱ δὲ χλῶδε ὄσα τὸ βῆρθ' τῶν σωμακῶν μέναντο, στωελήφθησαν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ γὰρ ἀλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτῆμονοὶ δὴχόρως φέυγουσι, οἱ δὲ πλάστοι δουλοῦσι ἀλισκόμηναι.

Χελώνη καὶ ἀετός.

Χελώνη ἀετὸν εἰσεῖτο ἵππεδοῦ ταύτῃ διδάξαι. τὸ δὲ πῆξανουῦτος πόρρω ὄσθ' εἰ φύσεως αὐτῆς εἶν. ἐκένθη μάλλον τῆ δειήσει πείσεικειρ. λαβῶν οὖν ταύτῃ τῆς ὄνυξι, καὶ εἰς ὑψ' ἀνεγκώμ, εἴτ' ἀφῆκεν. ἢ δὲ κῆτ' πετρῶν πεσῶσα, στωετρίβη.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ γὰρ φιλονεικίας τῶν φρονιμωτέρων πῆξανόσαντο, ἐαυτοὺς ἐβλάψαν.

Ψύλλα.

Ψύλλα ποτε πωδῆσασα, ὕδῃ πόδια ἀνθρώπος ἐκάθισεν. ὁ δὲ τὸν ἥρα κλῶν ὕδῃ συμμαχίαν ἐκάλεθ. εἰ δὲ, ἐκείθεν αὐτῆς ἀφελομένης σφάξας εἶπεν. ὦ ἥρα κλεις, εἰ ὕδῃ ψύλλη εἰ στωεμάχουσαι, πῶς ὕδῃ μείζουσι ἀπαγωνισαῖς στωδργήσεις;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δέμ ὑπὸ τῶν ἐλαχίστων τὸ θεῖς δέσδα, ἀλλ' ὕδῃ τῶν ἀναγκαίων.

Ἐλαφθ

bare.

Affabulatio.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

Anseres & grues. 60

ANseres, & grues in eodem prato pascebantur. Venatoribus autem uisis, grues, quod essent leues statim euolauerunt: anseres uero ob onus corporum cum mansissent, capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, et in expugnatione urbis, inopes facile fugere, diuites autem seruire captos.

Testudo, & Aquila. 61

Testudo orabat aquilam, ut se uolare doceret. Ea autem admonente procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accipit igitur ipsam unguibus, & in altum sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, et contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipos læsisse.

Pulex. 62

Pulex aliquando saltans, uiri pedibus inhæsit, hic autem Hercule in auxilium inuocabat. At cum illinc rursus saltasset, suspirando ait: O Hercules, si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra maiores aduersarios adiuuabis?

Affabulatio.

Fabula significat non oportere in minimis deum rogare, sed in necessarijs,

Cerya

Ελαφῶ.

Ελαφῶ τὸν ἑτόρου πεπρωμένην τῆν ὀφθαλμῶν,
 ἐπ' ἠϊόνῳ γνέμεθω, τὸν μὲν ὑγιᾶ τῆν ὀφθαλμῶν
 πρὸς τὴν ξηραὺν ἄρα εὖ κωκυθῶν τὰς ἐχουσα, ἣ μὲν δὲ
 λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθην οὐδέμ ὑπὸ πῆδου. παρα-
 πλέοντες δὲ πινδο, καὶ τούτους σοχαστέμενοι, αὐτὴν κα-
 τετόξουσιν. ἢ δ' ἐαυτῶν ὠλοφύεθω, ὡς ὑφ' ἧς μὲν ἐ-
 σιδραίει, καὶ δὲ παθεῖσα, ἢ δ' ἐκ ὧθῶ κακῶν ἐπάξει,
 ὑπὸ ταύτης πρὸ σιδρομένη.

Επιμύθιον.

Ὁ μύθῳ δειλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκῶν
 τα ὠφέλιμα γίνονται, τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερὰ.

Ελαφῶ καὶ λέων.

Ελαφῶ κωκυθὸς φύγασα, εἰς ἀντρον εἰσέλυ-
 λείοντι δ' ἐκείνῳ πρὸς τυχοῦσα, ὑπὸ αὐτῷ σιωπῶν
 φῆσιν, θνήσκουσα δ' ἐλέγη, οἱμοὶ ὅτι ἀνθρώπους φύγασ-
 σα, ἔφ' τῆν θκείων ἀγριωτάτων πρὸς ἐπιεσθῶν.

Επιμύθιον.

Ὁ μύθῳ δειλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῆν ἀνθρώπων μικρὰς κιν-
 δύνως φύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

Ελαφῶ καὶ ἄμπελῶ.

Ελαφῶ κωκυθὸς φύγασα ὑπὸ ἄμπελῶ ἐκρύβη.
 παρελθόντων δ' ὀλίγων ἐκείνων, ἢ ἐλαφῶ τε-
 λείως ἢ δὴ λαθεῖν δόξασα, τῆν ἄμπελῶ φύλων ἐδίει
 ἤρξατο. τούτῳ δὲ σειομύθῳ, οἱ κωκυθοὶ ὑπὸ σραφγί-
 τες, καὶ ὅπου ἴω ἀληθεις, νομίσαντες τῆν ζώων ὑπὸ τοῖς
 φύλοις τὴν κρύβασα, βέλεσιν αὐτίλου τὴν ἐλαφῶ. ἢ
 δὲ θνήσκουσα, τῶν αὐτῶ ἐλέγε, δίκαια τὴν πονθα. ὃ γὰρ ἐ-
 σιδραίει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Επιμύθ

Cerua.

63

Cerua altero obcaecata oculo, in littore pascebatur, sanum oculum ad terram propter uenatores habens, alterum uero ad mare, unde nihil suspicabatur. Præternauigantes autem quidam, & hoc coniectantes, ipsam sagittarunt. Hæc autem seipsam lugebat, quòd unde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia uidentur, utilia fieri: quæ uero utilia, noxia.

Cerua & leo.

64

Cerua uenatores fugiens, in speluncam ingressa est: in leonem autem ibi cum incidisset, ab eo cõprehenfa est: moriens autem dicebat, heu mihi quod homines fugiens, in ferarum immitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, multos homines dum parua fugiunt pericula, in magna incurrere.

Cerua & uitis.

65

Cerua uenatores fugiens, sub uite delituit. Cum præterissent aut parumper illi, cerua prorsus iam latere arbitrata, uitis folia depasci incepit. Illis uero agitatís, uenatores cõuersi, & quod erat uerum arbitrati, animal aliquod sub folijs occultari, sagittis confecerunt ceruam. Hæc autem moriens talia dicebat: iusta passa sum, non enim offendere oportebat, quæ me seruarat.

I Affabulatio

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικουῦτες οὐκ οὐδὲν γέρας, ὑπὸ θεῶν ἠσπάζονται.

Ουθὸς καὶ λέων.

Ὅπως ποτὲ ἀλεκτρονῶν σιωεβόσκον, λέοντος δ' ἐπελθόντος ἔβ' ὄνω, ὁ ἀλεκτρονῶν ἐφώνησε. καὶ ὁ μὲν λέων, φασὶ γὰρ ἄστυ τὴν ἀλεκτρονῶν φωνὴν ἀκούσθαι, ἐφυγῆν. ὁ δ' οὐθὸς νομίσας δι' αὐτὸν πεφουκῆσθαι, ἐπέβραμην οὐθὺς ἔβ' λέοντι. ὡς δὲ πύρρῳ ἄστυ ἐδίωξεν, γῆθα μὴ κέτι ἢ τὸ ἀλεκτρονῶν ἐκινεῖτο φωνῆσθαι, φασί οὖν λέων κρατεροῖν ἦσθε. ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα, ἀλλοῦ ἐγὼ ἰὺ κύνος. πολεμίστων γὰρ μὴ ὦν γονέων, τίνος χάρις εἰς πόλεμον ἄζωρ μὴ θῆλυ;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινόμενοις ἐπίτηδον τοῖς ἐχθροῖς ὑπὸ τίθενται, καὶ οὕτως ὑπὸ ἐκείνων ἀπόλλυνται.

Κηπωρὸς καὶ λύων.

Κηπωρὸς λύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ κηπωρὸς βυλόμενος αὐτὸν ἐκείθεν ἀνεγεγῆν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰθηεὶς δ' ὁ λύων ὡς κατωτόρω μᾶλλον αὐτὸν πῦρα γέγονε καταδύσαι, τὸν κηπωρὸν στραφείς ἐδίωκεν. ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιών, δίκαιά φησι πέποιθα. τί δή ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σώσαι ἐσπείλασα;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρείους.

Σὺς καὶ λύων.

Σὺς καὶ λύων ἀλλήλους διελοιδροῦντο. καὶ ἡ μὲν σὺς ὤμνυε ἠδὲ φιλᾶφροδίτης, ἡ μὲν τοῖς ὀδύσιν ἀναρρῆξεν

Affabulatio.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt, à deo puniri.

Asinus & leo.

66

CUm asino gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso asinū, gallus exclamauit, & leo (aiunt enim hunc galli uocē time- re) fugit. At asinus ratus propter se fugere, aggressus est statim leonem. Vt uero procul hunc persecutus est, quò non amplius galli perueniebat uox, conuersus leo deuorauit. Hic uero moriens clamabat, me miserū & dementē. Ex pugnacibus enim nō natus parentibus, cuius gratia in aciem irruī? Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines, inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Olitor & canis.

67

Olitoris canis in puteū decidit: olitor autē ipsum illinc extracturus, descendit & ipse in puteum. Ratus autem canis accessisse, ut se inferius magis obrueret, olitorem uersus momordit. Hic autem cum dolore reuersus, iusta, inquit, patior. Nam cur unquam sui interfectionem seruare studui? Affabulatio.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus & canis.

68

Sus et canis mutuò cōuiciabantur. Et sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus

ἀναρρήξειμ τὴν Κούρα. ἢ δὲ Κούω πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς
εἶπε, καλῶς ἴσθι ἄφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δ' κλοῖς γὰρ
ἴσθ' αὐτῆς ὅτι μελλισα Φιλειδαί, ἢ τὸν τῆν σῶν ἀκαθάρ-
των σαρκῶν γένεσθαι, οὐδ' ὅλως εἰς ἰσόρην πρὸσιέται.
καὶ ἢ σὺς, ὅσῳ ὄσῳ μὲν οὐ μὲν ἄλλῃ δ' ἢ ἡλκ' ἢ θεὸς εἰς
γασάμε. τὸν γὰρ ἰστέναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παν-
τάπασι μὲν εἰσρέφεται. σὺ μὲν τοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶ-
σα καὶ τεθνηκυῖα.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων, τὰ ἑστὸ
τῶν ἐχθρῶν ὀνειδίζον, δὴ μὲν ὁσῶς εἰς ἐπαινον μεταχημα-
τίζουσι.

Υς καὶ Κούω.

Υς καὶ Κούω πρὸς δὴ τοκίας ἤρχον. ἔφη δ' ἡ Κούω,
δὴ τοκος εἴν' ἄλλισα πάντων τῶν πειζῶν. καὶ ἡ ὕς
ἔσοι τυχεῖσα πρὸς ταῦτά φησι, ἀλλ' ὅταν ὄσῳ λέγῃς
ἰδίῳ ὅτι καὶ τυφλὸς ὄσῳ σαυτὴν σκύλακος τίτεις.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι οὐκ ἔστι τὰ χεῖρα τὰ πράγματα,
ἀλλ' ἔστι τῆς τελειότητι κρίνεται.

Οὐς καὶ κερκῖνθ.

Οὐς κερκῖνθ σιωδὴν τῆς ἀπορίας, ἔταρξάν πρὸς αὐ-
τὸν ποικισάμενθ. ὁ μὲν δ' ἔν κερκῖνθ ἀπλοῦς
ὄν τὸν τρόπον, μεταβαλῆσθαι κακῆν του παρῖνει τῆς
πανουργίας. ὁ δὲ οὐδὲ τι οὐ ἑαυτὸν παρεῖχε πειθό-
μενον. ὡπτηρήσας δ' ὁ κερκῖνθ αὐτὸν ἔπνοῦτα,
καὶ ὅσον οἶον τε πῖσας, φονδύει. τὸ δ' ὄφρων μετὰ δά-
να πρὸς ἐκταθῆτος, ἐκείνθ εἶπεν, ὅπως ἔδει καὶ πρό-
σθην δὴ τὸ καὶ ἀπλοῦ εἶναι. οὐδὲ γὰρ αὐτὸν ταῦτα τῶν
δίπλων

discissurum canem. Canis uero ad hæc per ironiam dixit, bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa uehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. Et sus, propter hoc igitur magis præ se fert dea amare me. Nam occidentem, aut alio quouis modo lædentem omnino auersat; tu tamen male oles, et uiua & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur, artificiose in laudem conuertere.

Sus & canis.

69

Sus & canis de fœcunditate certabant: dixit autem canis, fœcunda esse maxime pedestrium omnium. & sus occurrens ad hæc inquit: sed cum hæc dicis, scito & cæcos tuos te catulos parere.

Affabulatio.

Fabula significat, non in celeritate res, sed in perfectione iudicari.

Serpens & cancer.

70

Serpens unà cum cancro uiuebat, inita cum eo societate. Itaq; cancer simplex moribus, ut & ille mutaret admonebat astutiam. Hic autem minime obediebat. Cum obseruasset igitur cancer ipsum dormientem, & pro uiribus compressisset, occidit. At serpente post mortem extenso, ille ait: sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. Neque enim hanc

δίκλῳ ἔπισας.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ δὴλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ πρὸσιόν-
τες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

Ποιμῶν καὶ λύκος.

Ποιμῶν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὐρώμ, καὶ ἀνε-
λόμην, σὺν τοῖς κυσίῳ ἔτρεφον. ἔτι δ' ἠνεξέλι-
θη, εἶποτε λύκ' ἄρα πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν
καὶ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυνῶν ἔειπ' ὅτε μὴ διωαμένον
καταλαβῆν τὸν λύκον, καὶ ἄρα ταῦτα ὑποστρεφόντων,
ἐκείν' ἠπολάθει, μέχρις ἂν ἄστυ καταλαβῶν, οἷα δ' ἡ
λύκος συμμετόχη φιλῆρας, εἶτα ὑπέστρεφον. εἰ δὲ μὴ
λύκος ἐξώθη ἄρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων,
ἅμα τοῖς κυσίῳ ἔθονεῖτο. ἕως ὃ ποιμῶν σοχαστέμην,
καὶ σωεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δ' ἔνδρον αὐτὸν ἀναρτίσας
ἔπέκτεινον.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' ὁ δὴλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χησὸν ἦθος ἔτρεφε.
Λέων καὶ λύκος.

Λέων γηράσας, γνώσει κατακεκλιμέν' ἔτι αὐ-
τῷ. παρῆσαν δ' ὑπὸ κελύμενα τὸν βασιλέα
πλῶν ἀλώπεκ', τᾶλλα τῶν ζώων. ὁ τῶν λύκ' ἄρα
λαβόμενος ὀνηκείας, καταγόρει παρὰ τῷ λέοντι φιλῆ-
ράς, ἅτε δ' ἡ παρ' ἔδην τιθεμένης τὸν πάντων
αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ ἄρα ταῦτα μίση' εἰς ἐπίσκε-
ψιν ἀειμνήσας. ἔτι τοσούτῳ δὲ παρῶν καὶ ἡ ἀλώπηξ,
καὶ τῶν τελευταίων ἠεροάσατο τῷ λύκου ῥημάτων. ὁ
μὲν οὖν λέων κατ' αὐτὸν ἐβρυχάτο. ἡ δ' ἀρλογίας και-
ρὸν αὐτίσασα, καὶ τίς ἔφη, τῶν σμειλόντων τοσοῦτον
ὠφέλιον

pœnam dedisses.

Affabulatio.

Fabula significat, qui cū dolo amicos adeunt, ipsos offendi potius. Pastor & lupus. 71

PAstor nuper natum lupi catulum reperit, ac sustulit, unaq; cum canibus nutriuit. At cum adoleuisset, si quando lupus ouem rapuisset, cum canibus & ipse persequebatur. Cum canes uero aliquando non possent assequi lupum, atq; ideo reuerteretur, ille sequebatur, ut cum ipsum assecutus esset, ut lupus particeps foret uenationis, inde redibat. Sin autē lupus extra non rapuisset ouem, ipse clam occidens, unā cum canibus comedebat, donec pastor cū cōiectasset & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nutrire.

Leo & lupus.

72

LEo cum consenuisset agrotabat iacens in antro: accesserunt autem uisitatura regem præter uulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione accusabat apud leonem uulpem, quasi nihili facientem suum omnium dominum, & propterea neque ad uisitationem profectam. Interim affuit & uulpes, & ultima audiuit lupi uerba. Leo igitur contra eam infremuit: sed defensionis tempore petito: & quis inquit, eorū qui conuenerūt, tantum

ὠφέλησον, ὅσῳ ἐγὼ πανταχόσε πόδινοσὶ πεσσά, καὶ θεῖ-
ρα πείαν ὑπὲρ σὲ παρ' ἱετροῦ ζήτησασε, καὶ μαθῆσαι
τὸ δὲ λείοντος οὐβύς τὴν θόρα πείαν εἰπεῖν κελύσαν-
τος, ἐκείνῃ φησίμ. εἰ λήπου ζῶντα ἐκδύρας, τὴν αὐτὴ
δοξαὶ θορμῶ ἀμείεσι. καὶ τὸ λήπου κειμῆς, ἢ ἀλώ-
πηξ γελῶσα εἶπε, ὅτως ὁ χροῖ τὸν δεωότῳ πρὸς λυ-
σμελῆσαν λινεῖν, ἀλλὰ πρὸς θυμῆσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ λαὸς ἐκάστω μηχανάμην, καὶ
ἐαυτὸ τὴν πάγῳ πῶδι τρέπει.

Γινώ.

Γινώ τις ἀνδρα μέθυσον εἶχε. τὸ δὲ πάθος αὐτῷ
ἀπαλλάξαι θέλοντα, τοῖον δέ τι σοφίζετο. κε-
πρωμῶν γὰρ αὐτῷ ὑπὸ φη μέθης πῆρατηρήσασα, κῆ-
νεκρὸ δύνω ἀναιδιητόντα, ἐπ' ὧμων ἀφάσα, ὑπὸ τῷ
πολυάνδριον ἀπνευχοῦσα κατέθετο, καὶ ἀπῆλθεν.
ἦνίκα δ' αὐτῷ ἦδη ἀνανήφειμ ἐσοχάσατο, πρὸσελθε-
σα τὴν θύραν ἐκοπήε τὸ πολυάνδρις. ἐκείνῳ δὲ φέσαν
τος, τίς ὁ τὴν θύραν κήπων; ἢ γυνὴ ἀπεκείνατο, ὁ τοῖς
νεκροῖς τὰ σιτία κομίζων, ἐγὼ πάρεμι. καὶ κῆν, μή
μοι φαγεῖμ, ἀλλὰ πείμ ὧ βέλπισε μάλλον πρὸσγένεκε.
λυπῆς γὰρ με βρώσεως, ἀλλὰ μὴ πόσεως μνημονδύωμ.
ἢ δὲ τῷ σῆθι πατάξασα, οἴμοι τῆ λυσίῳ φησίμ. ὁ δὲ
γὰρ ὁ δὲ σοφισαμῆν ἄνησα. σὺ γὰρ ἀνὸρ ὁ μόνου οὐκ
ἐπαιδιδύθης, ἀλλὰ καὶ χέρων σαυτὸ γέγονας, εἰς ἕξιμ
σοι κατὰσάντος τὸ πάθος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακὰς πράξεις ἐγ-
χρονίζεμ. εἰσι γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλονται τῶν ἀνθρώπων

profuit, quantū ego, quæ in omnē partē circui-
ui, & medicamentū pro te à medico quæsiui, &
didici? Cū autē leo statim, ut medicamentū dice-
ret, imperasset, illa inquit: si lupo uiuente exco-
riato, ipsius calidā pellē indueris. Et lupo iacen-
te uulpes ridens, ait: sic non oportet dominū ad
maleuolentiā mouere, sed ad beneuolentiā.

Affabulatio.

Fabula significat, eum qui quotidie machina-
tur, in seipsum laqueum uertere.

Mulier.

73

Mulier quædā uirū ebriū habebat: ipsum
autē à morbo liberatura, tale quid cōmen-
ta est. Aggrauatū enim ipsum ab ebrietate cum
obseruasset, et mortuū instar insensatū, in hume-
ros eleuatū, in sepulchretū allatum deposuit, &
abiuit. Cū uero ipsum iam sobriū esse coniecta
ta est, profecta ianuam pulsauit sepulchreti: ille
autem cum diceret, quis est qui pulsauit ianuā?
uxor respondit, mortuis cibaria ferens, ego ad-
sum. Et ille, non mihi comesse, sed bibere ô op-
time potius affer. tristificas enim me, cum cibi,
non potus meministi. Hæc autē peccius plangen-
do, hei mihi miseræ, inquit: nam neq; astu pro-
fui. tu enim uir non solum non emendatus es,
sed peior quoq; te ipso euasisti: in habitum tibi
deductus est morbus.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere malis actibus
immorari: nam & nolentē quandoq; hominē,

τὸ ἐπιπέθειται.

Κύνθη.

Ανήρ δὺ πορῶν χλωὰ τε ἄμα καὶ λύνθη ἐπρε-
φην, οὐκ ἔτι τῆς αὐτοῖς μελί τοι. τὸν μὲν γάρ, ὠ-
δῆς, τὸν δέ, τραπέζης γνέκην. ἐπεὶ δὲ ἔδει τοῦ χλωὰ
παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφθη, νύξ μὲν λῶ, καὶ ὄρεγινώσκειν
ὁ καιρὸς οὐκ ἀφῆκην ἐκείτορα. ὁ δὲ λύνθη αὐτὸν τὸ χι-
νὸς ἀπαχθεῖς, ἄσπει μὲν θάνατον προοίμιον. καὶ τῆ
μὲν ὠδῆ μιλύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευτὴν διαφύ-
γει τῶν μέλει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι πολλάκις ἡ μεσοκλή, τελευτῆς ἀνα-
βολῶν ἀποργάζεται.

Αἰθίοψ.

Αἰθίοπα τις ὠνήσατο, τῆς αὐτῶν τὸ χροῖμα εἶ-
ναι δοκῶν ἀμελείᾳ τὸ πρότορον ἔχοντα. καὶ
πρὸ χλαβῶν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῶν πρὸς ἑαυτὴν τὰ ῥύ-
ματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπερᾶτο καθαίρειν. καὶ τὸ μὲν
χροῖμα μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε, νοσηῖν δὲ τὸ πονεῖν παρε-
σκόδασεν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι μάλιστα αἱ φύσεις, ὡς πεφύκθαι τῆ
ἀρχῆ.

Χελιδὼν καὶ κορώνη.

Χελιδὼν καὶ κορώνη ποδὶ κάλλος ἐπιλονέκην.
ἵπποτυχῶσα δὲ ἡ κορώνη, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλ-
λά τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἑαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δὲ
ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι πρᾶτίνεται.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος

consuetudo inuadit.

Cygnus.

79

Vir diues anseremq; simul & cygnum nutritabat, non ad eadem tamen, sed alterum cantus, alterū mensæ gratia. Cum autem oporteret anserem pati ea, quorum causa nutritabatur, nox erat, ac discernere tempus non permisit utrunq;. Cygnus autem pro anserē abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium, & cantu significat naturam, mortem uero effugit suauitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe Musicē differre mortē.

Aethiops.

75

AEthiopem quidam emit, talem ei colorē inesseratus negligentia eius, qui prius habuit. Ac assumpto in domum, omnes ei adhibuit absterfiones, omnib. lauacris tentauit mūdare: & colorem quidem transmutare non potuit, sed morbum uexatio parauit.

Affabulatio.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio prouenerunt.

Hirundo & cornix.

76

Hirundo & cornix de pulchritudine contendebant. Respōdens autem cornix ei, dixit: sed tua pulchritudo uerno tempore floret, meum uero corpus etiam hyeme durat.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθ^{ος} δηλοῖ, ὅτι ἡ πρῶτασις τοῦ σώματ^{ος}, ὄπρ^{ος} πείας κρείττων ὄσι.

Βόταλις.

Βούταλις ἀπό πν^{ος} θυρίδος ἐκρέματο. νυκτεῖς δὲ προσελθῆσα, ἐπωθαύσ^{ου} τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμόρας μὴ ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἀδ^{ει}. ἢ δὲ μὴ μάτηρ ἴσ^{ου} ποιῆν λεγύσις· ἡμόρας γάρ ποτε ἀδύουσα σωελί^{ος} φθ^η, καὶ ἴσ^{ου} ἴσ^{ου} ἀπ' ἐκείν^{ου} ὄσωφρονίδ^{ου}· ἡ νυκτεῖς ἔπρ^{ος}, ἀλλ' ὄ νῦν σε φυλάττει δαδ^{ει}, ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ συληφθῆ^{ναι}.

Επιμύθιον.

Ο μῦθ^{ος} δηλοῖ, ὅτι ἡ γ^{ρα} τῶν ἀτυχήμασι κλονητ^{ος} ἢ μετανοία.

Κοχλία.

Γεωργ^{ος} πᾶσι ὄπρ^{ος} κοχλίας. ἀκόςας δὲ αὐτῶν τρ^{ος} ζόντων, ἔφ^η ὄ κένισα ζῶα, τῶν οἰκίω^ν ὑμῶ^ν ἐμπ^η πρ^{ος} μλῶ^ν, αὐτοὶ ἄδετε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθ^{ος} δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιροῦ δρώμενον ἐπ^η πρ^{ος} εἰδισμό^ν.

Γωνὴ καὶ θορᾶ πᾶνα.

Γωνὴ χάρα θιλοργός θοραπαινίδας ἔχουσα, ταύ^{τας} εἰώθει νυκτ^{ος} ἐγείρειν ἡδὲ τὰ ὄργα, πῶς τὰς τῶν ἀλεκτρούων ὄφ^η ἀς. αἱ δὲ, σωελίως ἴσ^{ου} πόνω ταλαπυροῦ μλῶ^ν, ἔγνωσαν δαδ^{ει} τὸν ἡδὲ τῶν οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρούονα, ὡς ἐκείν^{ου} νύκτωρ δζανισαύτ^{ος} τῶν δέσποιναν. σωελί^{ος} δὲ αὐταῖς ἴσ^{ου} ἴσ^{ου} πρ^{ος} αἰσῶ^ν χελεπωτόροις πῶ^ν πδ^{ει} τῶν δεινοῖς. ἡ γὰρ δεσπό^{τις} ἀγνοῶσα τὴν τῶν ἀλεκτρούων ὄραν, γίνουχ^{ος} τῶ^ν ταύ^{τας}

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

Butalis.

77

BUtalís à fenestra quadã pendeat: uesper-tilio autem profecta rogauit causam, quare die silet, nocte canit. Cum autem ea non incassum hoc facere dixisset, nam die canendo olim capta fuerat, et propterea ex illo prudēs eua sit: uespertilio ait, sed non nunc te cauere oportet cum nulla utilitas, sed antequam capereris.

Affabulatio.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse pœnitentiam.

Cochleæ.

78

RUSTICI filius affabat cochleas. Cum autem audiret eas stridentes, ait: ô pessimæ animantes, domibus uestris incensis uos canitis.

Affabulatio.

Fabula significat, omne intempestiue factum, uituperabile.

Mulier & ancillæ.

79

MULIER uidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad gallorum cantus. His uero assidue defatigatis labore, uisum est oportere domesticum occidere gallum, tanquam illum qui noctu excitaret heram. Euenit autem ipsis, hoc facto, ut in grauiora inciderent mala. Nam he-

eas

ταύτης αἴσιον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βελδύματα, κακῶν αἰτία γίνεται.

Γυνὴ μάγος.

Γυνὴ μάγος θείωμ μλιμιμάτων ἀρτροπιασμοὺς ἐπαγγελιομένη, πολλὰ δεξιὰ ποιεῖσα, καὶ κέρδιον γίνεσθαι ἔχουσα. γραψάμενοι δὲ πινδοὺς αὐτῶν ἀσεβείας, εἴλου, καὶ καταδικαδοῦσαν ἀπῆγον εἰς θάνατον. ἰδὼν δὲ τις ἀπαγομνίῳ αὐτῶν ἔφη, ἢ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀρτροπείῳ ἐπαγγελιομένη, πῶς εὐδὲ ἀνθρώπων βελῶν μεταπίσαι ἠδυνήθης;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μὴ δὲ μίση ἀποιῶσαι δυνάμενοι.

Γαλή.

Γαλή εἰς ὀργασίῳ εἰσελθῶσα χαλκῆος, τὴν ἐκείνου κερμίνῳ ποδὲλεχερίῳ. ξυομνίης δὲ τῆ γλώττης, αἶμα πολὺ ἐφόρει. ἢ δὲ ἠδῆ, νομίζουσα τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρῆν, ἄχρις εὐπαντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνέλωσεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πῶς αὐτὸν Ἰλιονεικίαις ἑαυτοῦ βλάπτοντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπῳ, χρυσίῳ ποδὲ τυχε. κατ' ἐκείνῳ οὐ τὴν γλῶσσαν ὡς ἔπαυσεν αὐτῆς ὀργετηδεῖς ἔσεφε. τῶν δὲ ἡ τύχη ἠδῆ αἴσα, φησὶν. ὦ εὐτυχία, τί τῆ γλῶσσαν τὰ ἐμὰ δῶρα πρῶσαναπίθης, ἀπὸρ' ἐγὼ σοὶ δέδωκα, πλοπίσαι σε βουλομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι,

καὶ

eas excitabat.

Affabulatio.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia esse malorum causas.

Mulier uenefica.

80

Mulier uenefica diuinarum irarum propulsiones promittens, multa facere perseuerabat, & lucrum inde facere. quidam igitur accusauerunt eam impietatis, & conuicerunt, & damnata ducebant ad mortem. Videns autem quidam eam duci, ait: tu quae deorum iras auertere promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parua quidem facere posse.

Mustela.

81

Mustela in officinam ingressa ferrarii, ibi iacentem circumlambebat limam. Rasa igitur lingua, sanguis multus ferebatur. Haec autem laetabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui in contentionibus se ipsos offendunt.

Agricola.

82

Agricola quidam fodiendo aurum reperit. quotidie igitur terram, ut ab ea beneficio affectus, coronabat. Huic autem Fortuna adstans, inquit: heus tu, cur terrae mea munera attribuis, quae ego tibi dedi ditatura te? nam si tem

pus

καὶ πρὸς ἐτόρας χεῖρας τοῦτό σοι τὸ χρυσίου ἔλθοι, οἷδι ὅπι τλωικαῦτά με τὴν τύχην μέμψη.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὸν δύσργετῶν ὑπὸ γινώσκων, καὶ πύτῳ χεῖρας ἀκρίδονται.

Οδοντόροι.

 Ὅτι τινὲς κατὰ τὰ τοῦ ὀδοντόρου, καὶ θατόρος πῆλεκυ εὐρόντα, ἀτόρ ὁ μὴ εὐρὸν πῆλεκυ αὐτὸν μὴ λέγειν εὐρηκα, ἀλλ' εὐρήκα μὲν. μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τ' πῆλεκυ ἀκρεβλικότων, ὁ ἔχωρ αὐτὸν διωκόμην, πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα σωδοιπόρον ἔλεγον, ἀκρῶλα μὲν. ὅδι εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, ὁκ ἀκρῶλα μὲν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πῆλεκυ εὐρόντα, εὐρηκα ἔλεγον, ὁκ εὐρήκα μὲν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβαίνοντες τῶν ὀντυχημάτων, ὅδι γὰρ ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

 Ὅτι βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγεινίω. γνέμοντο δὲ, γὰρ μὲν εἰς γὰρ βαθεία ἐπὶ πόρῳ ἐλθόντων λίμνη. ὁ δὲ, γὰρ ὀσῶ μικρὸν ὑδωρ ἔχωρ. καὶ διὰ τὸ γὰρ τῆς λίμνης θατόρω πῆλεκυ πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς αὐτὸν ἀσφαλές ὄρας διαίτης μεταβῆναι, ἐκείν ὁκ ἐπέειπεν, λέγων δυσσασπασῶς ἔχωρ ἐλθὲ τὸ τόπον σωθηθείας, ἔως ὅτι σωθῆναι ἀμαξῶν πῆλεκυ αὐτὸν σωθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ὑπὸ χερσῶν τῶν φθάνοντων ἀκρῶλα μὲν, πρὶν ὑπὸ τὸ βέλτομον τραπέδω.

pus immutetur, & in alias manus hoc tuum aurum eat, scio te tunc me Fortunam accusaturū.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere benefactorē cognoscere, atq; huic gratiam referre.

Viatores.

83

DVO quidam unā itinerabantur, & cum aliter securim reperisset, alter, qui non inuenit, admonebat ipsum, ne diceret inueni, sed inuenimus. Sed paulo post cum aggredereēt ipsos qui securim perdiderant, habens ipsam, persequentibus illis, ad eum qui unā itinerabatur, dicebat, perijmus. Hic autem ait, perij dic, non perijmus. Etenim et tunc, cum securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

Ranæ.

84

DVæ ranæ uicinæ sibi erant. Pascebantur autem, altera in profundo et procul à uia stagno, altera in uia parum aquæ habens. Verum, cum quæ in stagno, alteram admoneret, ut ad se migraret, ut tutiore cibo frueretur: illa non paruit, dicens, firmissima teneri huiusce loci cōsuetudine, quousq; obtigit currū prætereūtem ipsam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, homines quoq; praua aggredientes citius mori, quàm mutantur in melius.

m Apianus

Μελιττήργος.

Εἰς μελιττήργειόν τις εἰσελθὼν, τὸν λεκτικμὸν ἀπόντος, τὸν κερύον ἀφείλετο. ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπεὶ δὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ὀρέμεν, εἰσῆκει τὸ κατ' αὐτὰς διορδυνώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκασαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κνήτροις ἔπαιον, ἃ τὰ χεῖρα διετίθει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κένισται ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κερία ἀθῶρον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ὑπὸ μελῶν ὑμῶν πλήθητε;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ἄνω τῶν ἀνθρώπων τινὲς, δι' ἀγνοίαν τοῦ ἐχθροῦ μὴ φυλαττομένοι, τοῦ φίλου ὡς ὑπερόλου ἀρθουῦται.

Αλκυῶν.

Αλκυῶν ὄρνις ὅτι φιλῶνται, αἰ τῆς θαλάσσης διακτωμένη. ταύτῃ λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, γὰρ σθεπέλοις πρὸς θαλαττοῖσι νεοτῆροποιεῖσθαι. καὶ δὴ ποτε τίκτηται μελίσσα, γὰρ ὁποποιεῖσθαι. ἀξελθόντι δὲ ποτε αὐτὴ εἰς νομὴν, σωῖται τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρα κυματωθεῖσαν τῶν δόματος, ὑπερβλήσθαι τὴν κερίας, καὶ ταύτῃ ὑπὸ κλύσασθαι, τοῦ νεοτῆρος ἀφαιεῖσθαι. ἢ δὲ ἐπανελθόντι, καὶ γνοῦσθαι τὸ πρᾶχθῆναι, εἶπε· δεῖλαίᾳ ἔγωγε, ἢ τις τὴν γλῶσσαν ἐπίβουλον φυλαττομένην, ὅτι ταύτῃ κατέφυγον, ἢ μοι πολλῶν γέγονεν ἀπιστοτόρα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων γῆνοι τοῦ ἐχθροῦ φυλαττομένοι, λαυθάνουσι πολλῶν χαλεπωτόροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

Apiarius.

IN mellarium ingressus quidam domino absente, fauum abstulit. Hic autem reuersus, ut alueolos uidit inanes, stando quod in his erat, perscrutabatur. Apes autem è pastu redeuntes, ut deprehenderunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeq; trahebant. Hic autem ad eas, ô pessimæ animantes, furatum uestros fauos illæsum dimisistis, me uero satagentem uestri percutitis.

Affabulatio.

Fabula significat, si hominum quosdam ob ignorantiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

Alcedo.

ALcedo auis est solitaria, semper in mari uitam degens. Hanc dicitur, hominum uenationes cauentem, in scopulis maritimis nidificare: cæterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à uehementi concitatū uento, eleuari supra nidum, atq; hoc submerso, pullos perdere. Hæc uerò reuersa, re cognita, ait: me miseram, quæ terram ut insidiatricē cauens, ad hoc confugi, quod mihi longe est insidius.

Affabulatio.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos incidere.

Αλιεύς.

Αλιεύς γὰρ τινι ποταμῶν ἠλίβην. Ἰατρίνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥόδιμα πόδι λαβῶν, ἐκατόρωθον καλωδίῳ πρὸς δῆσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπῆν, ὅπως οἱ ἰχθύες φύγοντο, ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπίσω. Ἰῶ δὲ πόδι τὸν τόπον οἰκόντων τις θεασάμενος ἴδον ποιῶντα, ἐμίμνησεν ὡς τὸν ποταμὸν δολοῦντα, καὶ διήδεις ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα πίνειν. καὶ ὅς ἀπεκείνατο, ἀλλ' εἰ μὴ ἔτιωσ ὁ ποταμὸς τὰ ράτῃται, ἐμὲ θείσει λιμῶθηοντα ἀρθανεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ Ἰῶ πόλεων οἱ διαμαγωγοί, τότε μάλιστα ὀργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς σάσιν ποδικύωσι.

Γίθνης καὶ Δελφίς.

Εὗρος ὄντος τοῖς πλείουσι μελιτῶντα λιμίσθη καὶ πιδήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τὸ πλῆθος, πλείων τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πιδήκον. γηρομυθίαν δ' αὐτῶν κατὰ τὸ σούμιον τὸ φιλῆτικῆς ἀκρωτήριον, χαιμῶνα σφοδρῶν σὺν ἑβη γηέσθαι. φιλῆ δὲ νεὸς πόδι τραπεσίης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, γνήθη καὶ ὁ πιδήκη. Δελφίς δὲ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἀνδρωπομ εἶναι ὑπολαβῶν, ἀπελθὼν αὐτῷ εἶχε διακομίζωμι ὕδι πλὴν χόρσιν. ὡς δὲ κατὰ τὸν περαιῶν ἐγγίθη τὸ Ἰῶ ἀθλαίων ἐπίνοιον, ἐπαιδαῖον τὸ πιδήκον, εἰ τὸ γένος ἴσιν ἀθλαίων. τὸ δὲ εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν γηταῦθα τετυχηκῆναι γονέων, ἐπανήθη εἰ καὶ τὸν περαιῶν ἐπίσταται. ὑπολαβῶν δὲ ὁ πιδήκη πόδι ἀνδρωπομ αὐτὸν λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ σὺν

συνή

Piscator.

87

Piscator in fluuio quodam piscabatur. Extensis autem retibus, & fluxu comprehenso, utrinque funi alligato lapide, aquam uerberabat, ut pisces fugientes incaute in retia incidere. Cum quidam uero ex ijs qui circa locum habitabant, id facere uideret, increpabat quod fluuium turbaret, & claram aquam non sineret bibere. Et is respondit, sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Affabulatio.

Fabula significat, ciuitatum etiam rectores tunc maxime operari, cum patrias in seditionem induxerint.

Simius, & delphis.

98

Moris cum esset nauigantibus, Melitenses catulos & simios adducere in solam nauigationis, quidam habebat secum & simium. Cum autem peruenissent ad Sunium Atticæ promontorium, tempestatem uehementem fieri contigit. Naui autem euerfa, & omnibus natantibus, natabat & simius: delphis autem quis ipsum conspiciatus, & hominem esse ratus, digressus leuabat, ad terram perferens. Ut uero in Piræo fuit Atheniensium nauali, rogauit simium, an genere esset Atheniensis. Cum autem hic diceret, et claris ibi esse parentibus, rogauit, an & Piræum nosset. Ratus autem simius de homine eum dicere, ait, et ualde amicum esse ei, et

σωθήσῃ· καὶ ὁ Διελφίς αὐτὸν πρὸς τὴν ἑλπίδα ἀγανακτικῆς
 σπασ, βαπτίζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας, οἱ τῆς ἀλήθειαν ἐκ εἰδότητος, ἀπα-
 τᾶν νομίζουσι.

Μυῖαι.

ΕΝ τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, μυῖαι πρὸς πᾶ-
 σαι κατ' ἡέδιον. ἐμπαγνύτω δὲ τὸ ποδῶν αὐτῶν,
 αὐταπλήυαι ἐκ εἴχου. ἀρπυιγόμηναι δὲ ἔλεγον, ἄβλιασε
 ἡμεῖς, ὅτι δὲ βραχῆων βρώσιμ ἀκλύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν
 αἰτία γίνεται.

Ἐρμῆς καὶ ἀγαλματοποιός.

Ερμῆς γινώσκει βυλόμηνον ἢ τινι τιμῇ παρ' ἀνθρώ-
 πους ὄσιν, ἢ κεν εἰς ἀγαλματοποιῶν, ἑαυτὸν εἰκα-
 στας ἀνθρώπων. καὶ θεασάμενον ἀγαλμα τῆς δῖος ἡρώ-
 τα, πόσου τις αὐτὸν πρῆκτα δυνάται; τῶ δὲ εἰπόντων
 στραχηῆς. γελᾶσας, πόσου τὸ φησὶ ἡρας ἔφη. εἰπόντων δὲ
 πλείοντων, εἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἀγαλμα, καὶ νομίσας ὡς
 ἐπειδὴ ἀγγελός ὅστι θεῶν καὶ ἰσοδιδῶν, πολὺ αὐτῶ
 πρὸς τῶς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρθε πρὸς αὐτῶ. ὁ δὲ
 ἀγαλματοποιός ἔφη, εἰάν τούτους ὠνήσῃ, καὶ ἴσῃν πρὸ
 διηκίω σοι δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρα λιγνόςδετον, ὃ δὲ μῶν παρὰ ἄλλοις
 ὄντα τιμῇ.

Ερμῆς καὶ τειρεσίας.
 Ἐρμῆς βυλόμηνος τῆς τειρεσίας κωντικῶν εἰς ἀλήθειαν

familiarē. Et delphis tanto mendacio indignatus, submergens ipsum occidit.

Affabulatio.

Fabula in uiros qui ueritatem ignorantes, existimant se decipere.

Muscæ.

89

IN cella quadā melle effuso, muscæ aduolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, euolare non poterant. Cum uero suffocarentur, dicebant: Miserae nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, multis gulam multorum esse causam.

Mercurius, & statuarius.

90

Mercurius scire uolens, quanti apud homines esset, iuit in statuarij, transformatus in hominem. & uisa statua louis rogabat, quanti quis ipsam emere posset? Hic autem cum dixisset drachma, risit: & quanti Iunonis, ait. cum dixisset, pluris: uisa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit deorum, & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationē, rogauit de se. statuarius uerò ait, si hasce emeris, & hanc additamentum do.

Affabulatio.

Fabula in uirum gloriosum, qui nullius apud alios est precij.

Mercurius, & Tiresias.

91

Mercurius uolens Tiresia uaticiniū an ue-

ὅτι γινῶναι, κλέψας τὰς αὐτῷ βοῦς δὲ ἀγροικίας, ἦ κεν ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπων, καὶ παρ' αὐτοῦ κατήχηθη. τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τοῦ τειρεσίας, ἐκείνου παραλαβῶν τὸν ἐρμῆν δὲ ἦλθον, οἰωνόν τινα ποδὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενον. καὶ τούτῳ παρῖνει φραζέμεν αὐτοῦ, ὃν τινα αὐτὸν τῶν ὀρνίθων θεωροῦσι. ὁ δ' ἐρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἄετόν τι δὲ ἀριστοδωρῶν ἰδὲ τὰ διεξιάδι πηλομένον, ἔφρασε. τοῦ δὲ φήσαντος μὴ πρὸς αὐτὸν εἶναι ἄετόν τι, ἐκ δούτερου κορώνῳ εἶδεν ἐπὶ τινὸς δούρου καθημένῳ, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτουσαν, καὶ τοῦ μάντι φραζέει. καὶ ὅς ἔποτυχῶν εἶπεν. ἀλλ' αὐτὴ γὰρ κορώνη δούρου τὸν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὡς ἐὰν σὺ θέλης, τὰς ἐμὰς ἀκλήψομαι βῆς.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τοῦ λόγου χρῆσασατο αὐτὸς πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

Καὶ δὲ.

Εχωρ τὶς δύο κούρας, τὸν μὲν ἔτονον θηροδύειν ἐδίδιαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν, καὶ διὰ εἶποτε ὁ θηροδύτικὸς ἤγροῦε τι, καὶ ὁ οἰκουρὸς συμμετέχων αὐτοῦ διδοίης. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηροδύτου, ἀκείνον ὀνειδίζοντος, εἰ γὰρ αὐτὸς μὲν καὶ ἐκάστω μοχθεῖ, ἐκείνου δὲ μηδὲν πονῶν τῆς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις. ἔπολαβῶν αὐτὸς εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν διεπότην μέμφο, ὅς οὐ πονεῖ με ἐδίδιαξεν, ἀλλὰ πόνον ἀλλοτρίον ἐδίει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νέων οἱ μηδὲν ὑπὸ αὐτοῦ
μυθοί

rum esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, uenit ad ipsum in urbē, similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Bouum autem amissione renunciata Tiresiæ, ille assumpto Mercurio exiuit, auguriū aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quam nā auim uiderit: Mercurius autem, primum uidisse aquilā à sinistris ad dexteram uolantē, dixit. Hic non ad se id attinere cum dixisset, secundò cornicē super arbore quadam sedentem uidit, & modò superius aspicientem, modò ad terram declinatam: & uati refert. Et is re cognita, ait, sed hæc cornix iurat & cœlum & terrā, si tu uelis, meas me recepturum boues.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit aduersus uirum furacem.

Canes.

HAbens quidam duos canes, alterum uenari docuit, alterum domum seruare. Cæterum si quando uenaticus caperet aliquid, & domituus particeps unā cum eo erat cœnæ. ægre ferente autem uenatico, & illi obijciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille nihil faciens suis nutriretur laboribus, respondens ipse, ait: non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse,

Affabulatio.

Fabula significat, adolescētes qui nihil sciunt,

μυνοι, οὐ μεμπτοὶ εἰσι, ὅταν αὐτῶν οἱ γονεῖς οὕτως ἀγᾶ-
γωσιμ.

Ἄνὴρ καὶ γυνή.

Εχωρ τις γυναικα, πρὸς αὐτὸν κατ' οἶκον ἅπαντας
ἀπεχθῶς ἔχουσαν, ἠβελήθη γινῶναι εἰ καὶ πρὸς
πατρώους οἰκίετας οὕτω διακείται. διὸ δὴ καὶ μετ'
δύλογον πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποπέλει
πατέρα. μετὰ δ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθόντις αὐτῆς,
ἐπιωθαίνουσαν πρὸς αὐτὸν ἐκείνῳ διεγχεῖτο. ἦ δὲ φαιμέ-
νης, ὡς οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμνῶν με ἵπεβλέποντο,
πρὸς αὐτὴν ἔφη· ἀλλ' ὦ γυναι, εἰ τούρις ἀπεχθαίνῃ, οἱ
ὄρθροι μὲν τὰς ποιμνας ἐξελαύνουσι, ὅψ' εἰ δὲ εἰσίσαι,
τί χρὴ πρὸς δὲ καὶ πρὸς τούτων, οἷς παῖσαν σιωδῆτρι-
βῶν τὴν ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλοὶ ἐκ τῶν μίσηδων
τὰ μεγάλα, καὶ ἐκ τῶν πρὸς ἡλῶν τὰ ἀδύνατα γνωρι-
ζέται.

Ἐριφύθη καὶ λύκος.

Εριφύθη ὑσδρήσασα ἦν ποιμνῆς, ὑπὸ λύκου κατὰ
δίωκετο. ὡς τὸν ἀφῆσα δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὦ λύ-
κε, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι σὸν βρομα γηήσομαι, ἵνα μὴ
ἀνδρῶς ἀρθαίω, ἀλλήσομαι πρῶτον ὅπως ἀρχήσωμαι. τὸ
δὲ λύκου ἀνδρῶντος, καὶ ἦν εἶπε ὄρθρου μῆνης, οἱ καὶ οὐδ'
ἀκούσαντες τὸν λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἀπεσραφεῖς τῆ ἐρι-
φύθησι, δικαίως ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γὰρ με μέ-
γιστον ὄντα, ἀνδρῶν μὴ μίμειδαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν μὲν πρὸς αὐτὸν πεφύκασι
ἀμε-

haud esse reprehendendos, cum eos parentes sic educauerint.

Maritus & uxor.

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, uoluit scire an etiã erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. Paucis uero post diebus ea re uersa, rogauit quomodo aduersus illos habuisset. Hæc uero cum dixisset, bubulci & pastores me suspectabant, ad eam ait: sed ô uxor, si eos odisti, qui mane greges agunt, serò autem redeunt, quid sperare oportet in ijs, quibus cum tota conuersaris die?

Affabulatio.

Fabula significat, sic sæpe ex paruis magna, & ex manifestis incerta cognosci.

Hœdus & lupo.

HOedus derelictus à grege persequente lupo, conuersus ad eum, dixit, ô lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne iniucunde moriar, cane tibia primum ut saltem. Lupo autem canente tibia, atq; hœdo saltante, canes cum audiuisent, lupum persecuti sunt. Hic conuersus hœdo inquit, merito hæc mihi fiunt. oportebat enim me cocus cum sim, tibi cinem non agere.

Affabulatio.

Fabula significat, quæ ea, quibus natura apti sunt,

ἀμελῶντες, τὰ δὲ ἐτόρωμ ὠπτησιδύειμ παρῶμλοιοι, δι
 συχίας ποδιπίησιμ.

Καρκῖνθ καὶ ἀλώπηξ.

Καρκῖνθ ἀπὸ τῆ θαλάσσης ἀναβάς, ἐπὶ τινθ γῆ
 μθρ τόπτε. ἀλώπηξ δὲ λιμῶθησε ὡς ἐθεάσατο,
 πρσελθῶσα ἀέλαβν αὐτόμ. ὁ δὲ μέλλωμ κρεταβιβρώ-
 σκεδαί, ἔφθ. ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς θαλάτῃος
 ὄμ, χόρσαῖθ ἠδολύθλω γγῆδαί.

Ἐπιμύθιομ.

Ο μύθθ διηλοῖ, ὅπ καὶ τῶν ἀνδρώπωμ οἱ τὰ οἰκεία κῆ-
 παλιπόντες ὠπτησιδύματα, καὶ τοῖς μηδὲμ πρσίμθου
 σμ ὠπχειροῦτδθ, εἰότως διςυχῶσμ.

Κιθαρωδός.

Κιθαρωδός ἀφῆς γῆ οἴκω κενονιαμλῶ σωῖθῆως
 ἀδλωμ, καὶ ἀντηχῶσις αὐτῶ τῆ φωνῆς, ὠήθη σφό-
 δρα δύφωμθ εἶν. καὶ διη ἐπῆθεις ὠπτόττω, ἔγνω δειμ
 καὶ θεάτρω εἰαυτόμ ὠπδωῖαι. ἀθιμόμθθ δ' ὠπδῆ
 φαδαί, καὶ κῆ κῶς ἀδλωμ πάνν, λίθοις αὐτόμ ἔζῶσαν-
 τδθ ἀπέλασαν.

Ἐπιμύθιομ.

Ο μύθθ διηλοῖ, ὅπ ὄτω καὶ τῶν ῥητόρωμ γῆιοι γῆ ταῖς
 σχολαῖς δοθηῶντες εἶναί πινδθ, ὅταν ὠπ τὰς πολιτείας
 ἀθίκωνται, ὀδινός ἀξιοί εἰσμ.

Κλέπται.

Κλέπται εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν οὐδὲμ εὗρον,
 ὅπ μὴ ἀλεκτρυόνα. καὶ ῥῶσμ λαβόντδθ ἀπῆε-
 σαν. ὁ δὲ μέλλωμ ἴα αὐτῶμ θύεδαί, ἐδῆτο ὡς αὐ
 τὸμ ἀπολύσωσι, λέγωμ, χῆσιμθ εἶναί τοῖς ἀνδρώ-
 ποῖς, νυκτός αὐτῶ ὠπ τὰ ὄργα ἐγείρωμ, οἱ δὲ ἔφα-
 σαν,

sunt, negligunt, quæ uero aliorum sunt, exerce-
re conantur, in infortunia incidere.

Cancer & uulpes.

95

Cancer è mari cum ascēdisset, in loco quo-
dam pascebatur. Vulpes esuriens ut ui-
dit, accessit, ac eum rapuit. Ille deuorandus ait,
sed ego condigna patior, qui marinus cū sum,
terrestris esse uolui. Affabulatio.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs
derelictis exercitijs, ea quæ nihil conueniunt
aggrediuntur, meritò infortunatos esse.

Citharædus.

96

Citharædus rudis in domo calce incrustata
familiariter, ut solebat, canens, & contra
resonante in se uoce, existimabat ualde cano-
rus esse. Verum elatus super hoc, cogitauit &
theatro sese committere oportere. Profectus ue-
ro ad se ostendendum, cum male admodum ca-
neret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam,
qui in scholis uidentur esse aliqui, cum ad res
publicas se conferunt, nullius precij esse.

Fures.

97

Fures in domum quandam ingressi, nihil
inuenerunt nisi gallum, atq; hoc capto abie-
runt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se di-
mitterent, dicens, utilem esse hominibus no-
ctu eos ad opera excitando, Hi uero dix-
erunt,

σαν· ἀλλὰ ἴξα ἄσπερ σε μάλλον θύομεν. ἐκείνους γὰρ ἔγχε-
ρω, ἀλλ' ἔπειμ' ἡμᾶς ἔκ' ἔα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δειλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα φῖς πονηροῖς φαντα-
σιάζονται, ἀ τοῖς χρηστοῖς ὄσιν δὴ ὄργα γένηματα.

Κορώνη καὶ κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα κόρακι, ἔβη ὑπὸ δὲ οἰωνῶν τοῖς
ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ ἴξα ἄσπερ μαρτυρο-
μένων ὡς πωλέγοντι τὸ μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὄσιν
πύργους παριόντας, ἤκην ἐπὶ τῷ δ' ἰσθμῷ, καὶ εἶπε, με-
γαλῶς ἔκραξεν. τῷ δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ὑπὸ σφραγί-
ται, καὶ κατὰ πλάγχθῳ, ὑποτυχῶν τις ἔφη· ἀπίω-
μεν ἢ ἔτι. κορώνη γὰρ ὄσιν, ἢ τις ἀέκραγε, καὶ οἰωνῶ-
σμου ἔκ' ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δειλοῖ, ὅτι ἔτω καὶ τῷ ἀνθρώπων οἱ τοῖς ἀρετῶ-
τοισι ἀμιλλώμενοι, πρὸς ἔβη τῷ ἴσῳ μὴ ἐπιπέδῳ, καὶ
γέλωτα ἀφλισκάνουσι.

Κορώνη καὶ λύω.

Κορώνη ἀβλήσασα λύω, κούα ὑπὸ εἰσίασιν ἐκάλει.
ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτρω τὰς θυσίας ἀνα-
λίσκεις; ἢ γὰρ θεὸς ἔτω σε μασεῖ, ὡς ἀέκ' τῷ σωζόμενων
οἰωνῶν τὴν πίσιν πόσειλεν. καὶ ἡ κορώνη πρὸς αὐ-
τῷ, ἴξα ἄσπερ μάλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῆ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δειλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἴξα ἀφ' ἑσῶν ἄσπερ ἔχθρῶν ὄσιν
γετῆν ἔκ' ὀκνεῖσιν.

Κόραξ καὶ ὄσις.

Κοραξ βροφῆς ἀκροῦ, ὡς κατ' ἴσῳ ἐν τῷ ἀπληθῶν τόπῳ
ὄσις

rūt, sed propter hoc te tanto magis occidimus.
Illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduersa, quæ bonis sunt beneficia.

Cornix, & coruus.

98

Cornix coruo inuidens, quod is per aurguria hominibus uaticinaretur, ob idq; crederetur uti futura prædicens, conspicata uiatores quosdam prætereuntes, iuit super arborem quandam, stansq; ualde crocitauit. Illis uero ad uocem conuersis, & admiratis, re cognita quidam inquit: abeamus heus uos, cornix enim est quæ crocitauit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines cū præstantioribus certantes, præter quàm quod non ad æqua perueniunt, risum quoq; debere.

Cornix, & canis.

99

Cornix Mineruæ sacrificans, canē inuitauit ad epulas. ille uero ad eam dixit, quid frustra sacrificia absumis? dea enim adeò te odit, ut ex peculiaribus quoq; tibi augurijs fidem sustulerit. Cui cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; ob lucrum non uereri inimicos beneficijs prosequi.

Coruus, & serpens.

100

Coruuus cibi indigēs, ut serpentē in aprico quodam

ὄφιν κθιμώμνον, ἰῶνρυ κα τα πῆας ἤρπασε. τδι δὲ ὠν
 στραφγνῶς, καὶ δλαῖόντος αὐτῶν, ἀκθνήσκου μέλλωρ εἶ
 ρηκε· δείλαιθ' ἐγωγε, ὅς τοι ὄτρυ εὔρομ' ἐρμαου, δ'ξ οὐ
 καὶ ἀπόλλυμαι.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθθ' πρὸς ἄνδρα, δ'ξ ἄθσα κωρδμ εὔρεσιμ ὠλ σῶτη
 εἰα λινδωδύσαντα.

Κολοῖός καὶ πόλις ὄραϊ.

Κολοῖός γν' τινι πόλις ὄρεῶνι πόλις ὄρας ἰδῶν κα-
 λῶς τρεφομλίας, λδουκάνας ἐαυτῶν ἤλθην, ὡς κῆ
 αὐτῶς φλ αὐφλ διαίτης μεταληφόμηνθ'. αἱ δὲ μέχρη
 μλν ἠσύχαζην, οἰόμενα πόλις ὄραν αὐτῶν εἶν, πλοσίγηρ.
 ἐπεὶ δὲ ποτε ἐκλαθόμενθ' ἐφθέγγετο, τλωικαῦτα τῆ
 αὐτῶ γνῶσαι φύσιμ, δ'ξ ἕλασαν παύσαι. καὶ ὅς, ἀκτυ-
 χῶν φλ γνῶταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς αὐτῶ κολοῖός πα-
 λιμ, κακῆνοι δ'ξ τῶ χρωμα αὐτῶν δκ ὠλ γνόντες φλ μετ'
 αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαν, ὡς τε δλουῖμ ὠλθυμίσαντα μη
 δετόρας τυχεῖν.

Επιμύθιοι.

Ο μῦθθ' δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς τοῖς ἐαυτῶν ἀρκεῖσαι,
 λογιζομλίας, ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς θεῶ μὴδὲρ ὠφελῆμ,
 ἀφαιρεῖται καὶ τὰ πλοσύντα πολλάκις.

Κολοῖός.

Κολοῖόν τις σύλλαβῶν, καὶ δήσας αὐτῶ τῶ πόλια
 λίνω, θεῶ ἐαυτῶ παρεδωκε παιδί. ὁ δὲ, μὴ ὠ-
 πομείνας τῶ μετ' ἀνδρῶ πωρ δίαταν, ὡς πρὸς ὀλί-
 γου ἀδελίας ἔτυχε, φυγῶν ἠκην εἰς τῶ ἐαυτῶ καλιαύ.
 πόλις λινδγνῶθ' δὲ τδι δλομῶ τοῖς κλάδεις, ἀποπῆ-
 ναι μὴ δλωαμηνθ', ἐπεδὴ ἀποθνήσκου ἐμελλε, πρὸς
 ἐαυτῶ

quodam loco dormientē uidit, hunc deuolando rapuit. Hic cum se uertisset, atq; momordisset ipsum, coruus moriturus dixit, me miserū, qui tale reperi lucrum, quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in uirum, qui ob thesaurorū inuentio-
nem de salute periclitatur.

Monedula, & columbæ.

101

Monedula in columbario quodam colū-
bis uisis bene nutritis, dealbauit sese, i-
uitq; ut & ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ ue-
ro, donec tacebat, ratæ eam esse columbam, ad-
miserunt. Sed cum aliquando oblita uocē emi-
sisset, tunc eius cognita natura, expulerunt per-
cutiēdo, eaq; priuata eo cibo rediit ad monedu-
las rursus. Et illæ ob colorem, cum ipsam non
nosset, à suo cibo abegerunt, ut duorum appe-
tens, neutro potiretur.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere & nos nostris con-
tentos esse, considerantes auaritiā, præterquā
quod nihil iuuat, auferre sæpe & quæ adsunt
bona.

Monedula.

102

Monedulam cum quis cepisset, & pedē al-
ligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non fe-
rendo uictum inter homines, ubi parumper li-
bertatem nacta est, fugit, in suumq; nidum se
contulit. Circumuoluto uero ramis uinculo,
euolare haud ualens, cum moritura esset, se-

n cum

ἑαυτὸν ἔφη, δάλαυθ' ἔγωγε, ὅς τιν' παρ' ἀνθρώποις
μὴ ὑπομένειας δουλείαν, ἔλαθον ἑμαυτὸν εἰ ζωῆς εὐδαι-
μονίας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Διλοῖ, ὅτι πινὲς ἔειπ' ὅτι μετρίων λινοδύωυ
ἑαυτὸν Βαλόμηναι ῥύσαομαι, εἰς μέζους πόδι πίπτουσι.

Ἑρμῆς.

Ζεὺς ἑρμῶν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψύ-
δου φάρμακον ἔγχεῖν. ὁ δὲ ἴσθ' ἄρ' ἔτρεψας, καὶ μέ-
τρον ποιήσας, ἴσθ' ἑκάστῳ γνέχεον. ἠδὲ δὲ μόνον τὸ σκυ-
τίως ὑπολειφθέντες, πολὺ κατελέλητο φάρμακον,
ὄλιγ' ἄλλω τινὶ θυεῖαν γνέχεον αὐτῶν. ἑκκτότε σὺν
ἐκαστῷ τεχνίτῳ ἀπαντας ψύδου δαί, μάλιστα δὲ πάν-
των αὐτῶν σκυτίως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ψυδολόγους τεχνίτας.

Ζεὺς.

Ζεὺς πλάσας αὐτῶν ἀνθρώπων, τίς μὲν ἄλλας ἑτα-
ραῖσις αὐτοῖς γνέθηκε, μόνω δ' ἄρ' ἔθνηται τινὶ ἀε-
χμῶν ἐπελάθω. διὸ καὶ μὴ ἔχωμ πόδον αὐτῶν εἰ-
σαγάγει, ἵνα τὸ ὄχλος αὐτῶν εἰσελθεῖν ἐκείδουσιν. ἢ δὲ
τὸ μὲν πρῶτον αὐτέλεθρον ἀναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ δὲ σφό-
δρα αὐτῶν γνέκετο, ἔφη. ἀλλ' ἔγωγε ἠδὲ ταύταις εἰσερ-
χόμεαι ταῖς ὁμολογίαις, ὡς αὐτῶν μὴ εἰσελθεῖν. ἀν δ' εἰ-
σελθεῖ, αὐτῶν ἐξελεύσομαι πρᾶυ τήκε. ἀπ' δὲ τῶν συ-
νέβη πάντας αὐτῶν πόρνους ἀναχμῶντες εἶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Διλοῖ, ὅτι αὐτῶν ἔρωτ' ἑταρῶν κατεχμῶντες, ἀ-
ναχμῶντες εἶν συμβαίνει.

Ζεὺς

eum loquebatur, me miseram, quæ apud homi-
nes non ferendo seruitutem, incaute mea me uita
priuauit.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnunquã quosdam, dum
se à mediocribus student periculis liberare, in
maiora incidere.

Mercurius.

103

Iupiter Mercurio iussit, ut artificibus omni-
bus mendaciij medicamentum misceret. Hic
eo trito, & ad mensuram facto, æquabiliter sin-
gulis miscuit. Cũ uero solo relicto sutore, mul-
tum superesset medicamenti totum acceptum
mortariũ ei miscuit. Atque hinc contigit artifi-
ces omneis mentiri, maximẽ uero omnium su-
tores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

Iupiter.

104

Iupiter formatis hominibus, omneis illis affe-
ctus indidit, solum indere pudorem oblitus
est. Quapropter non habens, unde nã ipsum
introduceret, per turbã ingredi eum iussit. Hic
uero primum contradicebat, quòd indigna fer-
ret. Vehemẽtius uero eo instante, ait: Sed ego
sanẽ his ingredior pacẽs, si amor non ingredia-
tur. Sin ingrediat, ipse exhibo quamprimum.
Ex hoc sanẽ euenit, omnia scorta inuerecunda
esse.

Affabulatio.

Fabula significat, captos amore inuerecundos
esse.

Ζεύς.

Ζεύς γὰρ κεν τελευτῶν, πάντα τὰ ζῶα εἰς ἴα· μόνος δὲ τῆλ' ἑλάνης ὑσδρησάσης, διαπορῶν τιῶν αἰπιαν τῆλ' ὑσδρήσεως, ἐπωθαύσῃ αὐτῆλ', τίν' ἔχαιεν αὐτὴν ἄπ' τὸ δάπνου ὃ πῆρε γύσῃ. τῆλ' δὲ εἰπούσης, οἴκος τῆλ' ἴκος, οἴκος ἀγῆς ἔ. ἀγανακτίσας λατ' αὐτῆλ', λατὸν δῖνασε τὸν οἴκου βασάξισαν ποδὶ φέρειν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται μάλλον λιτῶς παρ' ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς.

Λύκος καὶ πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κλυτῶν δειχθεὶς, καὶ λακῶς πάχων, ἐβέβηκε. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἐδῆτο ποτὸν ἐκ τοῦ πῆρε γύοντος αὐτῆλ' ποταμῶν ἠμῖσαι. εἰ γὰρ σὺ μοί φησι δῶσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφῆν ἑμαυτῆλ' εὐρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχόν, ἔφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ὑπὸ δῶ σοι, σὺ καὶ τροφῆν μοι χήσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρα λακῶν ὄργου, δι' ὑποκρίσεως γινώσκοντα.

Λαγωί.

Λαγωί ποτε πολεμῶντες ἄλλοῖς, παρεκάλεον εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ ἔφασαν, ἐβοηθήσαμεν αὐτοῖς, εἰ μὴ ἡδαιμεν τίνες ἐσὲ, ἔ. τίσι πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ κλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικῶντες, τῆλ' ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονῶσι.

Μύρμηξ.

Iupiter.

105

Iupiter nuptias celebrās, omnia animalia accipiebat. Sola uero testudine tarde profecta, admiratus causam tarditatis, rogauit eam, quāobrem ipsa ad cœnam nō accesserit. Cum hæc dixisset, domus chara, domus optima: iratus ipsi, damnauit ut domū baiulans circumferret.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosq; homines eligere, parce potius apud se uiuere, q̄ apud alios laute.

Lupus & ouis.

106

Lvpus à canibus morsus, & male affectus, abiectus iacebat. Cibi uero indigens, uisa oue, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inueniam. Illa, re cognita, ait: sed si ego potum do tibi, tu & cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in uirum maleficum, per simulationē insidiantem,

Lepores.

107

Lepores olim belligerantes cum aquilis, inuocarunt in auxilium uulpes. Hæ autem dixerūt, uobis auxiliaremur, nisi sciremus qui uos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui cum præstātoribus certant, suam salutem contemnere.

Formica.

108

Μυρμηξ ὀνυῦ, τὸ παλαιὸν ἀνδρωπεύω. καὶ πῆ γειργία διλωκεῖς πρὸ σέχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἤρκει το πόνους, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τῆν γειτόνων καρπούς ὑφίρῃτο. ὁ δὲ ζεὺς ἀγανακτήσας ἰδίῃ τῆ τούτου πλεονεξία, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ὄφρα τὸ ζῶον, ὃ μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τῶν μορφῶν ἀλλαγῆς, τῶν διαθροῦν οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ τοῦ νυῦ τὰς ἀφούρας ποδῶν, αὐτὸ τῶν ἐτόρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροί, καὶ τακαλιεῖσα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

Νυκτεῖς καὶ γαλή.

Νυκτεῖς ἰδίῃ γῆς πεισοῦσα, ὑπὸ γαλῆς σωελήσθη. καὶ μέλασσα ἀναρῆιδται, ποδὶ σωτηρίας ἐσθλαῖν. Ἐ δὲ φαιδῆς, μὴ δαίκαθαι αὐτῶ ἀπολύσαι. εἰσει γὰρ πᾶσι ἔνῃ πῆλοῖς πολεμῆν. αὐτὴ ἔλεγχῃ, ὅτι ὄφρις, ἀλλὰ μῦς εἶν. καὶ ὅτως ἀφάθῃ. ὑσῶρον δὲ πάλιν μεσσε, καὶ ὑφ' ἐτόρας συλλεφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐσθλαῖν. Ἐ δὲ εἰπούσις ἀπαισιμὴ ἐχθραίνειν μυσίμ. αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτεῖς ἔλεγχῃ εἶν, καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ ὅτω σωῆθη δις αὐτῶ ἀλλαγαμῶν τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι θεῖς καὶ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ ἐπιμύθην, λογιζομένης, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμεταχνομαπιζομένοι, πολλάκις αὐτὸν λινδῶος ἐκφύγισιμ.

Οσβιπόροι.

QVæ nunc formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incumbēs, non erat proprijs laboribus contentus, sed & uicinorū fructus surripiebat. Iupiter autem indignatus huius auaritia, transmouit eum in hoc animal, quæ formica appellatur. Verum cum mutasset formam, non & affectum mutauit. Nam usq; nunc arua circumeundo, aliorum labores surripit, & sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciem transmutarint, mores non mutare.

Vespertilio & mustela.

109

Vespertilio in terram cum cecidisset, à mustela capta est. Et cum occidēda foret, pro salute rogabat. Hac uero dicente, non posse ipsam dimittere, quod natura uolucris omnibus inimica foret: ait, non auem, sed murem esse. & sic dimissa est. Postremò autem cum iterū cecidisset, et ab alia capta mustela, ne uoraretur orabat. Hac autem dicente, cunctis inimicā esse muribus: hæc non mus, sed uespertilio esse dicebat, & rursus dimissa est. Atque ita euenit, bis mutato nomine, salutem cōsecutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, neq; nos in iisdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerunq; pericula effugere.

Viatores.

110

Οδοιπόροι κατὰ λινα ἀγιαλὸν ὁδοῦντες, ἤλ-
θου ἐπὶ τινὰ σινοπιάν. καὶ κῆρυθ θεασάμενοι
φρύγανα πόρρωθεν ὑπὲρ πλεόντα, ναῦν εἶν' ἐν μεγάλῳ ὠή-
θησαν. διὸ δὴ πρὸς ἔμλον ὡς μελλύσις αὐτῶν πρὸς ἑμ-
ζεδοι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα, ἐγ-
γυτοῦ ἔγγυθ, ἐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδύκωυ βλε-
πευ. ἐξνεχθῆντα δ' αὐτὰ φρύγανα ὄντα ἰδόντες,
πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἀγα μάλ' ἡμεῖς τὸ μηδὲν
ὄν πρὸς ἐλεχόμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων γῆνοι δὲ ἀπρόπῃς δὴ
κωῦτες φοβόροι εἶν', ὅταν εἰς πῆραν ἔλθωσι, οὐδὲ γνὸς
δύεσκονται ἄξιοι.

Ουτ' ἄγριθ.

Ονοτ' ἄγριθ ὄνομα ἰδῶν ἡμόρου ἐν λινα δὴ κλίω τὸ
πῶ, πρὸς ἑλθῶν αὐτὸν ἐμακάρειζεν, ἐπὶ τε τῆ
δύεξια τὸ σώματος, καὶ τῆ εἰ τροφῆς ἀκλαύσει. ὕσε-
ρον δὲ ἰδῶν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὄνηλάτιω
ὄπιθον ἐπόμνον, καὶ ῥοπάλοισ αὐτὸν παίοντα, ἔφη.
ἀλλ' ἐγωγε ἐκέλευσε δύδαιμονίζω. ὄρω γὰρ, ὡς ἐκ ἀνδῶ
κακῶν μεγάλων τὴν δύδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ἐκ εἰς κληωτὰ τὰ μετὰ κινδύων
καὶ ταλαιπωριῶν ἡδύδαι.

Ονοι.

Ονοι ποτὲ ὑπὸ τῶν συνεχῶς ἀχθοφορῶν καὶ τα-
λαιπωρῶν, πρὸς βίαις ἐπεμψαν πρὸς τὸν δία,
ἀύσιμ τῶν πόνων ἀτούμενοι. ὁ δ' αὐτοῖς ὑπὸ δειξαι
βυλόμενθ, ὅτε ἴδω ἀδύωα τὸν ὄσιμ, ἔφη, τότε αὐτοῖς
ἀπκλ,

Vlatores secundum littus quoddam iter facientes, uenerunt in speculam quandam, & illic conspicati farmenta procul natantia, nauim esse magnam existimarunt: quamobrem expectarunt, tanquã appulsura ea esset. Cum uero à uento lata farmenta propius forent, nō nauim amplius, sed scaphã uidere uidebant. Aduectis autem illis, cum farmenta esse uidissent, inter se dixerūt: ut nos igitur frustra, quod nihil est expectabamus? Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines, qui ex improuiso terribiles esse uidentur, cum periculum feceris, nullius esse precij inueniri.

Asinus syluestris.

iii

Asinus syluestris asino uiso domestico in loco quodã aprico, profectus ad ipsum, beatum dicebat & corporis habitudine, & cibi perceptione. Deinde uero cum uidisset eum ferentem onera, & agasonē retrò sequentem, & baculis ipsum percutientē, ait: ast ego nō amplius beatū te existimabo. Video enim nō sine magnis malis habere te felicitatē. Affabulatio. Fabula significat, non esse æmulanda lucra, in quibus insunt pericula, & miseriæ.

Asini.

iiiz

Asinus olim propterea quòd assidue onera ferrent, & fatigarentur, legatos miserunt ad louem, solutionē laborum petentes. Hic autem ostendere ipsis uolens, id nō posse fieri, ait:

n 5 Tunc

ἀπαλλαγίσει δαί Φιλακοπαθείας, ὅταν ὑρῶντες ποιή-
σωσι ποταμόν. καὶ κείνοι αὐτῶν ἀληθόθεν ὑπολαβόν-
τες, ἀπ' ἐκείνου καὶ μέχρι τοῦ ναῦ γῆθα ὑρῶντόρων ἰδίω
σιν ὄνωμ, γῆταῦθα καὶ αὐτοὶ ποδῶς ἀμύλοιο ὑρῶσιμ.

Ἐπιμύθιομ.

Ο μύθῳ δηλοῖ, ὅτι ἐκάστω τῷ περὶ πρῶμῶν ἀθρόα πῶ-
τόμ ἐσιμ.

Ουθ καὶ ἀλώπηξ.

Ο ΝΘ γῆδυσάμλιθ λειοντῶ, ποδῶιαι, τῶλλα
τῶ ζωμ ἐκφοβῶμ. καὶ δὴ θεασάμλιθ ἀλώ-
πηξα, ἐπειρῶτο καὶ ταύτῳ δεδραῖτηδαι. ἢ δὲ, ἐτύγα
χανε γὰρ αὐτῷ φθρυγαμλίν πρῶα κκοῦα, πρὸς αὐτόμ
ἐφη. ἀλλ' οὐ ἴδι, ὡς καὶ ἐγὼ ἀμ σε ἐφοβῶθῳ, εἰ μὴ ὀγκω
μλίν ἤκουσα.

Ἐπιμύθιομ.

Ο μύθῳ δηλοῖ, ὅτι γῆιοι τῶ ἀπαιδούτων, τοῖς ἔξω
δοκροῦτες τινδσ ἐπ, ὑπὸ Φιλίδας γλωσσαλγίας ἐλεγ-
χονται.

Ουθ καὶ βάτραχοι.

Ο ΝΘ ξύλα βασάζωμ, διέβαινε πνα λίμνῳ. ὄλε
δήσας δὲ, ὡς κατέπεδον, ἐξανασιῶαι μὴ δι-
θάμλιθ, ὡδύρετό τε καὶ ἐσηγη. οἱ δὲ γῆ τῆ λίμνη βά-
τραχοι τῶ σφραγμαῶν τῶτα ἀκῶσαντες, ὡδ' ὅτος, ἐφαλαμ,
καὶ τι αὐ' ἐποίησας, εἰ ποσῶν γῆταῦθα χρόνον διέτρι-
βου, ὅσοι ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγου πεσῶμ, ἔτως ὀδύρη.

Ἐπιμύθιομ.

Τότω τῶ λόγῳ χηῶσαιτ' ἄν τις πρὸς ἀνδρα ῥάθυμομ,
ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις διυφορῶνται, αὐτῶς οὐ πλείους
ῥαδίως ὑποσάμλιθ.

Tunc eos liberatū iri laboribus, cum mingendo fluuium fecerint. Ac illi eum uerum dicere existimantes, ex illo & nunc usq; ubi aliorum urinam uiderint asinorum, illic & ipsi circumstantiando mingunt. Affabulatio.

Fabula significat, unicuiq; quod fatale est, incurabile esse.

Asinus & uulpes.

113

Asinus indutus pelle leonis, uagabatur reliqua bruta perterrendo. Cæterum uisa uulpe, tentauit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsius uocem audiuerat) ad ipsum ait: sed bene scias, quod & ego te timuissem, nisi rudentem audiuissem.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui his qui extrâ sunt, aliqui esse uident, ex sua lingua-citate redargui.

Asinus & ranæ.

114

Asinus ligna ferens, pertransibat paludē quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autem quæ erant in palude, auditis suspirijs, heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, cum quia ad breue tempus cecidisti, sic lamenteris.

Affabulatio.

Hocermone uti quispiam poterit in uirum se-gnem, qui ob minimos quosq; labores tristatur, cum ipse maioribus facile resistat.

Asinus

Οὐκὼ καὶ κόραξ.

Οὐκὼ ἠλκωμλίθου τὸν νότον, γὰρ τινι λειμῶνι γνῶμαρ. κόρακθὸς δὲ ὑπὸ καθίσαντθὸς αὐτῶν, ἐν τῷ ἔλκωξ φαίνοντος, ὁ οὐκὼ ὀγκᾶτο καὶ ἤλατο. τὸ δὲ ὄνηλά τε πόρρωθην ἰσαμλῆα, καὶ γελῶντος, λύκος πρὶ ὠμῶν αὐτοῦ εἶδε, καὶ ἔφη ἄθλιοι ἡμεῖς, εἰ καὶ μόνου ὀφθαλμοῦ αὐτῶν διωκόμεθα, τῷ τῶ δὲ καὶ πρὸς γελαῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Οὐκὼ δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῶργοι γὰρ ἀνθρώπων, καὶ μόνου φανγίτες δειλοί εἰσιν.

Οὐκὼ καὶ ἀλώπηξ.

Οὐκὼ ἐν ἀλώπηξ κωινωνίαν συυθήμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξ ἡλθον εἰς ἀγραν. λέοντος δὲ αὐτοῖς περιτυχόντθου, ἡ ἀλώπηξ τὸν ἐπηρετημλίου ὀρῶσα λίνδου νομ, πρὸς ἐλθῶσα τῶν λέοντι, πρὸς ἀλώσειν αὐτῶν τὸν ὄνομ ὑπερχε, καὶ αὐτῶν τὸ ἀκίνδλωμ ἐπαγγέλλεται. τὸ δὲ ἀκλύσειν αὐτῶν φήσαντθου, ἐκείνη πρὸς ἀγαγῶσα τὸν ὄνομ, εἰς πινὰ πάγιμ ἐμπροσθεῖν πρὸς ἀκλύσασε. καὶ ὁ λέων ὀρῶν ἐκείνου φθύγειν μὴ δυνάμενον, πρῶτῶν τῶν ἀλώ πεκα συυέχων, εἶδ' ὅτως ἔβη τὸν ὄνομ ἐτράπη.

Ἐπιμύθιον.

Οὐκὼ δηλοῖ, ὅτι τοῖς κωινωνοῖς ὑπὸ βελόνων, λαυθαίνουσι πολλάκις καὶ αὐτοῦ πρὸς ἀπολῶντες.

Ὀρνις καὶ χελιδὼν.

Ὀρνις ὄφραως ὡς εὐρῶσα, ὑπὸ μελῶς ἐκθρομαύασα ἐξέκωλαψε. χελιδὼν δὲ θεασαμλῆα αὐτῶν, ἐφθ. ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις ἀπὸρ αὐξηθῆντα, ἀπὸ σὺ πρῶτης τῶν ἀδικεῖν ἀρξέται;

Ἐπιμύθιον.

Οὐκὼ.

Asinus, & coruus.

115

A Sinus ulcerato dorso in prato quodam pascebatur. Coruo autem insidente sibi, & ulcus percutiente, asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stante ac ridente, lupus præteriens, ipsum uidit & dixit: miseri nos, quos si tantum uiderit, persequitur, huic autem & arrident.

Affabulatio.

Fabula significat, maleficos homines, si tantum appareant, dignosci.

Asinus & uulpes.

116

A Sinus & uulpes, inita inter se societate, exiuerunt ad uenationē. Leo uero, cum occurrisset ipsis uulpes, imminens periculū uidens, profecta ad leonem, tradituram ei asinū pollicita est, si sibi impunitatē promiserit. Qui cum dimissurum eam dixisset, illa adducto asino in casses quosdam ut incideret, fecit. Sed leo uidens illum fugere minime posse, primam uulpem comprehendit, deinde sic ad asinum uersus est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui socijs insidiantur, sæpe & seipfos nescios perdere.

Gallina, & hirundo.

117

G Allina serpentis ouis inuentis, diligenter calefacta excudit. Hirundo autem cum eam uidisset, ait, ô demēs quid hæc nutris: quæ cum excreuerint, à te prima iniuriam auspiciantur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι ἀπείραστος ὄντι ἡ πονηρία, καὶ τὰ μέγιστα δύσργηται.

Κάμηλος.

Ο τε πρότερον κάμηλος ὄφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβήθη γένεσθαι, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγῆσθαι, ἐφοβήθησαν. ὡς δὲ χρόνος παροῖντος, σωεῖδον αὐτῷ τὸ πρᾶον, ἐπαρτήθησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. αἰδομένοι δὲ κατὰ μέρος, τὸ ζῶον ὡς χαλῶν ἔκχευ, εἰς τοσοῦτον καταφρόνησεως ἤλθον, ὥστε καὶ χαλινὸς αὐτῇ περιβλήσας, πασιμὲν ἐλάυνον δεδιώκασιν.

χομαί

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἢ συμβεβηια δύνατα φρόνητα ποιεῖ.

Οἷος.

Ο φῖς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατάμενος, τῷ δὲ γένετύγχανεν. ὁ δὲ ζεύς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἴ τὸν πρότερον πατήσαντα ἐπληξας, ἔκταν ὁ δὲύτορος ἐπεχείρησε ἴσον ποιῆσαι.

παιτεω
πατεω

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὴλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρότερον ὑπεβάνοντες ἀνθρώποι, τοῖς ἄλλοις φοβερὸὶ γίνονται.

Περὶσθρά.

Περὶσθρά διΐη σωμαχομῆν, ὡς ἐθεάσατο ἄν τις τὸ πῶν κρατῆρα ὑδατος γεγραμμένον, γνώμισεν ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῶν τῶν ῥαίξων γέχθεισα, ἔλασθον ἐαυτῷ τῶν πίνακι ἐμπροσθεῖσα, ὡς καὶ τῶν πῆδων αὐτῷ περιπλασθέντων καταπεθεῖν ἠδὲ γλῶ, καὶ ὑπὸ τῶν τῶν πῆδων ἄλῶναι.

χομαί
αἰσώ

Επιμύθιον.

ο μῦθος

Fabula significat, implacabilem esse prauitatē,
licet afficiatur maximis beneficijs.

Camelus.

118

CUm primum uisa est camelus, homines
perterriti, & magnitudinem admirati fu-
giebant. Vbi uero procedente tempore cogno-
uerunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eo-
usq; ut ad eam accederent. At intellecto paulo
post beluæ non inesse bilem, eò contemptus ie-
re ut & frena ei imponerent, et pueris agendam
traderent.

Affabulatio.

Fabula significat, terribiles res consuetudine
contemptibiles fieri.

Serpens.

119

Serpens à multis hominibus pestundatus,
Iouem postulauit. Iupiter autem ad eum di-
xit, sed si qui prior conculcauit, pupugisses, ne-
quaquam id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui prius inuadentibus
resistunt, alijs formidolosos fieri.

Columba.

120

Columba siri correpta, ut uidit quodam in
loco poculū aquæ depictum, uerum rata,
atq; multo elata impetu, in scia in tabulam offen-
dit, ut & pennis ipsius per fractis in terram deci-
deret, atq; à quodam occurrentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶν ἀνθρώπων εἶς σφοδρὰς
πεθυμίας, ἀποδισκῆπῶς πράγμασι ἐγχειροῦντος,
ἐμβάλλασιν ἑαυτοῦ εἰς ὄλεθρον.

Περειδρά καὶ κερῶν.

Περειδρά γῆνι ποδισδρεῶνι τρεφομλίν, ὡδὶ πο-
λυτεκνία ἐφρουάτῃσιν. κερῶν δὲ αὐτῆ ἀκίστασε
ἐφη, ἀλλ' ὡ αὐτῆ. πέπαυσον ὡδὶ τῶ σερμνωμλίν. ὁ-
σων γὰρ αὐτῶν πλείονα τίκτης, τοσούτων καὶ πλείους λύπας
συνάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκῶν τῶν δυσυχῆσιν τοῖς εἰσιν, ὅ-
σοι γῆνι δουλία πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

Γλάσιος.

Πλάσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆ μίας ἀκθανῶ-
σις, θρηνῶσας ἐμίδῳσατο. τῆ δὲ ἑτέρας παιδὸς
λεγάσις, ὡς ἀθλιαὶ ἡμεῖς, ἀγε αὐτῶν ὡν ὅτι τὸ πρῶτον
θρηνῶσιν ἐκ ἰσμῆ, αἱ δὲ μὴ προσίνουσιν ἔτι σφοδρῶς
κόπῃοντα. ἡ μήτηρ ἐφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐτῶν ἔ-
τι θρηνῶσιν, ὡδὶ γὰρ ἀγγυεῖω ὅσον ποιοῦσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ὅτι γῆνοι τῶν ἀνθρώπων εἶς Φιλαργυ-
εῖαν ἐκ ὀκνησῶν ἀλλοτρίας συμφορὰς ὀργολαβεῖν.

Ποιμῶν.

Ποιμῶν ἐλάσας εἰς πῖνα δρυμῶνα τὰ πρόβατα,
ὑποσρώσας ὑπὸ δρυῖ τὸ ἱμάλιον, καὶ ἀναβάς
τὸν λαορπὸν κατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα ἐδιδόντα αὐτῷ Βα-
λάνος ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάλια συγκαταφαγόντα. ὁ δὲ ποι-
μῶν καταβάς, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, ὡ κέκισα ἐφη ζῶα ὑ-
μεῖς τοῖς λοιποῖς εἰσα εἰς ἐδῆτας πρῆχετε, ἐμὸ δὲ τρέ-
φοντος ὑμᾶς καὶ τὸ ἱμάλιον ἀφέλεσθε.

Ἐπιμύ-

Fabula significat, nonnullos homines ob uehementes alacritates, inconsultò res aggredientes, iniicere sese in perniciem.

Columba, & cornix.

124

Columba in columbario quodam nutrita, fœcunditate superbiebat. cornix uero ea audita, ait: sed heus tu desine hac re gloriari. nã quo plures paris, eo plus mœroris accumulās.

Affabulatio.

Fabula significat, ex famulis quoq; eos esse infelicissimos, qui in seruitute multos filios faciunt.

Diues.

122

Diuēs duas habēs filias, altera mortua, præficias conduxit. cum uero altera filia dixisset: ut nos misere, ipsæ, ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ uero non necessarię sic uehementer plangunt. Mater ait, ne mirare filia, si hæ ita lamentantur, nam nummorum gratia id agunt.

Affabulatio.

Fabula significat, nonnullos homines ob auaritiã non uereri alienis calamitatibus quæstũ facere.

Pastor.

123

Pastor actis in quercetũ quoddam ouibus, strata sub quercu ueste, ascendit, & fructũ decutiebat. Oues uero inter edendũ glandes, nesciã & uestes unã deuorarũt. At cũ pastor descēdisset, ut quod erat actũ uidit, ô pessima, ait, animalia: uos cæteris uellera ac uestes præbetis, à me uero qui uos nutrio, & uestem surripitis.

o

Affa-

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' αἰσῶπυ,
τὸς μηδὲν πρῶσῆοντες δύσργετοντο, καὶ τῶν οἰκείων
φῶλα ὄργάζονται.

Αλιεύς καὶ σμαεῖς.

Αλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας γὰρ τῆ θαλάτῃ, ἀνῆ-
νεγκε σμαεῖδα, σμικρὰ ἢ ἕσα, ἐκίετο γὰρ αὐτῶν
νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτῶν, ἀλλ' ἔασαι ὅσα τὸ σμικρὸν
τυχεῖν. ἀλλ' ὅταν αὐξυθῶ καὶ μεγάλη φησὶ γῆμα-
μαι, συλλαβεῖν με δωήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μέζονά σοι ὠφέ-
λειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιεύς εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε ἄνδρα
εἶμι, εἰ τὸ γὰρ χόρσι παρὲς ἑδράθη καὶ σμικρὸν ἢ, τὸ
πρῶσδὴ κῶμῶν καὶ μέγα ὑπάρχει ἐλπίσειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος αὐτῶν, ὁ δὲ ἐλπίδα μέ-
ζονος, τὰ γὰρ χόρσιμ ἀφείδ σμικρὰ ὄντα.

Ἴππος καὶ ὄνος.

Ανθρωπὸς τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. ὁ δὲ δυνάτων
δὲ γὰρ τῆ ὀσῶ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ· ἄραρον ἐκ τῆ
ἐμῶ βάρους, εἰ θέλεις εἶναι με σῶν. ὁ δὲ ἐκ ἐπέσθη. ὁ δὲ ὄνος
πρῶτῶν ἐκ τοῦ κῶπος ἐτελεύτησεν. τοῖ δὲ δεσπότης πάν-
τα ἀκρηγνῶτος αὐτῶν, καὶ αὐτῶν τῶν ὄντων δορῶν, θρῶν
ὁ ἴππος ἐβόα· οἴμοι τῶν παναθλίων, τί μοι σωῖεθαι τῶν
ταλαιπώρων; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἐ-
στὸς ἅπαντα βασάζω, καὶ τὸ δόρμα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι συγκοινω-
νῶντες, ἀμφοτέρω σωθήσονται γὰρ βίω.

Ἀνθρωπος καὶ σάτυρος.

Fabula significat, plerosq; homines ob demeritiam, eos qui nihil ad se attinēt, beneficio afficere, in domesticos mala operari.

Piscator & cerrus.

124

Piscator demisso reti in mare retulit cerrū, qui paruus cum esset, supplicabat ipsum ne tunc se caperet, sed dimitteret, quòd paruus foret. At cum creuero, & magnus, inquit, euasero, me capere poteris, quoniā & maiori tibi ero utilitati. Tum piscator ait, sed ego demens fuerim, si quod in manibus est dimisso lucro, licet sit paruum, expectando magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat inconsideratum esse, qui spe maioris rei, quæ inter manus est, amittat, quia parua fuerit.

Equus & asinus.

125

Homo quidam habebat equum & asinū, cum autē iter facerent in uia, ait asinus equo: tolle à me oneris partē si uis me esse saluū. Illo non persuaso, asinus cecidit, atq; e labore mortuus est. Ab hero aut omnib. impositis ei, & ipsa asini pelle, cōquerens equus clamabat: heu mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto: quia enim parum oneris nolui accipere, ecce omnia gesto, & pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum paruis iungantur, utrosq; seruari in uita.

Homo & satyrus.

126

Ανθρώπος τις πρὸς σώτηρον Ἰλίου ποιησέμενος, στυγερῶς αὐτῷ, χαιμῶνος δὲ καὶ ψυχρῆς γρηγορήσας, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας αὐτῷ προσφόρων ἔσματα ἀπέπνει. Ἐδὲ σατῦρον ἐπρωτίσαστος, δι' ἡμῶν αἰτίαν ὄντα πράττει, ἔφη. τὰς χεῖρας μου θορμαίνω ἐκ τῶ κρύου. μετὰ μικρὸν δὲ ἐδ' ἔσματος θορμῶν πρῶτον νηχθῆναι, ὁ ἄνθρωπος ἔσματα προσφόρων ἔσματα, ἐφύσα αὐτό. πωθανομῆδου δὲ πάλιν δι' ἡμῶν αἰτίαν ὄντα πράττει, ἔφη, τὸ ἔσδομα καταψύχω. Ἰσολαβῶν δὲ ὁ σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νυῦ ἀρτάσομαι σου ἐν Ἰλίου, ὅτι ἐκ τῶ αὐτῷ σμάτῳ τὸ θορμῶν καὶ τὸ ψυχρῶν ἔσματα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος διηγεῖται, ὅτι διὰ φύγειν ἡμᾶς τὰς Ἰλίου, ὡς ἀμειβομένους ἐπὶ τῇ διαθήσει.

Ἀλώπκη καὶ θρονοτόμος.

Αλώπκη λιμνηγὸς φάριγγα, καὶ γὰρ ὀρημῆα πῶλιον θρονοῦ αὐτοῦσα, ἀνδρα θρονοτόμου εὐείσκει γὰρ ταῦτα, ὅρα καθεκίετο δὲ τὸ κρύψαι αὐτῷ. τὸ δὲ ἔσδομα αὐτῇ τὸ ἑαυτὴν καλύβην, εἰσελθῶσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γανίας. τῷ δὲ λιμνηγῶν ἐλθόντων καὶ ὀρημῶν τὸν ἄνδρα, ὅτι τῇ μὲν φωνῇ κρηεῖται μηδὲν εἰσελθῆναι, τῇ δὲ χεῖρὶ αὐτὸ τὸν τόπον ἐπεδείκνυ. οἱ δὲ μὴ προχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς ἔνδεον αὐτῶν ἢ ἀλώπκη παρελθόντας, ἔσδομα ἔσδομα πρῶτον. Ἐμφομῆδου δὲ αὐτῷ ἐκείνου, ὡς σῶθῆσαν μὲν δι' αὐτῶν, χαιρῶν ἢ αὐτῶν ὅρα ὁμολογῶσαν. ἢ ἀλώπκη ὡς εἰσελθῶσα, ἔφη, ὡς ὅτος, ἀλλ' ἔγωγε ἢ εἰμι ἄν σοι χαιρῶν, εἰ τοῖς λόγοις ὁμοῖα καὶ τὰ ὄρα ἐν χεῖρὶ, καὶ ὅτι πρόπτος ἔσδομα.

Homo quidam cum satyro inita societate, unà cum eo comedebat. Hyems uero & frigus cum foret, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem satyro, quam obcausam hoc faceret, ait, manus meas calefacio propter frigus. Sed paulo post edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Consulente rursus, quare id faceret, ait, ferculum frigefacio. Suscepto sermone satyrus, sed ego, ait, ex nunc renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

Affabulatio.

Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quarum anceps est affectio.

Vulpes & lignator.

127

Vulpes uenatores fugiens, & in deserto multa decursa uia, uirum lignatorem in eo inuenit, cui supplicabat, ut se absconderet. à quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At uenatoribus profectis, & uirum rogantibus, hic uoce quidem negabat scire quicquam, sed manu ibi locum ostendebat. Hi uero cum id non egissent, statim abiere. Ut igitur uidit eos uulpes præterisse, exiuit nihil allocuta: eo ipsam accusante, quòd seruata à se, gratias sibi non ageret, uulpes conuersa ait: heus tu, ego uero egissem tibi gratias, si uerbis similes & manuum gestus, & mores habuisses.

ἄχου.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ^ο πρὸς αὐτὸν χρῆσά μιν ἔπαγγελλομένους τοῖς λόγοις, γνώμια δὲ ποιουῦντας τοῖς ὄργοις.

Ἀνθρωπος, κατὰ βραύσας ἀγαλμα.

Ανθρωπὸς τις ξύλινον ἔχων θεόν, καθικέ τ' οὖν τοὺς ἀγαθοποιῆσαι αὐτὸν. ὡς οὖν ταῦτά ἐπρατήσθην, καὶ ἔδερ ἠήρου γν' ὡφεία διήγε, θυμωθεὶς, ἀφ' ἑσῆς αὐτοῦ τῶν σκελῶν, ἔρριψεν εἰς τὸ ἔδαφ^ο. πρὸς κροσσάσσης ἐν Φιλεφαλῆς, καὶ αὐτίκα Κλαδείσης, χρυσὸς ἔρριψεν ὅτι πλεί^ο, ὄντορ δὲ σωάγων ὁ ἀνθρωπ^ο ἔβόα σρε βλὸς ὑπάρχεις ὡς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. πικρὸντά σε γν' ἠέστα με ὠφελήσας, τυπήσαντα δὲ σε πολλοῖς κροσσοῖς ἀμείβη.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ^ο Διδοῖ, ὅτι ἔκ ὠφελήσῃ πικρὸν κροσσὸν ἀνθρώπου, τυπήσῃ δὲ αὐτὸν μάκρον ὠφελήσῃ.

Ἀνθρωπος καὶ λύων.

Ανθρωπὸς τις ἠτοίμαζε δειπνον, ὀξιάσων πινά τῶν Φίλων αὐτῶν καὶ οἰκίῳ. ὁ δὲ λύων αὐτὸν ἄλλον λύον ἐκάλει λέγων, ὦ Φίλε, δίδυρο στυδείπνον σόν μοι. ὁ δὲ πρὸς εὐθὺν χαίρων ἴστατο, βλέπων τὸν μέγαν δειπνον, βοῶν γν' τῆ καρδία· βαβαί, πόσι μοι χαρὰ ἀρ' ἵδρα πινάσιως ἐφάνη. τραφίσσομαί τε γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὡς τέ με αὔριον μηδικῆν γε πεινᾶσαι. ταῦτα καὶ ἑαυτὸν λέγοντ^ο τὸν λύον, καὶ εἶμα σείοντ^ο τὸν λύον, ὡς δὲ εἰς τὸν Φίλον θαρρῶν τ^ο. ὁ μολγεί^ο ὡς εἶλε ἄστυ ὥστε κἀκῆσε τὸν λύον πῶς σρέφοντα, κατὰ γὰρ τὰ σκέλη αὐτοῦ, ἔρριψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυερίων, ὁ δὲ καπῶν, ἀπ' ἠέ μεγαλῶς

habuiffes.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui uerbis quidem utilia promittunt, sed contrà rebus faciunt.

Homo perfractor statuæ.

128

HOMO quidam ligneū cum haberet deum, supplicabat ut sibi benefaceret. Cum igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus eleuatum ipsum cruribus, proiecit in pauimentum. Illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quamplurimū effluxit. quod iam ille dum colligeret, exclamabat: peruersus es ut puto, & ingratus. colenti enim mihi nequaquā profuisti, uerberanti autem te multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, nō profuturū te tibi, honorādo prauum hominem, sed uerberando ipsum, profuturum magis.

Homo & canis. 129

HOMO quidā parabat cœnā, accepturus amicū quendā suū & familiarē. canis item ipsius aliū inuitādo canē, dicebat: ô amice ueni, cœna unā mecū. Is cū accessisset, lætus astabat, magnā spectans cœnam, secum loquēs: Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepēte oblata est. nam & nutriar, & ad satietatem cœnabo, ita ut nullo modo cras esuriā. Hæc secū dū diceret canis, simulq; moueret caudā, ut qui iam amico fideret, cocus ut uidit ipsum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipsius cruribus, eiecit statim de fenestris, At is cum decidisset, ibat

μεγάλως ἐράζωμ. τῶν τις δὲ λιωδμ, τῶν κέθ' ὀδίον αὐ-
 τῶν σαυαντώντων, ἐπηνώτα, πῶς εἰδείπνησας ὄλιος;
 ὁ δὲ πῶς αὐτὸν ὑπολαβὼν ἔφη· ἐκ τῆ πολλῆς πύσεως
 μεθυδιεὶς ὑπερκόρου, οὐδὲ πλὴν ὀδίον αὐτῶν ὄδον ἐξήλ-
 θου οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθῳ δηλοῖ, ὅτι ἔδειθαρέϊμ τοῖς ἐξ ἀλλοτρίωμ
 οὐ ποιεῖμ ἐπαγγελιομύοις.

Ἀλιεύς.

Αλιεύς ἀλιευτικῆς ἔπερῳ, λαβὼν αὐλοὺς καὶ
 δίκτυα, παρερχόμενος εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ σὰς
 ἐπὶ τινῶ πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον ἦυλει, νομίζωμ πῶς
 τὴν ἠδυσφωνίαν αὐτὸν ἰχθύας ἐφάλλεσται. ὡς δὲ ὕψι πο-
 λὺν ἰστατείνομεν ὡς ἰχθύας ἔφασκεν. ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς,
 ἀναλαμβάνει τὸ ἀμυγδαλίον, καὶ βαλὼν πρὸς τὴν
 ὑδίατῳ, πολλὰς ἰχθύας ἤρπυσον. ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς
 ἀπὸ τοῦ δίκτου, ὡς εἶδε πηλοδοντας, ἔφη. ὦ ἰάμιστε
 ζῶα, ὅτε ἦυλωμ, οὐκ ὤρχεσθε. ὅτε δὲ πέπαυμαι, οὐκ
 ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθῳ πῶς αὐτὸν πρὸ λόγου, καὶ πρὸ καιροῦ τι πράτ-
 τοντας.

Βουκόλος.

Βουκόλῳ ἀγγέλω τάυρωμ βόσκωμ, ἀπώλεσε μὲν
 βοῦν. πρὸς ἐλθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ὄρημαρ διέτρι-
 βον ὀδυνῶν, ὡς δὲ οὐδὲμ εὐρεῖμ ἐδυσθήν, ἠνξαστο τῶν
 διὰ αὐτὸν λαβόντα μόχουμ κλέπτην ὑποδείξει, ὄριφου
 εἰς θυσιάω πρὸς ἄξιμ. καὶ διὰ ἐρχόμενῳ εἰς τινα δρυ-
 μῶνα, εὐεῖσκει λείοντα λατεδιόντα τὸν μόχουμ. ἔμφο-

vehementer exclamando . Sed canum quidam cū illi in uia occurrisset , percōtabatur , ut belle cœnatus es amice? Is suscipiens ei dixit: Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem uiam, qua egressus sum, noui.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere confidere ijs, qui ex alienis benefacere pollicentur.

Piscator. 130

Piscator piscandi rudis, acceptis tibijs ac retibus perrexit ad mare, & stans super petra quadam, primum quidem sonabat tibijs, existimans ad uocis suauitatē pisces affilire . Ut uero multum contendens, nihil profecit, depositis tibijs, assumit rete, ac iactō in aquam, multum piscium cepit. quibus euacuato reti, ut salientes uidit, ait: ô pessimæ animantes, cum sonarē tibia non saltabatis: cum uero cessauī, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, et inopportune aliquid agunt.

Bubulcus. 131

Bubulcus armentum taurorū pascens, amissit uitulū, lustrandoq; omnem solitudinē, indagando moram traxit. Vbi inuenire nihil potuit, precatus est Iouem, si furem qui uitulū cepit ostenderit, hœdum in sacrificium oblaturum. Cæterum proficiscens in quercetū quoddam, inuenit à leone deuorari uitulum. Trepidus

ΒΘ οὐ γηρόμενΘ, καὶ μέγα δειλιάσας, ἑπάρας τὰς χεῖρας αὐτὸ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν ᾧ δ' ἄποστα βῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ὄριφον δ' ὄσειμ, ἐὰν τὸν ἐλέπῃω εὐφω. νῦ ταῦτό σοι θύσειμ ἑπιχνοῦμαι, ἐὰν τοῦτου τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθΘ πῶς ἀνδρας δυσυχεῖς, οἱ τινδὲ ἀκροῦντες ἴν, θύχονται εὐρεῖμ, εὐρόντες δὲ ζητοσιμ ἀκρυγῆμ.

Κόραξ.

Κοραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μή τὸρ δὴ χεῖρα τῶν θεῶν, καὶ μὴ θελῶει. ἢ δ' ἔπολαβόσα ἔφη. τίς σε ᾧ τέκνον ἦν θεῶν ἐλεύσει; τίνΘ γὰρ ἰφείας ὑπὸ σοῦ γὰρ ἐκ' ἐκλάπη;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθΘ δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὺς ἐχθρὸς γν' βίω ἔχοντες, εἰδὴν ἄλιον γν' ἀνάγκη εὐρέσασιν.

Αετός.

Υπὸ δ' ἄνωθεν πέτρας αετὸς ἐκαθέζετο, λαγῶν θηροδύσαι ζητῶν. ἄρα μὲν δ' εἰς τίς ἔβαλε πεξέδυσας, καὶ τὸ μὲν βέλΘ γν' τὸς αὐτὸ εἰσῆλθον. ἢ δὲ γλυφῆ σιω τοῖς πῆροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἰσῆκει. ὁ δὲ εἰδὼν ἔφη καὶ ἄρα μοι ἔτόρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίαις πῆροῖς γν' ἀποθνήσκου.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθΘ δηλοῖ, ὅτι δεινὸν ὄσειμ, ὅταν τίς ἐκ τῶν ἰδίων κινδυνεύσῃ.

Τέτιξ καὶ μύρμηκος.

ΧειμῶνΘ ᾧρα τῶν σίτωρ βραχύντωμ, οἱ μύρμηκος ἔψυχον, τέτιξ δὲ λιμῶντων, ἥτις αὐτοὺς τροφῶν.

deus igitur, & perterrefactus, eleuatis manibus suis in caelum, ait: ô domine Iupiter, promiseram tibi hoc dum me daturum esse, si furem inuenirẽ: nunc taurum tibi recipio sacrificaturũ, si huius manus effugero.

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inueniant precantur: cum inuenerint, quærunt effugere.

Coruus.

132

COruus ægrotans, ait matri, mater precare deũ, ne clamentare. Ea uero suscipiẽs, ait, quis deus ô fili miserebit tui: cuius enim tu carnes non es furatus? Affabulatio.

Fabula significat, qui in uita multos inimicos habent, amicum in necessitate inuenturos neminem.

Aquila.

133

Super petra aquila sedebat, leporem captura: hanc autẽ quidam percussit sagitta, quæ intra ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: quam cum uidisset, & hæc inquit mihi altera mœstitia, quòd proprijs pen- nis inteream.

Affabulatio.

Fabula significat, durum esse, cum quis à suis periculum patiat.

Cicada & formicæ.

134

HYemis tẽpe cũ triticũ efferueret, formicæ refrigerabãt: cicada autẽ esuriẽs petebat ab eis ci-

τροφίῳ. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, ὅτι τὸ θρόνον σου
 σωτήριον τροφίῳ; ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐπιχόλαζον, ἀλλ' ἦδον
 μεσικῶς. οἱ δὲ γέλασαν τὸν εἶπον· ἀλλ' εἰ θρόνος ὡραῖος
 ἦν υἱός, χαίμεν ὁρθῶς.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ὁ θεὸς τινα ἀμελεῖν γινώσκων πρὸς
 γματι, ἵνα μὴ λυπηθῆ καὶ λινοδωθῆσιν.

Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ.

Ὁ τῷ πηλῷ λευκῷ μύθῳ σκώληξ, εἰς γλῶσσο ἐξελ-
 θὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις· ἰατρός ἐμὸν φαρμά-
 κων ὑπὸ σκώληκος, οἷός ἐστιν ὁ τῷ θεῷ ἰατρός παλίων. καὶ
 πῶς εἶπεν ἀλώπηξ, ἄλλος ἰώμενος, σὰν τὸν χαλὸν ὄν-
 ταν ἐκίῳσας;

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχρησθῆ πειρα, πᾶς
 λόγος ἀργὸς ἵσχυρος.

Ὀρνιθὶς χρυσοτόκος.

Ὀρνιθὰ πρὸς εἶχον ὡς χρυσοτόκος, ἢ νομίσεις
 γινώσκων αὐτῶν λόγων χρυσοτόκος εἶναι, ἡτένας εὐρηκῶν ὁ-
 μοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. ὁ δὲ ἀθέροον πλάτος ἐλπίσας
 εὐρήσει, καὶ τὸ μικρὸν ἐσθρήτου ἐκείνης.

Ἐπιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι ὁ θεὸς τοῖς πρῶτον ἀρκέσθαι, ἢ τὴν
 ἐπιπλοῖαν φθύειν.

Λέων καὶ ἀλώπηξ.

Ἄνω γενεάσας, καὶ μὴ διωκόμενος ὁ δεικνύσας αὐ-
 τῷ εἰς τροφίῳ, ἔγνω δὲ ὑπὸ νόκας τί πρᾶξαι.
 καὶ δὲ παραγινώσκων γινώσκων ἀπὸ τῶν τινῶν, καὶ κατὰ
 κλειδίαις, πῶς ποιῆτο νοσήειν. παραγινώσκων οὐκ ἔστι
 ζῶας

cibum, formicæ uero dixerunt ei: Cur æstate nõ colligebas alimentũ? Hæc ait, non eram ociosa, sed canebam musicè. Tum hæc ridendo dixerunt: si æstiuo tempore modulaberis, nunc salta.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere quenquam aliqua in re esse negligentem, ne mœreat, ac periclitetur.

Vermis, & uulpes.

135

Qui sub cœno celabatur uermis, super terram egressus dicebat omnibus animalibus, medicus sum medicaminũ doctus, qualis est Pæon deorũ medicus. Et quomodo, ait uulpes, alios curans, te ipsum claudum non curas?

Affabulatio.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne uerbum inane esse.

Gallina auripera.

136

Gallinam quis habens oua aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam alijs gallinis similẽ reperit. Hic multum sperans inuenire diuitiarum, & exiguis illis priuatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, oportere contentum esse præsentibus, & fugere inexplebilitatem.

Leo, & uulpes.

137

Leo senio confectus, cum suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaq; profectus in antrum quoddam, & deiectus, simulabat ægrotare. Aduenientes igitur

ani

ζῶα ὑπὸ σκέψιδος χάειρ, συλλαμβάνων κατ' ἰδίαν αἰσώπυ. πολλῶν οὖν ζῶων ἀναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνησμα ἴσως γινῶσθε, παρεγγύσθω πρὸς αὐτὸν. καὶ εἰσάσασθαι ἐξωθῆναι τὸ ἀπηναικῆ, ἐπιωθάνσθω πρὸς ἕξει. τὸ δὲ εἰπόντων κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πωπιθανομένης δι' ἡμῶν ἐκ εἰσορῆσται, ἢ ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὄρω ἴχνη πολλῶν εἰπόντων, ἀλέγων δὲ θζιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῆν ἀνθρώπων ἐκ τῶν κηκείων προορώμενοι εὖ ἐκινδύους ἐκφύγουσιν.

Λύκος καὶ γράυς.

Λύκος λιμύτῳ πρὸς αἰετὸν ζῆτῆν τροφῶν. γράμμος δὲ κατὰ τινα τόπον, ἦκασε παιδίον ἐλαίοντα καὶ γράος λεγόμενος αὐτῶ, παῦσαι τὸ ἐλαίον. εἰ δὲ μή, τῆν ὄρα ταύτην ὑπὸ δῶσσε τῶν λύκων. οἰόμενος δὲ ὁ λύκος ὅτι ἀληθῶς ἢ γράυς, ἴσχυετο πολλῶν ἐκδιεχόμενος ὄραν. ὡς δ' ἐσπύρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆν γράος κολακιδόσσε τὸ παιδίον, καὶ λεγόμενος αὐτῶ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δειδύρα, φρονύσομεν ὡς τέκνον αὐτῶν. ταῦτα ἀκούσας ὁ λύκος, ἐπορεύσθω λέγων, γν' ταύτην τῆν ἐπαύλη ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ πράττεισιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἱ τινὲς τὰ ἔργα τοῖς λόγοις ἐκ ἕχασιν ὅμοια.

Εἰρηφῶ καὶ λύκος.

Εριφῶ ἐπὶ τινος δώματος ἐσῶς, ἐπειδὴ λύκος ἐπὶ τὸν αἰετὸν ἐλθὼν, ἐλθιδύρα ἐσκηπῆν αὐτῶν. ὁ δὲ λύκος ἔφη, ὡς ἔπος ἐσὺ με λειδρεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος.

Ἐπιμύθιον.

animantes uisitacionis gratia, cōprehensas deuorabat. Multis igitur absumptis animātibus, uulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stās extra speluncā rogitabat quomodo se haberet, Cum autem is dixisset, male, causamq̄ rogaret, quam ob rem non ingrederēt: uulpes ait, quia me uestigia terrent, omnia ad intorsum spectantia, nulla retrorsum. Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines cōiecturis præuisa pericula euitare.

Lupus, & uetula.

138

Lupus esuriens circuibat quærendo cibū. profectus autem ad locum quendā, audiuit lugentem puerulum, eiq̄ dicentem anum, desine plorare, sin minus, hac hora tradam te lupō. ratus igitur lupus seriō loqui aniculam, expectabat ad multā horam. sed cum aduenisset uespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentē: si uenerit lupus huc, interficiemus eum fili. His auditis, lupus eundo dicebat, in hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

Fabula in homines, quorum facta uerbis non respondent.

Hœdus, & lupus.

139

Hœdus super domo quadam cum staret, uiso lupo prætereunte, conuiciabatur, & mordebat ipsum. sed lupus ait: heus tu, non tu mihi, sed locus conuiciatur.

Affabulatio,

Fabula

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς διδωσι τὸ θράσος ἢ τὴν ἀμενόνωμ.

Ἡμίονος.

Ημίονος ἐκλειθῆς παχυθεῖς, ἀνδρικήτησε βοδμ καὶ λέγων, πατήρ μου ὄσιν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτὸς ὄλος ἀφωμοιῶθην. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειμ, ἐπειδὴ τὸ δρόμους ἐπαύσατο, τὸ πατρὸς ὄντος δούλους ὑπεμνήθη.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δύοσαν φέρη λυὰ, φιλίαν το γυνὴν τύχης μὴ ὑπὸ λανθανέω. ἀβίβαιος γὰρ εἶσι ὁ βίος ἕτος.

Ὀφεις καὶ γεωργός.

Οφεις γὰρ γεωργῶ πωθούροις φωλύωμ, ἀνείλην αὐτὸ τὸ νήπιον παιδίον. πρῶτος δὲ τοῖς γονούσι ἐγγύς ἐμέγα. ὁ δὲ πατήρ ὑπὸ φιλίης πῆλε κω λαβῶμ, ἐμελλεν τὸν ὄφιον δὲ ληθόντα φρονούσειμ. ὡς δὲ ἐκυνφε μικρόν, ἀδύσας ὁ γεωργός τὸ πατάξαι αὐτόν, ἀσόχησε, μόνον κρούσας τὴν φιλίαν τρώγλης ὀπλίω. ἀπελθόντος δὲ τὸ ὄφιος, ὁ γεωργός νομίσας τὸν ὄφιον κητέπι μνησκαιεῖμ, λαβῶμ αὐτόν ἐν ἄλας ἔθνηκεν γὰρ τὴν τρώγλην. ὁ δὲ ὄφις λεπήν συείξας, εἶπεν. οὐκ ἔσαι ἡμῖν ἀπάρσι πίσις ἢ φιλία, ἕως αὐτὸς ἐγὼ τὴν πῆτραν ὄρω, σὺ δὲ τὸν τύμβον τὸ τέκνον.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔδεις μίσος, ἢ ἀμύνης ὑπὸ λανθανέται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσωον, δι' ἕλυπήθη.

Σαλπικητής.

Σαλπικητής εἶρα τὸν ὑπόσωμα γων, καὶ κρατηθεῖς ὑπὸ

Fabula significat, plerunq; et locum & tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

Mulus.

140

Mulus ordeo pinguefactus, lasciuiebat, clamās ac dicēs, pater meus est equus cur for, & ego ei totus sum similis: atq; aliquando cum necesse foret ei currere, ut à cursu cessauit, patris asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoueat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ obliuiscatur: instabilis enim est uita hæc.

Serpens & agricola.

141

Serpens in agricolæ uestibulis delitescens, sustulit eius infantē puerulū. Luētus autem parentibus fuit magnus. At pater præ mœrore accepta securi, egressum serpentem occisurus erat. Ut uero prospexit parumper, festinando agricola, ut ipsum percuteret, errauit, tantū percusso foraminis orificio. Digresso autē serpente, agricola ratus serpentem non amplius iniuriæ meminisse, accepit panem & salem, apposuitq; in foramine. Sed serpens tenui sibilo ait, non erit nobis amodo fides amicitia ue, quandiu ego lapidē uideo, tu tui filij tumulū. Affabulatio. Fabula significat, nullū odij, aut uindictæ obliuisci, quādiu uidet monimētū, quo tristatus est.

vide cor

Tubicen.

Tubicen exercitum congregans, ac supera

142

p tus

ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐβία, μὴ κτείνετέ με ὡς ἀνδρῶν εἰκὴ
καὶ μάττω. εὐδένια γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα, πλήρ γὰρ τῶν
χαλκῶν τούτου εὐδὲν ἄλλο κτῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐφα-
σαν, ὅτι ἄρα γὰρ μάλλον τεθνήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμε-
ν ὁ πολέμειν, σὺ πάντας πρὸς μάχῃ ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πλέον πῆλαισιν, οἱ εὖ κακοὺς καὶ
βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Κάλαμος καὶ ἐλαία.

Ἰὰ καρτερίαν καὶ ἰσχύον καὶ ἡσυχίαν κάλαμος
καὶ ἐλαία ἡρίζον. τὸ δὲ καλάμῳ ὄνειδιζομένου
ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου καὶ βραδύως ὑποκλινομέ-
νου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν ἐκ ἐφθίγχα-
το. καὶ μικρὸν ὑπομένει, ἐπειδὴ ἄνεμος ἐπνύσσει
ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσειδῆς καὶ ὑποκλιθῆς
τοῖς ἀνέμοις, βραδύως δὲ σώθη. ἡ δὲ ἐλαία ἐπειδὴ ἀντέ-
τεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῶν καιρῶν καὶ τοῖς κρείττοσιν αὐ-
τῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς μείζονας κτ-
λωνεκυώτων.

Λύκος καὶ γορῶν.

Ἄγριος λαίμων ὁσέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ γορῶν μιῶν
παρέξεν εἰπὼν, εἰ τιὸν κεφαλῶν αὐτῶν ὑπὸ βαλοῦ-
σα, τὸ ὅσοι ἔκ τῶν λαίμων αὐτῶν ἐκβάλοι. ἡ δὲ τῶν ἐκ-
βαλοῦσα, δουλιχόσειε ὅσα, τὸν μιῶν ἐπεζήτη. ὅς
τις γελᾶσας, καὶ εὖ ὀδύνας θήξας, ἀρκεῖ σὺν μιῶν,
ἔφη, ὅτι καὶ μόνον, ὅτι ἐκ λύκου σῶματος καὶ ὀδύτων
ἔξῃσθε λάρα σῶαν μηδὲν παύσασαν.

rus ab hostibus clamabat, ne me temere & frustra uiri occidite. Nō enim uestrū quēq̄ occidī. nam preter es hoc possideo aliud nihil. & hi ad ipsum dixere, ob id magis morieris, qui cū nequeas ipse pugnare, omnē ad pugna excitas.

Affabulatio.

Fabula significat, plus peccare, qui malos ac graueis principes cōcitant ad male agendum.

Arundo, & Oliua.

147

DE tolerātia, & uiribus, & quiete, arundo & oliua cōtendebant: cum arundini oliua conuiciū faceret, utpote imbecillæ, ac facile cedenti uentis omnibus, arundo tacendo nihil locuta est. Ac parūper præstolata, ubi acer afflauit uentus, arundo succussa, & declinata uentis, facile euasit. oliua autem cum uentis resistisset, uī diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui tempori ac præstantioribus nō resistunt, meliores esse n̄s qui cum potentioribus contendunt.

Lupus & grus.

148

LVpus gutturi osse infixō, mercedem grui præbiturum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autem eo extractio, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat: qui subridēdo, dentesq̄ exacuendo, sufficiat tibi, ait, illa sola merces, q̄ ex ore lupi et dentibus saluum caput & illæsum exemeris.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἳ τινὸς ἀπὸ κινδύνου διασωθέν-
τος, τοῖς δούργετας χραύτας ἀκνήμεσι χραίτας.

Αλέκτορος.

Αλέκτορον δύο μαχομένων ποδὶ θηλειῶν ὀρνί-
θων, ὁ εἰς τὸν ἑτόρον κατεβροπώσατο. καὶ ὁ μὲν
ἠπθίεις, εἰς τόπον κρητίσκιον ἀπὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικη-
σας, εἰς ὑψὸς ἀρθεῖς, ἐγὲφ' ὑψηλῶ τείχεσ' αὐτῶν, μεγαλοφῶ-
νως ἐβόησε. καὶ παρ' αὐτῶν ἀέτος κρεταπῆς, ἤρπασεν
αὐτόν. ὁ δ' ἐν σπύτῳ λεκρυμμένος, ἀδεῶς ἔκτοτε τοῖς
θηλείαις ἐπέβαινε. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δημοῖ, ὅτι κύνες ὑποδρηφάνοις ἀντιτάσσε-
ται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χραίην.

Γόρων καὶ θανάτου.

Γερον ποτὲ ξύλα κόψας, καὶ ταῦτα φόρων, πολ-
λῶ ὁδὸν ἐβάδιζε. ἅμα δ' ἔτι πολὺν κόπον ἀρθεῖμε-
νός γ' ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φόρον, τὸν θάνατον ἐπεικαλεῖτο.
τοῖ δὲ θανάτῳ πρῖόντος, ἐγὼ πωθανομένης τῆς αἰτίας δὲ
ὡς αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γόρων, ἔφη· ἴνα μὴ τὸν φόρον
ἀρῆς. Επιμύθιον.

Ο μῦθος δημοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ κὴ δύ-
συχος, καὶ πῶχός ἐστι.

Βάτραχοι.

Βάτραχοι δύο ξηραυθείσης ἐν λίμνῃς γὰρ ἡ κατώ-
κεν, ποδὶ δόσαν ζητούντες πᾶσατα μῆναι. καὶ ἐλ-
θόντες εἰς φρέαρ βαθύ, καὶ κύναντες λάτῳ, καὶ ἰδόν-
τες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν εἰς σπιεβόλον ἴνα πικρῶσι πρῶ-
τον λάτῳ. ὁ δ' ἑτόρος εἶπεν· εἰ δὲ καὶ ἴσῳ ξηραυθῆναι,
πῶς δυνήσομεθα ἀναβλῆσαι;

Affabulatio.

Fabula in uiros qui à periculo seruati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

Galli.

145

DVobus gallis pugnantib. de gallinis fœminis, alter alterū in fugā uertit, ac uictus in locū obscurū profectus delituit. Sed qui uicit, in altum eleuatus, stansq; super alto pariete, magna uoce clamauit, & statim aduolans aquila eū rapuit. At qui in tenebris delitescebat, ex illo intrepide gallinas cōscendit. Affabulatio. Fabula significat, dominum superbis opponi, dare autem humilibus gratiam.

Senex & mors.

146

Senex olim incisa à se ligna cum ferret, multam ibat uiam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortē inuocabat. sed mors cum adesset, causamq; peteret, propter quam se uocaret, perterrefactus senex, ait, ut meum onus attollas. Affabulatio.

Fabula significat, omnem hominem esse uitæ studiosum, licet infortunatus sit, & mendicus.

Rana.

147

DVæ ranae siccata palude, ubi habitabant, circuibant quærendo ubi manerent, ac profectæ in profundum puteum, & acclinatæ deorsum, uisa aqua, altera consulebat, ut saltarent continuo deorsum: altera uero ait, si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Διλοῖ, ἀνδρὶ συμβεβλήῃς μὴ ποιῆν τι.

Αρνῶ καὶ λύκος.

Αρνὸς ἔφ' ὑψηλοῦ τόπου ἰσάμενον, λύκον βιά-
 τωθεν παριόντα τῷ ὄσῳ ἔσκωπε. καὶ θη-
 εῖον κακὸν ἀπεκάλει, καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος τρα-
 φεῖς εἶπε πρὸς αὐτόν. οὐ σύ με λειδοθεῖς, ἀλλ' ὁ πῦργος
 γὰρ ᾧ ἴσασαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς ὑπομύοντας ὑβριν ἀπ' ἀναξίωμ ἀν-
 θρώπων, ἀπὸ φόβου ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ καὶ λέων.

Κώνωψ πρὸς λέοντα ἐλθὼν εἶπε· ὁ δὲ φοβῶμαι σε,
 ὁ δὲ δεισιπώτερός μιν εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοὶ ὄστιν ἢ δύ-
 ναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, καὶ δάκνεις τοῖς ὀδύσσι; ἴσθαι
 καὶ γυνή τῶν ἀνδρῶν μαχημένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρ-
 χω σε ἰχυρότερος. εἰ δὲ δέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλε-
 μον. καὶ Καλπίστας ὁ Κώνωψ, γνέπηνερος Διάκωνος τὰ πε-
 εἰ τὰς γῆνας αὐτῶν ἀτριχῆ πρόσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίῃσι
 ὄνυξι κατέλυεν αὐτὸν, ἕως ὅτι γανάκτιστον. ὁ δὲ Κώνωψ
 νικησας τὸν λέοντα, καὶ σαλπίστας, καὶ ὑπὸ νίκῃσι ἄσας,
 ἔπειτα. ἀράχνης δὲ δίδυμῶν ἐμπλακεις, ἐδιόμενον ἰσ-
 πωδύερος, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ δύτελῶς ζῶν
 ἢ ἀράχνης ἀπώλερος.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς καταβαλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικ-
 ροῦ καταβαλλομένης.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ

αἰσώπυ μύθων.

Affabulatio.

Fabula significat, ne quid inconsultò fiat.

Agnus & lupus.

148

Agnus in alto cū staret loco, lupū inferius prætereuntē uia, mordebat, & ferā malā & crudiuorā appellabat. Sed lupus conuersus ait ad ipsum, nō tu contumelias mihi, sed ubi stas turris. Affabulatio.

Fabula ad eos qui ferunt iniurias ab indignis hominibus, metu sublimiorum.

De culice & Leone.

149

CVix ad leonem accedens, ait, neq; timeo te, neq; fortior me es. Sin minus, quod tibi est robur, quod laceras unguibus, et mordes dentibus, hoc & foemina cū uiro pugnans facit. Ego uero longe sum te fortior. si uero uis, ueniamus ad pugnam. & cum tuba cecinisset culex, inhæsit mordēs circa nares ipsius leueis genas: leo aut proprijs unguibus distantiauit se ipsum, donec indignatus est. Culex autē uicō leone cum sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, euolauit. Araneæ uero uinculo implicitus, cū deuoraretur, lamētabatur, quod cum maximis pugnās, à uili animali aranea occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos qui prosternūt magnos, & à paruis prosternuntur.

FINIS AESOPI FABVLARVM.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ.

Περὶ αἰσώπια καὶ λιθίνου λέοντος.

Νεφρός ποσίμ πατῆτο πέτρῳ ὅ λέων.
καὶ τις λέοντί φησι, τὴν ἰχμὺ βλέπεις;
ἀλλ' εἰ λέοντες, εἶπεν, ἠδυσαν γλύφειν,
πολλὰς αὖ εἶδες ὄντας αἰσώπιας λίθου.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῆς δὲ δεισμονεύεται.

Περὶ λέοντος κοίμωντός καὶ μύθος.

Λέοντος ὑπνώποντος, αὐχμῷ ὅ μίση
διέφραμν μῦς, ὅς δ' ἀνέση σωτόμως.
γελᾷ δ' ἀλώπηξ, καὶ λέων ἀπεκείθη·
ὅ μὲν πηοῦμαι, τὴν δόλου δ' ἀνατρέπω.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δειῖ καὶ μικρὰν πόδι φρόνησιν ἀρρεῖ
φίδια.

Περὶ λέοντος καὶ λάπρου καὶ γυπῶν.

Λέων μάχλω ἔσκη πρὸς ποτὲ λάπρῳ.
γύπῳ δ' ἀνώθεν δυκόπδου τὴν ἔσω,
βρωσίμ τὸν ἠπιδγύτα ποιῆσαι τάχα.
Φίλος δ' ὄρωντες ἠσόχην τῷ ἔλπισω.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ὅ δειῖ ἀλλοτρίοις λαοῖς ὑπὸ χαίρειν.

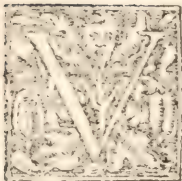
Περὶ δορκάδος καὶ λέοντος θυμωθέντος.

Λέοντα δορκάς ὡς ἴδεν μεμνόντα,
ὃ μοῖρα θεῶν εἶπεν ἀθλιωτάτη,
εἰ σὺ φρονῶν γε, δυσκάθετος εἰ λέων,
πῶς νυῦ μανείς ὅ μετὰ δακρύων δρᾶσεις;
Ἐπιμύθιον, ὅτι ἄχρηστων ἔχοντα ὅ δειῖ θυμῷ δια.

Περὶ λέοντος, ὅτι, ἀλώπειρος.

TETRASTICHA.

De homine & leone lapideo.

IRI pedibus calcabatur lapideus Leo.
 Et qdā leoni, ecquid robur, inquit, intueris?
 At si leones, ait ille, sciuisent scalpere,
 Multos uidisses esse homines lapides.

Affabulatio. Quod non oporteat inflari uirtute.

De Leone dormiente, & mure.

Leone dormiente, per mediam ceruicem

Percurrit mus. Is autem surrexit ilico.

Ridet uulpes, ac Leo respondit:

Non timeo, sed interrumpo iter.

Affabulatio. Quod non oporteat, ne paruum quidem contemptum negligere.

De Leone, & apro, & uulturibus.

Leo pugnam parauit aduersus aprum.

Vultures uero deinsuper speculabantur litem,

Vt deuorarent statim, qui uinceretur.

Sed amicis iisdem uisis frustrati sunt spe.

Affabulatio. Quod non oporteat alienis malis letari.

De Caprea, & leone furente.

Leonem caprea ut uidit furentem,

O fatum ferarum, ait, miserrimum,

Si compos mentis intolerabilis es Leo,

Quomodo nunc furens non plena facies lachrymarum?

Affabulatio. Quod non oporteat eum, qui potestatem habet, excandescere.

De Leone, Asino, Vulpe.

Λέωμ, ὄνθ, κερδω τε, πῶς θύραν ἴου.
 ὄνθ δὲ ταύτῳ εἰς τρίτου δεδασμῆς,
 λέωμ κατεπάρραξε. κερδω δὲ πλεον
 γ' εἰμυ αὐτῶ, σάφρονιδῆσ' ὄζ' ὄνθ.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δὲ ὄζ' ὄνθ πάχισιμ' ἔτοροι, παιδεύεσθ.

Περὶ ὄνθ βασιλέωντος εἰδωλον.

Ὡμοις ὄνθ πρῆγμ' ἀργυρῶν βρέτας,
 ὅπορ σιωπῆν ἴν, πᾶς τις αὐ' ἐπεσκιῶει.
 τύφω δ' ἔπρθεῖς, μὴ θέλωμ μύειμ ὄνθ,
 ἥκαστη, ὃ θεός σὺ, τὸν θεὸν δ' ἄγεις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ὄζ' γ' ἀξιόμασι τιμομῆς δὲ γινώ-
 σκην, ὅτι ἀνθρώποι εἰσιμ.

Περὶ παιδὸς ἐδίωντος ἀπλάγχθα.

Βοός φαγῶν πᾶς εἰς ἐορτῶν ἔγκρατα,
 οἴμοι κίεκληγ' ὡς ἀπλάγχθα μῆτορ' ἐκχέω.
 ὄδ' αὐ' γελῶσα, μὴ φοβῶ τέκνον, ἔφη.
 ἴν σὸν γὰρ ὄδ' ἐμ, ἀλλ' ἐμεις ἀλλοτρίων.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δὲ τὰ μύθρια ἀντιστρέφειμ, καὶ μὴ γογ-
 γίζειμ.

Περὶ ἀλώπεκος καὶ βᾶτα.

Φραγμῆς ἀλώπεξ ὡς ἰσὸρβαίνειμ θέλων,
 ὀλιδιανῶσα, καὶ βᾶτα δεδ' ἀγαμῆς,
 ἔξεσο πῆλμα, λοιδορεῖ δὲ τῶν βᾶτου.
 κέμφο σεαυτῶ, μὴ μέπορ κῆνθ φάτο.

Ἐπιμύθιον, πῶς ὄζ' τὰ ἐαυτῶν κακὰ σιωπῶντας, τὰ δὲ
 ἴν' ἔτορῶν κατεγοροῦντας.

Περὶ κώνωπος καὶ ταύρου.

Κώνωφ καθῆτο πῶς κέρας ταύρου πάλαι,
 ὄνπορ κίελοσεν εἰπορ ἐκπῆλαι θέλει.

Leo, asinus, uulpes, ad prædam iere.

In treis parteis eam cum asinus diuississet,

A leone dilaceratus est. at uulpes plus

Ei tribuit, edocta ab asino. Affabulatio.

Quòd ex ijs quæ alij patiuntur, doceri oporteat.

De asino gestante simulacrum.

Humeris asinus gestabat simulacrum argenteum,

Quòd unusquisq; occurrens adorabat.

Superbia uero elatus, nolens manere asinus,

Audiuit: non es tu deus, sed fers deum.

Affabulatio.

Quòd oporteat eos qui in dignitatibus constituti sunt,
cognoscere se esse homines.

De puero comedente intestina.

Bouis puer festo die cum comedisset uiscera,

Hei mihi clamabat, quod intestina effundo mater,

Hæc ridendo ait, ne timeas fili,

Non enim ex tuis quicquam, sed uomis ex alienis.

Affabulatio.

Quòd oporteat aliena restituere, & non murmurare.

De uulpe, & rubo.

Sepem uulpes transilire ut uoluit.

Lapsa, ac rubo innixa,

Percussa planta, conuicia dicebat rubo.

Increpa te ipsam, non me, ille ait. Affabulatio.

Aduersus eos qui sua tacent uitia, & aliena reprehendūt.

De culice, & tauro.

Culex olum in cornu tauri sedebat,

Quem dicere iussit, an se uolare uelit.

Audiuit

ἤκουσε, δ' ὡς ποῦρ' ἔκ' ἐγνω λάθην μύθου,
 ὅτω δὲ μὴ πῆσαντος αἰδοῖσιν λάβει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς λογιζομένους ἑαυτοὺς εἶν' ἢ σοφῶς,
 ἢ δυνάστες, ἢ φρονίμους, μὴ ὄντας δέ.

Περί ἐλάφου καὶ ἀμπέλου.

Ἐλαφου δ' ἠλαυνου οἱ λιωνγενέτου,
 ἢ τις διασείας ἀμπέλοις ἀπεικρύνει,
 τὰ φύλλα βιβρώσκεισα δὴ τῶν ἀμπελων,
 λιωνγενέτου γνῶντικῶς ἐθιγείει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς λακκοποιουῦτας τοὺς αὐτῶν δούρ-
 γέτας.

Περί ὄφραος καὶ γεωργῶ.

Ὁφίω θέλω τις, αὐτ' ὀλέβρου παίδης
 πλήθει, πῆτραν τ' ἐχιζε, καὶ φιλίω θέλων.

Ὁφίω δὲ φησὶ πῶς γήμοιντο συμβάσεις,
 ἕως σὺ τύμβου τόν δ' ἐγὼ πῆτραν βλέπω;

Ἐπιμύθιον, ὅτι αἰ μὲγάλαι ἔχθραι ἀδιάλλακτοί εἰσι.

Περί παιδὸς καὶ σφορπίου.

Ὡς ἀκείδαις θήρβου πᾶσι τις, σφορπίῳ
 πρῶτενε χεῖρας. ὅς δὲ, μὴ ψεύσεως, ἔφη.

ὡς εἶγέ με ψεύσεως, ἐκ κόλπων σφῆου,
 καὶ τὰς ἀληθείας ἐκ γνῶσεως ἀκείδαις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δὲ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ συμμίγνυαθῆ.

Περί συός καὶ μύου.

Σὺς εἰλκὲ τις μύῳ ἔργον ὄντ' ἀσιτίας.
 ὅς χαλκίον βλέπεντες, ἔπισσαν γέλω.

ὁ μύς δ' ἐπιζῶν, εἶπε μεσὸς διακρύνων,
 ὡς ὁ δὲ σὺ δυνάδε καὶ τρέφει γῆνα;

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς τὰ ἑαυτῶν πρᾶτῆράματα

Audiuit, quemadmodum non nouerat sedentem,

Itaq; neq; euolantem sentiret. Affabulatio.

Aduersus eos qui uolunt esse docti, potentes ue, aut prudentes, nec sunt. De Cerua, & uite.

Ceruam persequabantur uenatores,

Quæ densis in uitibus delituit.

Sed folia uitium cum comederet,

Venatoribus iure præda fuit.

Affabulatio. Aduersus eos, qui malefaciunt benefactoribus suis.

De Serpente & agricola.

Serpentem quis pro filij interitu

Percussurus, petramq; scidit, & amare uolebat.

Sed ait serpens, quomodo fient conuentiones?

Quandiu tu tumbam hanc, ego lapidem uideo?

Affabulatio. Magnas inimicitias esse irreconciliabiles.

De Puer, & scorpio.

Cum locustas cepisset puer quidam, scorpioni

Porrigebat manus. is autem, ne attigeris, ait:

Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu

Veras quoq; locustas abijcies.

Affabulatio.

Cum malis hominibus conuersari non oportere.

De Sue & mure.

Sus quidam murem trahebat ad sedandam esuriem,

Quos uidentes fabri ferrarij riserunt.

Mus uero adhuc uiuens ait lachrymarum plenus,

Ne unum quidem potestis pascere suem?

Affabulatio. Aduersus eos, qui suos casus

πῶς ἀβλέποντας, τὰ δὲ θῆν' ἐτόρωμ γελῶντας.

Περί ὄνυ καὶ λεοντῆς.

Φόρωμ λεοντος δόρυμα τίς ὅμοις ὄνυθ',

ἦνυχα λέωμ εἰναί τις, ἀπόλας βλέπωμ.

ἔπει δὲ γυμνός φη λεοντῆς εὐρέθη,

ἴσχωμ μύλων ἔμνησε φη ἀταξίας.

Επιμύθιον, ὁ μύθ' ὀμιλοῖ, ὅτι αἱ παρ' ἀξίαν τιμαὶ τὰ
χίσα λύνονται.

Περί τράγος καὶ ἀμπέλου.

Τράγωμ πῶς εἶπ' ἄμπελος, βλάπῃεις σύ με

λέωμ τὰ φύλλα. μὴ γὰρ ἔκ' ἐστὶ χλόη;

ὅπου γὰρ αὐτὴ βλάπῃεις, εὐρήσω τάχα

πῶς θυσίαν σὺ εἰς θεοὺς αἴνουμ βλύσαι.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις θείλων τις ἀδικεῖ τινα, ὡφελῆ
λαῖ αὐτόμ.

Περί ἀνδρός καὶ γαλιῆς γυναικός.

Ἀνὴρ γαλιῶ γυναικὰ πῶς δόμους ἄγε.

πῶ δὲ λυπρὸς, εἰς ἐορτῶν τῶ γάμου.

νύμφη δὲ μὲν βλέψασα, στυτόνων τάχα

δίωκε ἴσχωμ, μὴ τραπέισα τῶ φύσιν.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ ἐκ φύσεως ὄν, ὃ μετατρέπεται.

Περί δορκάδος τῆς θῆν' ὑποδῶν λεπτότητα μεμφομένης.

Πηγαῖς ὄρωσα δορκὰς αὐτῆς τοι θείαν,

λεπτοὺς πόδας μωμῆτο, χαῖρε δ' εἰς ἑσέα.

λέωμ δ' ἔπει δίωκε, τῶ τος ἠγάπα,

ἑσέα καθυβρίζεισα, θήρας ὡς πάγην.

Επιμύθιον, ὅτι πολλάκις τις ὡφελῆται, ὅζ' ὦμ δοκεῖ

βλάπῃεσθαι.

Περὶ ἀλώπεκος καὶ σαφυλῆς.

Negligunt, alienos uero derident.

De asino & pelle leonis.

Leonis pellem humeris ferens asinus,
 lætabat esse leo quispiam, uidendo caprarios.
 Sed ubi sine leonis inuentus est pelle,
 Pistrinum eum memorem turbationis reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, immeritos honores quamprimum
 solui. De hirco, & uite.

Hircum uitis allocuta est, offendis tu me,
 Tondendo folia, num' nam non est herba?
 Quamuis enim nocueris, inueniam statim
 Ad maectationem tui erga deos uinum ut scaturias.

Affabulatio.

Quòd plerunq; uolens quis aliquem iniuria
 afficere, iuuat eum. De uiro, & fele uxore.

Vir felem uxorem in domum duxit,
 Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,
 Sponsa uero uiso mire contenta celeritate
 Eum persecuta est, non mutata natura. Affabulatio.

Quòd id quod à natura est, non transmutetur.

De caprea reprehendente pedum tenuitatem.

In fontibus suam imaginem uidens caprea,
 Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cornibus.
 Cum uero leo persecutus est ipsam, eos amabat,
 Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.
 Affabulatio, quod plerunq; quis innatit, ex quibus
 uidetur lædi.

De uulpe, et uua,

Vulpes

Κορδω βότρωυ βλέπασα μακράς ἀμπέλας
 πῶς ὕψθ ἦρπ, καὶ λαμῶσα πολλάκις
 εἰλεῖμ, ἀπῆπε. πῶς δ' ἐαυτῶν ταῦτ' ἔφη,
 μὴ λάμνε, ρά γδ' ὀμφακίζουσι μάλα.

Επιμύθιον, πῶς αὖτ' ποιῶντας τῆ ἀνάγκη Φιλομύϊαν.

Περί κῆρακος καὶ ἀλώπεκος.

Τυρόν κῆραξ ἔδρακνε. Κορδω δ' ἠπάτα.
 εἰ γλῶσσαν εἶχδ, ζῶός ἦς ὄρνις μέγας.
 δούυς δ' ὁ αἶσθ ρίψθ, ἠδ' αὐτὸν φάγθ.
 ἔχεις κῆραξ ἅπαντα, νῦν κτῆσαι μόνου.

Επιμύθιον, πῶς αὖτ' ὑπὸ κολακείας χεῖροντας.

Περί Βατραχῶν καὶ ἡλίου.

Γάμοις ἔχαερον βάτραχοι τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τις πῶς αὐτῷ εἶπθ, ὦ δειλὸν γῆθ.
 εἰ γὰρ μόνας τρέμοιμεν αὐγὰς ἡλίου,
 τίς εἴ γε τεκνώσειε αἶσθ βασιάσει;
 Επιμύθιον, πῶς αὖτ' ὑπὸ ἰδία βλάβῃ ἀγνωσίας χεῖ-
 ροντας.

Περί ὄρνιθθ ὠμ χυσοῦ πικτύσις, καὶ Φιλαργύρεθ.

Επιτε χυσοῦ ὠμ ὄρνις εἰσάπαξ.
 καὶ τις πλανηθεὶς χυσοδρακῆς τῶν φρεγῶν,
 ἔκτεινε ταύτῳ, χυσοῦ ὡς λαβεῖμ θέλωμ.
 εἰλπίς δὲ μεῖζορ δώρομ ὠλέκει τύχης.
 Επιμύθιον, πῶς αὖτ' ἐλπίδι Κορδω εἰς ζῆμίαν ἔκμι-
 κροψυχίας ἐμπίπτοντας.

Περί ἀσδροσκόπου καὶ ὀδοιπόρου.

Ἀστροὶς ποδισκοπῶν τις ἀσδροσκόπος,
 πίπθαι λεληθῶς πῶς φρέαρ. τυχῶν δὲ τις
 ὀδοιπόρθ, σφόνεπι ταῦτ' ἔφη λέγων,

Vulpes racemum proceræ uidens uitis,
 In altum eleuabatur: cumq; diu laborasset,
 Ut caperet, defatigata est. sed secum hæc locuta est:
 Ne labora, acini unæ exacerbescunt admodum.

Affabulatio.

Ad eos qui de necessitate uoluntatem faciunt.

De Coruo & uulpe.

Caseum coruus mordebat, sed uulpes decipiebat:
 Si linguam haberes, esses magnaouis auis.

Continuo uero is eum abiecit, ea autem comedit.

Habes corue omnia, mentē solā cōpara. Affabulatio.

Aduersus eos qui adulationibus delectantur.

De Ranis, & Sole.

Ob nuptias Solis letabantur ranæ.

Quædamq; ad eas ait, ô miserum genus.

Nam si solos radios solis timemus,

Si genuerit filios, quis eum feret? Affabulatio.

Aduersus eos, qui suo damno præ ignorãtia gaudent.

De Gallina aureum ouum pariente, & auaro.

Ouum aureum gallina semel peperit.

Quidamq; auarus deceptus animo,

Eam occidit, aurum accepturus.

Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

Affabulatio, in eos qui spe lucri in damnum ex
 pusillanimitate incidunt.

De stellarum speculatore, & uiatore.

Stellis intentus quidam stellarum speculator,

Cadit imprudenter in puteum. sed quidam superueniens

Viator, suspiranti hæc inquit, dicendo:

νῆρ θεὸς ἄνω βέλπειε τὴν γλῶττάν βλέπεις.

Επιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ γινόμενα μὴ γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα καυχῶνται γινώσκειν.

Περὶ ἵππου καὶ κῆρυκος.

ἠελίου ἵππου ἀγριωτάτῳ κῆρυκῳ.

ὄρμιλῳ δὲ θηρόν ἵππον ἐδιδόντων ὅλως,
ἑαυτὸν ἐκδεδωκεν, εὐρῶν σύμμαχον
ἐπιπειροῦ ἄνδρα πρὸς σφαγλῶ τῷ θηροῦ.

Επιμύθιον, ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς καὶ εἰς διαλείαν ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσιν.

Περὶ ἀνδρός μιξότριχος, καὶ δουρῶν ἐταίρου.

Ερωθίας δὲ εἶχεν ἀνὴρ μιξότριξ.

χρόνῳ δ' ἐνὶ νοχῆαι πάντῃ καὶ τρόπῳ,

ἢ μὲν μελαίνας, ἢ δὲ λευκὰς ἐκφοροῦ.

ἐξ ὧν ψιλῶσι, πᾶσι μὲν ὠράθη γέλωσ.

Επιμύθιον, πρὸς αὐτὸν εἰς δύο γέφυρα πρᾶγματα ἑαυτοὺς ἐμβάλλοντας.

Περὶ ἀγροῦ τε καὶ κολοῖδος.

Αρνὸν καταπῆας ἀπὸς καθαρχίας,

ἰδῶν κολοῖδος, ἐν κελῶν πρᾶτῃ τάδε.

ὄμ' εἶλε ποιμῶν, πῶς δ' ἐφώνει τοτόπι,

ἔμοι κολοῖδος, ἀπὸς δ' αὐτῶν πείλει.

Επιμύθιον, ὅτι ἐδιδεῖ μιμείδων αὐτὸν κρείττονας.

Περὶ κολοῖδος τε καὶ ἄλλων ὀρνέων.

Αἰοτροῖσι πῆδροῖσι ἠμειδύμλι.

ἠνχει κολοῖδος ὀρνέων ἕωδ' ὀφείμ.

πρῶτον δὲ δίδρον ἢ χελιδῶν ἠεπάκει,

μεθ' ἧν ἅπαντες, εἶτα γυμνὸς εὐρέθη.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ ἐξ ὀρνέων κάμει ἀσθενεῖται.

Animum applicando sursum ô optime, terram non uides.
 Affabulatio. Quòd pleriq; cum præsentia nesciant,
 futura cognoscere gloriantur.

De Equo, & apro.

Pugnabat equus cum ferocissimo apro,
 Impetum uerò feræ equus cum penitus non sustineret,
 Sese dedit, inuento socio,
 Viro iugulandæ feræ perito. Affabulatio.

Quòd nonnulli ob inimicitias in seruitutem sese dedunt.
 De Viro mysticapillo, & duabus amicis.

Amicas duas habebat uir mysticapillus,
 Aetate autem & moribus omnino dissimileis,
 Altera nigros capillos, albos altera euellebant.
 Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

Affabulatio.

Aduersus eos qui in duas res contrarias sese iniiciunt.

De Aquila & cornicula.

Agnum deuolans aquila cum rapuisset,
 Idq; uidisset monedula, in ariete facit eadem,
 Quam pastor cepit. filius autem clamabat tale quid:
 Mihi monedula, aquila autem sibi est.

Affabulatio.

Quòd non oportet imitari præstantiores.

De Cornicula & cæteris auibus.

Alienis pennis induta,
 Gloriabatur cornicula præstare auibus,
 Primum donum hirundo rapuit,
 Post eam omnes. hinc nuda inuenta est. Affabulatio.
 Quòd ex collatione pulchritudo dissoluatur.

Περί ἄβρου τε καὶ οἰσῶ.

Βέλει τὸ σῆθ' ἄετος τρώθει πάλαο.

ἄλγω δὲ λοιπὸν ἦσο πολλά δ' ἀκρύωμ,

βλέπων δ' οἰσὸν εἶπεν ἑπὶ δρωμλίου.

Βαβαί, πῆδ' ὀμ με τὸν πῆδ' ὀμ ὀμ λυέο.

Επιμύθιοι, πῶς αὖτ' ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς πάχοντες.

Περί θηρωδ' καὶ ὀρνέωμ μάχης καὶ στυθῶ.

Πᾶσι πεφύκει θηροσί, καὶ πῆλω οἰσ μάχη.

ἦλω λίθουσα στυθῶς, ἦ τὸς δ' ἑπλάνα.

ἔιν μὲν ὀρνίς, ἐκ μὲν δὲ θηροσί.

πῆλω οἰσ κέραν δεικνύσα, τὸς θηροσί πόδας.

Επιμύθιοι, πῶς αὖτ' οἰσὶ λυροίσι δ' ἄλδ' ὀμ, καὶ πλά

νῶν τας ἀμφοτέρω.

Περί χελιδόν' καὶ λειτηνεία.

Πᾶσι χελιδόν' νεοοσιαν λειτηνεία

ὑπερθεν, ἦσ' ὀμ τὸν γονίω βλάπῃ δ' ὀμ.

ἦ δ' αὖτ' ἔφηνον, ὡ πολυστόν τ' ὀμ,

ὅπρ' γὰρ ἐκδίκησις, ἐβλάπῃ μόνη.

Επιμύθιοι,

πῶς αὖτ' παθόντες κακὸν ἄρ' ὀμ ἀνθρώπων.

Περί τριῶν βοδῶν ὀμ ὀμ, εἶτα ὀμ ὀμ, καὶ

ὀμ ὀμ νεοοσιαν τρεῖς ὀμ βοδῶ,

(λέοντος.

ὀς ὀμ δὲ θηρ' ἐβλάπῃ πολλὰ κίς λέωμ.

ἔχθρας δὲ μῖσει, καὶ μάχης ὀμ ὀμ,

ἔκαστον ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς γῆα.

Επιμύθιοι, πῶς αὖτ' ὀμ ὀμ ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ ὀμ ὀμ

κακῶς πάχοντες.

Περί γεωργῶ καὶ γορῶν.

ἔθνη γορῶν πᾶσι τις ὀμ ὀμ ὀμ.

μεθ' ὀμ ὀμ ὀμ ὀμ, ὀς ὀμ ὀμ ὀμ.

De Aquila, & Sagitta.

Sagitta pectus aquila uulnerata est olim.
 Dolens autem postea sedebat admodum plorans.
 Videns autem sagittam pennatam, ait:
 Papæ, penna me pennatam occidit. Affabulatio.
 In eos, qui à suis mala patiuntur.

De Pugna ferarum ac uolucrum, & struthione.

Omnes inter se feræ & uolucres concertabant,
 Captus est struthio Libyca, quæ hasce decipiebat.
 Esse quidem auis, ex parte uero fera:
 Volucris caput, feris pedes ostendens.

Affabulatio.

Aduersus eos qui duobus seruiendo dominis, utrosque
 decipiunt. De Hirundine & prætorio.

Hirundo fixit nidulum in prætorio,
 Cuius prolem lædit serpens.
 Hæc autem dixit: ô ingemiscendam fortunam.
 Vbi enim ultio est, sola offensa sum. Affabulatio.
 Ad eos, qui malum à bonis patiuntur.

De tribus bob. cōcordibus, inde discordib. & leone.

Concordes pascebantur tres simul boues.
 Quos ne fera quidem lædebat leo.
 Cum uero inimiciarum odio & pugna dissensissent,
 Singulos deuorauit nudos ut unum.
 Affabulatio, aduersus eos qui à suis dissident, &
 propterea mala patiuntur.

De Agricola, & ciconia.

Gruibus tetendit agricola quidam laqueum.
 Cum quibus ciconiam cepit, quæ uehementer lugebat.

ἔφη δ' ἀροτροεύς, ὡς φίλος μὲν εἶ σύ μοι.
ἀλλ' ἢ πάγην λαβῆσαι, σὺν καιοῖς ἔχει.

Ἐπιμύθιον, πῶς φίλου πινός, ἐνδύμου τοῖς ἐχθροῖς τῷ
φίλῳ αὐτοῦ.

Περί λιανός καὶ εἰδώλου αὐτοῦ ἐν ὕδατι.

Φόρων ποταμῷ πλισίον λύου λειάς.
λύψας ἑαυτὸν, ἄλλου εἰς ὕδατος βλέπει.
χανῶν δὲ λοιπὸν τῷ κέτω λαβῆναι λειάς,
ἀπεσφραῖτο καὶ τῷ, ὅπως ἐκράτει.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεκτῶν μάλλου ζημιᾶται.

Περί ὄνου καὶ ἀλός καὶ ἀπόγγου.

Φόρων ποταμῷ, φόρον ἢ γ' ἀλός ὄνον.
ἐν ᾧ τε καὶ πῆκε καὶ φιδεῖς βάρθ.
ἀπόγγου ἔπειτα πλῆθ' ὅπως ὡς φόρον,
πιστῶν ἐροντῆ, δισυνοχῶς ἀπεπνίγη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλὰ κίς πρὸς δοκίαν ἀδρόδου, εἰς ζημίαν
κατακταῖ.

Περί καμῆλας καὶ δῖος.

Κυρτῆ θεῶν καμῆλος ἐζητεῖ ἀδρόα,
ὡς ἐξεμυκτηρίσει ἐπὶ ἀβελτίας.
ζημοὶ γὰρ αὐτῷ λοιπὸν, ὧτα, καὶ κάρου,
ὡς αὐ γὰρ παντάπασι μαχίση πῆλη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δῖα πρὸς τῷ θεῷ αἰτέμ τὰ πρὸς ἰκθύντα.

Περί λύκου καὶ ἀρνός.

Λύκος πρὸς ἀρνὸν φησὶν, ὅτι πρόδωκεν σύ μοι
ὕδατος τάρσα πῆδου, ἀρτῆ γαστρὸς ἐξέφυγε,
καὶ πῶς ὕδατος τάρσα πῆδου ἀγνοῶ ποτε.
θρίνη γάρ μοι, καὶ θέμις, καὶ μὴ θέμις.
Ἐπιμύθιον, πῶς εἰς ἀδελφῶς φανερῶς ἀδελφῶντας.

Dixit autem agricola, ut amica quidem tu mihi es:
Sed laqueus, qui cepit te, cum malis tenet.

Affabulatio.

In amicum cuiusdã, cõiunctum cum inimicis amici ipsius.

De cane & imagine ipsius in aqua.

Canis secundum flumen carnes ferens,

Cum se acclinasset, alium in aqua uidet.

Hiscens autem ut inferiores alias carnes caperet,

Priuatus & ijs est quarũ dominus erat. Affabulatio.

Quòd cupidus magis damno afficitur.

De Asino & sale, & spongijs.

Transendo fluuium onus salis portabat asinus,

In quo etiam cecidit leuatus onere.

Dehinc cum utidem multum spongiarum ferret,

Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

Affabulatio.

Quòd plerunq; expectatio lucri in damnum incurrit.

De Camelo & loue.

Curua camelus à deo petebat cornua,

Quam derisit ob malum consilium.

Minuit enim ei de cætero aures, & caput

Vt ab omni parte foret turpissima.

Affabulatio.

Quòd oporteat à deo conuenientia petere.

De Lupo & agno.

Lupus agno inquit, nonne dudum tu mihi

Aquam perturbasti: nuper ex uentre natus sum,

Et quomodo aquam perturbarem nescio quando.

Cæna fiet mihi & iure, & iniuria. Affabulatio.

Aduersus eos, qui intrepide palam iniurijsunt.

Περί δ' αὖτ' ἑλθεῖν κωκυθῶ καὶ ποιμνίῳ.

Δειλὸς κωκυθὸς πρὸς τὴν εἶπε ποιμνία,
εἶπε λέοντος ἔχοντο εἶδον, μοι φράσον.

σοὶ ἄρα, εἶπεν, ἐθέλεις, δ' εἴξω, πέλεις
ἔχοντο, κωκυθὸς εἶπεν, ὅ ζῆτ' ὦ πλείου.

Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐθρόπους θρασείας πρὸς λόγους, καὶ
πρὸς ἔργα δειλός.

Περί ἰππότου καὶ ἀγροικῶ.

ἦται λαβῆν ἀγροῖνον λαγῶν ἰππότου,

λαβῶν δὲ χερσὶ ἄρα, κρώτα, πόσσ;

καὶ πῶλον δ' ἠλάωνεν, ἀγροῖνος δὲ ἔφη·

μὴ σφύδ' ε, σοὶ δ' ὄρκα ἄρα πρὸς φρόν.

Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν δ' ἀνάγκης πρᾶξι μνήσας τὰ ἴδρα.

Περί λύκου καὶ ὄντα.

Ὀδύσειν ἦλον εἶλυν δ' ὄντα λύκος,

αὐτῶν δὲ μιδόν, πλήθηται λάξ τῶν γήλυ.

λύκος δ' εἶ φησι, πῶς μάγειρο ὦν πάλας

ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;

Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν τῶν ἰδίων τέχνῳ καταλιμπάνου

τας, καὶ ἐτόραν μετόρχο μνήσας ὑδὶ βλάβη.

Περί λύκος καὶ γόραν.

Εἰς λαμόν ὄσοι ἔμπεπῆγη τὸ λύκος.

μιδῶ δ' ἔλαον γόραντο, ἦται τῶν χείρ.

σῶον τράχιλον ἐκ λύκου λαμῶ φρόν,

μὴ δ' ἄλλο μιδὸν, ἦ ἄρα σιόπει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐτὸν ἄλκινδωον πρᾶξι ἐγχεσθῆσαι,

καὶ μετὰ τὸ σωθῆμα ζήτωντας μιδόν.

Περί ταύρου καὶ τράγου.

ἠλάωνε ταῦρον δ' εἶπεν κούτης τράγου.

De Venatore timido, & pastore.

Timidus uenator pastori cuidam ait,
Sicubi leonis uestigium nosti, dic mihi,
Tibi ipsum, ait, uis ostendam, longè
Vestigium. Venator ait, non quæro amplius,
Affabulatio.

Aduersus homines audaces uerbis, & factis timidos.

De Equite, & agricola.

Petebat leporem ab agricola, ut acciperet miles,
Accepto eo manibus, rogabat, quanti?
Et equum admisit: agricola autem ait,
Ne festina, tibi donum hoc offero. Affabulatio.

Aduersus eos, qui necessariò recusant res suas.

De Lupo, & asino.

Ex asino clauum dentibus extraxit lupo.
Petens mercedem, percutitur calcibus genam.
Lupo autem inquit, quomodo cocus cum essem olim,
Medicinæ opera indigne exercui? Affabulatio.

In eos qui propriam artem derelinquunt, & aliã ingre-
diuntur incommode. De Lupo, & Grue.

In lupi gutture os infixum erat.
Mercede autem, cum extraxisset grus, petebat precium.
Saluum collum ex lupi gutture ferens,
Nullam aliam mercedem, quàm hoc considera.

Affabulatio.

In eos qui periculosum negocium aggrediuntur, &
post conuentionem quærent mercedem.

De Tauro & Hirco.

Expellebat taurum ex suo cubili hircus,

ἔνθ' ἄρ' ἕωρ δῖωκον, εἶπε δὲ σφύωνο
 εἶπὸρ με μὴ λείοντος ἐπίσσι φόβοθ,
 ἔγνωσ ὅσπυ ταύρα τέ καὶ τράγυ ἀγνῶθ.

Ἐπιμύθιον, πρὸς αὖτ' ἀπ' αὐτὰ δεχρμυλῆσ ὑβείζεσθα ὑπὸ μὲν
 κρῶν, ἄλλ' ἀφόβορ ἐτόρω μαιζόνων.

Περί μύρμηκος καὶ τέτλιγθ.

ἔττι τροφίω μύρμηκα τέτλιξ γν' ἰούει.
 μύρμηξ δ' ἔφασε, τί θόρ' ὄσ' ὄντος ἔδρασ;
 ὡσ γν' θόρει εἴρηκον ἡδον ὀφέως.

χειμῶνθ ὄρχῶ φησι, μὴ τροφῆσ ἔρα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς αὖτ' μὴ δέλοντας γν' νεότητι κῶπιᾶν, ἢ

ἄλλ' αὖτ' γν' ἔθ' γήρα πῶχῶντας.

Περί ὀφείωσ καὶ γεωργῶ.

Ἐθαλπὲ τίσ γεωργὸσ γν' κῶλποισ ὄφωρ
 ὡρα ἰούσ, ἐπεὶ δὲ θόρμης ἡδῶθ,
 ἔπληξε τὸν δάλφανα, ἀάκτεινε τὰχθ.
 ἔτω κακῶί ποισσὶ αὖτ' οὐδ' ὀργέτας.

Περί χελιδνῶθ καὶ ἀνδνῶθ.

Ἄρχῶ χελιδνῶ μακρῶν ὄζεπωτύθ,
 εὔρε δ' ὀρήμοισ ἐγκαθμυλῶ ὑλαισ
 ἀνδνῶ ὄξύφωνορ. ἢ δ' ἀπεθρῶίει
 τῶν ἴτω, ἄωρον ἐκπεσόντα φλῶρησ.
 χ' ἢ μὲν χελιδνῶ φησι, φιλτάτη ζώοισ,
 πρῶτον βλέπω σε σήμωρον μετὰ θράκω.
 ἀλλ' ἔλθ' ὄν ἀγρῶν, καὶ πρὸσ οἶκορ ἀνθρώπων.
 σύσκλωθ ἡμῶν, καὶ φίλη κα τοικῆσισ,
 ὅπυ γεωργοῖσ, ἀδ' ἰθ' ἀειοῖσ ἄσισ.
 τίω δ' αὖτ' ἀνδνῶ ὄξύφωνθ ἡμέφθ,
 ἔα με πῶτρωσ ἐμυλῶν ἀοικῆτοισ,

Quem fera leo insectabatur .ait autem suspirans:

Nisi me leonis timor perterreret,
Scires quanta tauri & hirci uis sit.

Affabulatio.

Ad eos qui affici iniuria ferunt à paruis metu maiorum.

De Formica, & cicada.

Petebat à formica cicada cibum.

Sed formica ait, quid æstate faciebas?

Quod acute æstate caneret, dixit.

Hyeme salta, inquit, ne ama cibum. Affabulatio.

Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & pro-
pterea in senectute mendicant.

De Serpente, & agricola.

Agricola quidam in sinu fouit serpentem

Frigoribus: ubi autem calorem sensit,

Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim. Affabulatio.

Sic mali tractant benefactores.

De Hirundine, & Philomela.

Procul ab agro hirundo euolauit.

Reperit autem in desertis sidentem syluis

Acute canentem lusciniam: ea uero lugebat

Itym immaturum excessisse è uita.

Et hirundo inquit, charissima salua sis,

Primum hodie te post Thraciam uideo.

Sed ueni rus & in domum hominum.

Contubernalis nobis, & chara habitabis,

Vbi agricolis, & non feris cantabis.

Cui luscinia canora respondit,

Sine me in petris manere desertis.

οἶκος δὲ μοι πᾶς, ἢ τε μίξις ἀνθρώπων
 μινύμιω παλαιῶν συμφροῶν ἀναφλέξῃ.
 Ἐπιμύθιον, ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεῖττον γὰρ ὀρέοις
 ζῆν ἀλύπως, ἢ σωοικεῖν γὰρ πόλεις τοῖς λαοῖς.

Τ Ω Ν Γ Α Β Ρ Ι Ο Υ

μύθων τέλος.

Nam domus omnis & consuetudo hominum

Memoriam antiquarum calamitatum reaccendet.

*Affabulatio. Fabula significat, præstare sine dolore
vivere in desertis, quàm cū malis habitare in ciuitatib.*

GABRIAE FABVLARVM

FINIS.

Ἐκ τῶν ἀφθονίᾳ σοφιστῶν πλοῦ-
μασμάτων.

Μῦθ^ο ποιητῶν μὲν προῆλθε, γεγραμ-
τοῦ δὲ καὶ ῥητόρων κοινός ἐκ παρανε-
σεως. ἔστι δὲ μῦθ^ο, λόγ^ο ψυδρῆς εἰρη-
νίζων ἀλήθειαν. καλεῖται δὲ συβαριτι-
κός, καὶ κίλιξ, ὁ δὲ λύπρι^ο πρὸς τοὺς εὐ-
ρόντας μεταθεῖς τὰ ὀνόματα. νικᾷ δὲ μάλλου αἰσώπιος
λέγεσθαι, ὅτι τὸν αἰσώπομον ἀρίστα πάντων συγγράφαι
τοὺς μύθους. τὸ δὲ μῦθος τὸ μὲν ὄστι λογικόν, τὸ δὲ ἠθικόν,
τὸ δὲ μικτόν. καὶ λογικόν μὲν, ὅτι ὡς τὶ ποιῶν ἄνθρωπ^ο
πᾶσι πλάσσει. ἠθικόν δὲ, τὸ τὴν ἀλόγων ἠθ^ο ἀρμιμασμενόν.
μικτόν δὲ, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλόγος καὶ λογικῶ. πῶν δὲ
πυθαγόρειον διήμ^ο ὁ μῦθος τέτακτος, πρὸ τῆς ἡμ^ο μὲν ὀνομασ-
σεις πρὸ μῦθιον, ὑπὸ μῦθιον δὲ τελευταίου ἐπηρεγκώμ^ο.

Μῦθ^ο ὁ τῶν μυρμηκῶν, καὶ τῶν τέττι-
γῶν, πρὸ τρέπων τοὺς νέους
εἰς πόνους.

Ἐρως ἡ ἀκμή, καὶ οἱ μὲν τέττιγες μου-
σικῶν ἀνέβαλλον το σωίτονον. τοῖς μύρ-
μηξι δὲ πονεῖν ἐπιεί, καὶ συλλέγειν καὶ
πύς, ὅτι ὡς ἐμμελλον τὸ χεῖμων^ο τρα-
φίσσασθαι. χεῖμων^ο δὲ ὑπὸ γεγονότ^ο,
μυρμηκῶν μὲν οἷς ἐπόνον ἐτρέφοντο, τοῖς δὲ ἢ τέρψις
ἐτελευτά πρὸς ἡδοναίαν. ὅτῳ νεότης πονεῖν ἐκ ἐβέλου-
σα, πρὸ τὸ γῆρας καιροπραγεί.

Ex Aphthonij sophistæ exercitamentis.

Fabula profecta quidē est à poëtis, sed et rhetoribus cōmunis facta est admonendī gratia. Est autē fabula sermo fictus, imagine quadam representans ueritatem Atq; alia Sybaritica, alia Cilix, alia Cypria dicitur, accepto ab inuentoribus nomine. Verum quoniā Aesopus egregie præter cæteros conscripsit fabulas, euitit ut potius Aesopia diceretur. Ea uero est triplex, Rationalis, Moralis, Mista. Rationalis, in qua aliquid ab homine geri cōfingit. Moralis, quæ eorum imitatur mores, quæ sunt rationis expertia. Mista uero, quæ rationale irrationaleq; complectitur. Eam autē admonitionē cuius causa fabulam constitueris, Antefabulationem præpositā, postpositam uero Affabulationē dices.

Fabula qua formicarū & cicadarū exemplo hortantur iuuenes ad laborem.

Cicada olim æstate assiduis cātibus indulgebāt: formicæ uero hyemis memores, laboribus fructibusq; colligendis operā dabant. Verum cū hyēs aduenisset, formicæ ijs quæ collegerāt, pascebantur: Cicadas autem delectatio illa, & canendi uoluptas, eò indigētia, miseriacq; perduxit, ut esurirent omnes, & fame conficerentur. Sic iuuentus laborum fugitans, male habet in senectute.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΜΥΘΟΙ.

Οιτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν αἰσώπομ, ἀ-
 γαπῶντῶν αὐτόν, ὅτι αὐτῶν ὑπὸ μελεῖ-
 φται. ἐμέλησε μὲν γὰρ καὶ ὀμήρω μῦθος,
 καὶ ἠσώδῳ. ἐπὶ δὲ καὶ ἀρχιλόχῳ πρὸς
 λυκάμβλω. ἀλλ' αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν
 ἀνθρώπων ἐκμεμῦθωται, καὶ λόγῳ τοῖς θεοῖσι μετα-
 λέδωκε, λόγῳ γένεσε. πλεονεξίαν γὰρ ὑπὸ κήπῃ, ἔ-
 ὕβειν ἐλάυνει, καὶ ἀπίτιν. καὶ ταῦτα λέων τις αὐτῷ
 ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος νη Δία, καὶ οὐ-
 δὲ ἢ χελώνη ἀφωπῷ, ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθητὰ γίνου-
 ται τῶν τοῦ βίου πραγμάτων. οὐδὲν κίμοιῦτῶν οὐδ' οἱ μῦ-
 θοὶ εἰς τὸν αἰσώπομ, φοιτῶσιν ὑπὸ τὰς θύρας τοῦ σοφοῦ,
 τανύαις αὐτὸν ἀναδίσσοντῶν, καὶ σεφανῶσιντῶν αὐ-
 τὸν θαλλοῦ σεφανῶ. ὁ δὲ, οἰμαί τινα ὑφαίνει μῦθον. τὸ
 γὰρ μεδίεμα τοῦ προσώπου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ, κατὰ τὴν
 γῆν ἐσῶτῶν εἶδη δηλοῦσιν. οἶδον ὁ ζωγράφῳ, ὅτι αἱ
 τῶν μῦθων φροντίδῶν, ἀνιμνήσῃ τὴν ψυχῆς δέονται.
 φιλοσοφεῖ δὲ ἢ γραφῇ καὶ τὰ τῶν μῦθων σώματα, θε-
 εῖα συμβάλλουσα ἀνθρώποις, πρὸς ἴσῃσιν χορῶν αἰσώ-
 πῳ, ἀπὸ τῆν ἐκείνου σκλήνῃσιν συμπλάουσα. κορυφαία δὲ
 τοῦ χοροῦ ἢ ἀλώπηξ γέγραπται. κηῖται γὰρ αὐτῷ ὁ αἰ-
 σωπῳ εἰς ἀκύνῳ τῶν πλείωσιν ὑποθέσεωμ, ὡσπὸρ ἢ ἡω-
 μαθία τῶν Δάω.

EX PHILOSTRATI
IMAGINIBVS
FABVLAE.

Abulæ se ad Aesopum, sua in eũ beneuolentia cõferunt, quòd sata- gat sui: fabula quippe & Homero, & Hesiodo, nec non & Archilocho in Lycambẽ curæ fuit. sed ab Aesopo humana omnia ad fabellas redacta sunt, sermone brutis nõ temere impertito: nam & cupiditatem tollit, & libidinem insectatur, & fraudem. Atq; hæc ei leo quispiã agit, et uulpes, & per Iouẽ equus, nec testudo muta: ex quibus pueri discũt, quæ in uita gerantur. Habentur igitur in precio fa- bulæ, propter Aesopum. Accedunt ad ianuam docti huius, uittis eum deuincturæ, coronaq; oleagina coronaturæ. hic ut puto fabulam ali- quam textit. risus enim faciei, & oculi in terram defixi, id præ se ferunt. pictorem, fabularum curas remissiore animo indigere, non latuit. Philosophatur autẽ pictura & fabularum cor- pora. Bruta enim cum hominibus conferens, cœtum circa Aesopum statuit, ex illius scena confictum. Chori dux uulpes depicta est. uti- tur enim ea Aesopus ministra argumentorum plurium, ceu Dayo Comœdia.

Ex Hermogenis exercitamentis,
Prisciano interprete.

Fabula est oratio ficta, uerisimili dispositio-
ne imaginē exhibēs ueritatis. Ideo autem
hāc primā tradere pueris solent oratores, quia
animos eorū adhuc molles ad meliores facile
uias rite instituūt. Vbi sunt ea tamen uetustis-
simi quoq; autores, ut Hesiodus, Archilochus,
Horatius: Hesiodus quidem Iusciniā, Archilo-
chus autem uulpis, Horatius muris. Nominan-
tur autem ab inuentoribus fabularū, alię Aeso-
piā, alię Cypriā, alię Lybice, alię Sybaritice.
omnes autē cōmuniter Aesopiā dicūtur, quo-
niam in conuentibus frequenter solebat Aeso-
pus fabulis uti. Mendacem quidē esse uolunt
fabulam, sed ad uitā utilem, nec nō & uerisimi-
lem. Est autē uerisimilis, si res, quæ subiectis ac-
cidunt personis, aptē reddantur: ut puta de pul-
chritudine aliquis certat, pauo supponat hic:
oportet alicui astutiam tribuere, uulpecula est
subijcienda: imitatores aliquos hominū uolu-
mus ostendere, hic simijs est locus. Oportet igi-
tur modo breuiter, modo latius eas differere.
quomodo autē hoc fiet: si nūc narratione sim-
plici proferantur, nunc etiā sermo inductis fin-
gatur personis. exempli causa: Simiā conuene-
runt, & consiliū habuerūt de urbe condenda,
& quia placuit illis, paratæ erant incipere ædifi-
cationē, sed uetus simia prohibuit ab incepto
eas

eas, docens quòd facile capiantur, si intra mu-
 ros còcludantur. sic breuiter dices. Si uelis pro-
 ducere, sic: Simiæ còuenerunt, & còsiliabantur
 de urbe còdenda, quarũ una in mediũ ueniens
 còcionata est, quia oportet ipsas quoq; ciuitatẽ
 habere. Videtis enim, aiebat, quod ciuitatẽ ha-
 bendo felices homines sint: domos etiã habẽt
 singuli. & in concionẽ uniuersi, & in theatrum
 ascendẽtes, delectãt animos spectationibus et
 auditionibus uarijs. Et sic profers orationẽ in
 orando, dicẽs, quòd & plebiscitũ scriptũ est, &
 finges etiã orationẽ ueteris simiæ. Expositio
 autem fabularũ uult circuituionibus carere, et iu-
 cundior esse. Sed oratio, qua utilitas fabulæ re-
 tegitur, quã *ὑποβόλαι* uocãt, quod nos affabula-
 rionem possumus dicere, à quibusdam prima,
 à plerisq; rationabilius postrema ponitur. Sciẽ-
 dum uero, quod etiã oratores inter exempla
 solent fabulis uti.

*Quas fabulas philosophia recipiat, quas item reijciat:
 ex commentario Macrobij in somnium Scipionis.*

Fabulæ, quarum nomẽ indicat falsi profes-
 sionem, aut tantũ conciliandę auribus uo-
 luptatis, aut adhortationis quoq; in bonã fru-
 gem gratia repertæ sunt. Auditum mulcent, ue-
 lut comœdiæ, quales Menander, eius uel imita-
 tores agendas dederunt: uel argumenta fictis
 casibus amatorum referta, quibus uel multum
 se Arbiter exercuit, uel Apuleiũ nõnunquam
 r 2 lusisse

Iulisse miramur. Hoc totum fabularum genus
 quod solas aurium delicias profitetur, è sacrario
 suo in nutricium cunas sapientiae tractatus elimi-
 nat. Ex his autem quae ad quandam uirtutum speciem
 intellectum legentis hortantur, fit secunda discretio.
 In quibusdam enim & argumentum ex ficto loca-
 tur, & per mendacia ipse relationis ordo conte-
 xit, ut sunt illae Aesopicae fabulae, elegancia fictio-
 nis illustres. At in alijs argumentum quod funda-
 tur ueri soliditate, sed haec ipsa ueritas per quae-
 dam composita & ficta profertur: & haec iam uo-
 catur narratio fabulosa, non fabula, ut ceremo-
 niarum sacra Hesiodi & Orphei, quae de deo-
 rum progenie actiue narratur, ut mystica Py-
 thagoreorum sensa referunt. Ergo ex hac secunda
 diuisione, quam diximus, à philosophiae libris
 prior species, quae concepta de falso per falsum
 narratur, aliena est. Sequens in aliam rursus discre-
 tionem scissa diuiditur. Nam quum ueritas argu-
 mento subest, solaque fit narratio fabulosa, non
 unus reperitur modus per figmentum uera refe-
 rendi. Aut enim contextio narrationis per tur-
 pia & indigna numinibus, ac monstro similia
 componitur, ut dei adulteri, Saturnus patris Coe-
 li pudenda abscindens, & ipse rursus à filio re-
 gno potito in uincula coniectus, quod genus
 totum philosophi nescire malunt. Aut sacrarum
 rerum notio sub pio figmentorum uelamine, ho-
 nestis & tecta rebus & uestita nominibus enun-
 ciatur.

ciatur. Et hoc est solum figmenti genus, quod cautio de diuinis reb. philosophantis admittit.

Ex Auli Gellij libro secundo,
capite undetrigesimo,

Apologus Aesopi Phrygismemo-
ratur non inutilis.

AEsopus ille e Phrygia fabulator haud im-
merito sapiens existimatus est, cum qua
utilia monitu, suasuq; erant, non seuerè, nõ im-
periose precepit & censuit, ut philosophis mos
est, sed festiuos, delectabilesq; apologos com-
mentus, res salubriter ac prospicienter animad-
uersas, in mentes animosq; hominum cum au-
diendi quadam illecebra induit: uelut hæc eius
fabula de auiculæ nidulo lepide atque iucunde
premonet, spem fiduciamq; rerũ, quas efficere
quis possit, haud unq; in alio, sed in semetipso
habendam. Auicula, inquit, est parua, nomen
est Cassita, habitat nidulaturq; in segetibus, id
fermè tẽporis, ut appetat messis, pullis iam iam
plumantibus. Ea cassita in sementes fortè con-
cesserat tempestiuiores: propterea frumẽtis fla-
uescentibus, pulli etiam tunc inuolucres erant.
Cum igitur ipsa iret cibũ pullis questũ, monet
eos, ut si quid ibi nouæ rei fieret, dicereturũe,
animaduernerẽt, idq; sibi, ubi redisset, renũcia-

rent. Dominus postea segetum illarum filium adolescentem uocat. Et uides ne, inquit, hæc ematuruisse, & manus iam postulare? Idcirco die crastino, ubi primum diluculabit, fac amicos adeas, & roges ueniāt, operamq; mutuam dent, & messem hanc nobis adiuuent: hæc ille ubi dixit, discessit. Atq; ubi redit Cassita, pulli trepiduli circūstrepere, orareq; matrem, ut statim iam properet, atq; alium in locū sese asportet: nam dominus, inquit, misit qui amicos rogaret, uti luce oriente ueniant & metant. Mater iubet eos à metu ociosos esse: Si enim dominus, inquit, messem ad amicos reijcit, crastino seges non metetur: neq; necesse est, hodie uti uos auferā. Die igitur postero mater in pabulum uolat, dominus quos rogauerat operitur: sol feruit, & fit nihil, & amici nulli erant. Tum ille rursus ad filium, amici isti, inquit, magnā in partem cessatores sunt. Quin potius imus, & cognatos, affinesq; nostros oramus, ut adfint cras temporī ad metendū. Itidem hoc pulli pauefacti, matri nunciant. Mater hortatur, ut eum quoq; sine metu, ac sine cura sint: cognatos, affinesq; nullos fermè tam obsequibileis esse, ait, ut ad laborē capessendū nihil cunctentur, & statim dicto obediāt: uos modo, inquit, aduertite, si modo quid denuo dicetur. Alia luce orta, auis in pastum profecta est: cognati & affines operam, quam dare rogati sunt, superse-

derunt

derūt. Ad postremū igitur dominus filio, ualeant, inquit, amici cum propinquis. Afferes prima luce falces duas, unam egomet mihi, & tu tibi capies alteram, & frumentum nosmetipsū manibus nostris cras metemus. Id ubi ex pulis dixisse dominum mater audiuit, tempus, inquit, est cedendi & abeundi: fiet nūc dubio procul, quod futurum dixit. In ipso enim uertitur, cuius est res, non in alio, unde petitur. Atque ita cassita nidum migravit, & seges à domino demessa est. Hæc quidē est Aesopi fabula de amicorū & propinquorū leui plerūq; & inani fiducia. Sed quid aliud sanctiores libri philosophorū monent, q̄ ut in nobis tantū ipsis nitamur? alia autē omnia quę extra nos, extraq; nostrum animum sunt, neq; pro nostris, neq; pro nobis ducamus? Hūc Aesopi apologum Q. Ennius in Satyris scite admodum, & uenuste uersibus quadratis cōposuit: quorum duo postremi isti sunt, quos habere cordi, & memoriæ, operæ precium esse hercle puto.

Hoc erit tibi argumentū semp̄ in prōptu sitū,
Ne qđ expectes amicos, qđ tu possis p̄ te agere.

APOLOGI AESOPICI DE
CASSITA FINIS.

ΟΜΗΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟ-
ΜΑΧΙΑ.

Ρχόμενθ' ἔπειτα μούσων χορόν δ' ἔλι-
κόνθ',
ἔλθειν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπὶ δύχομαι εἶνεκ' ἄεθ-
λις,

ὣν νέον γν' δέλωτοισιν ἐμοῖς ὕδ' ἵγνασι θῆκα,
δῖον ἀπειρεσίῳ πολέμοκλονομ ὄργον ἀρῆθ'.
Ὀρχόμενθ' μὲν ὅπως ἴδω ἄετα πᾶσι βαλῆδα,
πῶς μὲν γν' βατράχοισιν ἀφισδύσαντες ἔβησαν,
γῆγνέων ἀνδρῶν μιμύμενοι ἔργα γιγάντων,
ὡς λόγθ' γν' ὀνητοῖσιν ἔλω, τοῖσιν δ' ἔχον ἀρχῶν.

Μῦς ποτὲ δὲ φάλεθ' γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
πλησίον γν' λίμνη ἀπαλὸν πρὸ σέβηκε γῆγειον,
ὑδατι τὸρ πόμηνθ' μελικοδέει. τὸν δὲ καταέδωκε
λιμνόχαις πολύφημθ', ἔπος δ' ἐφθέγγετο τοῖον.

Ξεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἠόνα; τίς δὲ σ' ὀφύσας;
πάντα δ' ἀλήθδυσον, μὴ ψευδόμενον σε νοήσω.
εἰ γὰρ σε γνοίην φίλον ἄξιον, ὄν δόμου ἄξω,
δῶρα δὲ σοὶ δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἑδλά.
εἰμί δ' ἐγὼ βασιλεὺς φυσίγναθ', ὅς ἴζη λίμνῳ
τιμῶμαι, βατράχων ἠγόμενθ' ἤματα πάντα.
καὶ με πατὴρ πηλὸς ποτε γείνατο ὑδρομεδίσθη
μιχθεῖς γν' οὐλότητι παρ' ὄχθας ἠειδανοῖο.
καὶ σε ὄρω καλόν τε καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλλων

HOMERIRA

NARVM ET MVRIVM
PVGNA.

Incipiens primum Musarum cœtum ex
Helicone,
Venire in meum cor supplico, gratia
cantus,

Quem nuper in libellis meis super genua posui,
Litem immensam, tumultuosum opus Martis,
supplicans hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo mures in ranas principantes iuerunt,
Terrigenum uirorum imitati opera gigantum.
Sic sermo inter mortales erat, tale autē habuit principium.

Mus aliquando sitibundus felis periculum euitans,
Propinquum in lacum teneram adposuit barbam,
Aqua delectatus dulci: hunc autem uidit
Limnocharis obstrepera, uerbum autem locuta est tale.

O hospes quis es? unde uenisti ad littus? quis autē te pro
Omnia aut uere dic, ne mendacē te intellexero. (duxit)
Si enim te nouerim amicum dignum, ad domum ducam.
Dona autem tibi dabo hospitalitia multa & bona.
Sum autem ego rex Phisignathus, qui per lacum
Color, ranarum dux dies omnes.

Et me pater Peleus olim genuit, Hydromedusæ
Mixtus in amore apud ripam Eridani,

Et te quidem uideo pulchrūq; & fortem egregiū aliorū

Αἰνέχαιρις palude gaudens. *Ἰδρυάδος* inflans maxillas.
Ἰδρυάδος, regina aquarum.

Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem
Esse. sed age citius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit, dixitq̃:
Quidnā genus meū perquiris ô amice, manifestū omnib.
Hominibusq̃; dijsq̃; & cœlestibus uolatilibus?

Psicharpax quidem ego uocor, sum autem filius
Troxartæ patris magnamini: at mater
Lichomye, filia Pternotroctæ regis.

Genuit autem in lignario me, & enutriuit cibarijs,
Ficibus & nucibus, & edulijs omnigenis.

Quomodo autem amicū facies me in naturā nihil similē?
Tibi quidem enim uita est in aquis, sed mihi certe

Quæcunq̃; apud homines comedere cōsuetudo, neq̃; me
Panis ter pistus à bene rotunda cista, (latet

Neq̃; placenta extensa habens multam sisamida,
Non sectio ex perna, non iecora albam uestem habentia,

Neq̃; caseus nuper pressus à suauī lacte,
Non bonum dulcearium, quod & diuī desiderant,

Neq̃; quæcunq̃; ad conuiuia hominum faciunt coci,
Ornantes ollas condimentis varijs.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,
Sed statim ad pugnam iens propugnantis mixtus sum.

Non timui hominem, & quamuis magnū corpus ferentē,
Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,

Et à pede accepi, & non labor occupauit uirum,
Suauis non aufugit somnus mordente me.

Sed duo ualde omnia timeo omnem per terram,
Accipitrem et felem, qui mihi magnum luctum adferunt,
Et decipulam gemituosam, ubi dolosum existit fatum.

πλῆϊσιν δὴ γαλίῃ ποδιδείδρα, ἢ τις ἀΐση,
 ἢ καὶ τρωγλοδύοντα κῆλ τρώγλῳ δρέϊνει.
 ὃ τρώγω βραφύας, ὃ κράμβας, ὃ κολοκύντας,
 ἢ τούτοις χλωροῖς ὑπὸ σπῆμαι, ὃ δὲ σελίνοις.
 ταῦτα γὰρ ὑμῶν ὄσιν ἐδίεσματα τῆν κῆλ λίμνῳ.
 πρὸς τὰ δὲ μειδίστες φυσίγναβθ αὐτίου ἥυδα.

Ξῆσι, λίαν αὐχεῖς ὑπὸ γασίει. ἔσι καὶ ἡμῖν
 πολλὰ μάλ' γνὴ λίμνη, καὶ ὑπὸ χθονὶ θαύματ' ἰδέσθαι.
 ἐμψίβιον γὰρ ἔδωκε νομῶν βατράχοισι κρονίω,
 σκιρτῆσαι κῆλ γλῶ, καὶ ἐφ' ὕδασι σάμα καλύψαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα διαμύλαι, δύχδρες ὄσι.
 αἴρω σ' γνῶτοισι. κρέται δέ με μὴ ποτ' ὄλαι,
 ὅπως γηθόσωθ τῶν ἐμῶν δόμου ἐσαΐκηαι.

Ὡς ἀΐφην, καὶ νῶτ' ἐδίδρα, ὃ δὲ ἔβαινε τάχιστα
 χεῖρας ἔχων ἀπαλοῖο κατ' αὐχρῆθ, ἄλματι κέφα.
 καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρην, ὅτ' ἐβλίπε γέγονας ὄρους
 νήξει τὸρ πόμηνθ φυσίγναβθ. ἀλλ' ὅτε δὴ βρά
 κύμασι πορφυρείοις ἐπεκλύζω, πολλὰ διακρύω,
 ἔχρησιν μετάνοιαν ἐμέμφω. τίλλε δὲ χαίτας,
 καὶ πόδας ἐσΐγην κῆλ γασθρῆθ. γνὴ δὲ οἱ ἦρε
 πάλλετ' ἀκθεῖν, καὶ ὑπὸ χθόνα βύλετ' ἰδέσθαι.
 θλιναὶ δὲ ὑπὸ σπῆματι, φόβος κρονοῦτος ἀνάγκη.
 ἐρῶ μὲν πρῶτ' ἐπλάσ' ἐφ' ὕδασι, ἢ ἴτε κώπλω
 σύρων, δύχδρες τε θεοῖς ὑπὸ γαίαν ἰκίδοαι,
 ὕδασι πορφυρείοισιν ἐκλύζω. πολλὰ δὲ ἔβῳα,
 καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ σώματος δὲ ἀγόρευεν.

Οὐχ ἔτῳ νῶτισιν ἐκβάσασε φόρτον ἔρωτος
 παῶρθ, ὅτ' ὄνθρωπον δὲ κύματος ἢ γ' ὑπὸ κρήνῳ,
 ὅς ἐμ' ὑπὸ πλώσας ὑπὸ νῶτον ἤγην ὄσιν οἶον.

Plurimum iam felem supertimeo, qui optimus,
 Qui & foramen ingredientem per foramen perquirit.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,
 Non porris uiridibus pascor, neq; apijs.
 Hæc enim uestra sunt edulia per lacum.
 Ad hæc autẽ subridens Physignatus cõtrà locutus est,
 O hospes ualde gloriaris ob uentrem. adsunt & nobis
 Multa ualde in lacu & in terra mirabilia uisu.
 Vtriuitam enim dedit pascuam ranis Saturnius Iupiter,
 Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.
 Si autem uis & hæc scire, facile est
 Portem te in humeris, tene autẽ me, ne aliquãdo pereas,
 Sic gauisus in meam domum uenias.
 Sic certe inquit, & terga dat, ille autẽ ascẽdebat uelociter
 Manus habens tenerum per collum, saltu facili.
 Et in primis quidẽ gaudebat, quãdo intuebatur uicinos por
 Natatione gaudẽs Physignathi. sed quãdo iam utiq; (tus
 Vndis purpureis submergebatur, multũ lachrymabatur,
 Inutilem pœnitentiam accusabat: uellebat autem comas:
 Et pedes stringebat per uentrem, in illo autem cor
 Concutiebatur insolentia, & in terram uolebat uidere.
 Vehemẽter autẽ ingemiscebat timoris frigidi necessitate.
 Caudam quidem in primis extẽdit in aquis, tanquã remũ
 Trahens, supplicansq; deis in terram uenire,
 Aquis purpureis submergebatur: multum autẽ clamabat.
 Et talem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur:
 Non sic humeris portauit onus amoris
 Taurus, quando Europam per undam duxit in Cretam,
 Vt me nauigans super humeralem duxit ad domum

Βάτραχ' ὄψας ὄχρον δέμας ὕδατι λυκῶν,
 ὕδρ' ὁ δ' ἄζαπίνης ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄραμα
 ἀμφοτέρους, ὄρθον δ' ὑπὲρ ὕδατος εἶχε τρέχιλον.
 ἄσπερ ἰδὼν κατέδυσ φυσίγναθ', ὅτι νοήσας
 οἶον ἑταῖρον ἔμελλεν ἀκλύμηναι ἤϊ λύμηνω.
 δὴ δὲ βάλ' ἄλινυς, καὶ ἄλδύνατο κῆρα μέλαιναν.
 κεν' ὁ δ' ὡς ἀφίθη, πείσθη ὑπὲρ δύνους ὄψιδος.
 χεῖρας δ' εἰς αἰγῶν καὶ ἀκλύμην' ἄσπερ ἔειπε.
 παλάκι μὲν κατέδυσεν ἑφ' ὕδατι, πολλάκι δ' αὖτε
 λακτίζων ἀνέδωκε, μόρον δ' ὅκλῳ ὑπαλύξαι.
 σιδυόμεναι δὲ τείχεσσι πλείστον βάρε' εἰλημὸν ἑπ' αὐτῶν,
 ὕδασι δ' ὀκλύμην', τοῖσδε ἐφθέγγετο μύθος.

Οὐ λήσεις γε θεὸς φυσίγναθε τοῦτ' αἰποιόσας,
 ναυηγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματος ὡς ἀπὸ πέτρης.
 ἔκ' ἂν με ἤϊ γαῖαν ἀμείνων ἡδία λάκισι.
 παγκρατίω τε, πάλιν τε, εἰς δρόμον, ἀλλὰ πλανήσας
 εἰς ὕδατος μ' ἔρριψας. ἔχει θεὸς ἐκδιχὸν ὄμμα.
 ποιητῶν σὺ τίσεις μῦθον στρατῶν, ὅσ' ὑπαλύξεις.

285

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπὲρ πνυδύσθη γὰρ ὕδασι, τόνδε κατέϊδεν
 λειχοπίναξ, ὄχθισιρ ἐφεζόμεν' ἄσπερ μαλακῆσι.
 δεινὸν δ' ἄζολόλυξε, δρομῶν δ' ἠγγελε μύεσιρ.
 ὡς δ' ἔμαθον πλὴν μοῖραν, ἔδυσ χόλος αἰνὸς ἀπαντας.
 καὶ τότε κερύκεσσιρ εἰς ἐκέλευσεν ὑπὸ ὄρθρον
 κερύκεσσιρ ἀγορεύειν δ' εἰς δώματα τρωξάρτας
 πατρὸς δισυλῶς ψυχάρπαγ', ὅς ἤϊ λύμηνω
 ὑπὲρ δύνους πλωτο, νεκρὸν δέμας, ὅδε παρ' ὄχθας
 λῶ ἦδη τλήμων, μέσσω δ' ἐπὶ γνήχ' ἄσπερ πόντω.
 ὡς δ' ἠλθον αὐτόδοντες ἀμ' ἡοῖ, πρῶτον ἀνέστη
 τρωξάρτης ὡδὶ παιδί χολόμην', εἰπέ τε μύθον.

Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.

Hydrus aut̄ ex improuiso apparebat horrendū spectaculū

Vtrifq; erectum super aquam habebat collum.

Hunc uidēs ingressus est Physignathus, nō quicq̄ intelli-

Qualem socium futurus erat perdere per lacum. (gens

Ingressus est autē profunditatē lacus, & euitauit parcā ni

Ille autē ut relictus est, cecidit supinus in aquā. (grā.

Manus autem stringebat, & moriens stridebat.

Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe autem rursus

Calcitrans egrediebatur, mortem autem nō erat euitare.

Madentes autem pili plurimū pondus trahebant in ipso.

Aquis autem periens, tales loquutus est sermones:

Non latebis utiq; deos Physignate hæc faciens,

Naufragum iaciens à corpore ut à petra.

Non certe me per terram melior eras ô pessime,

Pancratioq; luctaq; & ad cursum, sed decipiens

In aquam me proiecisti. habet deus iustum oculum.

Pœnam tu solues murium exercitui, neq; euitabis.

Hæc locutus expirauit in aquis: hunc autem uidit

Lichopinax, ripis insidens mollibus. (ribus.

Vehementer autem ululauit, currens aut̄ annūciauit mu-

Vt autē didicerunt mortē, ingressa est ira perniciofa uni-

Et tunc præconib. suis iusserunt sub diluculū (uersos

Proclamare ad concionem in domos Troxartæ

Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum

Supinus natabat, mortuum corpus, neq; iuxta ripas

Erat iam miser, medio autem natabat ponto.

Vt autem uenerunt festinantes cū aurora, primū surrexit

Troxartes ob filium iratus, dixitq; sermonem:

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μὲν ἔγωγε καὶ πολλὰ πέπονθα
 ἐκ βατράχων, ἢ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκται.
 εἰμὶ δ' ἐγὼ δύνωμι, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσα,
 καὶ τὸν μὲν πρῶτον γε κατέκτανον ἄρπάζασα,
 ἐχθίστη γαλῆν, τρώγλης ἔκτοσθ' ἐλῶσα.
 τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρ' ἀπ' ἠέδου ὄν μορον ἦξαν,
 λιγνοτόρ' αἰς τέχνας ξύλινον δόλον ἔξδύροντες,
 ἧ παγίδα καλέουσι, μῦθ' ὀλέτεραν ἔδσαν.
 ὁ τρίτος δ' ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρ' ἐδ' ἠνῆ,
 ἔσθ' ἄπεπνεξὼ φυσίγνασθ' ὄν βυθὸν ἄξασ.
 ἀλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεθα, καὶ δ' ἐλθωμεν ἐπ' αὐτοῦ,
 σώματα κρομήσαντες γ' ἦντεσι δ' αἰδ' ἀλείοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.
 καὶ αὖτ' ἐπὶ τὸν ἐκέρυον ἀφ' ἧς πολέμοιο μεμηλώς.
 ἀνκιδ' αἰς μὲν πρῶτα ποδὶ λινύμησιν ἔθηκαν,
 ῥίξαντες λινάμυς χλωρῶς, ὄντ' ἀσκήσαντες,
 ἔς αὐτοὶ δ' ἀνυκτὸς ὤπασάντες κατέτροξαν.
 θώρηκας δ' εἶχον καλαμοσφίωρ ἄκ' βυρσοῦ,
 ἔς γαλῆν δ' ἔραυτες ὤπασα μύθ' ἐποίησαν.
 ἀπὸ δ' ἧ λύχνη τὸ μεσόμφαλον, ἢ δὲ νυλόγην,
 δὴ μῆκεις βελόνας, παγχάλκεον δ' ἔργον ἄρ' ἔσθ'.
 ἢ δὲ κόρυς τὸ λεπυρον ὕψι κροτάφοισι κερύει.
 ἔτω μὲν μύθ' ἦσαν ἦσσαν ἦσσαν, ὡς δ' ἦν ἔσσαν
 βάτραχοι, δ' ἀνέδ' υἰοσάν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἦν ἔσσαν
 ἐλθόντες, βελω ξυάγου πολέμοιο κροκίω.
 σκεπηρομύθ' δ' αὐτῶν πόθ' ἦν ἦσσαν, ἢ τις ὄθ' ἦσσαν,
 ἀφ' ἧς ἐγγύθ' ἦλθε φέρων σκεπηρομύθ' μετὰ χόρσι,
 τυρογλύφ' υἱὸς μεγαλήτορ' ἐμβασίχνητ' ἔσσαν
 ἀγγέλλων πολέμοιο κροκίω φάτιμ', εἰπε τε μῦθον.

O amici, tametsi solus ego mala multa passus
 Exranis, sors mala omnibus facta est,
 Sum autem ego infelix, postquam treis filios perdidit.
 Et quidem primum utiq; occidit rapiens
 Inimicissimus felis, foramen extra capiens.
 Alium autem rursus uiri crudeles ad mortem duxerunt,
 Vanioribus artibus ligneum dolum inuenientes,
 Quam decipulam uocāt murium perditricem existentē.
 Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
 Hunc suffocauit Physignathus in profundum ducens.
 Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
 Corpora ornantes in armis uarijs.

Hæc locutus persuasit armari uniuersos.
 Hos quidem utiq; armauit Mars belli curam habens.
 Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
 Frangentes fabas uirides, beneq; aptantes,
 Quas ipsi per noctem stantes comederunt.
 Thoraces autem habebant calamis circundatis à corijs,
 Quos selem excoriantes scienter fecerunt.
 Clypeus autē erat lucernæ medius umbilicus: at certe lã
 Longæ acus omnino æreum opus Martis. (cea
 At cassis testa in temporibus nucis.

Sic quidem mures erant armati. ut autem intellexerunt
 Ranæ, egressæ sunt ab aqua, in unum locum
 Venientes, consilium congregauerunt belli mali.
 Considerātibus aut ipsi unde seditio, uel quis tumultus,
 Præco propè uenit, ferens sceptrum in manibus,
 Tyroglyphi filius magnamini Embasichytros,
 Nuncians belli famam, dixitq; sermonem.

Ω Βάτραχοι, μύθε ὕμμιμ ἀπειλήσαντες ἔπεμψαν
 εἰπεῖν ὀπλίξειδα ὠδὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
 εἶδον γὰρ κατ' ὕδαρ ψιχάρπαγα, ὅμ κατέπεφνον
 ὑμέτερον βασιλεύς φυσίγναθ', ἀλλὰ μάχεσθε
 οἱ τινος γν' βατράχοισι ἀριστῆος γεγάατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγῳ δ' εἰς ἕατα μύθε
 εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρενῶν βατράχων ἀγδράχων.
 μεμφομένων δ' αὐτῶν φυσίγναθ' εἶπεν ἀνασῆς·

Ω φίλοι, ἔκτεινον ἐγὼ μῦθ', ἔδε κατ' εἶδον
 ὀλλύμενον. πάντως ἐπνίγη παίζων πρὸ λίμνῳ,
 νήξεις τὰς βατράχων μιμῶμενθ'. οἱ δὲ κῆκισοι
 νῦν ἐμὲ μέμφονται ἄν ἀνάπτοι, ἀλλ' ἄγε βυλλῶ
 ζητήσωμεν, ὅπως δολῆς μύας ἄζολέσωμεν.
 τοὶ γὰρ ἐγὼν δρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶν' ἀρίστα,
 σώματα κοσμήσαντες, γνῶσθι σωμὲν ἅπαντες,
 ἄκροισι πᾶρ χεῖλεσιν ὅπε κατέκρημνθ' ὀχθρῳ.
 ἡνίκε δ' ὄρμηθγῆτες ἐφ' ἡμῶν ἄξελθωσι,
 δραξάμενοι κορυθῶν, ὅς τις σχεθίου ἀντίον ἔλθοι,
 ἔδ' λίμνῳ αὐτῶσιν ἄνω γνῆσιμ δύθῳ βάλωμεν.
 ἔτω γὰρ πνίξαντες γν' ὕδασι σῶσ' ἀπολύμβος,
 σῆσομεν δύθῳ μὲν τὸ μουκτόνων ὠδε πρόπαιον.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ὀπλοῖς γν' ἐδυσσεν ἅπαντας.
 φύλλοισι μὲν μαλαχῶν κνήμας ἑὰς ἀμφεκάλυψαν.
 θώρηκας δ' εἶχον χλοδράων πλατέων ἄρ' ἐτύτλων.
 φύλλα δὲ τῶν ἱεραμβῶν εἰς ἀσπίδας δύ' ἠσκησαν.
 ἔγχθ' δ' ὄξυχαιθ' ἐκάστω μακρὸς ἀρήρει,
 καὶ κορυθῶν κοχλιῶν λεπτῶν κάρρατ' ἀμφεκάλυπτον.
 δραξάμενοι δ' ἔσπισαν ἐπ' ὀχθαῖς ὑψηλῆσι,
 σείοντες λόγχασι, θυμῷ δ' ἐπλητὸ ἕκαστος.

Oranæ, mures uobis minitantes miserunt
 Dicere armari ad bellumq; pugnamq;.
 Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem occidit
 Vester rex Physignathus. sed pugnate
 Quæcunq; inter ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit. sermo autem in aures murium
 Ingrediens, conturbauit mentes ranarum superbarum.
 Accusantibus autem ipsis Physignathus dixit surgens:

O amici, non occidi ego murem, neq; uidi
 Pereuntem, omnino suffocatus est ludens iuxta lacum,
 Natatus ranarum imitatus, ad pessimi
 Nunc me accusant inculpabilem: sed age consilium
 Inquiramus, ut dolosos mures deperdamus.

Etenim ego dico, ut mihi apparent esse optima.
 Corpora ornantes armati stemus uniuersi
 Summas iuxta ripas, ubi præceps locus.

Quando autem impetum facientes in nos uenerint,
 Accipientes à galeis quicumq; propè obuius uenerit,
 In lacum ipsos cum armis statim deiciamus.

Sic enim suffocantes in aquis experteis natandi,
 Constituemus statim murium occisorum hic trophæum.
 Sic certe loquutus, armis induit uniuersos.

Folijs quidem maluarum tibias suas circumcooperuerūt.
 Thoraces autem habuerunt uiridibus latis à corijs,
 Folia autem caulium in clypeos bene aptauerunt.

Lancea autem acutus iuncus unicuiq; longus aptatus erat.
 Et galeæ cochleis subtilibus capita circumcooperiebant.
 Circundantes autem steterunt in ripis altis.

Conquassantes læceas, animo aut plenus erat unusquisq;.

Ζεὺς δὲ θεὸς παλῆσας εἰς ὄρανόν ἀσδρόντα,
καὶ πολέμῳ πληθῶ δειξάσ, κρατόρδς τε μαχητῆς
πολλῶς καὶ μεγάλδς, ἠδ' ἔγχεα μακρὰ φόροντας,
οἷ⊕ λενταύρωμ στρατὸς ὄρχεται ἠδὲ γιγάντων,
ἠδ' ὕ γελῶμ ὀρέεινε· τίνοδ βατράχοισμ ἀρωγοί,
ἠ μυσίμ ἀθανάτωμ; καὶ ἀθλωαίμμ πρῶσειπν·

Ω θυγάτορ, μυσίμ ἠρ' ἐπαλεξήσοσα πορδύση;
καὶ γάρ σδ ἠν' νκὸμ ἀεὶ σκιρτῶσιμ ἀπαντοδ,
λευίοση τὸρ πόμμοι, καὶ ἐδ' ἔσμασιμ ἐκ θυσιῶμ.

Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης, τὸμ δὲ πρῶσειπν ἀθλῶμ·
ὦ πάτορ, δὲ καὶ πῶποτ' ἐγὼ μυσίμ τειρομλύοισμ
ἐλθοίμμω ἐπ' ἄρωγὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
σέμματα βλάπτοντες, καὶ λύχουδ εἶνεκ' ἐλαίδ.

Ἰὼρ δὲ μὲ λίμμ ἐδακε φρεγῆας, οἷομ ὀρέξαν,
πέπλομ μὲ κατέ τρωξαν ὄμ ἔξυφίνα καμῶσα
ἐκ ῥοδαίνης λεπῆης, καὶ σήμονα λεπῆομ γήσοα.
τρώγλας τ' ἐμποίησαν, ὁ δὲ ἠπντῆς μοι ἐπ' ἔση,
καὶ πρῶσει με τόκεδ, τούτου χείμμ ἔξωργισμα.

χρησαμλῆν γὰρ ὕφίνα, καὶ δὲ ἔχω αὐταποδιδναί.
ἀλλ' ἔδ' ὡδ βατράχοισμ ἀρηνέμμω δὲ ἐβελήσω.
εἰσί γὰρ ἔδ' αὐτῆ φρεγῆας ἐμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶτωμ
ἐκ πολέμῳ ἀνιδσαν, ἐπεὶ λίμμ ἐκο πῶθλω
ὕπνσ δίδουμλύλω δὲ εἶασαν θορυβῶντες,
ἔδ' ὀλίγομ καταμῦσαι. ἐγὼ δὲ ἀϋπν⊕ κατεκείμμω
πλῶ κεφαλῶ ἀλγῶσα, ἔωδ ἐβόησογν ἀλέκτωρ.
ἀλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοί τούτοισμ ἀρηνέμμ,
μὴ κέ πῆς ὕμμείωμ τρωθῆ βέλει ὀξυόγνπ.
εἰσί γὰρ ἀγγέμαχοι, καὶ εἰ θεὸδ ἀντί⊕ ἔλθοι.
πάντες δ' ὄρανὸθην τὸρ πῶμεθα δῆλεμ ὀρῶντες.

Iupiter autem deos uocans in cœlum astriferum,
 Et belli multitudinem ostendens, potentesq; pugnatores
 Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis centaurorum exercitus procedit & gigantum.
 Suauiter ridens interrogabat: qui ranis auxiliares
 Vel muribus, immortalium? & Palladem allocutus est:

O filia, muribus, nunquid auxiliatura ibis?

Etenim tuū per templum semper exultāt uniuersi mures,
 Odore delectati & cibarijs ex sacrificijs.

Sic certe dixit Saturnius. hunc aut̄ allocuta est Pallas:

O pater, non certe unquam ego muribus consumptis
 Venirem auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerunt,
 Coronas destruentes, & lucernas causa olei,
 Hoc autem meas ualde momordit mentes quale fecerunt,
 Peplum meum corroserunt, quod texui laborans
 Ex trama subtili, & stamen subtile neui,
 Foraminaq; fecerunt: at sutor mihi institit,
 Exigit à me usuras: huius gratia irata sum.
 Mutuata enim subtextum, & non habeo restituere.
 Sed neq; sic ranis auxiliari non uelim.

Sunt enim neq; ipsæ mentibus firmæ, sed me recens
 Ex bello redeuntem, postquam ualde defatigata fui,
 Somno indigentem non permiserunt tumultuantes
 Neq; parum oculos conuiuere: ego aut̄ in somnis iacebam
 Caput dolens, donec clamauit gallus gallinaceus.
 Sed age cessemus dei ijs auxiliari,
 Ne utiq; aliquis uestrum uulneretur telo acuto.
 Sunt enim cominus pugnātes, etiā si deus contrā ueniret:
 Omnes autem de cœlo delectemur litem uidentes.

Ὡς ἄρ' ἔφη. τί δ' αὖτε πεπέβοντο θεοὶ ἄλλοι
 πάντων. ὁμῶς δὲ ἀολλέες ἦλυθον εἰς γῆα χῶρον.
 ἰάδιδ' ἦλθον κέρυκε τόρας πολέμοιο φέροντε.
 καὶ τότε κώνωπος μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες,
 δεινὸν δὲ ἀλπίου πολέμου ἰτύπον. ἔραυθον δὲ
 ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τόρας πολέμοιο Κραυθῶ.

Πρῶτος δ' ὑψιβόας λειχλώρα ἔτασε Διὸς
 ἔσαοτ' γν' πτωμάχοις ἤϊ γασδῶρα εἰς μέσον ἦπθ,
 ἰάδιδ' ἐπόσθη πρῶνις, ἀπαλάς δ' ἐμόνισθη ἐθείρας.
 τρωγλοδύτης δὲ μετ' αὐτῶν ἀκόντισε πηλείωνα,
 πῆξεν δ' γν' σδῶνω σιβαρόν δδρυ, τῶν δὲ πδῶν ἴτα
 εἶλε μίλας θανάτου, ψυχὴ δ' ἐκ σώματος ἔπη.

285.

σδυτλαῖθ δ' ἀρ' ἔπεφνε βαλὼν κίεαρ ἐμβασιχύρου.
 ἀρ' τοφάγθ δὲ πολύφωνον ἤϊ γασδῶρα τύψην,
 εἶπε δὲ πρῶνις, ψυχὴ δὲ μελέων ἔζεπην.

λιμνόχαις δ' ὡς εἶδον ἀκλυμένου πολύφωνου,
 τρωγλοδύτην πῆτρω μυλοφιδεῖ τρῶσθη ὑπὸ φθῆς,
 αὐχγία πὰρ μέσον. τῶν δὲ σήως ὅας ἐκάλυψεν.

λειχλώρα δ' αὐτοῖο τιτύσηθ Διὸς φαινω,
 καὶ βάλην, ὅδ' ἀφάμαρτε, ἰαθ' ἦπθ. ὡς δ' γν' ὄουσε
 Κραμβοφάγθ ὄχθαισι βαθείαις ἐμπδνε φδύγων.
 ἀλλ' ὅδ' ὡς ἀπέληγην γν' ὕδασι, ἦλασε δ' αὐτῶν,
 ἰάπδνε δ' ἐκ αὐγνῶσθη, ἐβάπθθ δ' αἵματι λίμνη
 πορφυρέω. αὐτῶς δὲ παρ' ἰόν' ἔζετανύδην.

χορδῆσι λιπῶσι τε πορνύμωθ λαγόνεσσιν.

λιμνῆσιθ δ' ὄχθαισι τυρόγλυφου ἔζηναίεξε.

πῆδνογλύφου δὲ ἰδῶν Κραλαμίνθθ, εἰς φόβον ἦλθον.
 ἦλατο δ' ὅδ' λίμνῳ φδύγων, τὴν ἀπώδρα ῥίψας.

ὑδρόχαις δὲ τε πῆφνε πῆδνοφάγου βασιλῆα,

χόρμας.

Ut certe dixit, huic autem post paruerunt dei alij.
 Omnes simul autem collecti uenerunt in unum locum.
 At uenerunt præcones duo, signum belli ferentes.
 Et tunc culices magnas tubas habentes,
 Vehementer tuba clangebant belli strepitum. cœclitus aut
 Iupiter saturnius intonuit, signum belli mali.
 Primus autem alte clamans Lichenorē uulnerauit lancea
 Stātem inter propugnatores per uentrē in medium epar.
 Cōcidit aut pronus, teneras aut puluerulētas ferit comas.
 Troglodytes autem post ipsum iaculatus est Peliona,
 Infixit autem in pectore solidā lanceā. hunc aut cadentē
 Cepit nigra mors, anima autem ex corpore euolauit.
 Sentlæus autē utiq; occidit percutiens cor Embasichytrū.
 Artophagus autem Polyphonum per uentrem percussit,
 Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.
 Lymnocharis autem ut uidit pereuntem Polyphonum,
 Troglodyten petra molari uulnerauit anticipans
 Collum iuxta medium. huic aut caligo oculos cooperuit.
 Lichenor autem ipsius concutiebatur lancea lucida.
 Et percussit, neq; aberrauit, per epar. ut autem intellexit
 Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.
 Sed neq; sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.
 Cōcidit aut, nō respirauit. tangebatur aut sanguine lacus
 Purpureo, ipse autem iuxta litus extensus est,
 Venis pinguibus incitatus intestinis.
 Lymnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliauit.
 Pternoglyphum aut uidēs Calaminthius in timorē uenit.
 Saltauit autem in lacum fugiens clypeum iaciens.
 Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,

χόρμαδιώ πλήξας ἤϊ Βρέγματος ἐγκέφαλος δὲ
 ἐκ ῥινῶν ἔσαξε, παλάσθῳ δ' αἶμα πιγαῖα.
 λειχοπίναξ δ' ἐκτεινὼν ἀμύμονα βορβοροκοίτῳ
 ἐγχεί ἐπαίξας, τὸν δὲ σκότος ὄσ' ἐκάλυψε.
 πρᾶσοφάγῳ δ' ἐσιδῶν, ποδὸς εἴλκυσε λυγροδιδῶ-
 νῷ λίμνῃ ἀπέπνιξε λερατήσας χειρὶ τρώοντα. (κτλῶ
 ψυχάρπαξ δ' ἤμω ἐταίρωι ποδι τεθνεώτων,
 καὶ βάλε πηλοσομῆϊ νηδύῳ εἰς μέσοι ἠπῶ.
 πίπτε δὲ οἱ πρόσθην, ψυχὴ δ' αἰδὸς δὲ βεβήκει.
 πηλοβάτης δ' ἐσιδῶν, πηλῶ δρᾶκα ρίψεν ἐπ' αὐτὸν,
 καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ δ' ἐτύφλω πρὸς μικρῶ.
 θυμώθη δ' ἄρα λείνῳ, ἐλῶν δέ γε χειρὶ παχείῃ
 λείμνον γνῶ πεδίῳ λίθου ὄβριμον ἄχθῳ ἀρδρῆς,
 τῶ δ' βάλε πηλοβάτῳ ὑπὸ γῶνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθη
 ληνήμη δεξιτέρῃ· ὡς εἰ δ' ὑπῆι γνῶ κρινίησι.
 λεραυγασίδης δ' ἤμωι, καὶ αὐθις βαῖνον ἐπ' αὐτὸν,
 τύψε μέσῳ δ' αὐτὸν ἤϊ γασδρά· ὡς εἰ δὲ οἱ εἴσω
 ὄξύχοινῳ δαῖνε. χαμαὶ δ' ἐκχυρᾷ ἅπαντα
 ἔγχετ' ἐφελκομνῶ ὑπὸ δόρατι χειρὶ παχείῃ,
 σιτοφάγῳ δ' ὡς εἴδην ἐπ' ὄχθησι ποταμοῖο
 σκέζωμ ἐκ πολέμου ἀνεχάξθῳ, τείρεθ δ' αἰνῶς.
 ἦλατο δ' ὄν τᾶφρον, ὅπως φύγη αἰπὴν ὄλεθρον.
 τρωξάρτης δ' ἐβαλὼν φυσίγναθον εἰς πόδια ἄκρον,
 ὦκα δὲ τειρόμενῳ ὄν λίμνῳ ἦλατο φόνυον.
 τρωξάρτης δ' ὡς εἴδην ἐδ' ἠμίπνου προπδύοντα,
 καὶ οἱ ἐπέδραμεν αὐθις ἀρκτάμελαι μενεαίνω.
 πρᾶσοαῖῳ δ' ὡς εἴδην ἐδ' ἠμίπνου προπδύοντα,
 ἦλθε δ' ἄ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὄξείχοίνω.
 ὅδ' ἐρρήξε σάκος· χέτο δ' αὐτῷ δισυρὸς ἀκωκί.

Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem
 Ex naribus stillabat, polluebatur autem sanguine terra.
 Lichopinax autē occidit irreprehensibilem Borborocætē,
 Lancea impetū faciens: obscuritas autē oculos cooperuit.
 Prassiphagus autem uidens pede traxit Cnissodioctem,
 In lacu autem suffocauit tenens manu neruum.
 Psicharpax autem ultus est socijs mortuis,
 Et percussit Pelusium per uentrem in medium epar:
 Cecidit autem illi ante, anima autem ad infernum iuit.
 Pelobates autem uidens, luti manipulum iecit in ipsum,
 Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodum.
 Iratus est autem certe ille capiens utiq; manu forti
 Iacentem in campo lapidem ponderosum pondus terræ,
 Hoc percussit Pelobatē sub genua: tota autem fracta est
 Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.
 Craugasides autem ultus est, & rursus ibat in ipsum,
 Percussit mediū autē ipsum per uentrē, totus autē ei intrō
 Acutus iuncus ingrediebatur: humi autē effundebantur
 Intestina, extracta à lancea manu graui. (uniuersa
 Sitophagus autem ut uidit in ripis fluminis,
 Claudicans ex bello recedebat, cōsumebatur autē ualde.
 Saltauit autem in fossam, ut aufugeret diram perniciem,
 Troxartes autē percussit P hysignathū in pedis sumitatē,
 Celeriter autem consumptus in lacum saltauit fugiens,
 Troxartes autē ut uidit adhuc semiuuū, q̄ ante ceciderat
 Et illi incurrit rursus occidere desiderans.
 Prassæus autē ut uidit adhuc semiuuū, qui ante ceciderat
 Venit per propugnatores, & iaculatus est acuto iunco,
 Neq; fregit scutum, tenebatur autē ipseus lanceæ acies.

ὣ δὲ τις γῆ μύεσι νέθ' ἅϊς ἔφοχ' ἄλλων,
 ἀγχιμαχος ἑλὸς ἕος ἀμύμονθ' ἀρτεπίβου,
 ὄρχαμθ' αὐτὸν ἀρηφαίνωμ' ἑρατόρος μεριδάραπαξ,
 ὅς μόνθ' γῆ μύεσιμ' ἀρισδύδου κε μάχεσθαι.

σῆ δὲ πρὸ λίμνῳ γαυρὸ μὲνθ' οἶθ' ἀπ' ἄλλων,
 εἰδοτο δὲ προθήσειμ' βατράχων γῆθ' αἰχμητῶν.
 καὶ νύ κεν ὄξετέλεισθην, ἐπεὶ μέγα οἱ δὲ γῆθ' ἦεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατήρ αὐδ' ὄξυ τε θεῶν τε,
 καὶ τότε ἀρ' ἠλυμῶνός βατράχος ὤκτειρε ἑρονίωμ'.
 ληνήσας δὲ κάρη, τοῖμυ δ' ἔφθ' ἔγχετο φωνῶν.

ὦ πόποι, ἦ μέγα δόγουν γῆ ὀφθαλμοῖσιμ' ὄρωμαι.
 ἔμικρόν μ' ἔπληξε μεριδάραπαξ ἠγ' ἰλίμνῳ
 γῆναίρειμ' βατράχος βλεμεαίνωμ' ἀλλὰ τάχιστα
 παλλάσθαι πᾶσι μὲν πολέμοκλονοῦ ἠδὲ καὶ ἀρῆμ',
 οἱ μὲν ἀρχήσασσι μάχης ἑρατόρον πᾶρ' ἔόντα.

ὣς ἄρ' ἔφη ἑρονίδης. ἀρῆς δ' ἀπαμείβετο μύθω
 ὅτ' ἀρ' ἀθλωαίης ἑρονίδης δὲ γῆθ', ὅτε ἀρῆθ'
 ἰχθύσει βατράχοισιμ' ἀρηγέμν' αἰπῶν ὄλεθρου.
 ἀλλ' ἄγε πάντ' ἰώμυ ἀρηγόνου, ἦ τὸ σού ὄπλομ'
 λινείδω μέγα τιτανοκτόνου ὄβριμοδρόμω,
 ὅτι ταύας πᾶσι φησὶ ἀρίστους ἔφαχε πάντων,
 ἐγκέλασθ' ἔπεδισσας, ἰδὲ ἄγεια φῦλα γιγνώτων.

ὣς ἄρ' ἔφη. ἑρονίδης δ' ἔβαλε ψολόγητα λιδραυνόν,
 πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγαν δ' ἐλέλιξεν ἔλυμπου.
 αὐτὰρ ἔπειτα λιδραυνόν δειμαλίου διός ὄπλομ'
 ἠκ' ὤδινῆσας. ὁ δ' ἄρ' ἔπῃσεν χεῖρὸς ἀνακτος,
 πάντας μὲν ἄρ' ἐφόβησε βαλὼν βατράχος τε μύας τε.
 ἀλλ' ὅδ' ὡς ἀπέληγε μυῶν στρατός, ἀλλ' ἐπιμάλλομ'
 ἔσο προθήσειμ' βατράχων γῆθ' αἰχμητῶν.

Erat autē qdā inter mures iuuenis filius egregius inter alios
 Cominus pugnās, charus filius irreprehēnsibilis Artepibu
 Princeps ipsum Martē ostendēs robustus Meridarpax, (li
 Qui solus inter mures dominabatur pugnando,
 Stetit autem iuxta lacum elatus solus ab alijs.

Lactabat autē depopulatum ire ranarū genus iaculatricū.
 Et certe perfecisset, quoniam magnum ipsi robur erat,
 Nisi statim intellexisset pater hominumq; deorumq;,
 Et tunc pereuntes ranas miseratus fuisset Saturnius.
 Mouens autem caput, talem locutus est uocem.

O dij, certe magnum opus in oculis uideo.
 Non parum me stupefecit Meridarpax per lacum,
 Trucidare ranas desiderans, sed celerrime
 Palladem mittamus tumultuosam, etiam & Martem,
 Qui ipsum arcebūt à pugna robustum quāuis existentē.

Sic certe locutus Iupiter: Mars autē respōdebat sermōe,
 Neq; certe Palladis ō Iupiter potentia, neq; Martis
 Poterit ranis auxiliari diram perniciem.

Sed age omnes eamus auxiliores, uel tuum iaculum
 Moueatur magnum quod Titanas sustulit, potens opus,
 Quo Titanas occidisti egregios ultra omnes, (tum.
 Enceladūq; tumultuose ligasti, & agrestia genera gigan.

Sic certe dixit: Saturnius autē iaculatus est ardēs fulmē.
 Primum quidem intonuit, magnum autem cōmouit ccelū,
 Sed postea fulmen terribile, Iouis telum,
 Misit inuoluens, illud autem certe euolauit à manu regis.
 Omnes quidem utiq; terruit iaculatus, ranasq; muresq;,
 Sed neq; sic cessauit muriū exercitus, sed adhuc amplius,
 Cupiebat depopulatum ire ranarum genus iaculatricum,
 Nisi

εἰ μὴ ἄπ' ἑλύμπυ βατράχου ἐλέησε ἱρονίωμ,
 ὅσ' ῥα τότε βατράχοισιμ ἀρωγὰς δύβυς ἔπεμψεν.
 ἦλθον δ' ἄφνης νωτὰ κμονοῦ, ἀγκυλοχῆλαι,
 λοξοβάται, σρεβλοὶ, ψαλιδόσομοι, ὄσρα κὺ δόρμοι,
 ὄσοφνεῖς, πλατυώωτοι, ἀκρίλθοντες γν' ὤμοις,
 βλακασοὶ, χειροτγίνοντες, ἀκρὸ σόρωνω ὄσορῶντες.
 ὄκτὰ ποδίον, δικάρλωοι, ἀχειρέον· οἱ δὲ καλεῶντο
 κερκίνοι, οἳ ῥα μυῶν ὄραὸς σωματέοισιμ ἔκροπτον,
 ἦ δὲ πόδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνάμπτουτο δὲ λόγχοι,
 ὄς καὶ ἔπιδείσαν δ' κλοῖ μύον, ὄδ' ἔπιδείσαν.
 ὄν δὲ φυγῶν ἐτράποντο· ἐδύον δ' ἠλιθ' ἠδην,
 καὶ πολέμο τελετὴ μονήμορ ὄζετελέωκ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ
 ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟ,
 ΜΑΧΙΑΣ.

Ἐπιτάφιον εἰς ὄμηρον ἀντιπάλῃ
 τῶν σιδωνίων.

Τὰν μόρῳπων παρθῶ, τὸ μέγα σῶμα, τὰν ἴσα μάσασιν
 φθεγξαμένην κεφαλῶν ὧ ξένε μαιονίδεω,
 εἶδ' ἔλαχρον νασίπιδ' ἰσ' ἀπιδάς. ὃ γὰρ γν' ἄλλας
 ἰδρῶν, ἀλλ' ἄν' ἐμοὶ τῶνδ' ἴμα θανῶν ἔλιπεν.
 ὦ νδ' ἴμα κρονίδ' ἀο τὸ παγκρατῆς, ὦ καὶ ὄλυμπον,
 καὶ τὰν αἰαντος ναύμαχον εἶπε βίαν,
 καὶ τῶν ἀχιλλείοις φαρσαλίσι μ' ἐκτορα πώλοισιν
 ὅσ' ἔα διαρδ' ἀνικῶ δ' ἔν' ἰσομύχου πεδίῳ
 εἶδ' ὀλίγα κερύπῃ τῶν ταλίκων, ἰδ' ὅτι κούβη
 καὶ θέπεδος γαμέταν ἄ βραχύβωτος ἴκος.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε τὴν ἰδρῶν κεφαλῶν ἦν γαῖα καλύπῃ,
 ἀνδρῶν ἡρώων κροσμίτορα θείου ὄμηρον.

Νηὸς ἔλω ἀνὰ σηνόμ, ἀγίνεον ἦχι θύηλας,
 λυπρωγνῆ, ἀπύδουτες ἐτήσιον. αὐτὰρ ὁ τόξον,
 ἔλθ' ἔρω βάλσαζε. διοισδύσαι δὲ μεμλωῖς,
 ἔξέα δινδλίλεσκε. πικρὸν δὲ ἔθλων οἴσιν.
 μητρὸς ἐπ' ἀρήτειραν. ὑπὸ ἀέρων δὲ ἐπελάθη,
 ἦπατι λειάνδροιο λόρης φρενῆ ἀΐφα πρήσας.
 ἀμότοροι δὲ πόθω, αὐτῶ πεφορημῆνοι οἴσιν,
 ἀλλήλων ἀπόναντο. γαμωμ δὲ σωίσορα λύχνομ
 λαθειδίωμ θήκαντο. σισλήριον δὲ λελογχῶς
 αἶμα, πολυπλάγκτης πρὸ δλωκε ποθειῶτας ἀέλλας,
 καὶ σφε φάσος μὲν ἀμόρσει, ἀμόρσει ἧ καὶ φιλοτήτωμ.

Τὸ αὐτὸ εἰς μισαῖον.

Καὶ φρενῆς ἀδρήσεια θεῶν ἔλε, δὴ γὰρ ἀοιδαῖς,
 εὐπύλαχθῆ ἀρῆς, μὲνθ' ἀπὸινα πόνωμ.
 ἔθω κλύωμ νεμέσησ'. ὅτ' εἰς ἐπρηλώθην ἔργοις
 ἀχλὺς ἀδλω. ἀρῶς τ' ἔχασθην ὑβειῆρω.
 μισαῖω δὲ ἐπέτελλον, ὅσιν ἐκλήϊζε ποθειῶτων
 οἴσιν, ἀρῶς ἀΐφα πρήσις κώλυκας.
 ἀνείδω δὲ μικρῆσιν ὑπὸ ξίφας σελίδωσιμ,
 ὅσ' ὀλίγαις παύζωμ χόρσιμ ἔοργον ἔρωσ.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ
ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Εἰπὲ θεὰ Κερκυίων ὑπὸ μάρτυρα λύχνην δρώτῳ,
καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρῳ ὑμναίῳ
καὶ γάμον ἀχλύσεντα, τὸν δ' ἐκ ἴδ' ἐν ἄφθιτος ἠώς.
καὶ συσὸν καὶ ἄβυδον, ὅπῃ γάμῳ γέννηχος ἠρῶς.
νηχόμενόν τε Λεάνδρου ὁμῶς, καὶ λύχνην ἀκῶ,
λύχνην ἀπαγγέλλοντα Σακτοεὶν ἀφροδίτης,
ἠρῶς νυκτιγάμοιο γαμοσόλου ἀγγελιώτῳ,
λύχνην δρώτος ἀγαλμα, τὸν ὠφελῆν αἰδέειθ' ἱεὺς,
γέννηχιον μετ' ἀέθλου ἀγειρ' ἐφ' ὀμήγειν ἄσπρω,
καὶ μὴ ὑπὸ κλῆσαι νυμφοσόλου ἄσπρω δρώτῳ.
ὅπῃ πᾶν ἐλῆν σωείειθ' ὄρωμανέων ὀδωάων.
ἀγγελίην δ' ἐφύλαξεν ἀκριμήτων ὑμναίων,
πρὶν χαλεπὸν πνοιῆσιν ἀήμναται ἐχθρὸν ἀήτῳ.
ἀλλ' ἄγε μοι μὲλ ποντι μίαν ξυωάειδ' ἐτελοῦτῳ
λύχνην σβεννημένιοιο καὶ ὀλυμμένιοιο Λεάνδρου.

Σησὸς ἔην καὶ ἄβυδος γέννηχιον ἐγγύθι πόντον,
γείτονές εἰσι πόλιν δ' ὄρωας δ' ἀνὰ τόξα πιταίνων,
ἀμφοτέρῃς πολλίεσιν γῆν ξυωέεικον οἰσόν,
ἠΐθεον φλέξας καὶ πρῆθνόν. ὄνομα δ' αὐτῶν
ἱμορόεις τε Λεάνδρου ἔλεω καὶ πρῆθνόν ἠρῶ,
ἢ μὲν σισόν γῆναι, ὁ δὲ, πολλίεθρον ἄβυδος,
ἀμφοτέρῳ πολλίῳ ποδὲ καλλέει ἀσδρόν ἀμφο
ἱκελοι ἀλλήλοισι. σὺ δ' εἶποτε Κεῖθι πρῆθεις,
δίξέο μοι πινὰ πύργου, ὅπῃ ποτὲ σισιάς ἠρῶ
ἴσατο λύχνην ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνδου Λεάνδρου.
δίξέο δ' ἀρχαίης ἀλιχηία πορθητὸν ἄβυδος,

MVSAEVS DE ERO
ET LEANDRO.

Dic Dea occultorū testem lucernā amorum, (rū,
Et nocturnū natatorē p mare transeuntū nuptiæ
Et conū tenebrosū, quē nō uidit incorruptibilis aurora,
Et Sestum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Erūs,
Natantemq; Leandrum simul & lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Erūs nocte nubentis, nuptias ornantem nuncium
Lucernā amoris simulachrū, quā debuit æthereus Iupiter
Nocturnum post officium ducere ad cōsortium astrorū,
Ac ipsam appellasse Sponsas ornantem stellam amorum,
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum,
Nunciumq; seruauit in somnium nuptiarum,
Antequam molestum flatibus flaret inimicus uentus.
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abydus è regione prope mare
Vicinae sunt urbes. Cupido autem arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commisit sagittam,
Iuuenem urens & uirginem, nomen uero eorum
Suauisq; Leander erat, & uirgo Ero.
Hæc quidem Sestum habitat, ille uero oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ stellæ ambo,
Similes inter se. Tu uero si quando illac transibis,
Quære mihi quandam turrum ubi quondam sestias Ero
Stabat, lucernam habens, & dux erat Leandro.
Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi,

εἰσὶ τι πρὸς ἑλαύνοντα μόρον, καὶ ἔρωτα λεανόφρα.
ἀλλὰ πόθην λεανόφρα ἄβυσθον δώματα ναίων
ἦρξεν ὄντοσθευ ἔλθε, πόθω δ' ἔγνιδισε καὶ αὐτῶν;

Ἡρῶ μὲν χερσεσσα διοτρεφὲς αἴμα λαχῶσα
κυπριδὸς ἰω ἰφρεια, γάμου δ' ἀδίδρακτος ἔδοσε,
πύργου ἀπὸ πύργου πῆρα γείτονι ναῖε θαλάσσι,
ἄλλα κ' ἰωπριδὸς ἀνασσε, σαοφροσώμῃ δὲ καὶ αἰδοῖ
ἔδιδε ποτ' ἀγρομάνισιν γνῶμίησε γυναιξίην.
ἔδιδε χορῶν χερσὶν τε μετήλυθεν ἦλικος ἦθις
μέμου ἀλδουμνίην ζηλήμονα θυλυτοράων.
καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαίην ζηλήμονον εἰσὶ γυναικίδον.
ἀλλ' αἰεὶ ἰωπριδὸς ἰλασκομνίην ἀφροδίτῃ,
πολλάκι καὶ τὸν ἔρωτα πῆρηγορέδου κε θυηλαῖς,
μκτεῖ σὺ ἔρανήν φλογόρῳ τρομέεσσε φαρῆτρῳ.
ἀλλ' ἔδ' ὡς ἀλέινε πυριπνέοντας οἷσθς.

διὰ γὰρ κυπριδὴν πανδύμιθ ἦλθεν ἔορτῆν,
τῶν ἀνὰ σπασὸν ἀγχοπρ ἀδωνιδί καὶ κυπριδῆν.
πασουδῆν δ' ἔσπασουδου ὄντοσθευ ἦμαρ ἰκέδαι,
ὅς σοι ναὶ τάδου καὶ ἀλιστρεφῆων σφυρὰ νήσων,
οἱ μὲν ἀφ' αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ κύπρου.
ἔδιδε γυνὴ τις ἔμιμνην γνῶν πηολίεσσι κυθήρων,
οὐ λιβάνε θυόγης γνῶν πῆρῶν γεσσι χορδύων,
οὐ φρυγίης ναῖετης, οὐ γείρονθ ἄσος ἀβύδου,
οὐδέ τις ἠϊθῆων ἑλοπαίρηνθ, ἢ γὰρ ἐκῆαναι
αἰγνὸν μαρτῆσαντες ὅπῃ φάπῃς ὄξῃ ἔορτῆς,
οὐ τόσων ἀθανάτων ἀγέμῃ πωδύδουσι θυηλαῖς,
ὅς σοι ἀγχομνίω δῖα κάλλιε πῆρθηνικῶν.
ἢ δὲ θεῆς ἀνὰ νηὸν ἐπὶ ἄχθ πῆρθηνθ ἦρῶ,

Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
 Verum unde Leander in Abydo domos habitans
 Erūs ad amorem uenit, amore uero deuinxit & ipsam?
 Ero elegans generosum sanguinem sortita,
 Veneris erat sacerdos: nuptiarum uero imperita cū esset,
 Turrim à parentibus apud uicinum habitabat mare
 Altera Venus regina: castitate uero & pudore
 Nunquam collectarum commercio usa est mulierum,
 Neq; tripudium elegans adiuuit iuuenilis ætatis,
 Liuorem euitans inuidum mulierum.
 Nam ob pulchritudinem inuidæ sunt fœminæ.
 Sed semper Citheream placans Venerem,
 Sæpe & Cupidinem conciliabat libamentis,
 Matre cum cœlesti flammeam tremens pharetram,
 Sed neq; sic euitauit ignitas sagittas.
 Iamq; Venereum populare uenit festum,
 Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri.
 Cateruatimq; festinabant ad sacrum diem ire,
 Quotquot habitabāt mari circūdatarū extream insularū.
 Aliqui quidē ab Hæmonia, aliqui uero maritima à Cypro,
 Neq; mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,
 Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
 Non Phrygiæ incola, non uicinæ ciuis Abydi,
 Neq; ullus iuuenis amator uirginum. certe enim illi,
 Semper secuti, ubi fama est festi,
 Non tantum immortalium afferre festinant sacrificia,
 Quantum aggregatarum ob pulchritudines uirginum.
 Verum deæ per ædem incesit uirgo Ero,

μαρμαρυγῶν χερίσσαν ἀπαρτάπησσε πλοῦπυ,
 οἷά τε λάθυρο πάρησσι ἐπαντίλλουσε σελῶν.
 ἀκρὰ δὲ χιονίων φοινίοςσιν ἑύκλα πῆθειον,
 εἰς ῥόδον ἐκ καλύκων διδύμοχρον, ἢ τάχα φαίης
 ἦρξεν ἄν μελίεσσι ῥόδιον λειμῶνα φανῶμαι.
 χροῖω γὰρ μελίω δρυθραῖνσιν ἑνιοσομῶν δὲ ἦρξεν
 καὶ ῥόδια λάθυροχίτωνσιν ἑπὶ σφυρὰ λάμπουσιν ἑύρην,
 πολλαὶ δ' ἐκ μελίω χερίτεσσι ῥέουσι. οἱ δὲ παλακοὶ
 τρεῖς χερίτεσσι φέουσιν το πεφυκῆναι, εἰς δ' ἐπὶ ἦρξεν
 ὀφθαλμὸς γελῶν ἐκαστὸν χερίτεσσι τεθήλει.
 ἀτρεκέως ἰδρῆσαν ἐπάξιον ἑύρην ἑύρην.
 ὡς ἢ μὲν πῶδι πολλὸν ἀφῆκε δύσασα γυναικῶν,
 ἑύρηνσιν ἀφῆκεσσι νῆν διεφαίνουσιν ἑύρην.
 δύσασα δ' ἠιθῆων ἀπαλὰς φρεγῆας, ὅσπερ αὐτῶν
 ἦν, ὅς ὁ μὲν ἄλλοθεν ἔχειν ὁμοδὲ μινιου ἦρξεν.
 ἢ δ' ἄρα ἑλλοθέμεθλον ὅπην ἠὲ νῆν ἀλλῶν,
 ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὁμοματα καὶ φρεγῆας αὐτῶν.
 καὶ τις ἄν ἠιθῆοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μύθου.
 Καὶ ἀπῆρξεν ἐπέβην, λακεδαίμονσιν ἑύρηνσιν ἑύρην,
 ἦχι μύθου καὶ ἀέθλου ἀκούμενον ἀγλαϊάων.
 τοῖσιν δ' ὅπῳ ὅπῳ πενίω λειδῶν δ' ἀπαλῶν τε.
 καὶ τάχα ἑύρηνσιν ἔχει χερίτων μῆαν ὀπλοτοράων.
 παπῆάνων ἐμόγησε, νόον δ' ἔχον ἑύρην ὀποπῆς.
 αὐτῆκα τεθναίω λεχέων ὑπὸ θῆμινσιν ἦρξεν.
 ἔκων ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐπιμείρω θεὸς εἶναι.
 ἠμετορῶν πῶ ἀνοίτην ἔχωρ ἄνι δώμασιν ἦρξεν.
 εἰ δέ μοι ἔκων ἐπέοικε τελεῶ ἰδρῆσαν ἀφῆκεσσι,
 τοῖσιν μοι ἑύρηνσιν ἑύρηνσιν πῶ ἀνοίτην ὀπάσασαι.
 τοῖα μὲν ἠιθῆων τῆς ἐφώνησιν, ἀλλοθεν ἄλλοσιν

καίς

Splendorem gratum emittens facie,

Qualis alba genas oriens luna.

Summi uero niuearum rubebant circuli genarum,

Vt rosa ex thecis bicolor, certe diceres

Erūs in membris rosarum pratum apparere.

Colore enim membrorū rubebat: euntis uero Erūs (læ

Etiā rosæ candidā indutæ tunicā sub talis splendebāt pucl

Multæ uero ex membris gratiæ fluebant, sed antiqui

Treis Gratiæ mentiti sunt esse, alteruter uero Erūs

Oculus ridens centum gratijs pullulabat.

Profecto sacerdotem dignam nacta est Venus.

Sic ea quidem plurimum antecellens fœminas

Veneris sacerdos noua apparebat Venus.

Subijt autem iuuenum teneras mentes: neq; ullus uir

Erat, qui nō affectaret habere coniugem Ero.

Illam autem benefundatam quacunq; per ædem uagabatur,

Sequentē mentē habebat & oculos et præcordia uirorū.

Atq; aliquis inter iuuenes admiratus est, & dixit uerbum.

Et Sparten peragraui, Lacedæmonis uidi urbem,

Vbi laborem & certamen audimus pulchritudinum.

Talem autem non uidi puellam, prudentemq; teneramq;.

Et forte Venus habet Gratiarum unam iuuenum:

Inuens defessus sum, satietatē autem nō inueni aspectus.

Statim moriar, cubilia ubi conscenderim Erūs.

Non ego in cœlo cuperem deus esse,

Nostram uxorem habēs domi Ero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,

Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.

Talia iuuenum quisq; locutus est, undiq; alius

ἔλκος ὑπὸ κλέπτων ἐπεμύνατο κάλλι κέρης.
 Αἰνοπαθες λείανδρε, σύ δ' ὡς ἴδου δὴ κλέα κέρη
 οὐκ ἔβελου κουζίοισι κρατατρούχημ φρεγία κύντροις,
 ἀλλὰ τυριπνύσοισι λαμείς ἀδύκνιτον οἴσοις,
 οὐκ ἔβελου ζώειμ πῶδιαι κέει ἄμορ ἡρῆς,
 σὺν βλεφάρων δ' ἀκτίσιμ ἀέξω τυρσός δρώτωμ,
 καὶ ἱραδίη πάφλαζην ἀνικητὰ τυρσός ὄρημ.
 Καάλλω γὰρ πόριπυσομ ἀμωμῆτοιο γωαικός
 ὄφύτορον μδρόπεσι πείλει π' ὄρογντος οἴσο.
 ὄφθαλμός δ' ὄσός ὄειμ ἄπ' ὄφθαλμοῖς βολάωμ
 ἔλκος ὀλιθαίνει, καὶ ὑπὸ φρεγίας ἀνδρός ὀσίδει,
 εἶλε δέ μιν τότε δάμβω, ἀναιδείη, τρομέω, αἰδώς.
 ἔτρεμε μὲν ἱραδίη, αἰδώς δέ μιν ἔχην ἀλδῶαι.
 δάμβει δ' εἶδος ἀρίστου, ὄφως δ' ἀπηνόσθειμ αἰδῶ,
 θαρσαλέως δ' ὑπὸ δρώτῃς ἀναιδείω ἀγαπάζωμ,
 ἡρέμα προσὶν ἔβαινε, καὶ ἀντίου ἴστα το κέρης.
 ῥοξά δ' ὀπιπιδύωμ δολδράς ἐλέλιξην ὀπωπῆς,
 νόδυμσιμ ἀφθόγγοισι παραπλάζωμ φρεγία κέρης.
 αὐτὴ δ' ὡς ξωέηκε πῶδομ δολόγντα λεάνδρου,
 χαῖρε ἐπ' ἀγλαίησιμ, γν' ἡσυχίμ δέ καὶ αὐτὴ
 πολλαῖς ἰμδρόσοσαν ἐλὼ ἀπένευσεν ὀπωπῶμ,
 νόδυμασι λαθειδίησιμ ὑπαγγελέσσα λεάνδρω,
 καὶ πάλιν ἀντέκλιεν. ὁ δ' ἤνδθε θυμὸν ἰάνθη,
 ὅτι πῶδομ ξωέηκε, καὶ οὐκ ἀπθείσατο κέρη.
 ὄφρα μὲν ἔν λείανδρω ἐδίξω λάθειου ὄρημ,
 φέγγω ἀνασείλασα κατηήην ἐς δύσιμ ἡὼς
 ἐκ πόρῆς δ' ἀνέφαινε βαθύσιμ ἔσω ὄρω ἀσῆε
 αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθην ἐγγύθι κέρης,
 ὡς ἴδε λευανόπεπλον ὑπὸ θρώσκησαν ὀμίχλωμ,

Αἰδῶ
 ΕΧΩ

περίξω

ΗΚΩ
 ΧΑΙΡΩ

τιεμαει

ἡρέμα

Vulnus celans insaniuit pulchritudine puellæ.

Gravia passe Leander, tu autē ut uidiſti in clytā puellā,
 Nolebas occultis conſumere mentem ſtimulis,
 Sed ardentibus domitus inopinato ſagittis,
 Nolebas uiuere perpulchræ expers Erūs.
 Simul in oculorum radijs creſcebat fax amorum,
 Et cor feruebat inuicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris immaculatæ fœminæ,
 Acutior hominibus eſt ueloce ſagitta.

Oculus uero uia eſt, ab oculi ictibus

Vulnus delabitur, & in præcordia uiri uiat.

Cepit autē ipſum tunc ſtupor, impudētia, tremor, pudor.
 Tremuit quidem corde, pudor non ipſum tenebat captū,
 Obſtupuit uero pulchritudinē optimā: amor uero ademit
 Audacter autē ob amorē impudentiā affectans (pudorē.
 Tacite pedibus incedebat, & contra ſteit puellam,
 Obliquè uero intuens dolosus torquebat oculos,
 Nutibus mutis deuians mentem puellæ.

Ipſa uero ut ſenſit amorem dolosum Leandri,
 Gauſa eſt ob gratias ſuas, tacite uero & ipſa
 Sæpe gratiam ſuam deiecit faciem.

Nutibus occultis innuens Leandro,
 Et ruruſus extulit: ille uero intus animo gaudebat,
 Quod amorem ſenſit, & non renuit puella.

Dum igitur Leander quærebat occultam horam,
 Lucem contrahens deſcendit ad occaſum aurora.
 È regione autem apparuit umbroſa ueſperæ ſtella.

Sed ipſe audacter adibat prope puellam,
 Vt uidit atratas inſurgere tenebras,

ἦρέμα μὲν θλίβωρ ῥοδιδέα δ' ἄκτυλά κέρη
 βυασόθην ἔσονάχιζην ἀθέσφατον. ἡ δὲ σιωπῆ
 οἶά τε χωομῶν ῥοδ' ἔλω δ' ἔσπαζε χεῖρα.
 ὡς δ' ὄρα τῆς γνόσε χαλίφρονα νύματα κέρη,
 θαρσαλέως παλάμη πολυδαίδαλου ἔλκε χιτῶνα.
 ἔχατα τιμήνθ' ἄγων ἰδί κούθεα νηῖ.
 ὀκναλέως δὲ πόσεισιν ἐφίσσοτο πῆθγν' ἦρώ,
 οἶά πορ δ' κ' ἐθέλυσσε. τοῖον δ' ἀγνέειτο φωνῶ,
 θηλυτόροις ἐπέεσιν ἀπειλείσσει λαάνδρω.

Ξάνε, τί μαργαίνεις, τί με δύσμορε πῆθγν' ἔλκεις;
 ἀλλ' ἴω δαίτρο κέλευθου. ἐμὸν δ' ἀπόλειπε χιτῶνα,
 μιλῶν ἐμδὺ ἀπόειπε πολυκτεάνων γρητηρωμ.
 Κύπριδιθ' ἔ σοι ἔοικε θεῆς ἰδρῆαν ἀφάσσει.
 πῆθγνικῆς ὑπ' ἠλεκτροῦ ἀμῆχανόν ὄσιν ἰκέδω.
 τοῖα μὲν ἠπέλησεν ἔοικό τε πῆθγνικῶσιν.

Θηλένη δὲ λαάνδρωθ' ἐπεὶ ἔλυσεν οἴτρον ἀπειλῆς,
 ἔγνω παρθομῶν σιμῆια πῆθγνικῶων.
 καὶ γάρ, ὄτ' ἠιδέοισιν ἀπειλείωσι γυωαῖκον,
 ἔνυπριδίων ὄαρων αὐτάγγελοι εἶσιν ἀπειλαί,
 πῆθγνικῆς δ' ὄσδιμου εὐχροον αὐχρῖα κύπης,
 τοῖον μῦθον ἔειπε πόθσ βεβολημῶθ' οἴτρον.

Κύπρι Φίλη μετὰ Κύπριμ, ἀθλωαῖν μετ' ἀθίνω,
 ἔ γάρ ὑπ' ἠχθονίσιμ ἴστω καλέω σε γυωαῖξιν,
 ἀλλὰ σε θυγατόρεσι δῖος κρονίωνθ' εἴσκα.
 ὄλβιθ' ὅσ' ἐφύτθουσε, καὶ ὄλβιν ἡ τέκε μήτηρ,
 γαστήρ ἡ σ' ἐλόχθουσε μακροτάτη, ἀλλὰ λιτάων
 ἡμετόρων ἐπάκει. πόθσ δ' οἴκτερου ἀνάγκη.
 Κύπριδος ὡς ἰδρῆα μετόρχεο Κύπριδος ὄργα,
 πῆθγνόν δ' κ' ἐπέοικεν ἔσποθῆσιν ἀφροδίτη.

ἀπειλῆσ
 γινώσκω
 εἰσκα
 φυτόσκα
 οἴκτερος
 μετόρχω

Tacite quidem stringens roseos digitos puellæ,
 Eximo suspirabat uehementer; illa uero silentio
 Tanquam irascens, roseam retraxit manum.
 Ut uero amata sensit instabileis nutus puellæ,
 Audaciter manu uariam traxit uestem,
 Vltima uenerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigre autem pedibus sequebatur uirgo Ero,
 Tanquam nolens, talemq; emisit uocem,
 Fœmineis uerbis minans Leandro:

Hospes quid insanis? quid me infelix uirginem trahis?
 Alia ito uia, meamq; dimitte uestem,
 Iram meorum euita locupletum parentum.
 Veneris non te decet deæ sacerdotem sollicitare,
 Virginis ad lectum difficile est ire.
 Talia minata est conuenientia uirginibus.

Fœminearū autem Leander ubi audiuit furorē minarū,
 Sensit per suasarum signa uirginum:
 Etenim cum iuuenibus minantur fœminæ,
 Venerearum consuetudinum per se nunciæ sunt minæ,
 Virginis autem beneolens bonicoloris collum osculatus,
 Tale uerbum locutus est amoris ictus stimulo:

Venus chara post Venerem, Minerva post Mineruam,
 Non enim terrestribus æqualem uoco te mulieribus,
 Sed te filiabus Iouis Saturnij assimilo.
 Beatus qui te plantauit, & beata quæ peperit mater,
 Venter qui te portauit felicissimus, sed preces
 Nostras exaudi, amorisq; miserere necessitatis.
 Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera,
 Virginem non decet administrare Veneri.

παρθενικαῖς δ' ἑλύπρις ἰάνετα. ἰὺ δ' ἔθειλῆσῃς
 θοῦμα θεῆς ἐρόντα καὶ ὄργια πρὸς δαίωαι,
 ἔσι γάμοι καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ Φιλίης λυθόρειαν
 θελφινόωρ ἀγάπαζε μελίφρονα θοῦμόν ἐρώτων,
 σὺ δ' ἰκέτῳ με κόμιζε, καὶ ἦν ἐθέλεις παρακοίτῳ
 τὸν σοὶ ἔρωτος ἄγροδυσεν εἰς βελίεσσι λιχῆσας.
 ὡς θρασιῶ ἤρακλῆα θοῶς χροσὸρρα πρὸς ἐρηῆς
 θετόθειν ἐνόμιζεν ἰαρθανίην ποτὶ νύμφῳ.
 σοὶ δὲ με λύπρις ἐπεμπτε καὶ ὁ σοφὸς ἠγαγῆν ἐρηῆς.
 παρθένον ὅσῃ λελήθην ἀπ' ἀρκεδῆος ἀταλάντη,
 ἦ ποτε μελανίων ἔρασα μὲν φύγῃ θυμῷ
 παρθενικῆς ἀλέγσατο χολωσα μὲν δ' ἀφροδίτης
 τὸν πάρο ἔκ ἐπόθεισεν, γνὶ ἱεραδίη δὲ τὸ πάσι.
 πείθεο καὶ σὺ Φίλι, μὴ λύπριδι μῶν ἐγείρης.
 ὡς εἰπὼν παρτίπεισεν ἀαινομῆος φρενῆα λύρης,
 θυμὸν ἐρωτὸκοισι παραπλάγξας γνὶ μύθοις.

Παρθενικὴ δ' ἀφθογγὸν ὡδὶ χθόνια πῆξεν ὀπωπῶν,
 αἰδοῖ ἐρυθίσωσαν ἔποκλέπῃσασα παρειῶν,
 καὶ χθονὸς ἔξεγεν ἀκροῦ ἔπ' ἰχθυοῖν, αἰδομένη δὲ
 πολλαῖς ἀμφ' ὁμοισίμ, ἐὸν ξιλόργε χιτῶνα,
 πειθεῖς γάρ τίς τις πάντα πρὸ ἀγγελα παρθενικῆς δὲ
 πειθομένης ποτὶ λέκτρον, ἔποκδοῖς ὄσι σιωπῆ.
 ἦ ἄρα καὶ γλυκύπιτρον ἐδέξατο λυγίτρον ἐρώτων.
 θοῦμοιο δὲ ἱεραδίην γλυκοῦ πῶν πρὸς παρθένον ἠρώ,
 καὶ λαεῖ δ' ἰμοδρόεντος ἀνεπήϊντο λεαύδρα.

Οφρα μὲν ἔν ποτὶ γαῖαν ἐχευνύσσαν ὀμίχλην,
 τόφρα δὲ καὶ λείαν δρῶν ἐρωμανίεσσι πρὸ σώποις,
 ἔκαστω εἰσορόων ἀπαλόχροον αὐχρῆα λύρης.
 ὄψε δὲ λαύδρα γλυκοῦ ἀνεκίκατο φωνῶν,

Αγο
 λαντανο
 ραγω
 ἰθικί
 τείδα
 ηγυνο
 ξνω

Virginibus Venus non gaudet. si uero uolueris
 Instituta deæ desideranda, & cerimonias fidas discere,
 Sunt nuptiæ & lecti. tu autem si amas Venerem,
 Mulcentium mentem ama suauem legem amorum,
 Tuumq; supplicem me accipe: & si uolueris coniugem
 Quem tibi Cupido uenatus est, suis sagittis affecutus:
 Sicut audacem Herculem uelox auriuirga Mercurius
 Seruitum duxit Iardaniam ad puellam.

Tibi uero me Venus misit, & non sapiens attulit Mercurius.
 Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta, (rius.
 Quæ olim Melanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans: irata autem Venere,
 Quem prius non amauit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, ne Veneri iram excites.
 Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
 Animum amoriperis errare faciens uerbis.

Virgo autem muta, in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam.
 Et terræ rasit summitatem in uestigijs: cum puderet autē,
 Sæpe circa humeros suam contraxit uestem.
 Persuasionis enim hæc omnia prænuncia. uirginis autem
 Persuasæ ad lectum. promissio est silentium.
 Iam suauamarum suscepit stimulum amorum,
 Vrebat autem cor dulci igne uirgo Ero,
 Pulchritudineq; suauis stupefcebat Leandri.

Dum igitur ad terram habebat inclinatam caliginem,
 Tunc & Leander amore furente uultu
 Non laborabat uidens tenerum collum uirginis.
 Serò uero Leandro suauem emisit uocem,

Verecundiæ

αἰδ' ὅς ὑ γρόμ ὄρῳθ' ἄρσαζοσε πλοτώπυ·

ιδεστω

Ξῆνε, τοῖς ἐπέεσι τάχ' αὖ καὶ πῆτρομ δεῖναις.
 τίς σε πολυπλανέωρ ἐπέωρ ἐδίδαξε λιελδύθης;
 οἴμοι, τίς σ' ἐνόμιον ἐμῶ ἐς πατρίδα γαῖαν;
 ταῦτα δὲ πάντα μάτλω ἐφθέγξαο. πῶς γὰρ ἀλήτης
 ξῆν' ἔωμ καὶ ἄπισθ', ἐμῆ φιλότητι μιγείης;
 ἀμφασλὸν ἔδωάμεθα γάμοις ὀσίοισι πελάσσαι.
 ἔ γάρ ἐμοῖς τῶκέεσι ἐπδύαδην. ἠὲ δ' ἔβελήσῃς
 ὡς ξῆν' πολύφοιτ' ἐμῶ ἐς πατρίδα μίμνειν,
 ἔδωάσαι σκῶ τέεσαν ὑποκλέπτειν ἀφροδίτῳ.
 γλῶσσα γὰρ ἀνθρώπων φιλοπόρομ'· γνὴ δὲ σιωπῆ
 ὄργον ὅπῳ τέλει τίς, γνὴ τριόδισιν ἀκύνει.
 εἰπέ δὲ μὴ κρύψῃς τῶν ὄνομα, καὶ σέο πάτρω.
 ἔ γν' ἐμὸν σε λέληθην, ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν ἦρώ.
 πάντ' ἔ δ' ἀμυβούτ' ἐμὸς δῶμ' ἔρανομάκης,
 ὦ γνὴ ναετάσσε σὺν ἀμυπόλω τινὶ μνη
 σισιαδῶς πῶ πόλη' ὑπερ βαθυκύμονας ὄχθας
 γάτονα πόντον ἔχω σιγῶν Βυλῆσι ρήων.
 ἔδῃ μοι ἐγγύς ἔασιν ὀμήλιχθ, ἔδῃ χρῆσαι
 ἠιδέωμ πῆρασι. αἰεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἠὲ
 ἔξ ἀλὸς ἠνεμόντ' ὑπὸ βρέμει ἔασιν ἠχῆ.
 ὡς φαρμάκῃ ροδίεω ὑπὸ φάρει κρύπτῃ πῆραιώ,
 ἔμπαλιρ αἰδουμένη, σφετόροις δ' ἔπεμῖμφερ μύθοις.
 Λεῖανδρ' δὲ πῶθ' ε βεβολημῶ ὄξει κύντρω,
 φράζω πῶς κεν ὄρωτος ἀεθλῶσειν ἀγῶνα.
 αὐδρα γὰρ ἀεολόμητις ὄρωτος βελέεσσι διαμῶζει,
 καὶ πάλιν αὐδρ' ἔληος ἀκίεσσεται. οἴσι δ' ἀλώσθ
 αὐτὸς ὁ πανλαμῶτως βυληφόρ' ὅτι βροτοῖσιν.
 αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμησε λεῖανδρῳ.

φραίστω

Verecundiæ madidum ruborem stillans à facie:

Hospes tuis uerbis forsân & petram moueres,
 Quis te uariorum uerborum docuit uias?
 Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?
 Hæc autē omnia frustra locutus es. quomodo enim uagus
 Hospes cum sis, & infidus, meo amori miscearis?
 Manifeste non possumus nuptijs legitimis coniungi.
 Non enim meis parentibus placet. si autem uoles,
 Ut hospes profugus mea in patria manere,
 Non potes tenebrosam abscondere Venerem.
 Lingua enim hominum amica conuicij: in silentio autem
 Opus quod perficit aliquis, in triuijs audit.
 Dic uero ne celes tuum nomen, & tuam patriam.
 Non enim meum te lateat, mihi nomen in clytū Ero.
 Turris autem circumsona, mea domus altissima,
 Qua inhabitans cum ancilla quadam sola
 Sestiensem ante urbem, supra profundas undas
 Vicinum mare habeo, inuisis consilijs parentum.
 Neq; me prope sunt coëtaneæ, neq; choreæ
 Iuuenum adsunt: semper autem nocte & die
 Ex mari uentoso insonat auribus sonitus.
 Sic fata, roseam sub ueste celabat genam.
 Rursus pudore affecta, suis autem accusabat uerbis.
 Leander autem amoris percussus acuto stimulo.
 Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.
 Virum enim uarijs consilijs amor sagittis domat,
 Et rursus uiri uulnus medicatur, quibus autem dominatur
 Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.
 Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.

Tandem

ὄψ' εἰ δ' ἀλασθήσῃς πολυμήχανον γένεπε μῦθον.

Παρθγνέ σόν δι' ὄρωτα καὶ ἄχρου οἰδμα πόρῃσῳ,
 εἰ πνεῖ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλουρ ἔσεται ὕδωρ.
 οὐ τρομέω βαρὺ χυῖμα τελῶ μετανόμηνθ' ὀνύω,
 οὐ βρομού ἠχόντα βαρυδία ποιο θαλάσσης,
 ἀλλ' αἰεὶ ἤϊ νύκτα φορδύμηνθ' ὕχρὸς ἀκροίτης
 νῆξιμαί ἑλλίπτον τῶν ἀγέξρου, οὐχ ἔκασθν γάρ
 αὐτὰ σοῖο πόλινθ' ἔχω πῆλίβρου ἀβύδου.
 μῦνον μοι γῆα λύχρου ἀπ' ἠλιβάτῃ σῖο πύργῃ
 ἐκ πόρῃσῃ ἀνὰ φαινε ἤϊ λινέφας, ὄφρα νοήσῃς
 ἔστωμαί ὀλκῆς ὄρωτος, ἔχωρ σέθην ἀσδρά λύχρου,
 καὶ μὲν ἐπιπῆδῶν οὐκ ὄφομαι διώτα βοώτῳ
 οὐ θρασυῶ ὠρίωνα, καὶ ἄβροχου ὀλκῆν ἀμάξῃς,
 πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκίῳ ὄρμον ἰκρίμῳ,
 ἀλλὰ εἴλω πεφύλαξο βαρυπνεύοντας ἀπῆτας
 μή μιν ἀρσθῆσωσι, αὐτῆκε θυμὸν ὀλέσσω
 λύχρου ἐμῷ βίόποιο φασθφόρου ἠγεμονῆα.
 εἰ ἔτεόν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ἔνομα καὶ σὺ δαλιῶαι,
 ἔνομά μοι λείανθ'θ' εὔσεφάνθ' ὡς ἴσῃς ἠρῆς.

ΔΥΝΩ

ἰκίω

ἰθελμαί

Ὡς οἱ μὲν λευγαίσι γάμοις συνέθην το μιλύωαι
 καὶ νυχίην εἰλότῃτα, καὶ ἀγγελίην ὕμναιών,
 λύχρῃ μαρτυρίσιν ἰπῶσσαν το φυλάσσαι,
 ἢ μὲν φάθ' τανύειν, ὃ δὲ λύματα μακρὰ πόρῃσαι.
 παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκρομήτων ὕμναιών,
 ἀλλήλων ἀέκοντες γῆσθ εἰδῆσαν ἀνάλγη,
 ἢ μὲν ἔόν ποτὶ πύργου, ὃ δ' ὄρφναίλω ἀνὰ νύκτα
 μή τι περαπλάζοιτο βαλῶν σμημία πύργῃ.
 πλάε βαθυκρήπιδος ἐπ' ὀρέα δῆμον ἀβύδου.
 παννυχίην δ' ὀάρωμ λευγαίς ποθέοντες ἀέθλῃς,

σφίζω

πολλά-

Tandem autem ingemens, percallidum dixit uerbum.

Virgo tuum propter amorē, & asperā undā transibo,
 Si igni ferueat, & in nauigabilis erit aqua,
 Non timeo grauem undam, tuum adiens cubile,
 Non fremitum resonantem grauis murmur maris.
 Sed semper per noctem portatus madidus maritus,
 Nauigabo Hellepontum ualde fluentem. nō longe enim
 Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.

Tantum mihi unam lucernam ab excelsa tua turri
 E regione ostende in tenebris, ut intuens
 Sim nauis amoris, habens tuum stellam lychnum,
 Atq; ipsum aspiciens ne uideam occidentem Booten,
 Nec asperum Orionem, ac immadidam tractionē currus,
 Patriæ obuiæ ad dulcem portum uenirem.

Sed chara caue grauiter flanteis uentos,
 Ne ipsum extinguant, & statim animam perdam,
 Lychnum meæ uitæ luciferum ducem.

Si uere autem uis meum nomen & tu scire,
 Nomen mihi Leander benecomptæ coniunx Erūs.

Sic ij quidem clandestinis nuptijs componebāt misceri,
 Et nocturnam amicitiam, & nuncium nuptiarum
 Lucernæ testimonijs pacti sunt seruare:

Illa quidem lucē extendere, hic aut undas longas trāsire,
 Pernoctationes autem experti uigilum nuptiarum

A se inuiti separati sunt necessitate:

Hæc quidem suam ad turrim, hic aut obscurā per noctē,
 Ne quid erraret iaciens signa turris,

Nauigabat profundi fundamenti ad latum populū Abydi,
 Totāq; noctē coniugū clādesina desiderātes certamina,

Sæpe

πολλάκις ἤρῃσαντο μολεῖν θαλαμηπόλου ὄρφνῳ,
 ἦσαν κυανὸν πεπλῶ ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλῃ,
 αὐδράσι ὑπνομ ἄγασσε, καὶ ὄποθεν τι λεάνδρῳ.
 ἀλλὰ πολυφλοισβοῖο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
 ἀγγελίην ἀνέμιμνε φαινομῶν ὑμναίων,
 μαρτυρίην λύχνοιο πελυκλαύτοιο δικτύου,
 θυῆς τε κρυφῆς τηλεσκόπου ἀγγελιώτῳ.
 ὡς δ' ἴδεν κυανῆς λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλῳ,
 ἦρῶ λύχνον ἔφασγεν. ἀναπῆρμῶνιο δὲ λύχνο
 θυμὸν ὄρωσ ἔφλεξεν ὠπλομῶνιο λεάνδρῳ,
 λύχνο καιομῶν σικεκαίει. παρ' δὲ θαλάσσης
 μαινομῶν ῥοδίῳ πολυκχέα Βομβου ἀκῶν,
 ἔτρεμε μὲν τὸ πρῶτον. ἔπειτα δὲ θάλασσης ἀέρας
 τοίοισι πρὸς ἑλεκτο πῆρυγορέω φρεγία μύθοις.

Δεινὸς ὄρωσ, καὶ πόντος ἀμείλιχος, ἀλλὰ θαλάσσης
 ἔστι ὑδωρ. τὸ δ' ὄρωτος ἐμὲ φλέγει γνῶσῶν μου πῶρ.
 λάξω πῶρ κρυφῆς, μὴ διδίδοι νύχτρον ὑδωρ
 δίδυρό μοι εἰς Θιλότητα, τί δὲ ῥοθίων ἀλεγίζεις;
 ἀγνώσεις ὅτι κύπρις ἀπίσσορ ἔστι θαλάσσης,
 καὶ ἕρατῆς πόντοιο καὶ ἡμετέρω ὀδωδῶν;

Ὡς εἰπὼν μελέων ἕρατῆν ἀπεδίωσσε τὸ πῆλον
 ἀμφοτέρωσ παλάμῃσιν. ἔω δ' ἔσθιγενε κρυφῶν.
 ἦν δ' ἔξωρτο, δέμας δ' ἔρριψε θαλάσση.
 λαμπομῶν δ' ἔσσωδισεν αἰὲ κατ' ἡγευαυτῆα λύχνο
 αὐτὸς ἔωμ ἕρετης, αὐτόσοτος, αὐτόματος νῆυς.
 ἦρῶ δ' ἠλιβάριο φασφόρῳ ὑψόθι πῶργε
 λδυγαλέης αὔραισιν ὄσιν πονόσειγεν ἀήτης
 φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἀπίσκεπεν. εἰτόκε σης ὄ
 πολλὰ καμῶν λείανδρῳ ἔβη ποτὶ ναύλοχον ἀκτιῶν,

Sape optarunt uenire cubiculum ornantem noctem,
 Iam atrata cucurrit noctis caligo,
 Viris somnum afferens, & non amanti Leandro:
 Sed multifremi apud littora maris
 Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
 Testimonium lucernæ lugubris expectans,
 Lectiq; clandestini procul speculantem nuncium,
 Ut uero uidit nigræ obscuram noctis caliginem,
 Ero lucernam ostendit: accensa uero lucerna
 Animum Cupido exussit festinantis Leandri,
 Lucerna ardente coardebat: apud uero mare
 Insanarum undarum multisonum fremitum audiens,
 Tremebat quidem primum. postea autem audaciã excitã
 Talibus alloquebatur, consolans mentem, uerbis:
 Grauis amor, & mare implacabile, sed maris
 Est aqua, uerum amoris me urit intestinus ignis.
 Assume ignem cor, ne time effusam aquam,
 Ades mihi in amorem, cur fluctus curas?
 Ignoras quòd Venus nata est è mari,
 Et dominatur ponto, & nostris doloribus?
 Sic fatus, membra amabilia exiit uestem
 Ambabus manibus, suoq; astrinxit capiti,
 Littoreq; exiuit, corpus q; deiecit in mare,
 Splendentemq; festinabat semper aduersus lucernam,
 Ipse remex, ipse classis, ipse sibi nauis.
 Ero autem alta lucifera super turri,
 Perniciosus auris undecunq; spiraret uentus
 Veste sæpe lucernam tegebat, donec Sesti
 Multum fatigatus Leander iuit ad portuosum littus,

καί μιν ἴον ποτὶ πύργου ἀνήγαγν, ἐκ δὲ θυράων
 νυμφίου ἀδμαίνοντα πυριπύξασα σιωπῆ,
 ἀφροκόμους φάβᾶμιγας ἐπισάζοντα θαλάσσης
 ἦγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ὡδὶ πῦθνιδων Θ,
 καὶ χροᾶ πάντα κάθαιρε. δ'έμας δ' ἔχριν ἐλαίῳ
 θυόδμω ροδ'έω, καὶ ἀλίπνοον ἔσβεσεν ὀσμῶν
 εἰς ἐπι δ' ἀδμαίνοντα βαθυσώτους γνὶ λέκτροις
 νυμφίου ἀμχιθυθεῖσα Θιλώσας γῆνεπε μύθους.

Νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἀ μὴ πάθε νυμφίος ἄλλος
 νυμφίε πολλὰ μόγησας, ἄλις νύτοι ἄλμυρὸν ὕδωρ,
 ὀσμῆτ' ἰχθυόεσσα βαρυγυδίῳιο θαλάσσης,
 δούρο τε ἄς ἰδρωδ'τας ἔμοις γνὶ κάτθεο ἰόλποις.

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν, ὁ δ' αὐτίκα λύσσε το μίτρον,
 καὶ θορυμῶν ἐπέβησαν ἀριστόνους κυθόρηνς.
 ὡ γάμΘ, ἀλλ' ἀχρόβυτος. ἐνν λέχος, ἀλλ' ἀτόρ ὕμνων.
 εἰς γυῖν ἰδρῶν τις ἐπδυφῆμσεν ἀοιδ'ός,
 εἰ δ' ἀδλωρ ἦσρα πῆε σέλας θαλαμηπόλου δύνω,
 εἰ δὲ πολυσκάθμω τις ἐπδυκίρτησε χροῖν,
 εἰς ὑμνίαον ἄεισε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 εἰλλὰ λέχΘ σὸρῆσασα τελειοσιγάμοισιν γνὶ ὡσας
 σιγῆ πασὸν ἐπῆξεν, γνὶ νυμφοκόμοσε δ' ὀμίχλη,
 καὶ γάμΘ ὡ ἀπάνθυβν ἀειδομνῶν ὑμνιάων.
 νύξ μὲν ἐνν κείνοισι γαμοσόλος, εἰ δ' ἐποτ' ἠὼς
 νυμφίου εἶδε λέανδρου ἀριγνώτης γνὶ λέκτροις.
 νήχθρ δ' αὐτιπόροιο πάλιν ποτὶ δῆμον ἀβύδιε
 γνὶ νυχίω ἀκόρητος ἐπι πνεύων ὑμνιάων,
 ἦρῶ δ' ἔλκεασίπε πλΘ εἰς λήθυσσα τοκῆας
 πῦθνΘ ἡματίη, νυχίη γωυή. ἀμφότοροι δὲ
 πολλάκις ἠρήσαντο κατελθέμεν ὄν δούσιμ ἠῶ.

Et ipsum suam ad turrim adduxit: ex ianuis uero
 Sponsum anhelantem complexa silentio,
 Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris
 Duxit sponsam ornatis ad penetralia uirginalis cubiculi,
 Et cutem totam absterfit, corpusq; unxit oleo
 Beneolenti roseo, & mareolentem extinxit odorem,
 Adhuc autem anhelantem altestratis in lectis
 Sponsam circumfusa, blanda emisit uerba:

Sponse multū laborasti, quæ nō passus est spōsus alius.
 Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua,
 Fetorq; piscosus frementis maris,
 Huc tuos sudores in meos pone sinus.

Sic illa hæc locuta est: ille uero statim soluit *Zonam*,
 Et leges inierunt beneuolæ Veneris.
 Erāt nuptiæ, sed sine choreis: erat lectus, sed sine hymnis.
 Non coniugium sacrum quisquam laudauit poëta,
 Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
 Neq; peragili quisquam insiluit chorea,
 Non hymenæum cantauit pater, & ueneranda mater.
 Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis
 Silentium thalamum fixit, sponsam uero ornauit caligo,
 Et nuptiæ erant longe à canendis hymenæis.
 Nox quidem erat illis nuptiarū ornatrici, nunquã aurora
 Sponsam uidit Leandrum manifestis in lectis.
 Nauigabat autem è regione positi rursus ad populū Abydi
 Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenæos.
 Ast Ero longa induta ueste suos latens parentes
 Virgo diurna, nocturna mulier: utriq; autem
 Sæpe optarunt descendere ad occasum auroram.

Ως οἱ μὲν Θιλότινος ὑποκλιπόμενοι ἀνάγκῃ,
 Κρυπταδὶν τὸρποντο μετ' ἀλλήλων κυθδρείη.
 ἀλλ' ὀλίγον ζώοντο ὑπὶ χρόνον, εἰδ' ἔτι δ' ἔρρον
 ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμναίων.
 ἀλλ' ὅτε παχύνοντες ἐπήλυθε χεῖματος ὄρη,
 φεικαλίας δυνέσσα πολυτροφάλυγας ἀέλας
 Βγίθεα δ' ἀσύεικτα καὶ ὑγρά διέμεδλα θαλάσσης
 χεμεῖροι τινέοντες ἐπεσυφέλιζον ἀῆται,
 λαίλαπι μασίζοντες ὄλω ἄλα· τυπρωμένης δέ,
 ἥδην ἦα μέλαιναν ἀπέκλασε διχθὰ διχθόσῳ,
 χεμεῖρον καὶ ἄπισον ἀλυσκάζων ἄλα ναύτης.
 ἀλλ' ὃ χεμεῖρος σε φόβῳ κατόρνευε θαλάσσης,
 κατόρνευε μέλανδρον. Στρακτοῖν δέ σε τῶν γῆ,
 ἠθάσθα σιμαίνουσα φασδοφορέην ὑμναίων,
 μαινομμένης σ' ὄτρυνον ἀφειδήσαντα θαλάσσης,
 νηλεῖς καὶ ἄπιστος. ὄφελαι δέ δύσμορῳ ἦρώ,
 χεῖματος ἰσαμνόιο μνείην ἀπάνδρθε λεάνδρον
 μηκέτ' ἀναπρωμένη μινυώριον ἀσδράλεκτρων,
 ἀλλ' ἀπόθῳ καὶ μοῖρα βίησατο, θελγομένη δέ
 μοιράων ἀνέφαινε, καὶ ἐκέτι διαλὸν ἐρώτων.

Νῦξ ᾧ δὲ τε μάλιστ' βαρυπνέουσι ἀέταις
 χεμεῖρος τῶνοιῃσι ἀκροντίζοντες ἀῆται,
 ἀθρόου ἐμπίπτεσι ὑπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 δὴ τότε λείανδρος πτόρ' ἐθήμονῳ ἐλπίδι νύμφης,
 διυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ὑμναίων.
 ἥδην κῦμα τι κῦμα κυλίνδῳ, σωθῆσθαι δ' ὕδαρ,
 αἰθεῖε μίσγῳ πόντος. ἀνέγῳ πάντ' ἔθην ἠγῆ
 μακρὰ μνείων ἀνέμων. ζεφύρω δ' ἀντέπνεον δῦρῳ,
 καὶ νότος δὲ βορέην μεγάλης ἐφείκην ἀπειλάς.

Sic ij quidem amoris abscondentes uim,
 Occulta delectabantur inter se Venere.
 Sed paruum uixerunt in tempus, neq; diu
 Inuicem potiti sunt multiuagis nuptijs.
 Sed quando pruinosa uenit hyemis hora,
 Horrendas commouens multarum uortiginum procellas,
 Profunditatesq; infirmas, & madida fundamenta maris,
 Hyemales spirantes uerberabant uenti,
 Nimbo percutientes totum mare: uerberato autem,
 Iam nauem nigram fregit bipertita terra
 Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
 Sed non hyemalis te timor coërcebat maris
 Fortanime Leander, nuncius sed te turris
 Consuetam significans lucem nuptiarum,
 Furētis te impulit securum maris,
 Crudelis & perfidus. debebat autem infelix Ero
 Hyeme instante manere sine Leandro,
 Non amplius accendens indicem stellam lectorum.
 Sed amor & fatum cogebat: gestiens autem
 Parcarum ostendebat non amplius stipitem amorum.
 Nox erat, cum maxime spiranteis uentos
 Hyemalibus flatibus iaculantes uenti
 Collectim irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
 Personantium ferebatur marinarum nuptiarum.
 Iam ab unda uoluebatur: accumulabatur uero aqua.
 Aetheri miscebatur mare, concitata est undiq; terra
 Pugnantibus uentis: Zephyro autē contra spirabat Eurus,
 Et Notus in Boream magnas immisit minas.

καὶ κτύπος ἰὼ ἀλίας θ' εἰσμαράδδιο θαλάσσης,
 αἰνοπαθὴς δὲ λέανδρ' ἀκηλίφρις γνὶ δίναις
 πολλάκι μὲν λιταύουσε θαλασοαῖλω ἀφροδίτῳ,
 πολλάκι δ' αὐτοῦ ἀνακτα ποσειδάωνα θαλάσσης,
 ἀτθίδος ἔβορέλω ἀμνήμονα ἰάλλιπε νύμφης.
 ἀλλὰ οἱ ὅτις ἀφύγμ' ὄρωσ' ἔκ' ἡρεκθε μοίρας.
 πάντοθι δ' ἀγρομύοιο δισσαντέϊ λύματος ὄρμη
 θρυπτόμω θ' ὑεφόρητο. ποδίω δ' εἰ ὀκλασγν ὄρμη
 καὶ ὀγν' ἰὼ ἀδόνκτον ἀκοιμήτων παλαμάων.
 πολλὰ δ' αὐτόματ' ἄχυσις ὕδατος ἔρρεε λαμῶν.
 καὶ ποτὸν ἀχρήϊστον ἀμαμακέτ' ἔπιγν' ἄλμης.
 καὶ δὴ λύχον ἀπιστον ἀπέσθεσε πικρὸς ἀήτης,
 καὶ ψυχῶν καὶ ὄρωτα πολυκλαύριο λέανδρ'.

Εἰσέτι δ' ἰθιῶν ὄρωσ' ἔπι ἀγρομύοιο ὄρω πᾶσι
 ἔσπετο λυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις.
 ἦλυθε δ' ἡριγύεια, καὶ ἔκ' ἰδε νυμῶϊον ἡρώ.
 πάντοθι δ' ὄμμα τίτουν γν' ἔπ' ὄρωτα νῶτα θαλάσσης,
 εἶπε δ' ὄρωσ' ἔπι ἀχρῶν ὄρω πᾶσι.
 λύχου σβηννυμύοιο, πᾶσ' ἀκρηπίδα δὲ πύργου
 θρυπτόμω ἀσιλάδισι ὄρω ἔδρακε νεκρὸν ἀκροίτῳ
 δαυδάλεον ὄρωσ' ἔπι σήθεσι χιτῶνα,
 ῥοιζηδὸν πρὸ κέρω θ' ἀπ' ἡλιβάτ' ὄρωσ' πύργου
 ἰάδω δ' ἡρώ τέθνηκ' ἔπ' ὄρω μύω πᾶσι,
 ἀλλήλω δ' ἀπόναντο, καὶ γν' ὄρωσ' πᾶσι ὄρωσ'.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ

τέλος.

Et fragor fuit ineuitabilis ualde fremi maris.
 Grauiam autem passus Leander, implicabilibus in littoribus,
 Sape quidem precabatur æquoream Venerem,
 Sape autem & ipsum regem Neptunum maris,
 Atthææ non Boream immemorem reliquit puellæ,
 Sed ei nullus auxiliatus est: amor autem non coërcuit fata,
 Undiq; autem accumulati male obuio fluctus impetu
 Contritus ferebatur: pedum autem eius defecit uigor.
 Et uis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum inutilem indomabilis potauit maris,
 Et iam lucernam infidam extinxit amarus uentus,
 Et animam & amorem deflendi Leandri.

Cum adhuc autem dirigeret iter, uigilibus oculis
 Stabat fluctuans miseris curis.

Venit autem aurora, & non uidit sponsum Ero,
 Circumquaq; autem oculum dirigebat in lata dorsa maris,
 Sicubi uideret errantem maritum.
 Lucerna extincta, apud fundamentum turris
 Obtritum procellis cum uidisset mortuum maritum,
 Variam populata circa pectus uestem,
 In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre,
 Ero commortua ob eum qui perierat coniugem.
 S; inuicem autem fructi sunt etiam in suprema morte.

M V S A E I F I N I S.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΛ

νεπικδν, χειρ' αδιείσα παρά αγαπητηδι δ'α-

κόντ ρι αγνωτάτης τδι θεου με-

γάλης εκκλησίας · ωμν ή

ακροστιξίς ωδία

πως έχει.

Τω θειοτάτω, και δισεβεσάτω βασιλεϊ ήμων ιουστινα-
νω, αγαπητος ο ελάχις Θ διάκων Θ.

2

Ιμης άπάσις ύποδ' τδρου έχωμ αξίω

μα βασιλδύ, τιμας ύπερ άπαντας

τ' τδττ σε αξιώσαντα θεού. όπ και

καθ' όμοίωσιμ ρι έπουρανίς βασι-

λείας, έδωκε σοι τδ σκηπδρου ρι ύπ

γείσ δωασείας, ίνα ασ άνθρώπους

διδ' αξίς τώ τδι δικαίς φυλακίω, και τήν κατ' αυτδι

δυσώντων ενδιώξης τ' ύλακίω, ύπο τήν αυτδι βασι-

λευόμεν Θ νόμω, κη τήν ύπο σε βασιλδύωμ εννόμωσ.

2 Ως λεβορνήτης άγρυπνεϊ διαπαντός ό τδι βασι-

λεύωσ πολυόμεματος νδς, διακατέχωμ ασφαλδς ρι δι-

νομίας ασ οίκαας, τ' απωδόμεν Θ ίχυρωδς ρι ανόμίας

ασ ρύακας, ίνα τδ σκάφ Θ ρι παγκρομίς πολιτείας

μη ποδι πίπηε λύμασιμ άδικίας.

3 Θ είου μαθημα και προδομ οι άνθρωποι, τδ γνω-

ναί τινα έαυτδρ διδασκόμεθα. ό γαρ έαυτδρ γνούς,

γνώσεται θεού. θεού δέ ό γνούς, όμοιωθήσεται θεώ.

όμοιωθήσεται δέ θεώ, ό αξι Θ γηούμω Θ θεώ. αξι Θ δέ

γίνεταε

EXPOSITIO CAPITVM AD M O-
 nitoriorū, edita ex tempore ab Agape-
 to diacono sanctissimæ Dei ma-
 gnæ ecclesiæ. Quorum
 apex literarius sicpo-
 te habet,

Diuo & pietissimo Imperatori nostro Iusti-
 niano, Agapetus minimus Diaconus.

HONORE quolibet sublimiorem
 quum habeas dignitatē, ô Impera-
 tor, honoras supra omnes qui hoc
 te dignatus est Deum: quoniam iu-
 xta similitudinē cœlestis regni tradidit tibi sce-
 ptrum terrenæ potestatis, ut homines edoceres
 iusti custodiam, & eorum qui aduersus ipsum
 rabiunt insectareris latratū, tum ipsius obtem-
 perando legibus, tum subditos tibi regendo
 pro iure.

Ceu gubernator uigilat perpetuò imperato-
 ris oculatissimus intellectus, cōtinēs tuto equi-
 tatis clauos, atq; expellens fortiter impetuosos
 iniquitatis fluctus, ut ne cymba mundanæ rei
 publicæ illidatur fluctibus iniquitatis.

Diuinū documentū & potissimū nos homi-
 nes, ut cognoscat se quisq; docemur. qui enim
 seipsum cognouit, cognoscet deum: deū uero
 qui cognouit, assimilabitur deo: assimilabitur
 aut deo, q̄ dignus factus deo est, dignus deniq;

γίνεταί θεοῦ, μηδὲν ἀνάξιον προλήτων θεοῦ, ἀλλὰ φρονῶν μὴ τὰ αὐτοῦ, λαλῶν δὲ ἅφρονεϊ, ποιῶν δὲ ἅλαλῃ.

4 Ἐπὶ πλεονόνων ὀνηγεία μολίεις γνάβρωιῶδω. πῆ δὴν γὰρ ἔχουσι πάντες τὸ γήρως πλεπάτορα, καὶ οἱ γὰρ πορφύρα καὶ βύσσω λευχώμενοι, καὶ οἱ γὰρ πορνία καὶ νόσῳ τραχώμενοι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ πῶδκείμενοι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ πῶδκείμενοι, μὴ κρίνω εἰς πῆλιον ἐγκαυχόμεθα γῆρῳ, ἀλλ' ἕδῃ χρηστότητι σεμνωμένους τρώπων.

5 Ἰδιῶ ὀνηγείας θεότῳ κτῶν ἀγαλμα, ὅτι ὅσα μεγάλων ἡφισίως πῆρῳ δεῖ δωρεῶν, ποστῶ μείζονα ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ἔπαρχεις αὐτῶν. ἔνοῦν ἀπόδιῳ τῶ ὀνηγείῃ τῷ γῆρῳ ἔτι ὀνηγείας, ἔτι λαμβάνοντι τὸ γῆρῳ ὡς χείρ, καὶ τῶ χείρτος χείρ ἀντιδιδόντι. αὐτῶν γὰρ αἰ καὶ χείρτων ἀρχε, καὶ ὡς γῆρῳ τὰς χείρτας ἀκρίδιωσι. ὀνηγείας δὲ ζῆτῆ παρ' ἡμῶν, ὅ τῶ ὀνηγείῃ ἡμῶν ἀγαθῶν πῶφορῶν, ἀλλὰ τῶ ὀνηγείῃ πῶματων ὀνηγείων πῶφορῶν.

6 Οὐδὲν οὕτως ὀνηγείων ὀνηγείων ἀνθρώπου, ὡς δυνάσθαι μὴ ἅ βέλεται προλήτῃ, αἰ δὲ ὀνηγείων καὶ βέλεται καὶ προλήτῃ. ἐπειδὴ κρίνω ἐν θεοῦ σοφίᾳ χείρσαι δυνάμεις, ἡς ἐλεῖν δι' ἡμᾶς ἡ ἀγαθῆ σου βέλεται πάντα καὶ βέλεται, καὶ προλήτῃ, ὡς ἀφῆσαι ἔτι ταύτῃ σοφίᾳ δειδωκότι.

7 Τῶν ὀνηγείων χρηματῶν ὀνηγείων πῶματων, ἔτι ποταμίων ὀνηγείων μιμῆται τῶν ὀνηγείων. πῶς ὀνηγείων μὴ ὀνηγείων τοῖς ἔχειν νομίζουσι. μετ' ὀνηγείων δὲ παραφῆρων, εἰς ἄλλους ἀπόρχειται, μόνῳ δὲ τῆς ὀνηγείων.

fit deo, qui nihil indignū patrat deo: sed qui ut cogitat quæ ipsius sunt, ita tam loquitur quæ cogitat, quàm facit quæ loquitur.

Maiorū nobilitate ne quis delicietur. Limū enim habent omnes generis autorē, & qui purpura bissoq; turgent, & q; paupertate & aduersa ualitudine affliguntur, tam qui diademate redimiti sunt, q; qui per cubicula excubant. Ne igitur lutulentum iactemus genus, sed morum integritate gloriemur.

Scito o pietatis diuinitus fabricatū specimē, quia quāto maiorib. dignus habitus es tribuente deo munerib. tanto maius ipsi nomē es. Ergo redde bñfactori debitū gratitudinis, acceptati debitū ut meritū, & beneficio beneficiū rependenti: ipse enim semper & beneficijs prior promerēt, & ut debitū bñficia repensat. Gratiitudinē autē exigit à nobis nō quæ uerborū blandorū platione, sed quæ rerū piarū oblatione peragit.

Nulla res adeo cōmendabilem reddit hominem, ut posse quidē quæ uelit efficere: semper autē humana & uelle, & agere. Quoniam igit à deo tibi donata est facultas, qua indigebat propter nos bona tua uoluntas, omnia & uelis & agas prout ei placet, qui eam tibi dedit.

Terrenarum opū instabiles diuitiæ fluuiatilium undarū imitantur cursum. Modicū enim affluunt his qui habere se eas arbitrantur, mox uero refluentes ad alios accedūt. Solus autem bene-

ἐν ποιίᾳς ὁ θεσσαυρός, μόνιμός ὄσι τοῖς λεκτημυλίοις αὐτόν. ἦν γὰρ ἀγαθῶν ὄργων αἰ χείριτες ὑδὶ αὐτοῦ ποιουῖται ἐπαναστρέφου.

8 Ἀπρόσιτος μὲν ὑπάρχεις ἀνθρώποις, ὅτι τὸ ὑψιτὸν κέτω βασιλείας. ἀπρόσιτὸν δὲ γίνῃ τοῖς δεομένοις, ὅτι τὸ κράτῳ τὸ ἀνω ὄξυσίας. καὶ αὐοίγεις τὰ ὄντα τοῖς ὑπὸ πωγίας πολιορκουμένοις, ἵνα εὖρης τὴν θεῶν ἀπολύ ἀνεργυμύλω. οἷοι γὰρ αὐ τοῖς ἡμετέροις γενώμεθα σωδούλοις, τοῖς τοῦ ποδὶ ἡμᾶς εὐρήσομεν τὸν δεσπότην.

9 Τὴν πολυμέμονον τὸ βασιλείως ψυχῶν, κατόπισθεν δίκλῳ ἀποσμήκεται χρῆ, ἵνα ταῖς θείαις αὐγαῖς αἰεὶ κατὰσφάπηται, καὶ ἦν πραγμάτων τὰς κρίσεις ἐκείθην διδάσκουται. οὐδὲν γὰρ οὕτω ποιῆ τὰ δεόντα κοδοραῦ, ὡς τὸ φυλασσεῖν ἐκείνῳ ὅτι πάντως καθαράν.

10 Ὡς πορ ὑδὶ ἦν πλεόντων, ὅταν μὲν ὀναύτης σφαλῆ, μικρὰν φέρει τοῖς συμπλέουσι βλάβην. ὅταν δὲ αὐτὸς ὁ κυβερνήτης, παντὸς ἐργαζέται τὸ πλοῖον ἀπώλειαν. ἔτω καὶ γν ταῖς πόλεσι, αὐ μὲν τις ἦν ἀρχομένη ἀμάστι, ἔ τὸ κοινὸν τοσοῦτον, ὅσοι ἐαυτὸν ἀδικεῖ. αὐ δὲ αὐτὸς ὁ ἀρχῶν, πάσις ἐργαζέται τὸ πολιτείας τὴν βλάβην. ὡς ἔν μεγάλας ὑφέξωμ δύθωας, εἰ τι παρὶ τοῦ ἦν δέουτων, μετὰ πολλῆς ἀκλειβείας καὶ λεγέτω πάντα, καὶ πρᾶτῆτω.

11 Κύνκλῳ τις ἦν ἀνθρώπων ποδὶ τρέχει πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέρωμ αὐτὰ, καὶ ποδὶ φέρωμ. καὶ τούτοις αὐισότης ὄσι, τὸ μηδὲν ἦν παρόντων γν ταυτὸν κτημύλῳ. οἷοι οὖν σε κρατὶσε βασιλῶν, γν τῆ τῶν ἄγχι

beneficiæ thesaurus stabilis est possidentibus eum. bonarum enim actionum meritum ad autores retorquetur.

Inaccessus nimirum existis hominibus. propter celsitudinem huius, quæ hic deorsum est imperij. facilis idem aditus indigentibus. ob vim supernæ illius potestatis, atque aperis aureis his qui à paupertate obsidentur, ut inuenias dei auditum adaperitum. quales enim erga nostros fuerimus cõseruos, talem circa nos reperiemus dominum.

Solicitã Imperatoris animã speculũ in modũ abstergi oportet, ut diuinis splendoribus. semper coruscet, rerumque distincta iudicia inde condiscat. nihil enim adeo facit quæ peragenda sunt conspiciere, atque custodire eam perpetuò sincerã.

Sicuti fit apud nauigantes, quum nauta errat modicũ, affert nauigantibus, nocumẽtũ: quũ uero ipse gubernator, totius efficit nauigij perniciem. licet in ciuitatibus, si quis ex subditis peccet, nõ tam remp. quã seipsum lædit: sin uero ipse princeps, uniuersæ infert reipub. detrimentũ. is igitur ut nõ exiguam redditurus rationem, siquid neglexerit eorum quæ factõ opus sunt, cũ exquisita diligentia & dicat cuncta, & faciat.

Circulus quidam humanarũ reuoluitur rerum, qui modo sic, modo aliter agit ipsas, & circumfert. atque in his inæqualitas est, eo quod nihil ex præsentibus in eodem statu maneat. oportet igitur te potentissime Imperator in hac rerũ
 uersatili

ἀγχισρόφω μεταβολῆ, ἀμετάβλητον ἔχειν τὸν δύσεβῆ
λογισμόν.

12 Αποστρέφω τῶν κολάκων τὸν ἀπατηλοῦς λόγους,
ὡσπὲρ τῶν κολάκων τὸν ἀερακτικὸν τρόπον. οἱ μὲν
γὰρ τὸν τῶν σώματων ἄξορῦθουσι ὀφθαλμούς, οἱ δὲ
τὸν τῆς ψυχῆς ἀξορῦθουσι λογισμοὺς, μὴ συγχω-
ρουῦντο ὁραῖν τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν. ἢ γὰρ ἐ-
παινοῦσι ἐπὶ ὅτι τὰ ψόγου ἄξια, ἢ ψέγουσι πολλὰ
κίς τὰ ἐπαινῶν κρείττονα, ἵνα διουῖν δαίτηρον αὐτοῖς
ἀμαρτάνηται, ἢ τὸ κακὸν ἐπαινεύμενον, ἢ τὸ καλὸν ὑ-
βειζόμενον.

13 Ἴσου εἶναι χρὴ πάντοτε τῶν βασιλείων τὸ φρόνη-
μα. τὸ γὰρ συμμεταβάλλεσθαι ταῖς τῶν πραγμα-
τικῶν μεταβολαῖς, ὁμοίως ἀβεβαίως τεκμήριον γίνεσθαι.
τὸ δὲ παγίως ἐν τοῖς καλοῖς ὀφρῆσθαι, ὡς τὸ δύσεβῆ
ὑμῶν ἐσηκίται κρεῖττον, καὶ μήτε πρὸς ἀλαζονείαν
ὑπόβαιρεσθαι, μή τε πρὸς ἀδυμίαν καὶ ταφῶρεσθαι, βε-
βηκότων δὲ τὴν ἀσφαλῶς, καὶ ἀκράδαντον ἔχοντων τὴν
ψυχῶν.

14 Εἴ τις κενεθαυμνῶν ἔχει τὸν λογισμόν ἐκ τῆς ἀ-
θροπίνης ἀπίτης, καὶ βλέπει τὸ ὑποδανὸν τῆς αὐτῆς
φύσεως, τὸ, τε βραχὺ καὶ ὠκνύμορον τῆς γνῶσθαι ζωῆς,
καὶ τὸν σωεξουγνῆσθαι τῆς σαρκίς ἵπτον, εἰς τὸν τῆς ὑπε-
ρηφανίας ἐκ ἐμπόσθαι κρημνον, καὶ γνῶσθαι ἀξιώματι ὑ-
πάρχει ὑψηλῶν.

15 Ὑπὲρ πάντα τῆς βασιλείας τὰ γνῶσθαι, τῆς δύσε-
βείας τὸ σέμμα τὸν βασιλείας κοσμεῖ. ὁ γὰρ πλοῦτος ἀπὲρ
χετοῦ, ἢ ἡ δόξα μετόρχεται. τὸ δὲ κλέσθαι τῆς γνῶσθαι πο-
λυθείας ἀθανάτοισ ἀώσθαι συμπαρεκτείνεσθαι, ἢ λήθης
ἐπέκει

uersatili mutatiōe, immutabilē habere pietatis

Auersare adulatorū pellaceis (cognitionē, sermōes, ut coruorū rapaceis mores. Illi nanq; corporis effodiunt oculos, isti autē animę hebetāt cogitatus, quū nō pmittāt perspicere rerū ueritatē: uel enim cōmendant nōnunq; quę reprehensione digna sunt, uel reprehendunt plerūq; quę omni laude sunt maiora: ut de duobus alterum ab ipsis cōmittatur, uel prauorum laus, uel contumeliosus bonorum contemptus.

Aequalem oportet semper esse Imperatoris animū: mutari enim p rerū uarietatibus, mētis instabilis argumentū efficitur. Firmiter autē bonis inherere, qua firmitate piū uestrū corrobortatū & fixū est imperiū, & neq; usq; ad insolentia extolli, neq; usq; ad animi consternationem deijci, in tuta ueluti basi stabilitorum est hominum, animamq; inconcussam habentium.

Si quis purū habet cogitatū humanę deceptionis, perspicitq; suę naturę uilitatem, breuitatemq; ueloci fato obnoxiaę presentis uitę, tū carni coniunctas insitasq; sordes, ad superbiaę nunq; illabetur præcipitium, quamuis in excelso dignitatis fastigio consistat.

Super omnia præclara quę regnū habet, pietatis cultusq; diuini corona regē exornat. Diuitiaę nanq; euanescent, uulgi fauor & aura transit. Sola uitę deo placentis gloria immortalib; seculis coextenditur, & trās obliuiois tenebras collocat

ἐπέκεινα, ὡς ἔχοντας ἴσῃσι.

16 Σφόδρα μοι δοκεῖ ἀποπώτατον εἶν, ὅτι πλῆσιος καὶ πρῆντες ἄνθρωποι, ἂν ἀνομοίω πραγμάτων βλάβῃ εἴω πάχουσι ὁμοίαν. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ κέρους ἄφθέρηγνυται, οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ ἄφθέρηγονται. Ἐὶ οἱ μὲν κατέχουσι τὸ κόσμος τὰ πόρρατα, οἱ δὲ ἔκχεουσι πῶς ἴσῃσαι τὰ πέλματα. ἵνα κρίνω ἀμφὸς τὴν ὑγείας τύχουσι, ἀφαιρέσει καὶ πωδῆσει πύτους θόρα πύτους, καὶ πῶς ἴσῃτητα τὴν ἀνίσῃτητα μετρηκτέου.

17 Εφ' ὑμῖν ἀνεδείχθη τὴν δὲ ζωίας ὁ χρόνος, ὅμ πωδῆσει πῆ τις τῶν παλαιῶν ἔσεσθαι, ὅταν ἡ φιλοσοφία βασιλεύσῃσι, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφῆσῃσι. καὶ γὰρ φιλοσοφῶντες, ἢ ξιώθητε βασιλείας· καὶ βασιλεύσαντες οὐκ ἀπέστητε φιλοσοφίας. εἰ γὰρ τὸ φιλεῖν σοφίαν ποιεῖ φιλοσοφίαν, ἀρχὴ δὲ σοφίας ὁ τοῦ θεοῦ φόβος, ὅμ γν' τοῖς σοφῶν ὑμῶν διαπαντός ἔχετε, θύδην ὡς ἀληθῆς τὸ παρ' ἐμῶν λεγόμενον.

18 Βασιλέα σε κατὰ ἀλήθειαν οὐκίζομαι, ὡς βασιλεύει καὶ κρατεῖ τῶν ἰσθῶν δυνάμενον. καὶ τὸν σέφανον τὴν σωφροσύνης ἀναδ' ἰσάμενον, καὶ τὴν πορφύραν τὴν δικαιοσύνης ἀμφισάμενον. ἢ μὲν γὰρ ἄλλῃ ἔξουσία, πῆ θάνατον ἔχει διαδοχῶν. ἢ δὲ τῆ αὐτῆ βασιλεία, τὴν ἀθάνατον σώζει διαμονῶν. καὶ ἢ μὲν γν' τῶν αἰῶνι τῶν τῶν λύνεται, ἢ δὲ τὴν αἰωνίῳ ἰσθῶν ἰσθῶν ἰσθῶν.

19 Εἰ τὴν ἐκ πάντων βάλῃ καὶ ποῦδα πῆ μὲν, γίνουσι ἀπασιν ὁδὸν γέτης κοινός. οὐδὲμ γὰρ ἔτω πῶς ὁδοῖαν ἐφέλκεται, ὡς ὁδοῖας χάλεις. διδομένη τῶν χρησῶσι, ἢ γὰρ ἄφθέρη γινόμενον θόρα πῆ, κα-
τέχου

collocat possidenteis. Vehemēter mihi uideēt absurdissimū esse, q̄ diuites & pauperes homines ex dissimilibus rebus detrimentū simile patiūtur. Illi nāq; à copia rerū perrūpuntur, hi uero fame pereūt. Item illi occupāt ultimos mūdi terminos, hi nō habēt ubi callosa pedū uestigia sistāt. Ut igitur utraq; ps fanitatis fiāt cōpotes, auferēdo & diminuendo istos regere oportet. atq; ad æqualitatē inæqualitas transferenda est.

Nostris t̄pib; ostensum est psperæ uitæ t̄ps, q̄ prædixit qdā ex ueterib. futurū, cū uel philosophi regnabūt, uel reges philosophabūt. nam tū philosophādo digni habitī regno estis, tū uero regnādo à philosophiā nō desciiuistis. Si em̄ amare sapiētiā efficit philosophiā: principiū at sapiētiæ dei est timor, quē in pectorib. uestris iugiter habetis: clarū q̄ uerū sit q̄ à me dicitur.

Te reuera Imperatorē asserimus, quippe qui & imperare ac dominari uoluptatibus uales, et tū corona castitatis reuinctus, tū purpurā iustitiæ indutus incedis. Alijs nāq; potestatibus mors ipsa succedit: huiuscemodī uero regnum immortalē seruat perpetuitatē. Itē aliæ hoc in seculo soluuntur, hæc aut̄ à perpetuo supplicio

Si honore qui ab omnibus pro- (liberatur. ficiscitur perfrui uis, præsta te communem omnium benefactorē. nihil enim adeò attrahit ad beneuolētiā, ut bñficij gratia, quæ detur indigētibus, q̄ enim ob metū præstāt obsequiū, fur-

τε γηματοσμίην δὲ θωπέα, πεπλάσμινης τιμῆς ὀνόματι φρακίξουσα αὐτῆ προσανέχοντα.

20 Σεπὴν δικαίως δὲ ἴη ὑμῶν βασιλεία, ὅτι τοῖς πολεμίοις μὲν δεικνύει τὴν ἄρσιν, τοῖς ὑποκείοις δὲ νέμει φιλανθρωπίαν. καὶ νικῶσα ἐκένετο τῆ δυνάμει τῆ ὀπλῶν, τῆ ἀόπλῳ ἀγάπῃ τῆ οἰκείων ἠγάτου. ὅπου γὰρ θηκὴ καὶ πλοῦτος τὸ μέσον, τοῦτον ἀμφοτέρων ἠγείτα τὸ διάφορον.

21 Τῆ μὲν οὐσίᾳ τῶ σώματι, ἴσθι πάντι ἀνθρώπῳ πῶ ὁ βασιλεὺς, τῆ δὲ οὐσίᾳ δὲ τῶ ἀξιώματι ὅμοιόν ἐστι τῶ ὑπὸ πάντων θεῶν. οὐκ ἔχει γὰρ ὑπὸ γῆς τὸν αὐτὸ ὑψηλότοτον. γὰρ τίνω αὐτὸν καὶ ὡς θεοῦ μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ ὡς θνητοῦ μὴ ἐπαίρεισθαι. εἰ γὰρ καὶ εἰκόνι θεῶν τετίμηται, ἀλλὰ καὶ κύνει χοῖκῃ συμπλέκται, δὲ ἡς ἐκδιολύσκειται τὴν πῶς πάντας ἰσότητα.

22 Αποδέχου αὐτὰ τὰ χρῆσά συμβεβούειν ἐθέλοντας, ἀλλὰ μὴ αὐτὰ κολακίειν ἐκάστω απύδοντας. οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον συνορῶσιν ἐν ἀληθείᾳ. οἱ δὲ πῶς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἕρπιδισιν ἀφορῶσι, καὶ τῶν σωματικῶν τὰς σκιὰς μιμούμενοι, τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις συνάδουσι.

23 Τοιοῦτον γίνεσθαι αὐτὸν σὺς οἰκίετας, οἷον δὲ ἄνθρωπος τὸν δεσπότην γημεῖσθαι. ὡς γὰρ ἀκόσμητον ἀκοσμησόμεθα, καὶ ὡς ὀρθῶ μὲν ὀρθησόμεθα ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ παντεφῶρος βλέμματος. πρὸς τὴν γὰρ ἐν τῷ ἔλεει τὸν ἔλεος ἵνα τῶ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον ἀντιλάβωμεν.

24 Ὡς πῶς τὰ ἀκρίβῃ τῶν κατόπῳν τοιαύτας δεικνύουσι τὰς τῶ προσώπων ἐμφάσεις, οἷα πῶς ὅτι τὰ πρῶ

cata figurataq; est adulatio, ficti honoris titulo fallens eos qui ipsi animum aduertunt.

Venerandū iure est uestrū imperiū, quia hostibus quidem suæ demonstrat potestatis aculeos, subditis uero exhibet humanitatē. Et quū illos uincat amorū uī, inermi charitate uincitur à suis. Quantum enim ferè & ouis interstitium est, tantum esse inter eos discrimen arbitratur.

Essentia corporis æqualis est cuilibet homini Imperator, potestate autē dignitatis cunctiorum præsidī deo. Non enim habet in terris sequentēq; altiozem. Oportet igitur ipsum ut deū non irasci, ut mortalem nō efferi, Nam etsi effigie diuina honoratus est, at puluere tamē terrena connexus est: quo edocetur, ut erga omnes seruet æqualitatem.

Accepta eos qui honorū te consiliorum admonitum uolunt, non eos qui adulari sæpenumero student. Illi enim quod reuera expedit, perspiciunt. Hi uero ad ea quæ placent potentibus respiciūt, corporumq; umbras imitantes, singulis eorum dictis applaudunt.

Talē te presta tuos erga famulos, qualē optas erga te dominū eē. Prout enim audimus, audiemur, & ut respicimus, respiciemur à diuino cū cūq; obtuente aspectu. priores igitur nos misericordiae misericordiā cōferam, ut parī par re-

Sicut exquisita specula tales mō (cipiamus. strant uultuū apparentias, qualia ipsa sunt archetypa,

τότῳ παλαιστῶν μὲν τῶν παλαιστωμένων, συνθροπαῖ
 δὲ τῶν συνθροπαζόντων. ὅτω καὶ ἡ δικαία τοῦ θεοῦ κεί-
 σις, ταῖς ἡμετέραις πράξεσιν ἕξομοῖται. οἷά πορ γὰρ
 αὐτῆ τὰ παρ' ἡμῶν ἐργασμῶνα, τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τῶν ὁ-
 μοίων πᾶρχει.

25 Βουλὺς μὲν τὰ πρακτικὰ βραδείως, ἐκτέλει δὲ
 τὰ κριθνήτα αὐτοδραίως. ἐπεὶ λίαν ὀκτὶ σφαλδρόν, τὸ
 γνῶν τις πράγμασιν ἀπερίσκεπτον. εἰ γὰρ τὰ ἐξ ἀβυ-
 λίας πῆς γνῶσῆσις κακὰ, τότε γινώσεται καλῶς ἐπιθυ-
 βουλίας τὰ χεῖρσιν, ὡς καὶ πῆς ὑγείας τῶν χεῖρσιν,
 μετὰ τῶν πειρῶν τῆς νόσου. οἷα πῆς ὑφρονέσαστε
 βασιλεῦ, καὶ βουλῆ σωετωτόρα, καὶ δούχῃ σωτο-
 νωτόρα, ἕξομοῦναυ ἀπειθῶς τὰ σωοῖσονται τῶν ἰ-
 σμῶ.

26 Αἰετὰ διοικήσεις τῶν ἀγαθῶν σου βασιλείου, εἰ
 πάντα αὐτοδραίως ἐφοραῦ, καὶ μηδὲν ἀνέχῃ πᾶροραῦ. οὐ
 γὰρ μικρὸν ἰδίῳ, ὅ πορ μικρὸν εἶναι δοκεῖ γνῶν συγκεῖσαι
 τῶν σῶν. ἐπειθεῖ καὶ ῥῆμα βασιλείως φιλοῦ, μεγαλλῶ
 ἔχει πᾶρὰ πᾶσιν ἰσχυῶ.

27 Σαυτῶ τῶν τοῦ φυλάτῃν αὐτὸ νόμος ἐπίθετο ἀνάγ-
 κῶ, ὡς μὴ ἔχωρ ἰδίῳ γῆς τὸν δουλέμνον ἀναγκάζειν. οὐ-
 τω γὰρ καὶ τῶν νόμων ἀποδείξεις τὸ σέβας, αὐτὸς πρὸ τῶν
 ἄλλων τῶν νόμων ἀποδείξει, καὶ πῆς ἰσχυροῖς φανήσεται
 τὸ πᾶρνομῶν ἐκ ἀκίνδωσιν.

28 Ἴστω τῶν πλημμελῶν, τὸ μὴ κωλύειν αὐτὸς πλημμε-
 λουῦτας λογιζῶν. καὶ γὰρ πῆς πολιτεύεται μὲν γνῶ-
 θέσμως, ἀνέχεται δὲ τῶν βιοῦτων ἀθέσμως, σωδρ-
 γὸς τῶν κακῶν παρὰ θεῶν κείνεται. εἰ δὲ βούλει διπλῶς
 δυσδικεῖν, καὶ αὐτὸς τὰ καλλιστε ποιουῦτας πᾶρτι-

chetypa, nitidas uidelicet nitentiū, trīsteīs autē trīstantiū. Eodē pacto iustū deī iudiciū nostris actionib. assimilāt. Qualia enim sunt quæ a nobis prestātur, talia ipse nobis par pari referēs ex

Cōsulta quæ agenda sunt cunctan. (hibet. ter, exequere aut quæ decreueris mature. Quoniā periculosum est admodū incōsiderata in rebus temeritas. Si quis enim quæ ex inconsulta mēte proueniūt mala, cōceperit animo, facile cōperiet boni cōsiliī cōmoda: ut qui sanitatis dotem post ægrotationis experimentū persentiscunt. Debes igitur cordatissime rex, tū cōsilio prudentiore, tū precib. ad deū impensiorib. exquirere diligēter, quæ mūdo sunt expeditura.

Optimē reges egregiū tuū imperiū, si omnia des operā pspicere, nec negligere patiāre qcq̄. neq̄ enim paruū est in te, q̄ puū esse apparet cōparatione tuorū: quoniā uel exile imperatoris uerbū et minimū, ingētē obtinet apud omneīs

Tibi ipsi custodiēdi leges impōe necessitatē, quū non habeas in terris q̄ te possit cogere. Sic enim tū legū pre te feres cultū ipse, ante alios eas reuerendo: tū subditis cōstabit, legū præuaricationem periculi nō esse immunem.

Peccare & nō cohibere peccanteis iuxta æstima. Si q̄s enim in ciuitate uitā q̄dem ipse traducat eque, toleret aut uiuēteis iniquē, socius maiorū apud deū iudicatur. Quod si uelis bifariā apparī, ut pulcherrima quæq̄ gerēteis hono

μα, καὶ τοῖς τὰ χεῖρσιν δῶσιμ ὑπὸ τῆμα.

29 Λίαν συμφόρειμ ὑπολαμβάνω, τὸ φεύγειμ τὰς τῶν κακῶν σωθετίσεις. τὸν γὰρ σωόντα πάντοτε ἀνθρώποις πονηροῖς, ἢ παθεῖμ ἢ μαθεῖμ ἀνάγκη τὴν πονηροῦ. ὁ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς σωδιάλων, ἢ μίμησιμ τῶν καλῶν ἐκδιδοσκεται, ἢ μείωσιμ τῶν κακῶν ἐκπαιδύεται.

30 Εὐγνώσιμον ὑπὸ θεῶ πεισθεῖς βασιλείαν, μηδὲν γὰρ τῶν πονηρῶν πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων διοικήσεις. ὧν γὰρ αὐ ἐκείνοι κακῶς διαπράξωνται, λόγου ὑφέξει θεῶ ὁ τῶν ἰχυῶν αὐτοῖς δεδιωκῶς. μετὰ πολλῆς δὲ ἰσχύος αἱ τῶν ἀρχόντων πεισθολαί γινέσθωσαν.

31 Ἴσθονομίζω κακῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν θυμῶν ταῖς κακουργίαις, καὶ τῶν φίλων διελγεῖν ταῖς ἠολακείαις. οἱ γὰρ πρὸς ἐκατέρως γηναίως ἀνδίσασθω, καὶ τοῖς πρέποντ^θ μηδὲν ἀφίστασθω, μήτε τῶν ἀλόγιστον ἐκείνων δυσμύθειαν ἀμυρόμενον, μήτε τῶν ἐπίπλαστον τῶν δυνάμεων ἀμειβομένο.

32 Ἡγῶ τούτους εἶναι φίλους ἀληθεσάτους, μὴ εὖ ἐπαίε νδύτας ἀπαντα τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα, ἀλλὰ εὖ κείσει δικαίαν πάντα πράξειμ ἀπὸ δόξωντας. καὶ συνηθμῶν μὲν ὑπὸ τοῖς χρηστοῖς, ὑπὸ τῶν κακῶν δὲ ὑπὸ τοῖς γνῶσιμοῖς. ὅσοι γὰρ ὄντως ἀψυδιστάτης φιλίας δεικνύουσι τεκμήριον.

33 Μὴ μεταβαλέτω σοι τῶν μεγαλόφρονων γνώμην φιλῶν γὰρ ταύτης δυναστείας ὁ ὄγκος, ἀλλ' ὡς ἐπίκηρον διέπωμ ἀρχὴν, ἀπρεπῶν ἔχει τὸν νοῦν γὰρ πραγμασιμ πρεπῶν, μήτε γὰρ ταῖς δυνάμεις ἐξυψόμεν^θ, μήτε γὰρ ταῖς ἀθυμίαις ταπεινόμεν^θ.

ra, ita teterrima patrantibus succense.

Expedire admodū arbitror, effugere prauorum cōubernia. Qui enim cum hominib. improbis semper uersatur, eū uel pati uel discere malum aliquid necesse est. Qui uero unā cum bonis degit, uel imitationē honestorum edocetur, uel diminutionem uitiorum condiscit.

Terrarū orbis à deo cū concreditū tibi sit regnū, caue ne aliquo utaris ex prauis ad rerū administratiōes. Quæ enim illi perperā fecerint, eorū rationē reddet deo, q̄ peccādi facultatē ip̄sis indulserit. Magna igitur & diligenti cū perscrutatione magistratuū p̄motiōes fiāt oportet.

Aequale reor esse malū, & inimicorū excandescere flagitijs, et amicorū demulceri blāditijs. Oportet enim utrisq̄ resistere, nec usq̄ à decoro discedere: neq̄ irrationabilē eorū maleuolentiā ulciscēdo, neq̄ fictitiā horū beneuolentiā

Existima uerissimos amicos, (remunerādo. nō q̄ laudēt omnia quæ dicāt abs te, sed qui nihil nō integro iudicio facere cōtendunt. Sic ut gratulentur tibi, si bene: tristētur cōtrā, si p̄perā dixeris feceris uē. Hi em̄ reuera ab omni fraude abhorrentis amicitiaē præ se ferunt insignia.

Ne mutet tibi magnanimam mentē, terrenæ huius potestatis moles, sed ut fragilē fatoq̄ obnoxiiū regēs principatū, immutabilem habeto intellectū in reb. mutabilib. nimia neq̄ lætitiā sublimem te extollens, neq̄ mœstitiā uilescens.

34 Ὡς πὸρ χρυσός ἄλλοτε ἄλλοις ὑπὸ τῆ τέχνης μετα-
τατυπούμεν, καὶ πρὸς διαφορὰ κωσμίῳν εἶδη με-
ταποιούμεν, ὅπῳ ὅτι διαμνίει, καὶ τροπῶν οὐχ ὑ-
πομνίει, ὅτω καὶ αὐτὸς δύκλεις τε βασιλῶν, ἄλλῳ
ἢ ἄλλῃ ἀμείβῳ ἀρχῶν, φθασας δὲ καὶ αὐτῷ τῷ
αὐωτάτῳ τιμῶν, ὁ αὐτὸς διαμνίει οὐκ γν' τοῖς αὐτοῖς
πραγμασίῳ, ἀναλλοίωτον ἔχωμ γν' ἔσθ' καὶ ἄλῳ τὸ φρό-
νημα.

35 Νόμιζε τότε βασιλῶν ἀσφαλῶς, ὅταν ἐκόντων
ανάσσης τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ ἀκουσίως ὑποτατῶ-
μενον, σασιάζει λαοῦ λαβόμενον. τὸ δὲ τοῖς θεομοῖς
τῆ δουλοῖας ἐρατούμενον, βεβαίαν ἔχει πρὸς τὸ κρατῶν
τῷ ὑπέθειαν.

36 Ἴνα τὸ κρατῶν τῆ βασιλείας ποιήσης ἀοίδιμον,
ὅσω ἔχεις ἢ τῶν ὑποκώων ἀμαρτανόντων ὄργων, το-
σαύτῳ ἔχεις καὶ ἢ σαυτῶ πλημμελοῦντ' ἀξίου.
ἴσθεις γν' ἰσχύει τὸν γν' ἄκουσίᾳ τηλικαύτη πασιδύειν,
εἰ μὴ λογισμὸς οἰκῆσθ' ἄς αὐτῶ τῶ πλημμελοῦντ'
κινόμεν.

37 Ὁ μεγαλῆς ἄκουσίας ὑπὸ λαβόμεν, τὸν δεπῆρα
τῆ ἄκουσίας μιμείδω κατὰ δυνάμιν. εἰ γὰρ πως τῷ
εἰκόνα φέρει τῶ ὑπὸ πάντων θεοῦ, καὶ δι' αὐτῶ κατέ-
χει τῷ ὑπὸ πάντων ἀρχῶν. γν' τὸ τῶ δὴ μάλιστα τὸν
θεοῦ μιμῆσεται, γν' μηδὲν ἠγέσθαι τῶ ἔλεειν πρὸ τιμῶν
τόρον.

38 Ὑπὲρ χρυσοῦ καὶ λίθου τίμιου, τῆ ὑποποιίας τὸν
πλῆτον ἐαυτοῖς θεσαυρίσωμεν, τὸν καὶ ὡς κατὰ
φραίνοντα τῆ ἐλπίδι τῆ μελλούσης ἀπολαύσεως, ἕα-
καὶ καταγλυκαίνοντα τῆ πείρα τῆ ἐλπίδισης μα-

Sicuti aurum quous modo sic, modo aliter ab arte transfiguretur, atque ad varias ornamentorum species transformetur, permanet tamen id quod est, nec mutationem patitur: sic ipse quoque inclutissime Imperator, licet aliud ex alio per gradus obtinueris regimem, puenerisque ad ipsum supremum honorem, idem tamen permanes non in eisdem rebus, inalterabilem continens in officio animum.

Existima tunc demum te tuto regnare, cum uolentibus imperas hominibus. Quod enim inuito animo subiicitur, seditioibus fluctuat capta occasione. Quod uero uinculis beneuolentiae regitur, stabilem seruat erga rectorum obedientiam.

Vt dominium imperij tui facias decantabile, quantam habes aduersus subditos peccantis iram, tantam habendam esse tibi aduersus te ipsum peccantem censeo. Nemo enim ualet tanta pollentem potestate corrigere, nisi ratio propria, quae ex ipso peccante moueatur.

Magnam qui potestatem adeptus est, largitorem potestatis imitetur per uiribus. Si enim imaginem gestat rerum praesidis dei, atque per ipsum continet rerum principatum, in eo maxime imitabitur deum, ut non existimet quicquam misericordia preciosius.

Super aurum & lapidem preciosum, beneficentiae diuitias nobis ueluti thesaurum recondamus. Illae namque tum in praesenti uita oblectant spe futurae fruitionis, tum in futura dulcedinem afferunt, experimento gustuque speratae be-

καριότητῃ. τὰ δὲ νυνὶ ποῦ ἡμᾶς ὡς ἔδῃ πρὸς ἡμᾶς,
μὴ τὸρπέτω ἡμᾶς.

39 Σπύδαζε λαμπροτάτης ἀμείβεσθαι δωρεᾶς, εὖς
μετ' ὀνοίας ποιουῦτας τὰ πρὸ σὺ πρὸς ἡμῶν. τὰ
τω γὰρ ἔσθ' ἡρόπων, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐπαυξήσεις τῶν
πλοθυμῶν, καὶ εὖς πονηρὸς διδράξεις μεταμαθῆναι τῶν
κακίαν. τὸ γὰρ τῶν αὐτῶν ἀξιοῦσθαι εὖς μὴ τὰ αὐτὰ ποιῶν
τας, ἀγαθὸν ὅστις ἀβίμιτον.

40 Τιμιώτατον πάντων ὅστις ἡ βασιλεία. τότε δὲ
μάλιστα τοῖσδε ὅστις, ὅταν ὁ εὖς ποῦ κέμεν τὸ κεραι-
τῷ, μὴ πρὸς αὐθάδισαν ῥέπει, ἀλλὰ πρὸς ὑπείκειαν
βλέπει, τὸ μὲν ἀπαύθροπον ὡς θειώδους ἀποσρε-
φόμενῃ, τὸ δὲ φιλόφρονον ὡς θεοείκελον γνῶσκον.
μὴ τῷ.

41 Ἰσως πρὸς τε φίλους καὶ ἐχθρούς ποιῶν τὰς κεί-
σεις, μήτε τοῖς ὀνοῦσι χαρίζομεν ἡμῶν τῶν ὀνοῦσαν, μή-
τε τοῖς δυσμενέσιμ ἀντιλέμεν ἡμῶν δι' ἀπέχθειαν ἐπει-
σθῆναι αὐτῶν ὅστις ἀποπίας, καὶ δικαιοῦν τὸν ἀδίκον, εἰ
καὶ φίλος ὑπάρχει, καὶ ἀδικεῖν τὸν δίκαιον, εἰ καὶ ἐχ-
θρὸς τυγχάνει. τὸ γὰρ λακόν γνῶ ἀμφοτέρους ὁμοῖον, καὶ
γνῶ τοῖς γνῶντοῖς εὐείσκητον.

42 Πονεχῶς ἀκροῦσθαι δεῖ εὖς τῶν πραγμάτων κει-
τάς. δουδῆρατῷ γὰρ ὅστις ἡ τῷ δίκαιος εὐρεσις, ῥαδίως
ἐκφύγασθαι εὖς μὴ λίαν πρὸς ἔχοντας. αὐτὸ δὲ καὶ τῶν
τῶν λεγόντων ἀφγνῶν δεινότητα, καὶ τῶν τῶν λεγο-
μένων παρῶν πειθανότητα, εἰς τὸ βάθῃ τῷ νοημα-
των ἑαυτῶν ἐμβάλλωσιμ, ἔτως ἀνιμύσσονται τὸ παρ' αὐ-
τῶν ζήτησθαι, καὶ διπλῶν ἀμαρτίαν ἐκφύξονται,
μήτε αὐτοὶ τὸ λαλὸν πρὸ δίδοντες, μήτε ἄλλαις εὖς
δραῦ

itudinis: quæ uero nunc circa nos apparent, tanquam nihil ad nos pertinentia, ne nos nimium allecētent.

Da operam ut eos splendidioribus demerearis remunerationibus, qui cum beneuolentia capessunt que mandantur abs te. Hoc enim pacto et honorum augebis alacritatem, & malos docebis ut dediscant malitiam. Eisdem enim censeri dignos, qui non eadem faciunt, nimis nefarium est.

Preciosissimum omnium est imperium. Tunc uero uel maxime huiusmodi est, quum hac qui circumdatus est potestate, non ad pertinacem & temerariam fauoritiam propensus sit, sed ad æquitatem respiciat, inclementiam ut ferinam auersando, humanitatem ut deo similem præ se ferendo.

Aequa lance tam ad amicos quam ad inimicos uergens iudicandi munus obito, neque bene sentientibus de te gratificans ob beneuolentiam, neque maleuolis resistens propter inimicitias: quoniam eiusdem est absurditatis, et secundum iniqua petentem dare litem, etsi sit amicus, et iniuriam iusto inferre, etsi sit inimicus. malum enim utrobique simile est, tametsi in contrariis

Interea mente auscultare debent rerum (inueniantur iudices. Difficilis namque captus est iusti inuentio, facileque effugere solet non admodum attendentibus. Quod si pretermissa dicentium eloquentia, dictorumque neglecta uerisimilitudine ad penitissimam intentionem profunditatem penetrauerint, sic demum haurient, quod ab ipsis queritur, gemini que insontes erunt delicti, neque ipsi honestum prodendo, neque alijs id

ut

δραῦ συγχωροῦτόν.

43 Ἰσάειθμα τοῖς ἄστροις ἀνελτίση τὰ λατορδάμα-
τα, οὐδέποτε νικίσεις τὴν τῷ θεοῦ ἀγαθότητα. ὅσα
γὰρ ἀν τις προσγνέγκη θεῷ ἐκ τῆν αὐτῶν, τὰ αὐτοῦ
προσφορεῖ αὐτοῖς. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ὑπερβῶναι τὴν ἰ-
δίαν γνῶσιν ἡλίω σκιαῶν, πελοαμβάνουσαν ἀεὶ καὶ
τὸν λίαν ὑπειγόμενον· οὕτως ἔδὲ τὴν ἀνυπερβλήτην
τῷ θεοῦ χρηστότητα ταῖς δὲ ὑποίαις ὑπερβῶνται ἀν-
δρωποι.

44 Αδολαπάνητός ἔστι τῷ δὲ ὑποίαις ὁ πλοῦτος, γνῶσιν
διδόναι γὰρ λαμβάνεται, καὶ γνῶσιν σπορπίζειν σωα-
γεται. ἄστρον ἔχωρ γνῶσιν τῆ ψυχῆ σου πλουσιόδωρε βασι-
λῶν, δίδου πᾶσι διαφιλάς τις αὐτοῖσι πᾶρά σῶ. ἀπει-
ροπλασίας γὰρ ἔξῃς τὰς ὑπερτότων ἀμοιβὰς, ἔταν ἔλ-
θη ὁ βασιρὸς τῷ τῆν ὄργων ἀντιδύσεως.

45 Νόηματι θεῶ τὴν βασιλείαν λαβῶν, μίμησαι αὐ-
τὸν δι ὄργων ἀγαθῶν. ὅτι τῆν εὐ ποιῆν δωκαρῶν ἐγέ-
νησ, ἀλλ' ἔ τῆν εὐ παθεῖν δειομένων. τὸ γὰρ ἔσοιμον τῷ τῷ
χρημάτων διαφιλείας ἀνεμπόδιστον ἔστι πρὸς τὰς τῶν
πνεύματων δὲ ὑποίαις.

46 Ὡς πρὸ ὀφθαλμὸς γνῶσιν ἐφυκε σώματι, ἔτω βα-
σιλεὺς τῷ κόσμῳ γνῶσιν ἡμεροσαι, ὑπὸ τῷ θεοῦ διεδομέ-
νῳ εἰς σωδργίαν τῆν συμφερόντων. χρὴ οὖν αὐτὸν,
ὡς οἰκείων μιλῶν, ἔτω πάντων ἀνθρώπων πεινοῆν,
ἵνα πεινώπηται γνῶσιν καλοῖς, καὶ μὴ πεινώπηται γνῶ-
σιν κακοῖς.

47 Ασφαλεσάτω ἡ γὰρ τῷ σωτηρίας σφυλακίῳ, τὸ
μηδέποτε τινα τῆν ὑπερκόων ἀδικεῖν. ὁ γὰρ τινα μὴ
ἀδικῶν, οὐχ ὑφορεῖται τινά, εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀσφα-

ut committant concedendo.

Aequalia numero sideribus etsi edideris bona opera, nō tamen ob id superabis dei bonitatem. Quaecunq; enim quispiā obtulerit deo, sua ipsi offeret ex suis. Et sicuti transilire uel antere nulli datur suā in sole umbrā, praeuenientē semper, uel nimis properantē: ita in superabilem dei bonitatem nulli bonis operibus homines ex-

Inexhaustae sunt beneficentiae (cedent. opes. Nam largiendo acquiruntur, & dissipando colliguntur. Has tuo insitas animo habens munificentissime Imperator, largire omnibus affatim petentibus abs te. Infiniticuplas enim pro suis habebis remuneraciones, quum tempus reddendi uicem uenerit.

Nutu dei regnū adeptus, imitare eū bonis operibus. quia inter eorū numerū natus es, beneficio q̄ afficere possunt, nō qui affici postulāt. paratē enim rerū copię nullū impedimētū esse potest, quo minus cōferantur in pauperes beneficia.

Sicut oculus innatus est corpori, ita Imperator mundo adaptatus est, à deo datus p̄ administratione eorum quae usui sunt. Oportet igitur eum omnibus hominibus quasi proprijs membris prospicere, ut proficiāt in bonis, neu malo-

Tutissimā ar- (rum offensaculo illidantur. bitrare salutis tuae custodiam, nulla quēq; ex subditis afficere iniuria; quoniam offendit neminē, suspitioni habet neminē, q̄ si nulla quēq; affice-

λῆσαν πλοξῆναι, τὸ δύσργεταῖν πολλῶν πλέον. τὸ ἀσφαλές
γὰρ δίδωσι, καὶ τὸ πλοσθιλές ὁ πλοδίδωσι.

48 Γίνετ' οἱς ἑσπεύουσιν δὴσεῖσά τε βασιλεῦ, καὶ φο-
βός ὄξ' ἔτι τὴν ὑπόχλω φη' ἔξυσίας, καὶ ποθεινός ὄξ'
τὴν προχλω φη' ὑποΐας. μήτε τὸ φόβος καταφρονῶν
ὄξ' τὸν πόθον, μήτε τὸ πόθος πῆραμελῶν ὄξ' τὸν φόβον.
ἀλλὰ τὸ ἠμόρομ' ἔχωμ' ἀκαταφρόνητον, καὶ τὸ δύκαταφρό-
νητον ἔχωμ' ἀνῆμόρον.

49 Ἄ τοις ἑσπεύουσιν νομοθεταῖς ὄξ' ἔτι λόγων, ταῦτα
πλολαβῶν ὑπὸ δειξας ὄξ' ἔτι ὄργων. ἵνα τοῖς λόγοις οἷσ'
πειθεῖς, καὶ χρῆσός σωμαγωνίζηται βίῃ. ἔτω γὰρ δύδω-
κίμων ἀρφανήσ' τὸ κράτ' , καὶ λέγων πρακτικῶς,
καὶ πράττων λογικῶς.

50 Πλέον ἀγάπα βασιλεῦ γαλιωότατε, αὐτὸν λαμβά-
νειμ' ἔτι σὲ χείρας ἱκετεύοντας, ἠπὸρ αὐτὸν ἀποδιάζον-
τας διωρίας σοι πλοσφόρειν. τοῖς μὲν γὰρ ὀφειλέτης ἀ-
μειβῆς κατέβησσαι. οἱ δὲ σοι τὸν θεὸν ὀφειλέτω ποιῶσι
τὸν οἰκειόμενον τὰ εἰς αὐτὸν γινόμενα, καὶ ἀμειβόμενον
ἀγαθῶς ἀποδώσει τὸν φιλόθεον, καὶ φιλανθρώπου
σου σηπόμεν.

51 Ἡλίον μὲν ὄργων ἔτι, τὸ καταλαύμπεμ' ταῖς ἀ-
κτιῖσι τὴν ἑπίσημ'. ἀνακτ' δὲ ἀρετῆ, τὸ ἐλεῖν τοῖς
θεομύτοις. ἀπένου δὲ φανώτ' , ὁ βυσεβῆς βασι-
λεὺς. ὁ μὲν γὰρ ὑποχωρεῖ τῇ διαδοχῇ τῆς νικῆς. ὁ
δὲ οὐ παραχωρεῖ τῇ σωμαρπαγῇ τῶν λακῶν, ἀλλὰ
τῶν φωτῶν τῆς ἀληθείας ἐξελέγχει τὰ κρυπτὰ τῆς ἀ-
δικίας.

52 Τοὺς μὲν πῶ σοῦ βασιλεῖς ἠ ἀρχὴν κατακτόσησε,
σύ δὲ ταῦτω κράτιστε φαιδροτόραν ἐποίησας, ἠμόρο-

afficere iniuria tutelā cōciliat, lōge bñficijs col-
latis magis id p̄stabit. Nā ut tutelā exhibet, ita

Esto subditis, piētissime (charitatē nō prodit.
Imperator, & formidabilis ob excellentiā pote-
statis, et amabilis ob largitionē bñficētię. Neq̄
formidinē cōtemnēs p̄pter amorē, nec itē amo-
rē negligēs ob formidinē. Sed tam māsuētudi-
nem p̄ te ferēs haud asp̄nabilē, q̄ nimiā & asp̄-
nabilē familiaritatē immiti seueritate castigās.

Quę subditis uerbo quasi lege p̄scribis, hec
tu p̄ueniēs re ipsa p̄stitisti, ut uerbis, quib.
p̄suades integra quoq̄ uita adstipulet. sic enim
cōmendabile tuū asseuerabis imperiū, si et ratio
cineris nō sine opere, & opereris non sine rōe.

Eos plus ama serenissime Imperator, accipe
abs te bñficia qui supplicāt, q̄ tibi q̄ cōtendunt
offerre munera. His enim debitor referēdi gra-
tiā efficeris, illi uero deū dāt tibi uadē, uēdicatē
sibi p̄tinereq̄ ad se putantē, quęcūq̄ erga sup-
plices cōtuleris, & remunerantē bonis retribu-
tionib. tuā tam piā, q̄ perhumanā intentionē.

Solis p̄fectiō p̄tes sunt, illustrare radijs orbē.
principis uero uirtus est egenorū misereri. Por-
rōijs clarior est imperator q̄ pius est. Ille nāq̄ ce-
dit succedenti nocti, hic autē rapacitati prauorū
nō cōcedit indulgetiue qcq̄, sed lumine uerita-

Priores quidē (tis, iniquitatis occulta coarguit.
te Impatores principatus adornauit. Tu uero
eū p̄stātissime, illustriorē reddidisti māsuētu-

dine

τηπι λεινῶν ἐλ ὀχλοῦσιν ἔμ ὄγκῳ, καὶ χρυσότητι νικῶν
 τῶν πλοσίωντων σοι ἔμ φόβῳ. ὄθην ἔβλ λιμῶνι ἐλ σῆς γα
 λιώτητος πάντες πλοσορμῶσιμοί ἐλέος δέομνοι, καὶ
 τῶν λιμῶντων ἐλ πονίας ἀπαλατῆομνοι, ὀυχαίση
 εἰς ὕμνος σοι ἀναπέμπου.

53 Οσοι τῆ δωασεία πάντων ὑποδρανεῖς, τοσοῦ
 του καὶ τῆς ὀργῆς ὑπόβλαμπει ἀγωνίζε. ἀναλογοῦ
 σαν γὰρ ἔβλ μεγέθει ἐλ δωασείας τῶν ὀργασίαν τῶν
 κελῶν ἀπατεῖδα πλοσδύκισου. ἵνα τῶν παρὰ θεῶ
 ἀνακρηχθῆς, μετὰ τοῦ σεφάνου τῆς ἀκτῆτου βα
 σιλείας, ἀπίσαι καὶ τὸ σέμμα τῆς τῶν πονήτων ὀυ
 ποιίας.

54 Σκέπτε πρὶν ὑπὸ τῆς ἀθέλεις, ἵνα πλοσάτῆς
 ἐμφρόνως ἀθέμις. ὀυλίθη γὰρ τὸ ἐλ γλώτῆς ὀργανου,
 καὶ μέγιστον πρὸς τοῖς ἀμελοῦσι λιੰδωου. εἰ δὲ τῶν ὀυ
 σεβῆ λογισμῶν ὡς μισικῶν ὑπὸ σῆσεις αὐ ἔβλ, τὸ παναργ
 μόνιου ἐλ ἀρεπῆς ἀνακρῶσεται μίλος.

55 Οξυῶ μὲν εἶναι χρῆ πῶδι πάντα τῶν ἀνακτα, καὶ
 μάλισα πῶδι τὰς κείσεις τῶν ὀυχαδῶν πραγμάτων,
 βραδύω δὲ λίαν εἰς ὀργῶν ὑπὸ εἰκνυδα. ἐπειδὴ γὰρ
 τὸ πάντη ἀόργητου ὀυκαταφρόνητον, καὶ θυμούδα
 μετρίως, καὶ μὴ θυμούδα. τὸ μὲν, ἵνα τῶν φαύλων
 τὰς ὀργὰς ἀνασῆλυ. τὸ δὲ, ἵνα τὰς ἀφορμὰς τῆ χρῆδῶν
 ἀνιχνύση.

56 Εμ ἔβλ ἀκεβῆ τῆς ἰαρεθείας σου βαλδουκείω, ἐ
 πιμελῶς κατανοῖ τῶν σωόντων σοι ὀυ τρόπους, ἵνα
 γνώσης ἀκεβῆς καὶ ὀυ γν ἀγῶνι θυραπύοντας,
 καὶ ὀυ γν ἀπάτη ἰολακῶντας. πολλοὶ γὰρ ὀυνο
 εἰμ ὑποκρινόμενοι, μετὰ τῆς πισδύοντας κατα
 βλά

dine tēperans diluēsq; austerā potestatis molē,
bonitateq; uincēs adeuntiū te formidinē. Qua
propter tuę serenitatis portū subeunt omnes q
misericordia indigent, fluctibusq; paupertatis li-
berati gratiarū actores hymnos ad te missitāt.

Quantū potestate cæteris antecellis, tantū fa-
ctis etiā emicare ante alios enitere. Persuasissi-
mū enim habe, eam abs te postulari honestorū
operationē, quę magnitudini uiriū pportione
respōdeat: ut igit̄ à deo quasi p præconē uictor
declareris, corona inuicti impij tuo capiti impo-
sita, coronā etiā ex pmerēdis paupib. acqrito.

Cōtēplator bene priusq; mādes quæ fieri ue-
lis. Sic fiet ut semp prudēter iubeas quæ fas est.
Lubricū enim est instrumentum linguæ, maxi-
mūq; affert negligentib. piculū. q; si piū intelle-
ctū ueluti musicū illi præfeceris, omnib. harmo-
niæ numeris concinnatū modulabitur melos.

Acutū quidē esse oportet principē, cū in alijs,
tū uel maxime in afferendo de reb. difficillimis
iudicio: lentū aut̄ ad irascēdū. Et qm̄ om̄imoda
irē absentia aspnabilis ē, et irascait̄ mediocriter
& nō irascait̄ oportet. Illud ut prauorū impetū
cōprimat, hoc ut ppeniōes bonorū puestiget.

In exquisita tui cordis curia diligenter perspi-
cito cōuersantiū tecū mores, ut pernoscas exa-
mussim, & quos charitas te colere compellit, &
qui tibi per fraudē adulātur. Pleriq; enim bene-
uolentiā simulantes, magno credentibus detri-

βλάπτῃσι.

57 Λόγον ἀκούσας ὠφελῆσαι διωάμενον, μὴ μόνου ἀκούσασθαι, ἀλλὰ καὶ πράξει διαδέχθαι. οὕτω γὰρ τὸ τοῦ βασιλέως ἀγλαίζετο κρέατος, ὅταν ἢ παρ' ἑαυτοῦ τὰ δέοντα συνορᾷ, ἢ παρ' ἄλλου εὐρεθόντα, μηδ' αὖτως προορᾷ, ἀλλὰ μανθάνει μὲν ἀνεπαιχμύτως, ὡς τελεῖ δὲ ἀνυπόβητος.

58 Ἀκρόπολις μὲν ἀκρεθῆτοισι τείχεσιν ἠσφαλισμένη κατὰ φρονεῖ τῶν πολιορκούντων αὐτῆς πολέμιον. ἡ δὲ σελεύς δὲ βασιλεία ὑμῶν ἐλεημοσιώαις τε τειχισμῶν, καὶ πλοσδυχαῖς ποδυπεργουμῶν, ἀήτητος γίνεται τοῖς τῶν ἐχθρῶν βέλεσι, ἀοίδιμα καὶ αὐτῶν ἐγείρουσε τροπαια.

59 Χρηῖσαι δέοντως τῆς κατὰ βασιλείας, ἵνα κλίμαξ σοι γῆνται φιλάνω δύδοξίας. οἱ γὰρ ταύτῳ καλῶς διοικουῦντο, μετὰ ταύτης λακείνης ἀξιοῦνται. ταύτῳ δὲ διοικουῖσι καλῶς, οἱ πατριῶν τοῖς ἀρχομένοις ὡς δεικνύοντο πόθον, καὶ ἀρχικὸν παρ' αὐτῶν ἀντιλαμβάνοντο φόβον. ἀπειλαῖς μὲν τὰ πῆλίσματα πλοσασέλλοντο, τιμωρίας δὲ πείραν αὐτοῖς ἐπλοσάγοντο.

60 Ἰμάτιον ἀπαλαῖωτόν ἐστι τὸ φιλάνω δύδοξίας ποδύβουλοιον, καὶ ἀδιάφορος ὁλοῦν, ἢ πλοσάσων πλοσάσων. οἱ αὖτὸν βουλόμηνον δύσεβως βασιλεύειν, τοιούτους γνῶντας πλοσάσων ψυχῶν κελωπίζειν. φλοσάσων γὰρ ἡμῶν μὲν ποδύβουλον, καὶ οὐρανίαν βασιλείαν κατὰ ξιοῦνται.

61 Σηῖ πλοσάσων βασιλείας παρὰ θεῶν δεξάμενον, σὺ κέ πλοσάσων ἀξίως ὡς ταύτῳ σοι δέδωκεν, καὶ ὡς πάντων

mento sunt.

Sermonem cū audis iuuare ualentē, ne auribus modo, uerū opere etiā excipito. sic em̄ Imperatoris exornat̄ decoraturq; dominiū, quum uel ex se considerat quorū indiget usus, uel ab alio reperta non despicit, sed tum discit sine uerecundia, tum exequitur sine cunctatione.

Arx quidē in depopulabilibus muris munita contemnit obsidenteis se hostes. Piū autē uestrum imperiū quū & liberalitate erga miseros ueluti muro cinctū, & precū turribus corroboratū sit, inuictū nullisq; hostiū telis peruium sit præclara & celebria cōtra eos erigens trophæa.

Vtere ut oportet regno hoc inferiore, ut scala tibi fiat superioris claritatis. Qui enim hanc recte gubernāt, illa quoq; postmodū digni cēsentur. Hanc autē recte gubernant, qui paternam subditis ostendunt charitatē, & principī debitum ab ipsis recipiūt timorem. Itaq; minis quidem uitia compescunt; supplicij autem sensum ipsis ne utiquam infligent.

Vestimentum in uetustabile est beneficentię amictus, & incorrupta stola est charitas erga pauperes. Eū igit̄ oportet qui piē regnare uult, taliū indumentorū pulchritudinē animā exornare. Amoris em̄ in egenos q̄ indutus est purpuram, cœlestis quoq; regni compos efficitur.

Scep̄trū imperij quū à deo suscepis, cogitato quib. nā modis placebis, q̄ id tibi dedit, quoq;

πάντων ἀνθρώπων ὑπὸ αὐτῷ προσημιθεῖς, πλείον πάντων ἐπίγου καταγοραίρει αὐτόν. ὅσο δὲ γόρας ὑγίαιται μέγιστον, αὐτὸς αὐτὸν εὖ ὑπὸ αὐτῷ ἡμιπλασθέντας ὄρας, καὶ ὡς χρεῶν καταβολῇ τὰς δὲ πλείους πληροῖς.

62 Τρέχει μὲν εἰς τὴν αἰῶν βοήθειαν πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει, ὁ σωτηρίας γλιχόμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ πᾶν πάντων, ὡς μεμνῶν ὑπὲρ πάντων. ὑπὸ τῷ θεῷ γὰρ φυλαττόμενος, καὶ εὖ πολέμους καταγωνίζεται γηναίως, καὶ εὖ οἰκίους κατασφαλίζειται πωδαιίως.

63 Ὁ μὲν θεὸς οὐδὲν ὀφείλει, ὁ βασιλεὺς δὲ μόνου θεοῦ. μιμοῦ τοίνυν τὸν οὐδὲν ὀφείλων, καὶ διαψεύδοντα τοῖς ἀττίσι τὸν ἑλεον, μὴ ἀκρεβολογούμενος. πᾶς εἰ εὖ εὖ οἰκίους, ἀλλὰ πᾶσι παρέχων τὰς πρὸς τὸ ζῆν αἰτήσεις. πολὺ γὰρ κρεῖττον ὅτι ἡμι εὖ ἀξίους ἐλεῖν καὶ εὖ ἀναξίους, ἢ εὖ ἀξίους ἀκρεβόρειν ἡμι εὖ ἀναξίους.

64 Συγγνώμῃ αὐτόμενος ἁμαρτημάτων, συγγνώσκῃ καὶ αὐτὸς τοῖς εἰς σὲ πλημμελοῦσιν, ὅτι ἀφίσει αὐτοῖς. καὶ τῇ πρὸς εὖ ὁμοσίετος ἡμῶν καταλαβῆν, ἢ πρὸς θεῶν Οὐλίας καὶ οἰκίεωσις.

65 Δεῖ τὸν ἀμέμπτως ἀναλοσῆν ὅτι πονηρακότα, καὶ τὰς τῶν ἑξωθεν ἀσθεσίας φυλαττέμενος, καὶ ἑαυτὸν πᾶς ἐκείνων ἀσθενεῖν, ἵνα καὶ τῷ φανερῶς ἁμαρτανεῖν δι' ἐκείνους ἀπέχῃται, καὶ τῷ κατ' ἰδίαν πλημμελεῖν ὑφ' ἑαυτοῦ κωλύεται. εἰ γὰρ οἱ ὑπὸ κείνοι ἀσθενεῖς ἀξίους φαίνονται, πολλῶν πλείον ὁ βασιλεὺς ἀξίος ταύτης γίνεται.

66 Ἰδιώτου μὲν εἶν κακίαν φημί, τὸ πρᾶττειν φαύλα καὶ

omnibus hominibus ab eo sis prælatus, magis omnibus eum honestare festina. Porrò id ipse honestamentum arbitratur maximum, si quasi te ipsum, factos à se tuearis: atq; ut debiti exolutionē, benefaciendī munus adimpleas.

Recurrere ad supernū auxiliū cū hō qui uis debet, salutē qui experat: tum ante omneis Imperator, utpote qui pro omnib. sollicitus est. quū enim à deo custodiatur, tã hostes generosa manu debellat, q̃ suos sedulò communit.

Deus nulla re indiget, Impator solo deo. Imitare igit nullius indigū, petētibusq; fac uberē misericordię copiã, nō exacta & ad uiuū refecāte rē rōne impēsarū tuū erga famulatū utēs, sed omniū de sustinēda uita petitionib. fatis faciēs. Lōge em̄ fatius ē merito dignorū etiã indignis misereri, q̃ indignorū uitio dignos ijs defrauda

Veniã quū delictorū tuorū (re que merētur. petas, ipse q̃q; te offēdētib. ignosce, qm̄ remissioni retribuit remissio, nostręq; cū cōseruis nostris recōciliationi, dei amicitia & familiaritas.

Qui inculpabiliter principē agere studet, cū notas cauere debet, que forinsecus inuruntur, tū seipsum ante alios uerecundari, ut & aperte delinquere abstineat ppter alios, & à seipso cohibeat, quo minus priuata seorsū flagitiacōmittat. Si em̄ ex subditis sunt, q̃ reuerētia digni habentur, multo magis ea dignus Imperator effi-

Priuati uitiū esse assero, patrare praua (citur.

καὶ κλοπῆς ἀξία. ἀρχοῦντες δὲ πονηρίαν, τὸ μὴ
ποιεῖν τὰ καλὰ, καὶ σωτηρίας πρόσφρα. ὁ γὰρ ἢ τῶν κα-
κῶν ἀρχὴν δικαιοῦ τὸν κρατοῦντα, ἀλλ' ἢ τῶν καλῶν πρῶ-
τὴν σεφανοῦ τὸν τοιοῦτον. μὴ μόνου τίνω πονηρίας ἀ-
πέχεσθαι λογιζέσθαι, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀπέχεσθαι
αποδολεῖται.

67 Αἰσιμαῶν λαμπρότητας οὐ δισωπῆται ὁ θά-
νατος. ἢ πάντων γὰρ ὑπὲρβάλλει εὖς παμφαγὸς αὐ-
τὸν ὀδύνας. ὁκοῦν πρὸς ἐκείνους ἀπαρατήτου παρ-
σίας, μεταδῶν εἰς ἕρανόν τινι τῶν χρημάτων πόδιου-
σίαν. ὁδεῖς γὰρ ἂν ἡσώμα σιμάγει, ἐκείσε ἀρδημή-
σας ἀπάγει, ἀλλὰ πάντα καταλιπὼν ὑπὸ γῆς, γυμνὸς
λογοθετῆται τὸν βίον αὐτοῦ.

68 Κύριος μὲν πάντων ὄντων ὁ βασιλεὺς, δόλος δὲ
μετὰ πάντων ὑπάρχει θεῶν. τότε δὲ μάλιστα κληθήσε-
ται κύριος, ὅταν αὐτὸς ἐαυτοῦ διεσπῶν, καὶ ταῖς ἀπό-
ποις ἡδοναῖς μὴ διαδύνη, ἀλλὰ σύμμαχον ἔχων τὸν ὀυ-
σεβῆ λογισμῶν, τὸν ἀνήτητον αὐτοκράτορα τῶν ἀλόγων
παθῶν, εὖς πανδιαμάτορας δρώτας τῆς πανοπλίας τῆς
σωφροσύνης καταγωνίζεται.

69 Οὐ τῶν αἰσικαῶν τοῖς σώμασι ἔπονται, ὅπως
αἱ ἀμαρτίαι ταῖς ψυχαῖς ἀπολοῦσθαι, γνῶντας τὰς
πράξεις ἰσχυρῶν. ὅλα ἄρα ἔκτισιν γνῶν τῆς κείσε ἀρ-
νύσεσθαι. αὐτὰ γὰρ ἐκείσε καταμαρτυρήσει τὰ προ-
γματα, ὁ φωνῶν ἀειγνῆτα, ἀλλὰ τοιαῦτα φανγνῆτα, οἷα
παρ' ἡμῶν ἐπράχθησαν.

70 Νεὸς ποντοπόρος μιμῆται διαβάσιν ἢ βρα-
χυτελῆς τὸν παρόντα βία κατὰστασις, ἡμᾶς εὖς αὐτὸν
πλωτῆρας λαμβάνουσα, καὶ καταμικρὸν παρασύρουσα
ἰσόμοις

Supplicioq; digna: principis uero culpā, nō facere quæ honesta sunt, salutemq; pariunt. neq; enim malorū abstinentia iustificat potentem, sed bonorū editio coronat eundem. Ne igitur malitia dūtaxat abstinere cogitet, sed iustitiam etiam capessere contendat.

Dignitatum splendores mors haud reformidat, omnibus enim uoraces suos dētes infligit. Ergo ante illius ineluctabilē aduentum, opum copiam transportemus in cœlum. Nemo enim quæ colligit in mundo, illuc profectus abducit, sed omnib. in terra derelictis, nudus de uita sua

Imperator ut est omniū dominus, ita cū omnibus dei seruus existit. Tum igitur demū uocabitur dominus, quū ipse sibi dominari, nec illicitis uoluptatib. famulari patietur, tum adiutricē piam rationem assumens, inuictam scilicet imperatricem animi perturbationum rationis expertium, indomitas cupiditates armatura castimonie debellabit.

Quēadmodū umbræ corpora sectant, sic animas flagitia comitantur euidēti effigie actiones exprimentia: ideo nō datur in iudicio negare. Ipsa enim uniuscuiusq; opera obtestabuntur, haud sanē uocē emittēdo, sed talia prorsus sese representando, qualia iam à nobis patrata sint.

Nauis per mare cōmeantis imitatur transitū cōpēdiosa presentis uitæ cōditio, qua sanē nos nautas fallēs suos, & pedetētim cunctatū raptās

δρόμου, καὶ πρὸς ἴδιον ἐκάστω παραπέμπουσα τέλος. ἢ
 τρῖνυ ταῦθ' ὅτως ἔχει, πρὸς δ' ἀμωμὸν τὰ πρὸς τρέχον
 τὰ τριῖς κῶμα πρᾶγματα, καὶ πρὸς δ' ἀμωμὸν τριῖς εἰς
 αἰῶνας τῶν αἰῶνων μνήσιμ.

71 Ο σοβαρός καὶ ὑπόφορος ἄνθρωπος, μὴ ὡς ταῦ-
 ρ⊕ ὑψικῶρος ἐπαγείδω, ἀλλ' γίνοιτο φιλιακὸς τῶν
 ὑπόστασιμ, καὶ πανέτω φιλιακῆς τῶν ἐπασιμ. εἰ γὰρ
 ἐγὼ γέγονον ἀρχὸν ὑπὸ γῆς, μὴ ἀγνοεῖτω ὑπορχωμ ἐκ φιλ-
 γῆς, ἀπὸ χόσ ὑπὸ θρόνον ἀναβαίνωμ, καὶ εἰς αὐτὸν μετὰ
 χρόνον καταβαίνωμ.

72 Σπέρδαξε δ' ἀπαπαντὸς ἀνέστητε βασιλδύ. καὶ ὡς
 πόροι τὰς κλίμακας ἀναβαίνωμ ἀρξάμενοι, οὐ πρότε-
 ρον ἴσαντα φιλῶν τὰ ἄνω φορᾶς, πρὶν αὐτὸν φιλῶν ἐπι-
 κωντα βαθμίδ⊕, ὅτω καὶ αὐτὸς ἔχου φιλῶν κελδὸν
 ἀναβάσεως, ὅπως αὐτὸν φιλῶν βασιλείας ἀρλαύσειας,
 ἡμ σοι παρᾶσχοι χρισὸς μετὰ φιλῶμοζύγου, ὁ βασιλεὺς
 τῶν βασιλδύοντων, καὶ βασιλδύμνῶν, εἰς αὐτὸν αἰῶ-
 νας, ἀμῶ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Ο Ρ Κ Ο Σ.

Ο μνυμι ἀπόλλωνα ἱητρον, καὶ ἀσκληπιόν, καὶ
 ὑγίειν, καὶ πανάκειον, καὶ θεοὺς πάντας τε
 καὶ πάσας ἴσoras ποιδύμεν⊕ ὑπὸ κτελὸς ποιήσειμ ἡγῆ-
 δῶαμιν καὶ κείσιμ ἐμὸν ὄρκον τόνδε, καὶ ξυγγραφῶν
 τῶνδε. ἡγήσασθαι δὲ τὸν διδάξαντα με τῶν τέχνων
 ταύτων ἴσα καὶ γγῆτεςσι ἐμοῖσι, καὶ βίᾳ κρινώσασθαι,
 καὶ χρεῶν χρηίζοντι μετέδδισιμ ποιήσασθαι, καὶ γγῆ⊕

curſu, tandem ad ſuum cuiuſq; exitum perdu-
citur. Si igitur hæc ita ſe habent, prætercurramus
præcurrētia mundi negocia, adcurramuſq; his
quæ ad ſecula ſeculorum permanent.

Fastuoſus & ſupercilioſus homo, ne ut taurus
alticornis eleuet̃, ſed animaduertens carnis ſub-
ſiſtentiã, ſedare debet cordis tumorē. Nã etſi fa-
ctus eſt princeps in terra, ne tamen ignoret ſeſe
ortū ex terra, quū ex puluere ad ſoliū conſcen-
dere, atq; in puluerē tandē deſcendere poſſit.

Studeto ſemper inuictiſſime Imperator: & ſi
cuti ſcalas qui ſcandunt, nō prius deſiſtunt, aut
ad ſuperiora ferri deſinūt, quàm ad ſupremum
perueniant gradum: ita tu quoq; iugiter hone-
ſtorum aſcenſum continuato. Sic fiet ut cœle-
ſtis quoq; regni fructum aliquando percipias,
quod utinã & tibi tribuat & coniugi Chriſtus
rex omnium & qui regnāt & qui regnantur in
ſecula, Amen. Hippocr. Iuſiurandum.

T Eſtor Apollinē medicum & Aſculapiū
Hygiamq; & Panaceã Aſculapij filios,
& deos ac deas omneis: me quantū in me erit,
& quantū ingeniū meū ualebit, hæc omnia ob-
ſeruatorū quæ hoc iureiurādo, atq; ijs tabellis
continentur. Tributurū me præceptorī meo à
quo hæc artē edocui ſum, nō minus q̃ paren-
tī, à quo ſum genitus: uitam cū eo cōmunicatu-
rum: res omneis quas illi neceſſarias eſſe intel-
ligam, pro uirib; meis miniſtraturū: Progeniē

ἢ δὲ ζῶντες ἀδελφοῖς ἰσορῶν κενέειν ἄρῶντι, καὶ δια-
 σάξωμι πῶς τέχνῳ τούτῳ ἡμῶν χηρίζωσι ἄνδρ' ἑμῶν καὶ
 φυγεῖν. παραγγελίας τε, καὶ ἀκροῖσι Θ, καὶ φιλαι-
 πῆς ἀπάσης μαθήσι Θ μετὰ δὲ σὺν ποιήσασθαι ἡμῶσι τε
 ἑμοῖσι καὶ τοῖς ἐμὲ διδάξαντι Θ, καὶ μαθηταῖς συγγε-
 γραμμένοις τε καὶ ὠρητισμένοις νόμον ἰατρικῶν, ἄλλων
 δὲ ὁδῶν. Διαυτήμασί τε χρῆσθαι ἐπ' ὠφελείῃ ἱαμνόν-
 των ἢ δὲ δῶρα κενέειν καὶ κείνοις ἐμῶν, ὑπὸ δὲ κενέειν καὶ
 ἀδικίῃ εἰρῆσει. ὃ δὲ δῶρα δὲ ὁδῶν φάρμακον αὐτῆς θά-
 νασίμου, ὃ δὲ ὑψηλῶσμαι συμβεβηκὸς τοῖσι δὲ ὁμοίως
 δὲ ὃ δὲ γυναικί περὶ σὺν φθορίῳ δῶρα. ἄγνων δὲ καὶ ὁ-
 σίως διατηρήσω βίον τὸν ἐμόν, καὶ τέχνῳ πῶς ἐμῶν. ἃ
 τε μέω δὲ ὃ δὲ μὴ λιθιῶντας. ἐκχωρήσω δὲ ὄργα τῆσι
 ἀνδράσι πρὸς Θ φιλῶσι. εἰς οἰκίας δὲ ὁμοίως ἀνδράσι, ἐ-
 σελύσομαι ἐπ' ὠφελείῃ ἱαμνόντων, ἐκτὸς ἑμῶν πάσης
 ἀδικίας ἐνοσίων, καὶ φθορίας φιλῶσι τε ἄλλων, καὶ ἀφροδι-
 σίων ὄργων. ἐπὶ τε γυναικείων σώματων ἢ ἀνδρῶν,
 ἐλευθέρων τε καὶ δούλων, ἃ δὲ ἀνδρῶν θοραπέει ἢ ἰδίῳ, ἢ
 ἀνοσῶ, ἢ καὶ ἀνδρῶν θοραπέει ἢ βίον ἀνθρώπων. ἃ
 μὴ χρῆ ποτε ἐκλαλέεσθαι ἔξω, σιγήσομαι, ἄρῶντα ἢ γυ-
 μνῶσι Θ εἰν τὰ τριαῦτα, ὄρκον μὲν οὐ μόνον μοι τούτῳ ἡμῶν τε-
 λεία ποιεόντι, καὶ μὴ φυγέοντι, εἴη ἐπαύρα δὲ καὶ βία
 καὶ τέχνης διαξαζομένην παρὰ πάντων ἀνθρώπων εἰς τὸν
 αἰεὶ χρόνον, παραβαίνοντι δὲ ἢ ὑπορηκῶντι τῶν ἀντι-
 τουτίων.

Τ Ε Λ Ο Σ,

eius fratrum loco habiturū. hanc artē sine mercede & sine pactionibus edociturum. Præcepta omnia libere & fideliter traditurū meis & præceptoris mei liberis, cæterisq; discipulis, qui se legibus medicinæ astrinxerint, atq; iurati fuerint, alijs præterea nemini. In curandis ægrotis pro uiribus & pro ingenio meo rebus necessarijs usurū: nemini ægritudinē dilaturū, nihil p iniuriā facturū. Rogatū letale uenenū nemini daturū, neq; id cuiq; consulturū: neq; mulieri prægnanti ad interficiendū cōceptū foetū pessum porrecturū: uitam meam atq; artem meā puram atq; integrā seruaturū. Laboranteis lapillo haudquaq; excisurum, sed expertis huius artis hoc negociū permissurū: quācunq; domū ingressus fuero, duntaxat liberandis ægrotis operam daturū. Omnē iniuriam, omnē corruptelam, omnē genus turpitudinis, res etiam uereas spōte mea euitaturū, siue muliebria corpora curauero, siue uirilia, siue hominis liberi, siue serui. quæ inter curandū uel uidero uel audiero, uel etiam extra curā in uita hominum cognouero, quæ reticēda esse intelligam, nemini aperturū, sed intemeratā taciturnitatem seruaturum. Præsens igitur iusiurandū integrè atq; incorrupte seruanti mihi, omnia tam in uita q̄ in arte mea prospera feliciq; succedāt, & gloria in æternum parata sit, transgredienti uero atq; periuro contraria omnia eueniant.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟ-
 λιθὸ Ἰεροδιδάκτου τοῖς γέντοισι
 μύθοις χαίρειν.

Ομηροῦ μὲν ὁ τῶν ποιητῶν γονιμώτατος, τῶν
 τοῦ χίου παιδῶν ἑαυτοῦ παρατεθνήτων παι-
 δίδουδα, βατραχομουμαχίῳ τε καὶ ὑπὸ κηλίδας,
 καθὰ πόρ ἠρόδοτος ἰσορεῖ, καὶ ἄλλα ὅσα παιγνίων ἀ-
 νάμετα τοῖς τε πασιῶν ἐκείνου, καὶ τοῖς ὑπὸ γινομλίους
 χειρίζομεν, συνετίθετο. ἵνα τῶν μαθημάτων ἀρχόμε-
 νοι, πύτων ἠδίου ἀκροῶνται, καὶ μὴ τῶν τὰ παιδῶν
 ὧτα διακινάειν φιλοῦντων. τῶν μεταγρηγορῶν δὲ τῆς
 ἡμῶν ποιητικῶν ἀκριμείδαι βουλόμεν, πόλεμόν τινα
 γαλῆς πλασαίμεν καὶ μυθῶν, εἰς κωμῶδίας τάξιμ
 παρήγαγε, μέτρον ἰαμβεῖω χρησάμεν. τούτου δὲ μοι
 ταῖς χορσῶν ἐμπιθύνοντο, ἐδοξεν ἅμα μὲν τοῖς φιλο-
 μαθεῖσι τῶν νέων ὄργον ἀπὸργάσειδαι καταθύμιον, εἰ
 ἔσται ὡσπὲρ τινα νέων ἀοιδῶν τυπώσαντες ἀκρίμει-
 ψομεν. ἅμα δὲ καὶ οἷον τινα κήρυκα προεκπέμψαι θε-
 οῦ μετὰ πολὺ τυπωδισομελῆς ἰωνιᾶς. ἐφ' ἧν πολλῶν
 απουδῶν ὁ ἐμὸς πατήρ καταβάλλο. τὰς γὰρ δεσφρι-
 βὰς γὰρ ῥώμη πάλαι ποιούμεν, γασπάρει τῶν αἰδουε-
 μωτάτω ὑπὸ σκόπῳ τῶν ὄσμου σωμαγωγῶν παροιμιῶν
 σωθῶναι ὑπέχθη. ἀξάμεν δὲ τῶν παροιμιῶν, συ-
 νυπεμνείδῃ καὶ γνωμῶν, ἀποφθεγματῶν τε καὶ ὑπο-
 θηκῶν ἀρχαιοτάτων καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀδιελ-
 φὰ γὰρ ἀλλήλοις εἰσὶ, παροιμίαι καὶ γνωμαί, καὶ ὑποθη-
 και καὶ ἀποφθέγματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς φιλο-
 μαθεῖσι τῶν νέων, ὅτι πλείω τῶν ἄλλων γε τῶν ἀφελῶν.

ἢ γὰρ

εἰ γὰρ αὐτὰ πολλὰ ἀπουδίῃς τε καὶ ἀναγνώσεως ἡρα-
 νίσαντο, εἶγε τῶν βιβλίων ἢ ὑπόθεσιν, ταῦτά γε πάντ'
 ἐκείσε σινηγυλίᾳ, καὶ δάπῃ γὰρ ἰωνίᾳ ταῖς μελί-
 σσας τὰ ἀνθρ', ὄξυςαι τοῖς πᾶσι ἀνιδρωτὶ ἀποδιδέπει-
 οῦσι. τὴν μὲν οὖν γαλεωμομαχίαν, ἡ δὲ σινηγυλίαν, ὅς
 τις αὐτῶν, καλῶς πάνυ καὶ ἀσείως σινηγυλίῃ, τανυῶ
 τοῖς φιλομαθεῖσι ἐκπέμπομεν. οὐ μὲν πολὺ δὲ καὶ
 τὴν ἰωνίαν ἐκδώσομεν γὰρ ὑπέσταντο, παρ' ἧς
 ἔχ' ὅπως δύφροσιλίῃ, ἀλλὰ καὶ μεγίστω
 ὠφέλειαν οἱ ἀπουδίᾳσι καρ-
 πώσονται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ
γαλιωμομαχίας.

Τοῦ μὲν κυριεύοντος ἂν ὀπί πινὶ ζοφώδει καὶ
κατοικιασμένη πεισμένοντος, Κρείλλου κα-
τωνομασμένης, καὶ ἢ γαλιῆς τῆσδε κακείσε δρομαίως
πρόβλεπύσης, καὶ τὴν τοῦδε σωήτως δρόμου ἀνιχνύου-
μένης, ὁ Κρείλλος μὴ φόρων ταύτης τὴν διωκεῖν πε-
ρισσόπους, ἔδ' αὐτοῦ ὁμαίμονι πεισελθῶν, ὃς τὴν
τῆ τυροκλόπου ἀξίαν αὐτῷ πρὸς ἀπέφερε, καὶ τῷ συμ-
βῆλον χρυσάμηνος, ὡς πινὶ τῷ τῶν ταύτων κατατρο-
πώσεται, πόλεμος ἀπονοῦν κατ' αὐτὴν διεδρακείας
μεμελετήκασι, καὶ πλείστον μὲν ἀβροισμὸν σωηθροί-
κώτῳ ἀμφοτέρω, καὶ ἄλλο νουθετηκώτῳ, καὶ πλεί-
στα παροξυνάωντος, ἠβηδὸν παρδύθῃ πρὸς αὐτὴν
ἀντεξήσαν. καὶ δὴ πρὸς κερκώτῳ ἐκείτῳ, τὴν ἢ
Κρείλλος ἦ ὅτι γαλιῆν ἐρατήκασα, καὶ τοῖς ἄνυξι ταύτης
ἀγρίως ἀπαρξάσασα, παρὰ τὴν τὸν νεανίαν εἰσβέβρω-
λων. ἄγγελος δὲ τῶν μὲν καθεωρακὸς τὸ γινόμενον,
δύθῃως πρὸς τὴν διαμαρτα τῆ Κρείλλου ὑπέστρεψε,
μηνύσων αὐτῇ τὸν τῆ πρὸς Φιλεάτου παιδὸς χαλε-
πώτατον θάνατον. τούτων τῶν ἄλλο πολύ μαχομέ-
νων, ξύλον καταλθὸν σεσημμένην ἔξ ὑπὸ τῆς ἐξ-
γης, τὰ νύξια ἢ γαλιῆς κατέθλασε, καὶ νικητὸν ἢ μό-
χης οἱ μὲν ὠρῆθησαν.

Τὰ τῆ δράματος πρόσωπα.

Κρείλλος. Τυροκλόπος. Κῆρυξ. Χορὸς θραπαινέ-
λων. Ομδυνέτης Κρείλλος. Ἄγγελος. Προλογίζει δὲ ὁ
Κρείλλος.

τί τῶν

Τὶ γὰρ ποσὸν ἀνδρικότατοι χρόνοι,
 μέλλοντες εἶσω τῶν ὀπῶν ἀγνῶως,
 δαίμων σιὸν βλῆ καὶ φρίκη καὶ δειλία,
 καὶ δυσκόπως διέμην οἰκείου βίου,
 μὴ δὲ προκύνει φησὶ τῆς ἡρημνίαι,
 ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβος πεπλησμενοί,
 βίου σκοτεινὸν ἀθλίως μυωξίαις
 ζῶμεν, καθάπερ οἱ πεφυλακισμενοί,
 καὶ νύκτε γὰρ σύμπαντα τῷ χρόνῳ δρόμου
 μακρὰν διοκῶμεν καὶ σκιὰν τῷ θανάτῳ,
 ὡς οἱ βοφῶδες λιμέριοι τῷ λόγῳ,
 οἴωνοι τῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν.

ζόφωσι μὲν ἐξ ἀμύμων εἰλικον τῷ βίῳ;

καὶ μὴ θείλωμεν, ὅτι μὴ γὰρ μυωξίαις.
 εἰ γὰρ προελθεῖν, ὡς λέγεις, βαρσαλέως
 πολέμοισιν βαίνοντες ἀχέτω δρόμῳ,
 τάχιστα αὐτῶν ἐμπίδομεν ἀπείκινδυνῶν,
 καὶ προέμμελτων ἴσοιμεν οἰκείου μόρου,
 καὶ γὰρ σκοτεινὸν αἰδωνέως τόπον,
 λαθόμεν ἀντίποινον ἀκρατοσύνης.

πῶς γὰρ πῶς ἐμπίσωμεν, ὡς φησὶ, κινδυνῶν,
 καὶ τὸν βίον βλέπωμεν ἀθλίῳ μόρῳ,

ληφθῆναι εἶσω τῶν φρικωδῶν χειλέων,
 φησὶ ἀρεπῶν ἡρεῖλλε φησὶ δολοπλοκῆ.

τίς εἰμὶ αὐτῶν, μὴ φθονήσης τῷ λέγειν,
 εἰ γὰρ προχέρας τῶν σκοπῶν ποδὶ σφέφω.

ὡς γὰρ ἄνθρωπος ἀνθρώπων γνῶναι,
 αὐτῶν γὰρ αἰεὶ χιραμὸν ποδὶ βλέπει,
 καὶ μὴ ἐρδυνῆ, καὶ καθάπερ οἱ κινδύων

τυρ.

λερ.

τυρ.

λερ.

τυρ.

ἐχνηλατ.

ἰχνηλατοῖσι τοὺς λαγῶδες ποιητῆρας
 τὸν αὐτὸν αὐτὴν σκαυδ' αλοπλόκως τρόπον
 ἡμᾶς δι' ἰχνη λυγρικὸν βλέπασά τι.

Ἰερ. οἶδ' ἴν' ἠντιπρὸ ἡμετέρων ἀπειθεσάτως,
 καὶ γὰρ πρὸς ἡμετέρας τὴν ἐμὴν θυγατέρα,
 λυγρογλύφῳ δὲ φημί, τὴν περὶ ἡμετέρων
 οἰκτρῶς κατ' ἡμέτερον φερόμεναι.

τυρ. Ἰαμὺς τὸ τέκνον τὴν Ἰλῶν χροσθιόπου,
 καὶ τὸν ποθεινὸν σιτοδ' ἄρπῳ καὶ Ἰλῶν,
 εἰς ἐκδικησὶν φησὶ ἀδελφῆς ἐλθόντα.

Ἰερ. τί γὰρ κατ' ἡμετέρον ὡς θυγατέρα,
 καὶ πρὸς ἡμετέρον τὸν φόνον τῆν Ἰλῶν;

τυρ. καὶ τί πρὸς ἡμετέρον ὄργασσεται τυχαῖαι;

Ἰερ. εἰς αὐτὰ μὲν ἀπιδ' ἔμ φησὶ παμφάγος,
 καὶ τῆν θανάτων ἐκδικῆσαι τὸν μόρον.

τυρ. ποῖον τρόπον κἀτι περὶ σφηνίσαι.

Ἰερ. μόρον πρὸς αὐτὴν ἀπιδ' ὡς τετὸν χότος.

τυρ. δ' ἐκδικῆσαι καὶ πρὸς ἡμετέρον μὴ ὄφρα γισμῶναι,
 καὶ ἡμεῖς φανώμεν, καὶ κατὰ βεβρωμέναι,
 καὶ ἡμεῖς γαλιῶν φερόμεθα ξένον.

Ἰερ. καὶ ὅσα δ' ὡχ' ἔκκτι τῆν τεθνηκότων.
 καὶ γὰρ γινώσκεις τοὺς γραφεῖς αἰνεσιμῶν
 τῆν συγγενῶν ἔκκτι καὶ τῆν γνωρίμων,
 πατέρων, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φησὶ ἀπιδ' ὡς
 θανόντας ἀπλήρωτον ἔλκοντας ἡμετέρον.

τυρ. Ἰσχυρὸν πάντως. ἀλλὰ θείον τυχαῖαι
 λιπὲρ τὸ λαμπρὸν σάδιον φησὶ ἡμῶν,
 καὶ τῆν σποτεινῶν συγκαλυφθῆναι τάφω.

Ἰερ. Ἰσχυρὸν ἡμῶν μέγιστον ἀπιδ' ὡς ἡμετέρον.

καὶ πικροτάτῳ τὴν δὲ δῶσομεν μόρον.

τυρ. ὅτῳ τρόπῳ σωάμεε λαφύριζέ μοι.

λερ. αὐτῆ μαχισμὸν συσάλλω δεδρακότε.

τυρ. κρεῖττον μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθειδίως.

λερ. ποῖα δ' ὄνκεις λάθρα τῷ πεσιγίαι;

τυρ. εἰ γὰρ πεγνώσει τοῖς δόλοισι πεσανέχει,

ὡς εἰς μαχισμὸν αἶρετὸν σιweisάει,

καὶ συμμαχῶν ὁμίλου εἰς αὐτὴν λάβη,

καὶ συμβαλεῖται, τῶν καὶ ταῦτ' ἐπέφθ

ἀρεῖ πρὸς παύσαε τὴν ἡμῶν ἴλιν.

λερ. ἤ μεις κατ' ἴσον συμμαχῶν ὁμηγύρει

λαβωμεν εἰς ἀρῆξιμὸν ὡς εἰδισμῆλον.

τυρ. ἔκ οἶδα πῶς πρὶν σιweisόντες τὸν μόρον

πρὸς τὸ στρατόμα τῶν γαλεῶν καὶ βατραχῶν,

καὶ συμμαχῶν εἶχομεν ἐρατῆσι νεφέθ;

λερ. ἴσημ πῶς καλκισομ εἰδομεν μόρον

παίδων, ὁμαίμων, γνωρίμων, φυτεσσόρων,

μικρῶ δ' ἀρλώλαμεν ἡμεῖς τοῖς τότε.

τυρ. δίδοικε καὶ νῦν μὴ θάνωμεν τοῖς βόθρῳ.

λερ. ἐνὶ θεῶν πλήρωμα τῶν γυντωνίων

ἄελπίς εἰμι καὶ γὰρ ἐξ ὄνειρατῶν.

τυρ. τί γοῦν ὄνειρον ἐμφανῶς ἐώρακας;

λερ. ὁ ζεὺς γὰρ ὤφθη κατ' ὄναρ ἐνώσοντί μοι,

καὶ θαρσέθ' ἐντέθεικε τῆ μητ' ἐαροδία.

καὶ χαῖρε. λήψη πεσσεφώνηκε ἐρατῆθ'.

τυρ. τίνι πεσσωμοίωτο καὶ ἴδω φραδῶν,

λερ. τοῖς τυρολείχα, τῶ φρονίμων πρὸς βύτη.

τυρ. πῶς δ' ἐκ' ἐπ' ἄλλων ὤραθη σοι τὸν χρόνον;

λερ. ἐμαῖς ἀπειλαῖς ὤραθη πῶς αἰλιέθ'.

τυρ. τί γὰρ ἐπιπέλιπας αὐτῷ ἔσθ' πόλον
 οἰκωῦντι, καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοις,
 σειρὰν μεγίστην ἔδρασαντα τῷ πόλῳ,
 καὶ πάντας ἔλξαι χεῖρὶ πανδοχυσάτη;

λερ. Καὶ τί τὸν ἐπέλιπε τότῳ μυεῖα.
 καὶ γὰρ κατ' αὐτῶν ἰστορῶν μετ' ἑνὸς βίου
 ὅπως μλῶν ἔσωθην οἰκτρῶς γωνίας,
 ὅλως σποτεινός εἰμι, καὶ ζόφου γέμων,
 καὶ δαίμα δεινὸν δέδαιμαι ναὶ καὶ τρέμω
 ζῶον τωφικρῶν ἔμπλεων ἀνδρίας,
 ὠμοζοῦ, ὠλόλυζοῦ, ἠδ' ὕμνου μέγα,
 ἔκρηπτον, ἐσπάρατον εἰκείαν γῆριν,
 καὶ τῶν δειρῶν ὑπατον ὑβριζοῦ δία.
 καὶ πρὸς ἔθεκα τοῖς σφραγμοῖς σὺν χόλῳ,
 δεινὰς ἀπειλὰς παντελῶς δειμαλῆως.

τυρ. τί γὰρ ἐπιπέλιπας; εἶπε καὶ τόδε.

λερ. ὡς εἶπὸν ἔθῃσει με νικητὴν μέγαν,
 καὶ παγκράτιστον τῇ μάχῃ σεφανίστην,
 τάχα πρὸς ἐλθῶν ὄντα ἄν' ἑνὸς θυμάτων,
 ἀπαντα θήσω πρὸς τροφῆν ἑλκοιλίας.

τυρ. καὶ γὰρ συέλθω σὺν στωδύναυ καὶ τέκνοισι.
 ἀλλ' ὡς εἶποι καὶ τῶν μῦθον καθιστέεις.

λερ. καὶ δῆτα καὶ σύμπαντας ἀρτίως μύας
 κεκλινασθῆαι πρὸς μέλου εἰς ἐκκλησίαν.

τυρ. ἔνυ μὲν ἐπὶ δόδοι τοῦ φαιταμῖου,
 ἀπακλαγῆναι τῷ σποτρῶν ἑνὸς βίου.
 ἐλθῶν δὲ πρὸς τὴν τε γαλῶν τῷ φάθῳ.
 εἰς μὲν ἀπαντας ἀρτίως συγκλητέου.
 καὶ πρῶτον εἰς κῆτιν ἑξῆς ἰτίου λόγῳ,

ἑὸν τρεπόντων πρὸς φέρειν δύσολμίαν,
 ἢ καὶ στρατηγὸς στρατηγῶν εἰργακότες,
 καὶ ταξίαρχος καὶ λοχαγός, ὡς δέμισ,
 λοχνηφόρος τε καὶ κραταυδὸς ὀπίτας,
 αὐτὸς ξίωμιν εἰς μέθου τεταγμένοι.

Ἰρε. Καλῶς προσέφης καὶ σοφῶς καὶ κοσμίως,
 καὶ γὰρ τὸ γῆρας νοθεύει, ἢ ὠφρύνως.
 Ἰήρυξ ἴτω δὲ καὶ καλέϊτω σὺ μύας.

Ἰήρυξ ἰδίᾳ πάρεσι μύαρχοι σιωνηγμένοι,
 καὶ σὺ πρὸς ἡκασί βυλὸς τυγίω.

Ἰρε. Ἐγὼ μὲν ὠσώταγμα γυναικῶν Φίλων,
 δύεικτον δύμιλον ἐν πολλῷ χρόνῳ,
 πολλῶν καταγνὸς τῶν πάλαι πεφυκότεν
 τῶν ἀδύνησαν ἢ κακίῳ δισχέαν,
 αὐτὸ ὦν πρὸ εἶσω φωλεῶν μυχατάτων,
 μόνοντες ἐκ ἀπλομοῦ εἶχον καρδίαν.
 ἔλλα ὡς κελινήρης, καὶ μέλει πρὸς αἰμίνοι
 ἔπρησαν ἔλθειν εἰς μάχην γνάντιων,
 ἥσθη στρατὸν εἰς ὄρα θαρξάλεως.
 ὃ γὰρ πρὸς ἡκου με δίδουκτο ἢ Φίλων
 διγῶ φέρουτε, καὶ κρατὸν κρυβίων
 πομπῶς τελευτῆ καὶ κρότοις ἠνθημύων,
 τρέμειν πρὸς ἐλθεῖν ἢ ἐμῆς μυξίαις.
 ὑμεῖς δὲ ἐπαίμως τὸν λόγον διεδικημένοι,
 ὡς δύγνῶν πέλοντες ἐκ φυραπόρου,
 καὶ πανδιγνῶς ἔχοντες αὐτῶν τὸ πόνον,
 μὴ νωχελῆς γνήθιε πρὸς τὰ πρακτέα,
 μήσθ' ὀκνήσητε μηδὲ μῶς ὠ γυναιδίας.
 ἔλλα ὡς τάχιστα ἄπαντες ὦ θείοι μῦθον

ἴτε πλοῦτως εἰς νέαν στρατηγίαν,
 ζήλον λαβόντες φιλίης δόξιας.
 ἐγὼ γὰρ ἔκ ὤκησε πώποτ' εἰς μόθου.
 ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
 ὅτε τὸ στρατηγεῖν ἀνδρικοῦς ἐτραπόμην.
 πάσαις δὲ πάντῃ πρὸς βολαῖς ἐπεκράτησα.
 γήρας γὰρ φρεῖς δύγρηός ἐξ ὅσφύθ,
 ὡς ἴσε πάντῃ τὰ πάλαι θρυλαδόμνηα,
 ἰδί δυνάμει καὶ φρεγνῶν γόρυσια
 ἐμὸς γονεῖς ἔλθοντας ἀπὸ στρατοῦ λίεθ,
 εὖν χάριτοδία πῆρας ὀνομασμένους λέγω.
 ἔκ ἡθέλησε ζῆν τὸν ἀπονομ βίον,
 ἀλλ' εἰς μάθισιν ἔν στρατηγικωτάτων
 ἀπείδην θυθὺς ἐκ νέας μερακίς,
 ἠσκησε κεντῶν καὶ σπᾶθλῶ σὺν ἀσπίδι,
 βάλειν ἐφ' ἵππων, καὶ σρέφειδαι ποικίλως,
 βάλλειν τὸν ἐχθρὸν δύσσχως καὶ λακείως,
 τείνειν τὸ τόξον καὶ τὸν ἰοῦ ἰγναί,
 καὶ πᾶσαν ἀπλῶς τλῶ στρατηγίαν τέχνῳ,
 μετῆλθον ὡς ἀπαντῶν οἱ στρατηλάται.
 μόθῳ δὲ πολλῶν ἐγχερατῆς δεδαιγμένῳ,
 καὶ πλείστα διδλα φιλίης ἐμπειρίας
 ἔβηθ δεδαιχῶς, ἦλθον εἰς μυαρχίαν.
 πάντων ἀφίςθ καὶ μέγας κεκερμένῳ,
 καὶ νυῖ δὲ παγκάκιστον ἐγνω τυγχάνειν
 τὸν ἀνθάμιλλον τοῦ διός καὶ φιλίης,
 ζῶν τρέμειν τι μικρὸν ἠθλιωμένον.
 τοίνυν κελεύω τὸς ἐμοὶ πεφιλμένους,
 ἔπαντας εἰς σὺντάξιμ ἔλθειν φιλίης,

εὐρύς, βραταῦς, δύσγυνῶς, δύκαρδίως,
σοφῶς, γνάργῶς, δύφυνῶς ὠπλισμένως.
τανυῦ δὲ λοιπῶν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας,
τὴν αὔριον δὲ ἔωθρον ὠσρατηλωται,
πάντα λινῆσαι βύλομαι θάρρα λέως.
δοκεῖ γὰρ ἔτω συμφέρεται πρὸς τὸ πέρας.

τυρ. ἐπειπὸρ ἦδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας
ἀπῆλθον, ὦρα τῶν καθύδου δῆσαι κελίην.
ἄπειμι καὶ γὰρ πρὸς κελίην τὴν ἰδίαν.

λερι. εἶρηκας ὀρθῶς, τοιγαροῦν περατέον.

χορ. ὦ ποιοῦν ἄλγῳ νυῦ βρατεῖ με καὶ θλίβω.

ὦ ζῶν τὴν ἄσπρον πρὸς τῆς ἡμέρας;
δεινὸς λογισμὸς ἔχει με τὸν διεπώτῳ,
γαλῆ πρὸς αὐτὴν μεδλοντὸν λαθεδίως.
δοκῶ γὰρ αὐτὸ σὺ πάσαι βρατηγία
θανεῖν, λιπὸντα τὸν φασφύρον λύχνον,
ἔπολλον, ἀγνώμαντι, φοῖβε, λοξία,
τὴν ἄσπρον ἄσπρον; φῶν, παπαί, φῶν μοι πάλιν.
ἰαταταῖ ἄξ ὦ πόνων ἰαλέμων.
αἰ, αἰ, ἰδ, ἰδ ὦ κακῶν πονημάτων.

ἦμι. ἴσως βρατήσῃ τὴν μάχην κατακρῶτῳ,
ἄπισ' ἄπισα, καινὰ καινὰ μοι λέγει.
τὸ τῶν δεινῶν θάλημα νυῦ ἵπαρξῶτῳ.

τυρ. ὄρω δεικῶν ἐκ τῶν ἡλῶν ἡμέραν.

λερι. καὶ μὲν καὶ γὰρ δέδορκα τὴν λαμπυρίαν.

τυρ. καὶ τοιγαροῦν λίποιμεν ὑπνον καὶ κελίην.

οἷς δὲ καὶ βοῦς ταῖς θεοῖς τεθυκότου,
πρὸς τὸν μαχισμὸν ἰκωμεν ἀπὸ ὁμοῦ.
εἰ γὰρ πρὸ πάντων ἰλεοῦν ἄσπρον γὰρ πῶλον.

λερ. Ἰδὲ δ' ὕσαντες ἐκκαλῶμεν τὸν δία,
καὶ τὴν ἄθλιαν καὶ τὸν ἐρμῖν καὶ παῖα,
καὶ τὸν ποσειδῶν καὶ τὸν ἀγνόν λοξίαν.
ἦσαν σὺν αὐτοῖς, ἀρ' ἔτι μιν τ' ὄρειβάτην,
πλῆτωνα, λητῶν, σὺν ἄσθι πόρσεφόνῳ,
καὶ πάντας ἄλλας, καὶ πρῶτον τὸν πόδα.

χερ. ὦ πάντες, ὦ σύμπαντες, ὦ θεοὶ μόνοι,
ὅσοι τ' ἀνώγει καὶ ἰάτω ἑληροχίαν
ἔχοντες, ἐσὲ τῶν καλῶν χρηγίτοια,
πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς ἡμᾶς καὶ τὸρωτάτως,
τῶν δειποτῶν μὲν τὴν νέαν στρατηγίαν,
καὶ τῶν τελευτῶν πρὸς τὸ παμφάγου γῆθ'.

δομδ. νῦν εἴθε νικήσειαν ὦ ζεῦ θεῶν μόθῳ
ἔμοι στρατηγοὶ καὶ σαῦ δυν' καὶ τέκνον.

χερ. καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλεία μ' ἔχει.

γυνή. ἰαγὼ δέδουκα, καὶ τρίμω κατὰ κράτος.

χερ. δεινὸν γὰρ ἔστι δυσμηνῶν δύανδρ' ἰα.

γυνή. ὦ ζεῦ βασιλὺ χριστὸν ὄργασσαι μόθῳ.

χερ. ἀεὶ τὸ θεῶν τῶν καλῶν ἅπαν νέμει.

γυνή. εἰ μὲν ἑρατήσῃ τῶν μυδρ' αἰ πληθύου

δ' ἰαγύσσει φη γίναντι μὲν,

δὲ αὖ τὸ λοιπὸν ἀνύσει μὲν τριβίς,

καὶ τὸν φόβον εἰφαιμὲν ὡς πορρωτάτῳ.

χερὸς καὶ δὴ γῆνοιτο ὅτ' ἄρ' σὺν θεῶν λέγω.

γυνή. εἰ δ' ἠέθουδ' ἄρ' ἰα γῆνοιτο φη γίναντι,
καὶ πρὸς φυγὴν βλέψωσι ὡς τετραμύνοι,
ἅπαντα φρεσὶα πρὸς γῆν ἴσεται τάχα.

χερ. ὡς εἴθε μὴ γῆνοιτο, μὴ δ' ἔβιτό μοι.

γυνή. καὶ πᾶς γῆνεται δόλος ἀχμαλωσίᾳ.

- χορ. ἔκ, ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα τ' ἔστιν ἄντιας.
 γυνή. ἰαγὼ δὲ δόλη πασι σὺν τοῖς Φιλτάτοις,
 ἢ πρὶν κυρία προσφανήσομαι τάχα.
 χορ. ἦ καὶ δόλη σὺ γνήση σὺν τέκνοις,
 ἀλλ' ὡς ἀληθὲς βρῶμα φλάσθη φάλαγξ.
 γυνή. τί γὰρ φιλίω τὸ γλυκύντα του φάθ,
 κὴ συγκαλεφθῶ τῆ κινή γὴ τῷ τάφῳ.
 χορ. σίγα σίγα δίασπινα, δεινὸν τι βλέπω.
 Ἐμὴ δὲ θέοντα τίν' ἔσπασμῶν,
 κὴ πυκνὸν ἀσπυρῶντα καὶ πεπληγμῶν.
 ἄγ. κυρία πῶ παρῆσι, τίς δειλοσάτω;
 χορ. ἔξεσί σοι θέλοντι ταύτῳ εἰσβλέπωιν.
 ἄγ. τάλαινα παντάλαινα καὶ τριβαθλία,
 πέπρωκε τρωθεῖς ὁ φιχαρπαξ γὴ μάχη.
 γυνή. ὦ τ' ποθινὸν καὶ πεφιλμῶν τέκνον,
 πῶ πῶ κεν ἢ μὴ τ' γήρως βακτηρία,
 ὦ τῶν πόνων ὦ τῶν πόνων ἰαλέμων.
 πᾶν πᾶν τὰ πάντα δεινὰ τῶν ἀγγελματων.
 ἰὸ θανῶμαι, τίς γνήωμαι, πῶ φύγω,
 πᾶ βῶ; πῶ εἶμαι τῶν μελῶν ἀρρώστιας.
 ὦ πᾶ, παπαί, πᾶ Φιλτάτη θεωρία.
 χορ. τέτλαδί μοι τέτλαβι, πᾶσαι τῶν γόων.
 γυνή. ὦ ζῶ ταναὼ δειφρδύτανοστρέπον.
 χορ. αἰ αἰ τάλαινα μήτηρ ἠθλιωμένη,
 ἐπίχου ἀρτι εὖς ἀπερίττος γόος.
 γυνή. ὦ Φιλτάτη πρόσψις, ὦ πᾶ μοι φίλε,
 χορ. φέρειν πρέποισι τῶν ἀπειρομαθίαν,
 μαθεῖν ἢ λοιπὸν τὰ πύλοιπα τ' ἴκοιτο.
 γυνή. ἀλλ' ὅτι γὰρ γαῖα τ' ἴκοιτο τῶν πικρίων.

- χρσ. τίς νῦν ὄνησις ἐκ γόου ἀμετρίας;
 γυνή αὐτῷ διαχρήσασαι, καὶ τάχει θάνω.
 χρσ. μὴ δῆτα ὄψοι μηδὲ συστρέφειν θέλει.
 γυνή καὶ πῶς ἀνεκτόν μὴ πεφύθαι καὶ σφῆναι.
 χρσ. τί δὲ σφῆσσα κούς λογισμὸς ἐκθίξαι;
 ὃ δ' εἰς θανάοντας ὄξε γέρας τῷ τάφῳ.
 γυνή παυθεῖσα τί πράξασαι τῶν σφραγμάτων;
 χρσ. μαθεῖν θέλησον τὰ πύλοισι τῷ μόθῳ.
 γυνή καὶ τίς κατέπειη ταῦτα, καὶ σεφλίωσι;
 χρσ. ὃ τῶν πρῶτων ἄγγελος ἀγγελμάτων.
 γυνή καὶ πῶς πάρεσι; Χορ. εἰσοραῦ' ἐξείσοι.
 γυνή ἐκ τοῦ πάθους ὄλωλα καὶ σωετρίβω,
 καὶ τὰς κῆρας ἠμβλωα τὰς τῶν ὀμμάτων.
 χρσ. ἅπαν λέγ' οὐκίνητον ἀγγελιφόρον,
 ὅπως μὲν ἐστὶ φιλμάχης ἢ τραχύτης,
 καὶ πῶς ὁ πᾶσις πῆσσε καὶ πῆδρῶν;
 ἄγγ. εἶπω καθεξῆς, ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις.
 χρσ. ἐξῆς ἅπαν ἐξείπε συμβαὸν τῇ μάχῃ,
 αὐτῷ ἀπ' ἀρχῆς τὸν λόγον διεννέπω.
 ἄγγ. εἶπω τὰ πάντα, τοιγαρὸν ἀκυσίον.
 ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμιξιν ἦλθον φιλμάχης,
 πρῶτον μὲν ὁ κεράτις Θ' ἐθνοσατράπης,
 ὁ ψιχλείης συμβαλὸν τῇ παμφάγῳ
 ἠπῆται καὶ πῆσσε, οἰκτρά τις δέει.
 καὶ πᾶσα τότε στρατιὰ διεφθάρη.
 ἔπειτ' ἐπῆλθον ἄλλ' Θ' ἀρχισατράπης,
 ὃς πᾶσις ὠνόμασο κωληκοκλόπ' Θ'.
 καὶ ταῦτον αὐτῷ πῆσσε πῆσσε ξυόν,
 ὃ δ' ὑπομείνας πρὸσβολῶν βραχυτάτῳ.

ὡς γουῦ ἑώρα εὖ κραταίως κρατάπας
 ἦδ' ἰδη προσόντας ὀψιχάραπαξ, καὶ βόσιμ
 οἰκτραὺν φανγίτα σὺν στρατῷ τῷ παμφαλάγῳ,
 ὀργῆς ἐπλήθει καὶ χόλῳ βαρυτύτῳ.
 θυμῷ γὰρ ἔδ' ἴν' ὄσιμ' ἄλλο πικρία,
 εἰ μὴ ζέσις τῆς αἵματ' ὀ πρὸς καρδίαν.
 λαβῶν δὲ λοντὸν χόρσιμ' ἰσομωμλόν,
 ἐπῆλθον αὐτῇ τ' τεθνατωκίαι.
 ἦδ' εἰσιδιᾶσα ἰσῶρμ' ἠτοιμασμλόν,
 ἐκ τοῦ σὺν ἔγγυς πρὸς σφαγλῶ ἰσκηότα,
 καὶ λοντῷ ἐκτένοντα καρτοροτάτω,
 ὠρμησθον αὐτὸν συλλαβεῖν πρῶντίκα,
 καὶ διὰ καρτεῖχε τῆς ὄνυξιμ' ἀχρίως,
 καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαν.

χορ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄψει τοῦ φίλου φυτοπόρου;

γυνή τὸ μείζον αὐτὸ τυγχάνει μοι τ' πάθος.

ἄγγ. ἐγὼ δ' ἐπεὶ δέδορακα ἰσῶρ τὸ πρῶγμα,
 πρὸς ἠλθον ὡς πότνια σοὶ πεφρακίαι.

γυνή ὡς εἶθε μὴ δ' ἐπῆλθον ἀγγεληφόρε,
 μέγιστον ἴω μοι μηδ' ὀλως προσίγναι.

ἔκ' αὖ γὰρ ἀκμῶ τῷ πάθει σιωδοχέθλω.

ἄγγ. ἐγὼ μὲν ἔν' ἀπειμι τὴν ὀπιδίαν.

γυνή ἔλθοις καρκῶν ἠκισα μλωυτῆς πάλιν.

χορ. καρκὸς καρκῶς ὄλοιτο νῦν ὀ πυρφόρ' ὀ.

γυνή δέδοικον ἡμᾶς πυρφορήσας τῷ λόγῳ.

χορ. ὡ ποῖον ἀνθ' ὀ τῶ μωῶν ἀπεκρύβη.

ἔμοι δοκεῖ καρκισον εἶν' καὶ πρῆπομ

σὺν ἰθλωμ ἄσαι πασιδὶ τῷ πεπῶκῶτι.

γυνή καρκῶς ἔφησας, τριγαρουῦ θρλωκῆτορ,

- ἄγγ. πρῶτισα σὺ κρότησον ἀρχῶν τῶ πάθους.
 γυνή. ἃ παπαί παπαί, πῶ πῶ, παπαί πολλάκις.
 χρσ. πῶ κρείλλε πῶ πῶ παπαί δέσποτα.
 γυνή. ἃ ἃ πόθε παῖ πῶ ποτ' ἀπέβης τέκνου;
 χρσ. ποῖ ποῖ καλυφθεῖς ὄξαπέπης τῶ βίβ.
 γυνή. ὦ ὦ πόθην ποῖ τῶ πόνωρ ἰαλέμωρ.
 χρσ. ἰαλέμωρ ὦ καὶ πάλιν ἰαλέμωρ.
 γυνή. ἃ ἃ λείλοιπα τῶ λύχνορ φιλίμορ.
 χρσ. ἃ πανθ' ἃ παντα τῶ βίβ, τέφρα, κόνις,
 ἃ πιξάπαντα τῶ βίβ σκιά μόνωρ.
 γυνή. οἱ οἱ πῶ ἤλθου ὦ ψυχάρπαξ ὦ τέκνωρ.
 χρσ. ἀρῆε, τοιοπῶρ βάινε μὴ πῶραι τῶρ.
 ἢ δὴ βλέπω γὰρ ἄγγελωρ ταχυδρομωρ.
 γυνή. δέδδικα δεινὸρ μὴ πάλιν τί μοι φράση.
 χρσ. ἔκ ὦ σε βασή, γυν. πῶς ἄ οἰδίας; Χρσ. πῶς ἄρα.
 φαιδρῶ πῶ σῶ πῶ τῶρ δρομωρ δέ τρέχωρ.
 γυνή. ὡς εἶθε χρσὸρ ἄγγελωρ ζῶ μοι πρόσθ.
 ἔπρ. ἄγγ. ἢ δειπώσις πέφυκε πῶ τις εἰπάτω.
 χρσ. πάρεσιν, ἰδὸ καὶ θέλεις εἰπῶρ βλέπε.
 ἄγγ. πάγγρυσε φαιδρῶ μὴ τεθλιμμένη γίνε,
 ἰάμοι βράβουε δῶρα τῶ ἀγγελάτωρ.
 γυνή. ἔξειπε, μὴ χλδίαζε κομπορημόνωρ.
 ἄγγ. ἂν μοι νεμῆς πρῶτισα δῶρα τῶ λόγω.
 γυνή. εἰπόντι δῶσω καὶ πῶρα σωτόμωρ.
 ἄγγ. τέθνηκεν ἢ τάλαινα γαλῆ τῶ μύθω,
 γυνή. ἃ ἃ κροτήσω καὶ χαρήσομαι πλεον.
 ἄγγ. νικισάτω γὰρ ἢ χαρῶ τῶ κλίαν.
 γυνή. ἔφ' ἢ δυνῆς μεγατον ὀρχῶμαι πάνν.
 χρσ. τὸ τῶ μύθω πρῶτόρω μάρωμωρ φίλη,

καὶ πῶς τέθυκε Δυσμενὴς ἢ Παμφύλῳ.
 γυνὴ ἔξειπάτω δὴ πᾶσαν ἀγγελιοφόρῳ
 τὴν συγκρότησιν τῆς μάχης, καὶ τὸν μῶλον
 τῆς ἀγριοπυῦ καὶ Κακῆς μυοκτόνου.

χρσ. ἢ Δεσποτίς λέλακε τὴν γλαῦψαν Κρότα.

ἀγγ. ἰδοὺ τὸν ἔργον ὕψιζε πίξω τὸν λόγῳ.

ὑμῖς δ' ἐπίμως ὡσὶν ὄσιν ὀρεθίοις,

γνώτισατε τῶν ἐφορμῶν δυμμάτων.

ὡς γὰρ ὁ Δεινὸς σωματοφθόρῳ μὸβῳ

ἔσκηκεν ἀγγίλῳ πρὸς βολῆς δύκωσμίαις,

καὶ πρῶτον μὲν πρὸς πῶκεν ἔθνοσατραπείας

ὁ ψυχολέτης, εἶθ' ὁ Κωληκοκλότῳ,

ἔπειθ' ὁ Πάρις τῶν Καλῶν Δεσποτέ,

ἠλγασεν ἔτῳ τῶν Πάθει τὴν Καρδίαν,

ἰδὼν τὸν ἕπον τὸν Ἰλίου τεθυκότε.

καὶ τὴν ἰπὸν αὐτὸν Σραϊανὴν Πρὸς τρῶνας,

ἐπὶ ἠλθεν ἀπὸ τῆς φθόρου τῆς Παμφύλου,

καὶ πῶς ἀμίλλαν ἀτρόμως σῶσε πλάκην,

πλάκην δὲ Καίρου ἀνθυπὸν γωνισμῶν,

καὶ μισθὸν φεύγοντῳ, ἀλλ' ἐσκηότες,

ξύλον Κατελθόντῳ τῆς ἰσχυρῆς Σένης,

ἔπειτα Παλαῖον καὶ χρόνον τετρασμίον,

ἐπληξεν αὐτὴν γὰρ μέσῳ μεταφρῶν,

καὶ νύξῳ σῶσε βλάκην αὐτῆς αὐτίκα,

τῆς πῶς βάλθη πρὸς πῶκεν ἀΐδωνίως.

καὶ τὴν πρὸν ἡμῶν Δυσμενὴν Κατακράτῳ,

ἄσπονδον, ἀμείλικτον, ἠγριωμῶν,

ἔσλαξεν ἄπὸν ἐκτάδην ἠπλωμῶν.

χρσ. ζῶεις ἐλύπῳ, δύβαλῳ, δύκαρδίῳ,

ὅτι λυκάβαντας μίτω πεπληρωμένους.
 αὐθ' ὡν πορ ἤλθοι ἄγγελος ποθ' ἐμνίου,
 καὶ τὸν φόνου πένφλωας ἡμῖν φλ φθόρε.
 ἡδὲν γὰρ εἶδου παῦ ποθ' ἐμνίου τέλος,
 εἰληφός ἀρ' τι καὶ λαλῶς ἡνυσμνίου.

ΤΕΛΟΣ.

INDEX FABVLARVM.

A Dolescentuli & co-	Asinus & equus	157	
quus	127	Asinus & leo	163
Aegrotus & medicus	119	Asinus sylvestris	201
Aethiops	171	Asinus & uulpes	203.239
Agnus & lupus	231	Asinus & ranæ	eodem
Agricola & filij	125	Asinus & uulpes	205
Agricola & asinus	99	Asinus & coruus	ibi.
Agricola & ciconia	245	Asinus gestans simulachrum	
Agricola	175	235	
Alcedo	179	Asinus, sal, & spongiæ	247
Anus & medicus	129	Asini	201
Anseres & grues	159	Auarus	157
Apiarius	179	Auceps & uipera	133
Aquila	219	Auceps & cassita	133
Aquila & uulpes	103	Bubulcus	217
Aquila & scarabeus. 95. 105		Butalis	173
Aquila & cornicula	243	Camelus	207
Aquila & sagitta	245	Camelus & Iupiter	247
Arundo & oliua	227	Cancer & uulpes	189
Asinus & hortulanus	145	Canis & coquus	138
		Canis	

I N D E X.

Canis & lupus	eodem	Felis & gallus	109
Canis uenat. & domestic.	184	Felis & mures	126
Canis & gallus	137	Fiber	133
Canis & ipsius imago	247	Filia à parente uiolata	99
Caprea & leo furens	233	Formica	197
Caprea reprehendens pedum		Formica & columba	142
tenuitatem	239	Formica & cicada	251.255
Carbonarius & fullo	115	Fortunæ biuium	72
Cassita	153.261	Fures	189
Cerua	161	Galli & perdix	113
Cerua & leo	ibidem	Galli	229
Cerua & uitis	161.237	Gallina & hirundo	205
Cicada cū locustis capta	75	Gallina auripara	221.242
Cicada & formicæ.	219.255	Herus & canes	125
Citharædus	189	Hinnulus	155
Cochleæ	173	Hirundo & cornix	172
Columba	207	Hirundo & prætorium.	243
Columba & cornix	207	Hircus & uitis	239
Cornicula & cæt. aues.	245	Hœdus & lupus	187.223
Cornix & coruus	191	Homo & satyrus	213
Cornix & canis	ibidem	Homo perfractor statuæ.	215
Coruus & uulpes	241	Homo & canis	eodem
Coruus	219	lactator	117
Coruus & serpens	191	Impossibilia promittens.	117
Culex & leo	231	Inimici	129
Culex & taurus	235	Iupiter.	195.197 (233
Cygnus	171	Leo asinus & uulpes.	137
Deceptor	119	Leo & rana	137
Diues	209	Leo & ursus	139
Eques & agricola	249	Leo & lupus	167
Equus & asinus	211	Leo & uulpes	221
Equus & aper	243	Leo dormiens & mus	233
		Leo,	

I N D E X.

Leo, aper & uultures	223	Piscator & ceruus	212
Lepores & ranae	165	Piscatores	115.119
Lepores	197	Piscator	181.217
Lignator & Mercurius	143	Pulex	156
Lupus & ouis	197	Puer & scorpius	237
Lupus & uetula	223	Puer & mater	149
Lupus & agnus	197.247	Puer comedens intestina	235
Lupus & asinus	249	Pugna ferarū ac uolucrum &	
Lupus & grus	127.249	Struthionum	245
Lupi bellum ouibus inferentes		Punica & malus	152
Malignus	117 (73	Ranae	121.177.229
Maritus & uxor	187	Ranae & sol	242
Medicus & egrotus	133	Senex & mors	229
Mercurius & Tiresias	183	Serpens & cancer	165
Mercurius	195	Serpens & agricola	225.237
Monedula	193	Serpens & agricola	251
Monedula & columbae	193	Serpens	207
Morsus à cane	127	Simia	58
Mulier & gallina	125	Simius & delphis	182
Mulier & arans ad sepulchrū		Singularis & uulpes	153
93		Stellarum speculator	242
Mulier & ancilla	173	Sus & canis	163.165
Mulier uenefica	175	Sus & mus	237
Mulus	225	Talpa	152
Muscæ	183	Tibicen	225
Mus & rana	95.265	Taurus & hircus	249
Mustela	175	Testudo & aquila	159
Olitor & canis	163	Thunnius & delphin	131
Pastor & mare	146	Vates	139
Pastor & lupus	167	Viator	147
Pauo & monedula	153	Venator & pastor	249
Philomela & accipiter	107	Vermis & uulpes	222
			Ve-

I N D E X.

Vespertilio & mustela	199	Vulpes & crocodilus	113
Vespæ & perdices	151	Vulpes & hircus	107
Vir, felis & uxor	239	Vulpes & leo	109
Vir mysticapillus & duæ ami		Vulpes & lignator	213
c.c	243	Vulpes & rubus	111.235
Viatores	177.199	Vulpes & simius	131
Vulpes	111.115	Vulpes & uua	241

F I N I S.

BASILEAE PER IOANNEM
 HERVAGIVM ANNO
 Salutis M. D. XLV.

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880

PAID TO THE ORDER OF
THE BANK OF AMERICA
NEW YORK

